

116407

M O T O P P G J Ö R E T

F o r k r i g s i n n m e l d t e N S - m e d l ' s
m o t o p p g j ö r

40 år etter 1940 gis her "inside-stories" som ifront-
pressen boikotterer, fordi den vet at informasjon derom
ville medföre en rehabiliterande omprövning av
N S - oppgjörets störste politiske justismedaljör!

Introduksjon	2
1. kap. Hvorfor de ble NS-medl. 1933/36.	4
2. kap. Hvorfor ble gamle NS-medl. stående i NS etter 7. 25.9.40.	7
3. kap. Hvorfor ls. dömtes gamle NS-medl.	14
4. kap. Livsvärige rehab. problem.	30
5. kap. Resymé av 5 slöyfede kapitler.	32
Konklusjon	34
Bilag: Dok.utdrag m.m.	42

Førkrigsinnmeldte NS-medlemmers motoppgjör: av h.r.adv. E.Lindenskiold.

La meg først få forklare hvorfor jeg finner bokens titel dekkende: selvom jeg kun i 4 av de her beskrevne NS-saker har fungert som forsvarsadvokat og isär baserer omtalen av de övrige her omtalte lignende rettssaker på de implisertes egne böker og trykte manuskript. Jo det er fordi jeg mener av publiseringen av denne retts-dokumentasjon, hvori saklig berettigede anklager fremföres, må gi dette skrift et sterkt preg av motoppgjör: Det gjengir ca 20 slike NS-rettssaker og jeg mener efter inngående studier her å ha foretatt et representativt utvalg blant de ca 1000 landsvikdömte som ble NS-medl. i de 7 år för 9.4.40.

Forsvareres rolle er isär å formidle de anklagedes forsvarsargument på en faglig sett for dem fordelaktig måte. Jeg må her straks erkjenne at da jeg i 1945 lot meg offentlig oppnevne som forsvarer for NS-medl. så anså jeg dette kun som en demokratisk plikt som jeg var tvungen til å efterkomme. Som de fleste andre advokater utsatte jeg nemlig dengang alle NS-medl. for kollektive fordömmar om att de hadde värt unasjonale under okkupasjonen idet det dengang ikke var meg bevisst att det fantes to slags NS-medl. nemlig de ca. 2% som av patriotiske grunner ble NS-medl. i årene 1933-36 och de ca. 60.000 som stort sett av opportunistiske grunner ble det - så när jeg ni i denne koncentrerte forhåndsutgave pr 1.1.80 av boken, som utkommer 9.4.80, kun publiserer 4 av dens 10 kapitler, så har jeg valgt slike hvor denne vesensforskjell mellom disse to slags NS-medlemskap klart fremkommer! Derav fremgår nemlig hvorfor det ikke kan bevises att de 2% NS-veteraners medlemskap efter 8.4.40 utgjorde en forsettlig aktiv fiendebistand i strl.s. §36s forstand....

Det som särlikt har motivert meg till å fremsette disse motforestillinger till den off.propaganda om NS-oppgjörets rettsskaffenhet som nu i över 30 år har pågått är den kollektive hetspropaganda som isär pressen har prestert i de siste 7 år fra den hösten 1973 "avslörte" 2 landsvikdömte Stortings-representanter. Så krevet i 1974 flera folkegrupper att Stortinget kollektivt skulle begrensa 52.800 landsvikdömtes statsborg.rett och ifölge en avisart. 10.10.79 vil en slik kollektiv diskrim.s.-lov bli vedtatt nu i 1980 dvs 40 år efter 1940. Selv om denne får liten praktisk betydning idet de fleste politisk dömta idag är över 60 år så de vil principiellt sett dermed få en 2.kl.s social status.

Som fhw.off.oppnevnt forsvarer i 4 av de her omtalte rettssaker anser jeg meg ennu bunnet av taushetsplikt, ang. de andre lign. NS-saker jeg omtalar så gjengis de dömtes namn kun i de saker hvor de selv utga böker mens i slike tilfeller hvor kun trykte manuskript o.l. föligger också pseudonym användes. I et tilfelle, hvor det i en verdensberömt kunstnerinnes autobiografi omtalas hvorför hennes man ble NS-medlem i 1936 osv. beskyttes också deres identitet.

Som motiv till denne reportage må också nevnes att jeg synes att det nu är påtide att disse justisofre, som tildels är döde, nu får anledning till å forsvara seg mot kollektiv fördömmelse slik att deras eftermåle blir rettferdigare vurdert. Men detta forutsetter också att denne må stoppa, noe VG 15.11.79 anförte som facit av TV-debatten om NS-oppgjöret. Men då må det i massemedia erkjennes att den sosiale boikott som denne minoritet i 35 år har värt utsatt för är i strid med elementär menneskerett. Men då må det också erkjennes att hensikten med isfrontens kollektiv-TABU är å förhindra att en human omvurdering av landsvikdömte patrioter skjer. Skal de ennu gjenlevende av dem få oppleve detta?

Forhåbentlig kan jeg med min bok bidra dertil - jeg erkjenner att jeg har dårlig samvittighet när jeg nu betenker hvor overfladisk jeg dengang forberedte min oppgave som forsvarer i NS-saker: Jes synes att det er litt for lettvint nu kun å si at jeg da ble et offer for massensvuksen, og lot meg påvirke av sort-hvit forening. Dog er det

nok noe i at når ca. 100.000 som unajonale siktede unnskylder seg så er det ikke så lett uten konkret engasjement å se hvem som er uskyldige. Dengang taltes det av anklagerne påfallende ofte om at kort prosess med NS-folk overenstemte med folkets "rettsbevissthet". - et begrep som også misbruktes av ca. 200.000 tyskerarbeidere, hvorav noen satt som leddommere i NS-saker. Det het at i mai 1945 at Norge etter ble en rettsstat men dog forhindret vi dengang en faktisk rekonstrusjon av NS-folks okkupasjonsforhold og dets førtsetning og dette er det bokens mål og bidra til....

pr 1.1.1980 Av forståelige grunner brukes i dette utdrag pseudonym.

Hvorfor ble borg.nasjonalsinnede nordmenn i 1933-36 NS-medlemmer?

För de her svarendes svar gjengis må fölg. politiske fakta fra mellomkrigstiden anföres: fordi alle NS-folk i de siste 35 år i norsk presse omtales som nazister - noe som fortuner seg som en uhyggelig urett för disse 2% som 9.4.40 hadde stått i NS i upp-til 7 år. NS var nemlig dengang et borg.valgparti reg. 28.6.33 som var rettet mot Ap.s radikale politikk. Ved valg var NS da i listeforbund med borg.partier og de ca. 30.000 som stemte på NS i 1933-36 var borg.innstilte. Det kom som et sjokk da det da revolusjonäre Ap. i 1927 fikk 61 av 150 Stortingsrepr. og man hörte den 1.Ap.regjerings tiltredeserklärung i 1928 da statsmin. Hornsrud avslörte at dens mål var å forberede omdannelsen av samfunnet til et sosialistisk fellesskap, innstille mil.virks. og forberede full avvikling av militärvesenet! För major Q. ble forsvarsmin. i Bondepartiets regering 1931-33 var han medlem av Fedrelandslaget som ble dannet i 1925 som en reaksjon mot radi-kalismen. Husk at i 1928 erklärte AIFs leder Trygve Lie: AIF må trenne opp stormtropper for den forestående revol.kamp, og fylles av uforsonlig hat mot borgerkl. I 1930 sa Lie på en int.arb.kon-gress: Arb.kl. er aldri avhengig at et tilfeldig flertall i sin kamp, den vil tiltvinge seg makten når den er sterk nok uansett majoritet! Og i en brosjyre skrev Lie: Arb.kl. vil alltid mars-jere frem enten gjennem loven eller ved å gi den utvidet mening! I 1932 kom Q-saken i Stortinget da 2/3 av det stöttet Q.s avslö-ringer av revol. 5.kolonne-virks. Da Q i 1933 startet NS hevdet straks borg.presse at NS ville splitte den borg.front. Som et videre bevis på NS borg.dominans da gjengis at i off.statistikk fra NS valglistar for 1933 var de störste sosialgrupper: 1. på landet gårdsbrukere-skogeiere m. 71% og 2. i byer forr.folk med 36%. Disse så NS som et vern om eiendomsretten.....

Fölg. rettsdokumentasjon baseres på: 1. 4 saksmapper med informasjoner over egne NS-saker i hvilke jeg var forsvarer. 2. De 10 övrige refererte NS-saker baseres på de implisertes egne böker eller deres forsvareres skrifter, samt på trykte manuskript och de åpne brev til Stortinget som "Förkrigsinnmeldte NS-medl.s. juristgruppe" i åren 1973-79 postet til mange norske jurister, samt samtaler med endel av disse landsvikdömta patrioter och deres pårörande, samt tidl. vänner mm.

1: Kunstenaren Signe Rogardh (1870-1950) offisersdatter, enke efter offiser som falt våren 1940 i kamp mot fienden. Hun traff Q. gjennem sin mann under valgkampen hösten 1936 og tegnet seg straks som NS-medlem, i den tro at NS agitasjon ville styrke forsvaret! Fru R. var en intelligent kulturpersonlighet som hadde forfattet flere böcker om kunst. Under den indre partisplid i 1937 forsvarade hun Q. Hun tilhörte en gammel dansk militärslekt, Ro-sensteen, som kom til Norge ca. 1600.

2: Erik v. Creutzfeldt f. 1910 var ung offiser da han i 1933 ble NS-medlem i det håp at den forh.forsvarsmin. Q.s parti skulle bidra til å øke forståelsen hos de som bekjempet regimets "det brukne gevär" politikk. for behovet av et sterkt forsvar. Han tilhörte en dansk-skånsk adelsslekt som ved Skånes avståelse til Sverige bosatte seg i Norge anno 1660. I jan. 1940 giftet han seg med en skipsrederdatter.

3: Odalsbonden Björn Wradh f. 1920 var da han i jan. 1940 ble NS-medlem arving til en storgård i G-dalen. Grunnen til at han da sluttet seg til NS var at dette parti var det eneste som pro-testerte mot at det Storting som i 1936 kun valgtes for 3 år av folket ble sittende inn i det 4.år 1940 uten folkets sanksjon!

Wrach tilhører en uradlig hövdingsslekt, hans forfedre omtales i Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014 Snorres Kongegåga og deltok som baroner, riddere og ladermenn ved kongekroninger i Nidaros mm.

4: Ove Heidahl (1915-1970) var kun 18 år da han i 1933 gikk inn i NS. Han var en av de NS-ungdommer som i 1936 avslørte at Trotzky brøt asylvilkåret, nemlig at han under sitt opphold i Norge skulle avholde seg fra pol.virks. Riksadvokat i saken mot disse var Riisnäs, som fra 1940 ble NS-justismin. Hans mor tilhørte en svensk adlig slekt. H. kastet ned flygblad i Stortinget i 1936 hvor protestertes mot Ap.s kommunistvennlighet. H.s motiv for NS-tilslutning var nemlig anti-kommunisme!!!

Følg. andre NS-veteran-saker, som jeg har studert gjengis så:

1: Dav. prof. Adolf Hoel f. 1879 forklarer i sin bok "Oppgjör med landsmenn" (1951) derom: H. lot seg i 1933 oppnevne som nr. på NS-valgliste i Oslo mot at Q tok inn i NS-program som punkt 29 "Norske interesser i polarströkene skal hevdes våkent og sterkt". I denne forb. anførtes at H. på side 105 skriver: "Ved å gjøre regjeringen oppmerksom på hemmelige tyske planer om okkupasjoner på det antarktiske fastland i des. 1939 kunne den komme i tyske planer i forkjøpet ved å okkupere Dronning Mauds land." I et bilag til boken av Oscar Bang fremgår at Hoel før 9.4.40 hadde følg. stillinger ved Universitet: stipendiat 1911-19 og dosent 1919-40 i geologi, prof. i polaregnenes geografi i 1940.

2: Gårdbruker S.M. Mytting opplyser i sin lille bok kalt "Politisk dömt" (1954) at han fødtes i 1909 og tilhører en gammel odelbondeslekt som gjennem de 400 år i union med Danmark holdt tanken om Norges selvstendighet levende og at fl. forfedre mistet forleninger og eiendommer under danskestyret. At han ble NS medlem i 1934 har sammenheng med hans nasjonale frihetstrang, dette fremgår også av følg. innledende synspunkt: "Hvor lang tid før krigsutbruddet Norge ble trukket inn i spillet ved opplegg til krigen tør ennu ta tid før det blir klarlagt. I så måte vil det sikkert være av interesse å få klarlagt hvem som først gjorde opptak til grunnlovsendring om 4 års funksjonstid for stortinget valgt i 1936? Lovendringen var korrekt behandlet men grunnloven sier om iverksettelse av slik endring at den ikke er gyldig før etter nyt Stortingsvalg. Ved av Stortinget av 1936, valgt for 3 år, forlenget sin egen funksjonstid med 1 år ble det et brudd på grunnlovens bestemmelse. Om dette har sammenheng med opplegget til 2.verdenskrig får det bli fremtidige forskeres oppgave å klarlegge men jeg vil understreke at jeg anså denne forlengelse av det dengang i 1936 valgte stortings funksjonstid ut over Grunnlovens bestemmelse som meget farlig for Norges statsrettslige stilling i forhold til andre stater slik forholdene da var med storkrig ute i Europa." (dette avvises på radikalt hold som "nazi"-propaganda)

3: Fhv. byrettsdommer C.H.B. Benneche, f 1880 i Oslo, utga i 1953 et 152 siders protestskrift hvorav fremgår at han i 1934 ble NS-medlem som en reaksjon mot radikaliseringen! B. kom fra et nasjonalt innstillett konservativt hjem. I 1905 meldte han seg frivillig tross han anså unionsopplösningen som en ulykke. I 1906 ble han sakfører og var i fl. perioder medlem av Höires bystyregruppe, men i 1921 uttro han av Höires råd fordi han var misfornöyd med svikten i forsvarssaken. B. anså statsmin. Hagerups avgang som slutten på det gamle Höire, som anså unionen med Sverige som nödvändig. Om den hadde bestått ville okkupasjonen i 1940 vært unngått. Dette bekreftes i Mannerheims "Minnen". B. nevner at grev H. Wendel Jarlsberg i 1814 urett mistenktes for landsvik og mener at historien ga Wedel rett! B. oppfattet i 1933 NS som det eneste parti som ville gjenreise Norges forsvar!

4: Fhv. major Olav Five, omtales i adv. S. Helliksens bok 'TENK SELV' (1962) i IV kap. F. sluttet seg til NS lenge før 9.4.40 i den tro dermed å fremme forsvarssaken! För krigen var F. en respektert gardeoffiser av den gamle skole, han huskes ennå.

5: NS-minister cand.jur Eivind Blehr f. 1881, omtales i Justis-dept.s Innstilling slik: B. hadde til 1918 div. stillinger i UD og var så gårdbruker. B. ble NS-medlem lenge før 9.4.40 hvilket ifølge skriften gr.s § 104 skyldes hans nasjonalisme.

6: H.F. Knudsen, tilhørende 4. ledd av en skipsrederfam. i Telemark, utga i 1951 på et forlag i K.havn en 260 siders bok kalt "Jeg var Q.s sekr." Både far & farfar var brit.konsuler og selv var han brit.vicekonsul. Fra sitt 16. år var han på 2 upperclass engelske internatskoler, hans morfar var engelsk. Han fant britter selvgode. Det synes som om "Menstad" slaget i Telemark i 1931 og forsvarsmin. Q.s reaksjon i den anl. innledet hans pol. bane. K. fulgte Q-saken i tinget 1932 med stor interesse og da Q. i 1933 lanserte NS så ble K. straks aktivt med, dannet grupper og deltok i ca. 500 møter frem til 1940. Stadige konfrontasjoner med radikale røde fikk K. til å erkjenne behovet for et møtevern, den s.k. hird. Dens omfang i årene 1933-40 anslår han til ca. 500 mann. K. beskriver Trotzky-saken i 1936 da T. under dekknavnet Leo Sedow instalertes med sekr. 5 mil fra Oslo. K. var antikommunist.

7: Dir. "Henrik J."s dramatiske endelig omtales i "X-manuscript" en autobiografi fortalt av hans berømte hustru til en amerik. forf. På side 115 forklarer at J. i valgåret 1936 ble NS-medlem idet han som politisk konservativ trodde at det var en forr.s-manns beste forsvar mot radikalismen! (1953) Forts. i kap. 2.

8: Fhv. arkivar "Arne J." ble med i NS alt våren 1933 som protest mot forsvarssabotagen. Gift i ung alder hadde han 4 barn før 9.4.40 som hustrun tok seg av.

9. Frk. Julie H. f. 1900 var passivt medlem i NS fra 1936 i den tro at partiet kunne bidra til Ap-regjeringens fall ved Stortingsvalget i 1939 - som bortfalt.

10: Agent Einar Lindh, f. i Oslo i 1910 og tilhørende en gammel handelsslekt fra Kr.sand ble etter merkentil utdannelse i England tilidsmann i Fedrelandslaget i 1926 og med andre F-medl. gikk han inn i NS i 1933 hvor han i 1934 ble lagleder og i den forb. fikk det lave KO-nr 095. "Q. hadde først favorisert senere gamle KO-medl. fra Telemark med for lave KO-nr i strid med ansenitetsregler, da dette ble oppdaget ble det rettet. L hadde først etter KO-nr KO-nr over 100 men fikk i likhet med andre Oslo-medl. dette korrigert. H.F.K. som selv var fra Telemark fikk Q. til å innse at feilen måtte rettes." L. tilhørte Hjorts franksjon men unnløt å gå ut av NS med H. i 1937 idet han da følte seg bunnet av KO-løftet som forutsatte at partiets virks. skulle respektere parl.regler. Som nasjonal konservativ mente L. at NS var et vern mot Ap.s radikal-sosialistiske fremtidsplaner.

Hvorfor ble førkrigsinnmeldte NS-medlemmer stående i partiet etter 25.9.40?

Först fölg. PM som gir en et konsentrat av den politiske situasjonen i Norge mellom 9.4.40 og 3.5.45= dvs. for 35-40 år siden. Når vi vurderer alle som var NS-medl. under okkupasjon forenkler vi som regel men fölg. faktiske forhold viser at vi må ta hensyn til kompliserte saksforhold om vi nu vil være saklige rettferdige dommere av krig, okkupasjon og NS-oppgjör.. Fölg. sitat viser at selv den objektive svenske historiker Grimberg synes å tillegge alliert krigspropaganda stor vekt, han skriver nemlig i delen om 2. verdenskrig på sider 460-62 slik "Så ufattelig var det som hendte i Norge 9.4.40 at mange nordmenn ikke kunne forklare det på annen måte enn at landet ble forrådt av offiserer som sympatiserte med NS. Og visst var det mistenklig at org.s leder, majoren Quisling straks (9.4.40) utnevnte seg selv til regjeringssjef, dog raskt ble skjøvet i bakgrunnen av tyskerne. (15.4.40) Frykten for landsforrederske bevegelser underblåstes både av engelsk propaganda og pro-allierte kretser. 16.4.40 inneholdt Stockholms-avisene oppsiktvekkende påstander om forrederiet i Norge. Kildene var tildels intervjuer med meningmann i det okkuperte Norge tildels engelsk presse, Sv. Dagbladet berettet om forrederi blandt offiserene i den divisjon under general Eriksens befal, som tok seg over grensen i Värmland og internertes. Dagens Nyheter berettet om "forrederi og allslags misforståelser og forsømmelser" fra endel befalhaveres side. Aftonbladet gjengå en artikkel fra Daily Telegraph, hvori ble påstått at Oslo forrådtes innenifra: den trojanske hesten hadde blitt organisert med sådan skicklighet og grundighet at komplottet måtte betegnes som det mest fullendte i verdenshistorien! Overalt hadde norske nazister sabotert forsvar, i administrasjonen, i fortene og ombord på krigsfartøyene! Visste ikke G. at NS siden 1933 ville styrke forsvaret og at offiserer derfor støttet NS mens Ap.ledere dengang dömtes som militærnektare?

NB: Alt 14.4.40 ga regjeringen H.O.K. politifullmakt om å uskadeliggjøre 5.kolonnen hvilket medførte at hundrevis av gamle NS-medl. som tildels var ved fronten arrestertes. Hensikten med denne avledningsmanöver var å overføre egen skyld i krigsnederlaget på NS. Denne bluff må nu rettes i historie-og skoleböker. Men ingen kan bortforklare at det oppstod et samarbeide mellom okkupant og NS fra 25.9.40. Her må dog objektivt klarlegges om dette kun var kompromisbetonet eller om det kunne spores forsök på å danne en norsk front? Men NS-medl. kan ikke benekte at partiet nazifisertes under okkupasjon. Men hvilke forutsetninger hadde disse, som i opptil 7 år før 1940 hadde stått i et ansjonalt borg.parti, til straks å forutse denne politiske forvandling? Mange utsagn hösten 1940 tyder på at selv utenforstående feilvurderte utviklingen: ca. 60.000 av disse ble jo NS-medl. under okkup. men kan jo ikke derfor kollektivt betegnes som nazister idet de regnet med tysk seir og tok hensyn til Rks "löfte" om norsk frihet via NS. Og vi må jo idag også forsøke å innse at det fantes endel av de ca. 1.200 gamle NS-medl. som aldri helt forstod at partiet gradvis nazifisertes etter 25.9.40. Her bør erindres om at kom. avisens "Friheten" siden skrev at "de gamle NS-medl. var farligst fordi de var idealister!" Ja for NKP er jo deres anti-kom. agitasjon ubeleilig. Desuten fantes det i det gamle NS noen som raskt gjennemskuet Q.s grunnlovsstridige opportunisme men som pga sin innflydelse overfor NS-ledere under okkup. forsøkte å påvirke disse i moderat retning. Disse så det som en plikt at innenifra forsøke å opprettholde NS tidl. nasjonale linje og motarbeide kompromispolitikken. Dette forårsaket et motsetningsforhold mel-

lem de 2 % gamle og 98% nye medl. Som eks. kan nevnes at da Q. i 1942 Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014 gikk fra før 1.1.37 med en äresvinkel på hirduniformen som takk for at de hadde vært solidariske under Hjort-striden i 1937 så møttes dette straks med motstand fra nye medl. som kritiserte slik favorisering, og dermed bortfall dette. Og ingen kan bestride at tidl. aktive og dermed kjente NS-medl. fra 1940, pga. falske fordommer om solidaritet med Q.s statskup da han også brøt NS-lover om på forhånd å forelegge viktige spørsmål for NS-råd, kom i en tvangssituasjon. Denne skyldtes også NS-press: at mange KO-medl. unnlot utmelding kom av at Q. anså deres brudd som illoyal demonstrasjon.

I de 14 fölg. eks. konkretiseres hvorfor gamle NS-medl. ble i NS under okkupasjon ofte av taktiske grunner: derom skriver prof. Hoel på side 17 i sin bok at han "ved å bli betraktet som medlem kunne jeg verne Norges interesser mot..."

4 egne saker: 1. forfatterinnen Signe Rogardh sa under våre samtal er at hennes kvinnelige intuisjon sa henne at Q. var blitt misforstått og hun syntes at det ville være unfair å bryte med hans parti når det møtte motgang. Hennes store selvbevissthet bidrog nok til at hun hadde vanskelig for å höre på andres motforestillinger. Så da dommeren ba henne forklare sin trofasthet så sa hun: "Som kunstnerinne må jeg følge min egen vurdering av medmennesker, jeg kan ikke dömma kun på basis av det som synes men må forsöke å se indre motiv. Den överfladiske journalistikk om Q.s maktstyrke må jeg ta avstand fra, jeg tror också nu efter hans död att han var overbevist om att han tjente Norges sak."

2. Fhv offiser E.v. Creutzfeldt forklarte at han på mange NS möter för krigen hadde avslört Ap-lederes fordömmelse av forsvaret: således nevnte han att Einar Gerhardsen då sa att "hären var et politisk vapen och att att möte till rekruitjeneste betöd att man var gått inn i fiendens styrkor." Att en man med en slik klasskamp-mentalitet i 1945 blev statsmin. fant han tvilsamt. C. hade för krigen kjempet för att förhindra att Ap. skulle komma till makten och så fikk partiet i 1945 med 76 Stortingsrepr. rent flertall, noe han fant höyst beklagelig. Dommeren ville vite hvorfor han som offiser fordömte Q.s demob. ordre våren 1940? C. svarte at han i handling motsatte seg denne dog arrestertes dog arrestertes ved fronten som 5.kol.

3: Aristokraten Wradh var svært taus i retten, det virket som om det var under verdighet å måtte stå til rette overfor demokrater. Han understreket nemlig at han ikke var demokrat i begrepets moderne betydning. W. sa att han var for et kvalifisert riksstyre og betvilte at Norges beste ledere kunne finnes etter flertallsprinsippet. Han bekjente seg til en aristokratisk styreform som bestemt bekjempet den røde fare. W. mente at i Ap. var det ennu en sterkt komfraksjon.

4: Forrmannen Heidahl, som beklaget seg over at den off.adm. ödela hans firma, sa att han intet hadde hørt om strl.s §86 før han i langvarig varetekts fikk lese om exilregimets til maj 1945 hemligholdte prov. landsvikanordning av 15.12.44. H. nevnte fl. eks. på at NS-justismin. R. hadde vært villig til å rette overgrep mot NS-ungdom i 1936 under Trotzsky-saken. Således har R. fl. ganger gitt ham anbefalinger til tysk politi som hadde kommet fanger tilgode. H. nevnte også andre eks. på at den omstendighet at Q. hadde tillid til ham kom folk i fare tilgode. Han måtte jo bli i partiet for å kunne hjelpe landsmenn.

10 andre saker= 1. Prof. Hoel ga sin forsvarer et forsvarsskrift på 1000 sider. I hans bok nevnes at H. i en månad etter stud.arestasjonen mottok ca. 1000 besök av fortvilte foreldre og andre pårörende: Gestapo arresterte ca. 1250 stud. hvorav ca. 600 ble løslatt mens 644 sendtes til tyske fangeleier der 12 stud. døde.

Det er ikke jennes i domsprem. at H. fikk løslatt mange arrest. stud. I prof. C. Marstranders anmeldelse av H.s bok fortolkes hans motiv for fortsatt medlemskap slik: "Hvorfor var ikke Hoel suspekt 9.4.40? Han hadde da stått i NS siden 1933. Her står vi ved sakens kjerne: hans parole under okkupasjon var "nordmenn i alle stillinger" Noen må i okkuperte land stå frem å tale med okkupanten. Ingen rolle er farligere men den må spilles.. H. var vår 1. sabotør og HS-mann. For meg er Hoel den beste nordmann jeg har kjent." Hoel skrev at ved å bli betraktet som medlem kunne jeg verne norske interesser mot tysk aggressjon og inngrep i Universitetets saker.

2: Gårdbruker Mytting: det fremgår av hans bok at han oppsøkte Q. etter krigen og spurte ham hvordan han så på Norges stilling? Q. svarte "Det viktigste for enhver nordmann nu i denne tvilsomme statsrettslige stilling landet befinner seg i er å ivareta Norges interesser for å forhindre at landet blir et protektorat eller endog anektert." Og hør nu på følg.: M. mottok 11.4.40 pr. post et brev fra stedets lennsmann sålydende: "Jeg bekrefter hermed den telefonbeskjed som jeg igår ba Deres far overbringe Dem: hvis S.M. M. på noen måte blander seg opp i mob. eller agiterer mot den vil han straks bli arrestert." På M.s mil.tjenestekort stod: I tilfelle av alm. mob. skal De ikke møte før etter nærmere ordre. M. ble nektet å delta i mob. idet det ble tatt for givet at han ville sabotere den! dvs. adlyde Q.s demob.ordre. Men de fleste gamle NS-medl. sloss mot fienden om de kunne.

3: Embetsmann Benneche: det fremgår av hans bok at han bestred å ha opprettholdt sitt tidl. medlemskap under okkupasjon. Ls-politiit fant hans navn i et foreldet ikke ajourfört NS-kartotek men aktors påstand om at det var på det renne fulgtes. B. forsøkte forgjeves å få rettet denne falske antagelse. B. avslo la seg oppnevne som HR-dommer. Da saken avgjordes 16.9.53 var B. i sitt 76. år. B. tiltaltes for i en avisart. å ha skrevet at Finlands forsvars var Norges. Det betegnet aktor som et angrep på Sovjet, underforstått Norges störste allierte. Han krevet 5 års straff.

4: Den patriotiske offiser Five: i adv. Helliksens bok omtales hans innsats mot fienden slik "Five kjempet slik i Neverdalen i Kvikkne at han omtales med åpenlys beundring av tyskerne i minneboken om 3. Gebirgsdiv. 1939-45 side 39." Sommenen 1940 ba överst-komm. general Ruge F. å gi äresord på at han skulle unnlata fortsatt kamp mot Tyskland.- F. forklarte i retten at han leste kap. avtalen av 10.6.40 oppslått i Britania Hotel i Tr.heim og at han fortolket den slik at Norges krig mot Tyskland var opphört. Men i domsprem. påståes at F. visste at Norges krig fortsatte. I advokatens bok opplyses at Fives folkerettslärdom basertes på prof. Skeies forelesninger ved den mil.höyskole. Og UK av 1945 skrev at den oppfattning at Norges krig opphørte sommaren 1940 var ikke uvanlig...

5: i off.kilder opplyses at NS-min. Blehr fra 1.9.41 til 14.2.42 var fylkesmann i Oslo-Akershus, hvilket han etter var fra 1.7.44. Fra 1.2.42 var han minister og sjef for Handelsdept. til han 12.6.44 ble avskjediget som følge av et øket motsetningsforhold til okkupanten. B. bestyrte også Forsyningssdept. Hans nasjonale beskrives i boken "Grunnlovs-§104" hvor bestemmes at ingen som straff kan fradømmes fast eiendom eller alt han eier. B. innvant for Norge på clearingkonto med Tyskland ca. 434 mill. kr. slik at norsk clearingsgjeld pr. 8.5.45 var 760 mkr.

6: Q.s sekr. H.F. Knudsen f 1905 forteller i sin bok hvordan han innstallerte Q. i hotel Continental 8.4.40 og var vel en av de få som også visste om Q.s reiser til Tyskland og Danmark for 9.4.40. Der stod et gardekompani vakt utenfor og i vestbylen og innkvartertes i hotellets selskapslokaler.- K. hevder at Q. ble lokket til Berlin og der en tid var i en slags husarrest? RK innsatte

Jonas Lie som partisjef men denne ble så erstattet av en protestende "visesjef" Hagelin. K. hevder også at RK under riksrådsforhandlingene mottok 23-24 forslag til ministerlister! K.s krav i februar 1941 om at Q. skulle opp löse NS, antagelig fordi tyskvennlige krefter innen partiet syntes å få overtaket i dette, ble avslått av Q. og førte til et motsetningsforhold mellom dem!

Blant disse skulle det være nyinnmeldte protyske provokatører som forsøkte å forvandle NS til et naziparti. RK infiltrerte NS med tyske Beratere i håp om å nå dette mål men K. gjorde altså Q. oppmerksom på faren ved innenfra å svekke motstanden mot okkupanten. Men da K. insisterte på utrensning ble det bråk og K. meldte seg til østfronten. Han hadde da siden nov. 1940 vært sjef for NS-personalkontor. Her tilføytes at i UD's engelske utgave om okkup.s forhold mm. bekrefter prof. Skodvin "that the old NS guard resented RK's controle-policy over NS but that it was unable to launch a constructive counter-politic.."

7: ang. dir. Henrik J. så gjengis her først motivet for hans NS-tilslutning i 1936 slik det formuleres i den engelske bok om hans berømte hustru idet han representerer den i byer største NS-sosialgruppe pr. 1933 nemlig forr.folk= "As a political conservative H. joined NS several years before 1940 in the belief that it was a businessmans best defence against radicalism!"(1953) Enken forklarer så m.h.t. H.s utmelding av NS under okkup. at hun alt i 1940 flere ganger hadde diskutert H.s NS-medlemskap med sin søster, som ba ham om å forsøke å komme ut av partiet. Hun innrømmer at det ikke straks gikk opp for henne at H.s NS-tilslutning hadde fått en ny sosialt kompromiterende betydning. På side 116 referer forf. hennes utsagn slik:"Så spurte jeg ham rett ut om han planla å trekke seg fra NS? H. lot til å være forberedt på mitt spørsmål idet han svarte at han lenge hadde ønsket det og at han kun avventet en passende anledning og at han aktet å trekke seg ut i stilhet men at han helst ikke ville være tilstede i Oslo når NS mottok hans utmelding. DET KAN NEMLIG VÄRE FARLIG, sa H. Han sa også at selvom jeg er helt passiv i NS så er det unfair overfor mine pårørende å bli stående i partiet og dermed få folk til å tro at jeg godtar alt det som NS nustår for og som jeg er mot."

Enken forklarer videre derom at den passende anledning H. ventet på først kom i juli 1941: i den forbindelse forklarte H. henne at visse aktive partifolk ville ha ham med i visse off.kverv - noe han motsatte seg. Som grunn for sin utmeldelse (slik begrunnelse ikke krevdes) hadde H. anfört at den var en protest mot at det i "Fritt Folk" uten hans tilladelse hadde stått en notis hvorav fremgikk at han skulle ha erklært seg villig til å overta en viktig adm. post, hvilket var LÖGN! - Kort etter ble H. arrestert og plasert på en liten selle med 4 andre og utsatt for krevende forhör men ble så løslatt etter noen ukers fengsling. Först efter frigjöringen bekreftet en Gestapist som vidnet i en gisselsak at H. faktisk hadde vært uttatt som GISSEL men ikke ble skutt fordi han var for gammel! (var dette en hevn-represalie fra NS-hold?)

Derom anföres på side 128:"Da Gestapos drap av 16 nordmenn ble rettsbehandlet ble en av Gestapo-mennene stilt følg. spørsmål: av aktor:"Henrik J. ble samtidig arrestert som gissel - hvorfor ble han ikke skutt som de andre?" Denne svarte at han var for gammel. Aktor:"Men visste De da ikke at H.J. var en stor kollaboratör?" Gestapisten svarte:"Om han var det så visste vi det ikke." Av enkens kommentar herom gjengis:"Man innbillte nordmenn at H.s arrestasjon var forhåndsarrangert som tysk takk for H.s påståtte samarbeide i den hensikt å cleare ham overfor ev.landsvikanklager. Men dette var jo ren svindel, H. hjalp indirekte mange landsmenn i nød bl.a. med store pengebeløp." H. var millionär.

8: Så skal forklares hvorfor Arne J., som brøt med NS i 1940, gikk inn i partiet igjen? J. hadde vært aktiv i NS i 7 år før

9. Stiftelsen norsk Oljekapasjodshøststøtte, 2014 jent som medlem bl.a. på sin arbeidsplass i Oslo hvor han sommeren 1940 ble plaget i den anl. og tildels isolert. Han leverte derfor laglederen sin begrunnete søknad om utmelding hvori han henviste til dette og anførte at hans arbeide var av en slik art at godt samarbeide med de andre ansatte var nødvendig. Efter en tids venting fikk han utmeldelsen, som hadde gått opp og ned tjenestevei med div. bm., bekreftet. Men da J. forkynte for firmaets medarbeidere at han hadde brutt ned NS var reaksjonen skuffende: han møttes med skepsis og med bm. som "Åh du har nok merket i lommen eller på baksiden av jakkeslaget." Og da J. viste dem at de tok feil så realiserte en av dem: "Vel da er du nok hemlig medlem da." J. ble altså på sin arbeidsplass ansett som NS-spion og isoleringen fortsatte.

Så gikk J. etter til laglederen og forklarte ham at han fortsatt boikottertes på jobben og annullerte sin utmelding. Denne fortalte ham da at de forekom fl. slike tilfeller og forklarte dette slik: "Ifølge en motstandsparole fremstilles det som FEIG ROING å bryte med NS. Dens hensikt er å advare mange som fra 25.9.40 tenker på å gå inn i NS om at de ikke kan regne med å bli gjenopptatt i jössingers krets om de siden går ut NS igjen. Men denne advarselen rammer også gamle NS-medl. idet man pga. sosial boikott av NS-folk ikke vet hvilke utmeldte tilhører denne kategorien." En motstandsman som jeg talte med om dette mente at "etter 25.9.40 visste vi ikke hvem som var krigsinnmeldte og måtte derfor anse alle utmeldte som sådanne. Vi som drev illegalt kunne ikke vite om noen av disse var NS-spioner og derfor måtte vi for å sikre oss mot NS-infiltrering behandle alle utmeldte som slike. Dette var jo urett mot gamle NS-patrioter men vi kunne jo ikke ta noen risiko!" A. befant seg i en tvangssituasjon, men ville den bli anerkjent av en byrettsjury når hans NS-forhold bedømmes?

9: Frk. Julie H.s tilfelle forekom ganske ofte, hun forsøkte nemlig kort etter at NS 25.9.40 ble eneste tilladte parti å bli strøket som medlem idet hun i sin søknad derom anførte at hun måtte ta avstand fra den måte hvorpå NS ble favorisert. Dette ga hun uttrykk for i diplomatiske vendinger fordi hun ikke ville røbe at hun var blitt motstander av partiets holdning, og dermed risikere å utsette for represalier, men undlot å si at hun fant denne udemokratisk. Laglederen anmodet henne om å overveie sin beslutning men da hun avslo det lovet han å viderebefordre utmeldingen tjenestevei, dvs. at også krets- og fylkingsfører skulle gi sitt besyv. Efter lang venting på resp. bekreftelse purret hun flere ganger hos laglederen som hver gang sa at det var så mange viktigere saker å ta standpunkt til og at hun fikk vente en stund til... Hennes tidlig omgangskrets trodde dengang på hennes forklaring om at hun hadde brutt med NS og således ble hun dengang ikke utsatt for nevneverdig sosial boikott. Som det vil fremgå av neste kapitel stemmer det når det i det danske "Salomonsens konv. lexikon" bekreftes at utmelding av NS var meget vanskelig!

10: Einar Lindh begynte i farens importfirma i 1926. Dette, som etablertes i Oslo i 1890, representerte ledende ital. veverier noterte høsten 1940 ordres for 11 mill. kr. hvorav kun endel leveredes idet det oppstod vansker i forbind med koordineringen av ital. exportlisenser og norske importlisenser tidsmessig sett. Ca. 200 importkunder fikk dog direkte og indirekte leveranser, derav 27 jødiske firmaer og 35 konfektionsfabrikker. Disse 27 fikk stoffene mest over Oslolagret pga arierpåkullet. 2 av hans prov. selgere var jøder, Begge land regjertes av fascister og det lettet importen å kunne henvise til gammelt medlemskap i det nasjonale partiet. Og jødkunder, som forstod hvilken rolle han spilte, oppfordret ham til å bli stående i NS. - Høsten 1940 oppsöktes L. på sitt kontor av en gardesoffiser som hadde vært hans føresatte mens han var gardist. Denne henviste til at Q. samme nov. 1940 hadde forordnet tvungen hirdplikt og anmodet L. som før krigen hadde tilhørt dette tidligere møtevern, om å skaffe seg en posisjon innen hirden hvor

han kunne få insikt i dens planer. L. erklærte seg villig til å forsøke å skaffe ham slik inside information: som tidl. topp-idrettsmann klarte L. å bli utnevnt til Fylkingsidrettsleder i hirden fra januari 1941 og fikk dermed bl.a. tiltrede til dens befalsmøter. 5- slike informasjoner - signert med codenr. 590 (omvendte av 095) levertes til en avtalt "postbox" ved Bonntjern på Vettakollen. - L. var meget sprogmektig og fungerte ofte som tolk overfor tyskt politi i fangehjelpsaker. Gjennem en kontordam, som tilhørte en motstandsgruppe, avtaltes om utdeling av en illegal avis på hans kontor, dette pågikk mellom 1941-43 - L. drev lenge div. evakueringsskjøring men begge hans amerik. biler ble beslaglagt av tyskerne. Flere av hans store personale arrestes og noen av dem havnet i tyske KZ - under deses fravær støttet han deres familier økonomisk. Foruten hans omfattende jødehjelp bør her nevnes at han via int.kontakter motarbeidet gisselskytingen...

L. var i 7 forhør hos nors og tysk politi samt hos hirdsjefen pga. sine "jødenffärer" mm. desuten arrestertes han flere ganger av Grensepolitiet men han hadde altid sitt alibi i orden: han forklarte at han var utsendt medarbeider for et idrettsblad - og i dette beskrev han også en arrestasjon som en misforståelse.

I 1942 måtte L. selv på 2 ganger i dekkning fordi hirdledere ikke ville respektere at han som Fylkingsidrettsleder i hirden skulle være fritatt for all annen hirdtjeneste. Men tross det da begynte å bli omstridt hvorvid idrett var viktig så fikk han utvirket en generell slik permisjon hvor i det erklærtes at L. behövdes som ankermann på hirdens elitelag samt hadde å forstå treningen til de årlige hirdstafetter. Dette lot han som han var opptatt av selv foran våren 1945 da det for lengst var klarlagt at okkup. innen den tid ville være over.

I 1942 mottok L. fra NS-laglederen der han bodde et brev med anmodning om å melde seg til Legion i Finland, og henvisning til 2 vedlagte skjemae! 1. anmeldingerklæring - 2. begrunnelse hvorfor han unnlot å etterkomme anmodningen? L. besvarte brevet slik: Ang. Legion- Da jeg ifjor sommer anmodet om å få hirdpermisjon for Østfrontinnsats i Finland ble den begrunnelse at det var viktigere at han fortsatt skaffet halvfabrikat til konfeksjonsindustrien! -"

På flere "idrettsting" klaget han over at hirdbefalet nektet de hirdpliktige permisjoner til idrettstrening og talte i den forb. endel om verneidrett som vistes en viss forståelse. Slik klarte han å binde hundrevis av dem ukentlig til harmløs sporting hvorved de ble forhindret i å utøve sinne tjeneste. Fra 1943 ble denne hans kamp vanskeligere fordi da ble hirdpliktige underlagt den mil.straffelov og dens disiplinærstraffer. Dermed skrev L. en 100 siders rapport.

1.5.45 fikk L. endelig selv invitert permisjon og var etter i dekkning hos NS-folk da frigjøringen kom og han straks arrestertes som "idrettsstreikbryter" mm. Her vil jeg som forsvarer i flere saker straks få fremsette følg. bm.=

Den som driver et patriotisk dobbelsspill, og som gjennem 5 år skal klare å beholde en viss tillid hos ledelsen må yde visse konsekvenser: det kan sies at det lå en propagandamessig virkning i dette å tross idrettsstreiken for NS men her bør betenktes at å oppholde hirdpliktige med idrett også er noe nasjonalt sett positivt - og det var vel det mest harmløse område på hvilket konsekvenser kunne ydes som sikret dobbelsspillet.

Her bør tilføyes at Lindh som i nov. 1940 nedla tillidsvervet i 1942 skrev et protestbrev til NS hvor i han sa at han som protest mot partiets moralske medansvar i jødeforfølgelsen ville strykes som KO-medlem og kun bli stående i NS som passivt medlem. (Dette

brev gjengis domsprem.) Da L. nedla et tidl. høerv alt i 1940 så var han alt da passiv.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
så måtte han i 1970 årene sendes et åpent brev til klubavisens lese på 3 tettkrevne sider hvor han overbevisende avslørte de fremsatte provokasjoner som både usportige og feilaktige. I dette fremholde han at han unnløt å gå til injuriesøksmål - hvilket nok også kom av at han savner rettstillsid. Tidligere mottok han flere anonyme breve hvor det ble beklaget at alle hans klubrekorder ennå ikke var slått. Dette får meg til å tenke på at en stor avis lengre skrev om Ks forhatte norske rekorder. Manne er forbauset over at disse politisk dømte, som i 1945 som kollektiv forhåndsstraff ekskludertes fra organisert norsk idrett siden unnlater å söke om gjenopptagelse i denne - men disse utstøtte mener at de diskvalifisertes på falske premisser og at det derfor er disse som sommeren 1945 skrev til dem at de ble udelukket "pga. unasjonal holdning" som bør rette feilen men så selvgoede som disse overdommere er så vel dette neppe skje i deres livstid.- Dette siste avsnitt utgjør allerede overgangen til freden da fienden for alle NS-medl. ble erstattet av ca. 6.000 etterforskere som angivelig skulle granske deres okkup.s forhold, men som i realiteten kun forsøkte å finne anklagepunkter mot dem. Og husk at det var riskfritt å finne på slike fordi ingen risikerte selv å trekkes til ansvar for falske anklager - de fleste av dem man angrep var jo forhindret i selv å forsvere seg - de var jo som forhåndsstraff plasert i seller og i tyskerbarakker og andre prov.fangeleire hvor en systematisk utsultning skulle sørge for at de var passe svekket når de skulle forsøke å ansvere seg mot massen av anklager som produsertes mot dem. I mitt motoppgjør anno 1980 tillater jeg meg å fremstille visse motforestillinger mot den terror som i mai 1945 igangsatte mot disse vi straffer på livstid.

Hvorfor landsvikdömtes også patriotiske förkrigsinnmeldte NS-medlemmer?

Oppriktig talt, kan vi gode nordmenn forestille oss hvordan denne granskning av ca. 100.000 landsmenn som vi siktet som unasjonale under okkupasjonen foregikk? Var det ikke så at alle disse siktede ble fratatt stemmeretten i 1945? Og når vi idag betenker at vi arresterte ca. 30.000 nordmenn i 1945 så foretrekker vi -fremfor å befatte oss med dette uhyggelige faktum- å unnskyldes oss selv med slike fraser som vi ifjor kunne lese: joda NS-oppgjöret var stort sett iorden. Ja det er påfallende hvor stort vi kan se på det: HVORFOR? Fordi det gjeller visse medmennesker vi straks i 1945 erklærte sosialt avdøde, det beviser alene det faktum at vi satte deres boer under off.adm. og at vi i disse dödsboer innsatte EDs bobestyrere -som nådigst bevilget de NS-hustruer som var på frihet 150 kr. pr. måned hvormed de også hadde å forsørge av. NS-barn. Hvordan behandlet vi forresten disse barn? Jo de fleste av dem har nok ofte på skolen fått høre "skolekameraters" anklager slike som: "din far var nazist under krigen". Slik betegnet fremdeles alle NS-foreldre, av og til varieres fraser slik at ordet "nazister" erstattes med "quisling eller landsviker". Disse fordömte har nemlig ennu ikke pr. 1980 noen beskyttet menneskerett i hat-landet nr. 1.

Enhver objektiv jurist som fordomsfritt studerer stoffet må erkjennt at NS-oppgjöret var en sosialiseringss prosess, det apektueredes i at ved å ruinere dem økonomisk så ville de automatisk deklasseres til paria og dermed ville de bli tvungne til å havne på den "rette siden" i klassekampen. Det var nemlig det det var et politisk oppgjör - og radikale aviser beklaget i 1945 at ikke hele kapitalistklassen satte på tiltalebenken som s.k. 6 kolonne og ikke bare noen få tusen "profitører". En kommunistisk politiker angrep atraks offisersklassen som hadde levert ca. 600 underskrifter på opprop om østfrontinnsats sommaren 1941? Disse forklarte at deres navn hadde blitt misbrukt av NS-folk og kom dermed lett fra mil.granskning. Det mobilisertes foruten de 6.000 etterforskere også ca. 60.000 dommere til 20.000 ls-saker - derav ca. 2/3 legdommere som ble innstruert av fagdommere som hadde gått på jur.oppgjörskurs 4.-8.45 og hørt en serie med resp. foredrag anført av riksadvokat A. som fant det passende å innlede med de første avsnitt fra biskops Berggravs "Folkkedommen over NS". Men A. unnløt å referere derfra hvad det stod på side 11 nemlig="Har man i gamle Norge sett et politisk parti hvor man fengsles om man finner at dette ikke lenger tilsvarer forventningene å vil gå ut. Og hanlikte nok ikke at hans konsulent A. sa følg.:

1. Det er vanskelig å avvise den argumentasjon gamle NS-emmbetsmenn etc. anvendte om at de i 1940 fant det uriktig å bryte med NS fordi de som fortsatte medl. kunne yde landet tjenester.
2. Å påstå at å unnlate utmelding av NS i 1940 utgjør forsettlig aktiv fiendebistand i strl. §86s forstand anser han uforsvarlig! Men den til mai i Norge hemligholdte prov.exile landsvikanordning av 15.12.44 skjelnet ikke mellom gamle og nye medlemskap -bortsett fra at den i §4 som illusorisk frifinnelsevilkår satte at de gamle NS-medl. som gikk ut av partiet straks de ble bekjent med dets lovstridige virksomhet skulle fritas. Men da de altså først fikk slik viden i mai 1945 så forble de i uvidenhets til da om at NS-medlemskap etter 8.4.40 var blitt ulovlig. Her bør straks tiltilføyes at hensikten med lovers samtidige kunngjöring er at borgernes holdning kan rette seg derefter. Da dette kritisertes så unnskyldte man seg med at samtidig kunngjöring kunne ha fort til represalier overfor gode nordmenn. Dette godtok disse inkludert ca. 200.000 tyskerarbeidere som sikret Ap.volgseir i 1945.

Som eks. på kollektiviseringen kan anføres at Solem i sin kommentarbok over exilanordningen av 15.12.44 ang. det kollektive "ök. erstatningsansvar" på side 105 forklarer="Den skade som er voldt ved jødeforfølgelsen, ved frihetsberøvelser, ved legemskrenkelser og drap somfølge av statspolitiets virksomhet må antas å falle innenfor rammen av det kollektive ansvar som NS-medl. er ansvarlige for." Det spiller altså ingen rolle hvormange jøders liv Lindh reddet, han skal ruineres allikevel. Alle NS-medl. hadde å betale etter betalingsevne, i L.s tilfelle konfiskertes ca 200.000 hvilket tilsvarer ca 1 million kr. idag. Det kunne nevnes flere eks. på kollektivoseringens groteske virkninger under NS-oppgjøret men her skal kun erindres om at det i Hoel-saken i prof. Marstranders anmeldelse av hans bok heter: finnes det i våre jur.annaler en dom som står i slikt åpenbart misforhold til premissene? Endel eldre advokater beklaget seg i 1945 over at de sattes under slik press at det ikke ble anledning til noen prinsipp-debatt om NS-oppgjørets omstridte radikalisme før det startet og at dette virket som en udemokratisk overrumpling. Det som isär opptok mange jur. var hvorfor det kun var NS-medl. som skulle anklages og straffes?

Allerede 16.7.45 prøvdes det passive NS-medlemskap etter 8.4.40 i en sak mot en torturist, som 6.12.40 ble NS-medlem. Dermed var man sikret den passende hatstemning blandt dommerne, slik at en nökttern vurdering av NS-medlemskapet ble umulig. Dette ble skjebenvangert for de fleste av de 26.000 is.dömte NS-medl. Lagmannsretten kom nemlig til at H.s innmelding etter 8.4.40 og hans påfølgende medlemskap måtte være å anse som forsettlig aktiv fiendebistand i strl.s §86s forstand. Dens domskonklusjon var at H.-dommen fikk kollektivt forhåndsdömmende virkning. Men ifølge prøvesaken s domsprem. anses H.s NS-innmelding 6.12.40 som avgjørende bevis på slikt unasjonalt forsett. Derom heter det så nemlig="Den som meldte seg inn i NS - altså etter 8.4.40 - måtte forstå at NS hjalp tysk krigsforsel - dermed anså retten det bevist av H. ved sin innmelding i NS 6.12.40 var seg bevisst at han fremmet Tysklands krigsinteresse." Det var sterkt dissens i HR idet 4 HR-dommere fant det urimelig å anse H.s NS-medlemskap som medvirkning - hvilket ifølge strl.s §86 ikke er straffbart og stemte for frifinnelse. Der hadde nokk HR-flertallet gjort om prøvesaken hadde vært fort mot et forkrigginnmeldt NS-medlem fordi da måtte det respektert at vedk.s tilslutning til partiet i 1933-36 skyldtes patriotisme og at kjente gamle NS-medl. fra 9.4.40 kom i en tvangssituasjon...

Hensikten med exilprovisoriets foregripende lovfortolkning er ifølge de svenske rettslærdes vurdering av 1955 å gi exilanordningen skinn av å fastslå gjellende rett og dermed da en onvei å påvirke rettsavgjørelsen i de enkelte NS-saker. I slik domspraksis skulle kollektiv straffbarhet innfortolkes, altså ved å gjøre alle NS-medlemskap etter 8.4.40 straffbare etter straffeloven av 1902. Så radikal tankegang godtok HR.s flertall, men dissens i HR 7-4 klarla at det ikke var notorisk at "alle visste" osv. Det var ikke notorisk allikevel fordi det er intet flertalls-spørsmål om et forhold er notorisk eller ikke. Dissensen danner det uigjendrivelig bevis for at HR-flertallet tok feil H. hadde ikke måttet vite - det er kun en løs påstand som det gjenstår å forsøke å bevise i hver sak. Men slik individuell bevisføring forekom ikke - isteden foretrak man å kollektivisere: det kan nemlig ikke bevises at de som unnlot utmelding av NS 9.4.40 forsettlig ydet aktiv fiendebistand i strl. §86s forstand - denne § som har en minstestraff på 3 år! Exilanordningen har som ovenfor påvist en tilbakevirkende lovs karakter, hvilket grl. §97 forbyr. Derfor lansertes amnestiteorien ifølge hvilken retten avgjorde om NS-forholdet skulle pådømmes etter strfl.s §86 eller exilanordningen - beroende på "tiltaltes forhold og sakens beskaffenhet." Men foretok ikke her retten i realiteten en vurdering av sakene,

slik at den fritok de medl. for strl. §86 med dens med dens 3 års minstestraff - fordi den innså det vanvittige å straffe passive NS-medl. med 3 års straff. Men om noe slik antydes så svarer straks aktorene: men "vi" dønte da ingen uten at de egentlig kunne ha vært tatt etter §86 - det var jo forutsetning for at de fikk amnestidom også! Men hvorfor tok vår juriststand denne svindel höytidelig? Hvorfor dømte den ca. 53.000 på slike premisser forutsettende landsvik kunne gjøres opp med forlegg på 1.000 kr. og oppover til 1 mill. kr.? Hvorfor fikk HR-dissensen ingen følger? Isfront - jurister - og de dominerte under ns-oppgjøret, pleide dengang beklagande å forklare at det kun skyldtes manglende fengselsplass som var årsaken til at ikke alle de ca. 26.000 landsvikdømte NS-medl sattes inn fordi de burde hatt minst 3 års straff alle sammen! De som ikke var enig i dette kaltes for silkefront og utsattes for den dominerende presses hånd.

Dette førte til at advokatforeningen i Morgenbladet for 20.8.45 fikk publisert en crientering kalt "Sakførere og landsviksakene datert 17.8.45 hvor i det innledningsvis konstatertes at advokaters stilling i den forb. blir misforstått. I en avis forekom f.eks. en skarp bebreidelse mot alle jurister som nedlot seg til å forsvere stripete og landsvikere og avisen etterlyste slike advokaters skamfælelse osv. Derfor ønsker foreningen å meddele: "Under rettsfølgelsen har siktede krav på å la seg bistå av forsvarere. Dette gjeller også landsviksaker! I prov.anordning om spesiell rettergang i ls-saker er advokater som plikt pålagt å overta slikt forsvar. Da off. myndighet henstilte til adv. foreningens medl. å delta i opprydningen. NB: Hovedstyret utsendte da også straks etter frigjöringen følg. appell til sine medl.-"Under det forstående rettsoppgjör blir det nødv. midlertidig å ansette masse dommere, statsadvokater, og politiembetsmenn samt ED-representanter, helst jurister. Det var av betydning at apparatet blir så effektiv som mulig og ingen advokat må vegre seg fra å motta sådanne oppdrag. Husk at det er en ÅRE og en tillid som vises dem som kalles til slike verv." ÅRE? Denne appell fulgtes lojalt. Selv om de fleste helst hadde villet slippe betraktet de det som en borgerplikt å delta. Et like nødv. ledd som anklagen er forsvaret som er pålagt oss som plikt. Overensst. hermed utsendtes følg. melding: "I rettssaten har alle rett til forsvar og til bistand av sakførere. Det er en forutsetning for rettslig avgjørelse at saken belyses fra alle sider. Hd-styret mener derfor at det er deres oppgave å bistå alle SELV NS-medl. og andre som har vist et uverdig forhold for at sakene kan bli objektivt belyst!"

Her feller altså en kollektiv forhåndsdøm over NS-med. Man bør da forskånes for angrep når man følger loven og påtar seg det byrdefulle verv å være forsvarere i disse saker! (!) Når tiltalte ikke erkjenner skyld (i motsetning til: er uskyldig) er det forsvarernes plikt å påstå frifinnelse. Efter vårt rettssystem plikter de å fremholde alle momenter som kan tale for frifinnelse og behandling på mildeste måte... Ja tenk hvor edelmodige mine kolleger dengang var ~ jeg følte det ikke slik at jeg måtte unnskyilde at jeg ville forsvere "selv slike" selvom jeg nok i 1945 betraktet NS-folk svært overfladisk og nok som de fleste andre jurister var tilføyelig til å forhåndsdømte dem kollektivt uten å ha hørt deres forsvar - tonen var omrent - hvad kan så de "innvende". Det som dengang gjorde meg betenklig var at 11 av de 13 Stortingsrepr. som først hadde medundertegnet henvendelsen til svenske rettslärde om å få 5 konkrete svar ang. NS-oppgjøret besvart under press trakk sine underskrifter tilbake. Det virket på meg ynklig og jeg ville vite HVORFOR dette skjedde???

Og prof. A. som ifjor i sin oppgjörsbok forsvarte omtrent alle overgrep han skrev dog dengang at det nok ville vært klokere om man hadde unnlatt å straffe passive NS-medl. men at ingen regjering i 1945 hadde kunne gi dem amnesti (det skjer nok aldri) og at

Slik ville hanhet resonnans hos folket. Jeg anser det her for min plikt især å vurdere de utrolige domspremisser i disse saker jeg omtaler. Jeg har forgjeves forsøkt å diskutere disse med noen kolleger men bemøtes somregel med TAEU - som jeg oppfatter slik =Vi gode nordmenn er enige om at NS-oppgjøret var OK og vi tåler ingen scenisk innblanding!

Men ta nu disse cirkulærer som dommere og advokater kort efter 25.9.40 mottok fra sine org. om at disse ble stillet fritt m.h.t. å tre inn i NS under okkup. hvorav de dog måtte ha fått det inntrykk at slik NS-medlemskap ikke var ulovlig. Men HVORFOR var det så ingen advokater som i 1945 erkjente at de i 1940 hadde hatt et slikt syn? Da jeg da syntes at de ved sin taushet overtro enhver anstendighetsgrense så forlot jeg det året adv. foreningen i protest mot dens isfrontmanerer. I den anl. utsattes jeg for kritikk idet jeg overfor kollegor som etterlyste mitt motiv forsvarte mitt standpunkt. Disse kritiserte jo også somregel min antydning om at det nok forekom endel politiske justismord...

Vi behandlet NS-folk dengang som krigsforbrytere og en Osloavis anmeldte nylig A.s bok under overskriften "hans bok om krigsforbrytelsene - men de var ingen krigsforbrydere, de fleste av dem var tidl. ustraffede. La oss nu forsøke å se litt mere nøkternt på dette: hvad med dommernes dommered, som de da brøt, legdommerne lovet jo etter beste evne å dømme selv NS-folk, men var de ikke alle inkabile, og dermed ukvalifiserte? Jeg ber leserne høre hvordan slike juryer formet sine domspremisser - nu følger slike eks. Mens jeg skriver denne introduksjon til selve de s.k. denazifiseringsprosesser innser jeg at den må bli ufullstendig fordi den maks. kan oppta 3 sider om dette utdrag av boken skal kunne holdes innen siders grensen. Derfor spør jeg hele tiden - men hva er da det vesentligste - og mitt svær er dette - det er å forsøke å gi disse ennu overlevende som vi har plaget et langt liv - om de ble i Norge - en anstendig alderdom. Men selv det er vel nesten umulig fordi ofrene vil vel se på vår ev. omvendelse i 1980 som rent hykleri - min erfaring etter samtaler med flere av dem er nemlig denne: de er fast overbevist om at kun et inngrep fra menneskerettsorg. overfor all denne urette diskriminering kan ha virkning.

För jeg går gjennem hver av disse 14 saker vil jeg rent generelt bemerke at især tiltalte men også vidner ofte nektet å underskrive forsnaskede politiutskrifter av forhør fordi etterforskerne suverent ville avgjøre hva de godkjente som "fakta" og kun nedskrive slike og udelukke alt som de fordømte som kun kommentar, formodninger, inntrykk. De mente nemlig at denslags fikk de forsøke å komme med i retten om da dommerne gadd å høre på dem, noe de betvokte.

Mine 4 egne NS-saker: 1: Den da 75 år gamle forf. Signe Rogardh fremstiltes først i retten i 1948 idet saken flere ganger var blitt utsatt idet klager om at hun var blitt sett sammen med noen tyske offiserer under okkup. - noe hun hadde benektet - måtte undersøkes grundig. Dette tiltaltepunkt ble dog under saksbehandlingen frafalt idet aktor måtte erkjenne at de av ham fremlagte "bevis", avgitt av en nabofru, var noe tvilsomme. Enkefruen hadde jo sluppet varetektsfengsling men hun hadde hatt ukentlig mødeplikt hos politiet: hun forklarte at hun nektet å godta s.k. forelegg fordi det var en erkjennelse av landsvik - hun hadde skrevet sitt testamente som beviste det motsatte. Hun ville lese opp brudstykker av dette men det ble avvist. Jeg klarte dog å få plasert følg. sitat fra prof. Hagerup="Den som yder bistand som etter omstendighetene ingen betydning har hatt har ikke engang medvirket til slikt resultat!" Fruen nevnte også at hun hadde fått flere løslatt og at disse, som under okkup. hadde vist stor takknemlighet siden hadde benektet dette. Hun sa også at hun betvilte

at de seirende jurister hadde klart heilt å friut q. for martyskuppet. Selvbovisst erklærte at hun visste at rettssaker over kjente kunstnere som Hansum og henne selv ville medføre endel pressehets mon denne kunne hun ikke ta hensyn da hun hadde meget god sanvittighet nasjonalt sett. I domspremi. heter det at hun måtte finne seg i å betale kr. 50.000 i erstatning idet hun som kjent person kunne villedde andre. dog slapp hun frihetsstraff. Jeg avviste påstanden om at R. forsettlig ståttet fiendens krigshandlinger...

2: E.V. Creutzfeldt tiltaltes for å ha vært AT-offiser under okkup. og det anså aktor som graverende. Jeg fremholdt at i AT dyrket ungdommen norsk jord og at det da måtte være nasjonalt. Jeg påtalte under rettssaken at v.Cr. hadde hatt samtaler med en radikal psykolog under varatektstiden og at denne i et intervju med en radikal avis hadde nevnt v.Cr. som eks. på en uforbederlig nazist. Derpå ba jeg juryen om ikke å la seg påvirke av en slik falsk forhåndsdom understrekende at v.Cr. alltid hadde vart mot nazismen- "Hans innsats mot fienden våren 1940 ble i domsprem. kun ansett som plikt og kunne ikke forhindre at han fradöntes mil.stilling. Aktor påsted 6 års straff men han "slapp" med 4 år. Jeg karakteriserte dette som grov urett men frarådet Cr. å anke idet dette enten ikke fikk fram eller resulterte i strengere straff. Jeg henviste til exilanordningens §§ om at ansjonal innsats skulle godskrives tiltalte & kunne være frifinnende men avvistes av aktor med at slik som oppgjørsordningen var så kunne den kun være formildrende omstendighet! (saken kom opp i retten i dec. 1945) Dette betegnet jeg som absurd. Det var dissens i byretten idet en legdommer stemte for frifinnelse. Husk at i USA at ingen dømmes uten at alle domere er enige derom...

3: Aristokraten Wradh måtte av aktor höre at han var en utpreget herskertype som neppe lot seg påvirke av demokratisk omskolerings! Han mente at for slike overklassetyper var det ingen plass i det moderne folkdemokrati. Wradh beklaget at de få forsvarsvidner hvis vidneplikt han hadde påberopt seg ikke lenger ifølge politiforklaringene synes å erindre de tjenester han under okkup. hadde ydet dem. Dette avslører deres mangel på moral - tilføyet han. Jeg klarte dog å få et slikt vidne til å erkjenne at den dekning han fikk på Wradhs gård nok reddet hans liv. Wradh beklaget også at NS-ledelsen hadde vært altfor umfallende overfor tysk maktpolitikk, og mente at NS i 1942 burde gitt okkupanten et ultimatum: enten stopper jødeforfölgeren eller så avgår min.pres. Q. Jeg understreket av Wr. representerte det UR-NORGE som få da ville erindre og sa at et folk som ikke vil erindre tidl.storhetstid savner tradisjon. Dommen lød på 3 års tvangsarbeide + kr. 100.000 i erstatning. Jeg frarådet han å anke. Lesningen av hans domsprem. overbeviser meg om at det pågikk et systematisk forsök fra radikalt hold på å undergrave gamle odelsslechter. At dette er så er senest bekreftet i den s.k. demokratisering av vår gamle odelsllov..

4: I saken mot Ove Heidal åpnet aktor med å påstå at hans NS-forhold under okkup. var alvorlig idet han hadde vært både hird og KO. Da H. endelig fikk komme til ordet forklarte han retten hvordan det forholdt seg med KO-løftet: det, som i 1933-36 ble avlagt av alle NS tillidsmenn i god tro på at partiets virksomhet skulle holdes innen demokratiets ramme, ble brutt av Q, som neglisjerte NS program osv. fra 23.9.40. Men dette KO-løftet var ifølge dets ordlyd fortsatt forpliktende selvom vedk. bröt med NS der forekom nemlig en §7 om aldri å skade partiet og det er jo klart at de som motarbeidet NS under okkup. stod jo derfor sterkere om dette skulle bli oppdaget! Jeg støttet dette syn og sa at jeg trodde at få av dommerne kjente til dette, og H. dokumenterte jo også at han på flere måter hadde imøtegått partiets nazifisering. H.s firma ble ødelagt av 4 års off.adm. I domsprem. hevdet at H. er en egensindig person men ikke ondsindet. Dette siste var det nest po-

~~Stiftelsen~~ Norsk Okkupasjonshistorie, 2011

Føres om et NS-medlem. H. dømtes til 3 års straff og hans lille fermue ble beslaglagt. H. tilhører en gammel norsk slekt hvis medl. alltid har vært nasjonalt engasjerte...

Andre saker: 1. Prof. Hoel hadde forfattet et ca. 1.000 sider forsvarsskrift som viste at anklagen mot ham om å ha vært Universitetets pro-rektor 1941-42 og rektor 1943-45 var helt overdreven: Undersökselen av hans okkup.s.-forhold pågikk i vel 4 år inntil han 70 år gammel 31.5.49 dømtes til 1 1/2 års tvangsarbeide minus fradrag for 342 dagers foregående varetektsfengsling! + tap av stemmerett i 10 år osv. Hans anke avvistes. Statens 3 års prøvetid fra domsdag, dvs. løslatelse på prøve 17.11.49, utløp altså først 17.11.52. Dermed hadde Hoels liv vært blokert i ca. 8 år. Det fremgikk av Hoels forklaring at hans plan var å holde tyskerne utenfor norsk administrasjon. Bangs biografiske opplysninger om H. omfatter 5 av bokens side - som bilag. Han ble Ridder av St.Olav i 1938 men alle landsvikdømte mistet denne orden. - I retten ble det strid mellom vidner for de to retningene i prof.kolleget om kampmåten ved Universitetet under okkup. Hoel tilhørte de moderate mens motstanderne kaltes aksjonsutvalget. Denne strid fortsattes i VG med oppgjör fremprovosert av red.artikler av 1.6.49 og 21.6.51. I art. kalt "Dekanlinjen" spør VG-red. HVEM gjorde störst innsats for å bevare den ansjonale front ved Univ. Hoel, som dømtes for landsvik, eller aksjonsutvalgets leder? SU"Nationen" svarte 1.6.49 slik: "J fikk i domsprem. slik honnör for sin innsats for stud. som om det gjaldt en innstilling om påskjönnelse! Går det an å få rede på hvilket nasjonalt storverk hans anklagere ved universitet utførte? Efter flere prof.s vidneforklaringer er dette nemlig blitt svært tåket."

Her bør tilføytes at prof. Brodersen i sin bok "Mellom frontene", som utkom i fjor omtaler Hoel som "ikke den mest nidkjære nazist" osv. Jeg går såpass inngående inn på Hoels patriotisme her fordi jeg bl.a. synes det er gement at en prof. idag sjikanerer ham på denne tarvelig måte. Br. fortier Hoels store innsats - og også dermed avsløres at kampen mellom de 2 prof.fronter fortsetter.

NB Hoels tilfelle er det klassiske eks.. på at ingen gammel NS-medl.. ble frifunnet for å ha vært patriotiske kollaboratører under okkup. Noe derom forklares i advokatenes egne utrensningsregler: i disse innrømmes som frifinnelsesvilkår: NS-innmeldelse under okkup. om det på forhånd forela en avtale derom med en motstandsgruppe - i slikt tilfelle var det ansett som underforstått av vedk.s medlemskap hadde patriotisk hensikt. Men der fastsattes intet om en lign. avtale med gammelt medlem som unnlot utmelding under okkup, av patriotiske grunner! Hvorfor? Mine undersøkelser derom viser at det forelå en hemmelig exilregjeringspåbud om at ingen slik "fraternisering" måtte finne sted idet ikke den misforståelse måtte oppstå at hjemmefronten samarbeidet med "nazister".

Som et ps. må her tilføytes at slike avtaler av sikkerhetsgrunner kun måtte skje mundtlig og dette medførte f.eks. i Lindh-saken at intet slikt bevis kunne dokumenteres idet resp. gardeoffiser ba om å bli frittatt for sin vidneplikt idet han av ovvennevnte grunn ville risikere å sværte sitt militærbrev om han stod frem i retten å bekreflet at han inngikk en slik avtale med L. høsten 1940. Det eneste som derom fremkom i retten var at en av personene synes å ha gjenkjent denne offiser da han besøkte Lindh på hans kontor da, men vedk. unnlot da å nevne dennes navn fordi L. hadde anmodet derom.

Jeg ber alle som vil vite mere om Hoels triste skjebne å lese hans 111 sider bok "Et oppgjör med landsmenn". Titlen tyder på det er Hoels motoppgjör og den har gitt meg ideen til titeln på min bok.

2: Gårdbruker Mytting gir på 72 sider en gripende beretning av en patriots konfrontasjon med det som i mange landsvikdømtes jargong kalles Moskva-juss "forpinte, tauze, bitte kom tilbake fra rettsalen med de samme ord: Dette har intet med rett å gjøre. Jeg trod-

De at tiltalte i rettssaken fikk sitt. Om å begjærlig ikke som et punkt men jeg tok feil. Da sorenskriver adm. E. spurte om skyld forsøkte jeg å svare men ble avbrutt flere ganger med "De får forsvarstale siden." Og den off. oppnevnte forsvarer i førstståelse med adm. bemerket at "dette ser ut til å bli en langvarig affære" fikk jeg en lammande følelse av å stå alene. I M.s svar, gjengitt på side 63, anføres at han ingen gyldig rettshjommel fant for tiltale og dom, derfor gjenstår kun en menneskelig vurdering ang. hans standpunkt og holdning. Det feiles ubevisst! Det heter i dommen av 11.6.47 at M. nektet straffeskylde. Det var oppgjørstonen. Dommen lød på 5 år minus 752 dagars utholdt varetekts - som for håndsstraff - dvs. over 2 år! M. var kretsfører 1936-43. Han ble ansett uskyldig for østfrontinnsats. M. syntes at NS var for ettergivende overfor tyskt maktspreg. M. siterer på s. 70 prof. Skeies syn på krigen: "I folkrettslig forstand var krigen avsluttet med kapitulasjonen 10.6.40". Om tiltalen etter strl.s §86 sier Skeie: §86 gjeller fienden i krig ikke som okkupant."

3: I Benneches bok hevdes i forordet at de som ansvarer for vår milit. hjelpelöshet i 1940 rönte til utlandet og hisset derfra til hat mot dem som hadde villet styrke forsvarer og som derfor var blitt römlingenenes vondes samvittighet. De kom hjem i fölge med allierte besettelsetropper för å holde DOMMEDAG över politiske motstandare! som måtte tjene dem som syndebukker!

B. fortsetter slik: som en av titusener som ble berövet det forsvar som alm. lovgivning hjälper borgarna mm. finner jed det nödv. å protestera offentlig för folket, mine barn och egen skyld. Jeg är uskyldig. Det är på tide att landsmenn får vite sannheten om misförhåendet omkring det s.k. landsvikoppgjör. Kampen mot urett och lögna må fortsette, dette skrift er ett ledd i kampen...

På side 40 skriver B. at han som dommer u.o. hadde flere saker som gjaldt NS-skolebarn som trakassertes både av lärere og elever. i saker hvor fengsling av gymnaster forlangtes innskrenket han sakene till en formaning, det samme fikk en lektor. B. nevnte disse eks. som bevis på at han som dommer handlet helt uavhengig. Som alt nevnt avslo B. å la seg opnevne til HR-dommer: på side 41 skriver B. derom at han innkaltes til Justisdept. 20.12.40, det viste seg at justismin. R. ville ha ham inn i HR. B. avslo og sa da at han mente at det var viktig at det gamle HR ikke ble forändret! Somfölje R.s press så svarte B. at om vansker var oppstått så anbefalte R. å innkalte till et landsmöte för dommere. R. svarte at han ville överveje B.s henställing...

Kort för frigjöringen mottok B. följ. anonyme brev psststemplet 12.4.45 = "Sorenskriver B. Oppgjöröts time för Dem närmer seg. De gruer men vår klar över at De da får med en rettsstat å gjøre, som ikke straffer uten lov og dom. De får den straff de fortjener. Alt er ikke taft för dem om De ikke får mere på samvittigheten enn De alt har. Som NS-mann må De ikke stilltiende se på nye övergrep. Vi vet at det innen NS også finnos måteholdne folk - dette vil domstolene ta hensyn till. Oppför Dem slik at domstolen anser Dem på mildeste måte. Stött ikke fienden. Angi ingen, delta ikke i utpeking av gisler. Husk at Hjemmefrontens öyne fölger dem och at alt de gör blir klarlagt. Oppgjöröret med Dem er nu meget nära." B.s kommentar i sml. av exilregimets avtale i Moskva 16.5.44 med de 3 store "allierade" or av stor interesse her: Avtalen gikk ut på at efter sciren skulle alle i de tidl. tysk-okkuperte land uskadeliggjöras som måtte formodes å være politiske motstandare av exilregeringene. B. gjengir i sin bok den engelske orig.tekst sålydende: "Fjernelse fra tjeneste og ev. arrestering av personer som forsettlig samarbeidet med fienden eller som frivillig forholdt seg på en måte som var fiendtlig för den allierade sak. Opplösning av alle nazi-inspirerade org. och alla diskriminerande lover pga. politisk syn osv. påtvunget nordmenn av tyskerne. Arrestering och internering av partiledare av nedenför spesifiserte org. och andre

personer hvis anholdelse ansees nødv. i den allierte saks interesse! Arrestering av alle kjente fiendeagenter og ytterliggående samarbeidsfolk som innehadde off. stillinger, samt oppdagelse og nøytralisering av andre uönskede!"

B. fastslår at i Norge gikk man meget lenger enn disse generelle rettningslinjer forutsatte: men den allierte sak hadde etter seieren ingen interesse av at ca. 100.000 nordmenn ble siktet og gransket som unasjonale. Dog var de som utformet exilprov. så fylt av hat og hevnlyst at de gikk lenger enn avtalen forutsatte. Det skulle bli dommedag straks og få turde å advare mot slik hastverksaksjon for følgen var at de ble desavouert, tjet ihjel og mistenkliggjort. Henvisning til Grunnloven ble feiet vekk, folket skulle ikke ha tid til besinnelse. Da alt dette stred mot loven innså oppgjörsmakere at det var yderszt viktig at stortinget ikke på forhånd fikk ta standpunkt til exil-anordningene. Spekulasjon i dette var klar: dömmingen måtte straks igangsettes så stortinget derpå konfrontertes med et delvis faitv accompli. Og da det endelig kom opp der 21.2.47 og det taltes om revisjon så presterte en Ap.mann så si at det ville være urett mot de vi alt har skutt!!! Dermed kom ingen moderasjon og det kunne skytes videre! Men Stortingsrepr. hadde da hatt anl. til å lese UK-kommisjonen rapport, dens innstilling forelå i des. 1946. Den foranlediget kun en moderat kritikk. Avtalen av 16.5.44 var en triumf for bolsjevikene og siden har folkefronten marsjert fremover. B. slutter 1. kapitel med å understreke at NS-oppgjøret var politisk!

Retten ignorerte aktors påstand om 5 års straff og satte den til 2 år mens erstatning kr. 255.500, det var 17.9.46, dog reduserte HR 15.3.47 erstatning med ca. 100.000 kr. Desuten ble B. fradømt sin jur.funksjoner.

4: Så behandler jeg den patriotiske offisers møte med NS-oppgjøret: Five. Dette lyder helt utrolig men han dømtes faktisk i lagmannretten i 1948 til hele 12 års straff men pga. sin store krigsinnsats var F. en av de få som fikk sin anke til HR godkjent. I anken klaget han over at den orig. kapitulasjonsavtale av 19.6.40 ikke var blitt fremlagt i underretten. Men HR reduserte kun straffen med 2 år til 10 år, i det samme år 1948.

F. forsøkte forgjeves i retten å overbevise den om at den anvendte en feil oversettelse av kap. avtalen: i denne operertes det med uttrykket "samlede" istedenfor samtlige norske stridskrefter dvs. alle slike og F. henviste i den forb. også til at det i kap. avtalens §9 heter at i tvilstilfeller så skal den tyske tekst legges til grunn ved fortolkning.

Dette bidrog til at F. assistert av sine adv. Helliksen forsøkte å få saken gjenopptatt men først i 1962 forkastet HRs kjäremålsutvalg denne søknad!

Lesningen av adv. H.s TENK SELV må være både forstemmende og tankevekkende for våre jurister: I forordet konstaterer H. at NS-oppgjøret har skapt et ökende minoritetsproblem. I motsetning til andre tysk-okkuperte land så anså HR exilregjeringen som kompetent lovgiver. H. analyserer så HR-dissensen i prøvesaken mot Haaland og fastslår at av de 7 HR-dommere (mot 4) som dømte ham så var 3 falt fore aldersgrensen og var dermed ulovlig som dommere mens en var inhabil. Denne H-prøvesaken - som dermed ville ha gitt 4 mot 3 for frifinnelse av det passive medlemskap var således intet jur. forbilde. H. omtaler så at kollektiv straff og erstatning tidl. var helt ukjent også i Norge. Og han fremhever at dette spørsmålet ble behandlet av de strenge seierherrer i Nürnberg hvor det ble avvist av dem amerik.rettspres. Shake slik: "Det ville være ensbetydende med å fastsette KOLLEKTIV skyld som ville ha en masseavstrafedelse som følge, som man ikke har presedens for i int.rett og som ingen berettigelse har mellom siviliserte mennesker." Så medl. av NSDAP ble frifunnet!!!

Prof. A synes nu å ha glemt at han i Norsk Sakførerblad nr. 2 for 1945 kalte det kollektive erstatningsansvar for alle NS-medl. for "en särnorsk oppfinnelse". H. nevner også at de hjemmevær nordmenn mellom 1940/45 måtte overta arbeider og plikter for de ca. 100.000 som forlot Norge - derav var ca. 60.000 s.k. politiske flyktninger i Sverige. H. slutter forordet med å beklage at HR nektet gjenopptagelse av Five-saken.

5: Så komme vi til Blehr-saken, hvis domspremisser fikk de svenske rettslærde til å fremsette følg. meget berettigede kritikk: i deres utredning om NS-oppgjøret som kom i 1955 står det nemlig på sider 129-30 dette = "Exilprov. kollektive erstatningsregler er av säregen karakter. Der tales om at alle NS-medl. kollektivt skulle erstatte den ök. skade som NS-regimet forvoldte men der presiseres ikke hvilken skade og heller ikke om dermed ök. fordeler oppstod. I hvert fall krever almenne arstatningsrettslige regler prinsipiell avregning mellom slike aktiva og passiva. NB: Under NS-oppgjøret avvistes dog slike erstatningskrav med NS-medl.s kollektive ansvar ikke kunne kompenseres med "öks. fordeler som måtte være oppnådd som resultat av i og for seg prisverdige men dog pliktmeslige anstrengelser". (dette sitat er fra domsprem. i Blehrsaken) Uttalelsen innebærer at et av exilprov. som ugyldig og straffbart erklært forvaltningsoppdrag allikevel skulle skape en legal for "landsvikeren" til å fremme norske interesser. Man frågar sig då: men vari ligger då landsviket??? I andre demokratier omtales dette eks. som bevis på at NS-oppgjøret intet hadde med rett i demokratisk forstand å gjøre.

Det forbauser vel ingen som orienteres om denne dommer-mentalitet at Blehr idømtes 20 års tvangsarbeide, hvilket i hans tilfelle tilsvarte livsvarig straff idet han da var ca. 66 år gammel! Dette måtte dommerne forstå...

6: Q.s sekr. H.F. Knudsen: Det forbauser vel ingen å höre at Löberg, som var Stortingets ledende isfont-tallsmann, i sin meoirbok betegnet K. som en narr. De var begge fra Telemark og stod på hver sin side under Menstadaffären i 1931 der K. da var orig.leder for resp.reserve-politistyrke. K. forteller i sin bok at hans far satt i Stortingets militärekomite sammen med en Ap. mann som da bar et stort "brukkent-gevär" merke og som siden ble Ap.s forsvarsmin. - På side 218 i sin bok gjengir han følg. fra P.Lykke-Seests bok om Q-prosessen i 1945: "Det forutsettes at den som leder rettssaker, som skal representere rettsbegrepet, må være nøytral og upartisk, han må ikke på forhånd ha dannet seg en fast overbevisning om skyldspørsmålet. Er det i dette tilfelle mulig? Det kan jeg besvare med et NEI. K.s kommentar til dette er: "Neivel men så får man gå utenlands for å finne dommere som tilfredstiller objektivitetskravet. - Her vil jeg som jurist erindre om hvad strafferettskommisjonen av 1902 uttalte i sin motivering: "det forståes lett at i politisk opphissede tider vilde en domstol hvis medl. tilhører det motsatte parti lett finne de tiltaltes forhold ubetinget fordømmelsesverdige også om det har hatt aktverdige grunne."

Jeg har ikke lest domsprem. i K.s sak men såvidt jeg har bragt i erfaring så fikk han en 6-7 års straff? I sin bok fremhever han at han i de 8 år mellem 1933-41 ikke hadde vært uenig med Q. men at han da ble det fordi han i februar 1941 bestemt foreslo overfor Q. at partiet måtte oppløses straks - noe "föreren" motsatte seg. Det synes jeg bør godskrives hans eftermåle...

7: Dir. Henrik J.s sak burde egentlig ikke vært tatt med i dette kapitel idet han avgikk ved döden på et privat sykehus hvortil han var blitt overfört fra varetektsfangenskapet. Men forsåvidt som ED prosederte mot hans dödsbo og krevet nesten 20 mill. kr. i erstatning fordi han også ble ansett som en "profitör" så har den efter min mening en viss berettigelse her. H.J. hadde ikke,

Slik det var i henste, satt igang sin produksjon under okkup. men hadde siden lenge før denne vært fabrikant i trevarebransjen. Hvor frivillige eller tvungne hans leveranser til okkupanten var skal jeg her ikke innlade meg på å omtale men ED fant det lite formidende at han hadde ansatt så mange arbeidere og krevet alt- så ca. 20 mill. kr. i erstatning. Prosessen som altså avgjordes etter J.s død endte med at dödsboet måtte ut med ca. 2 mill. kr.- Som en passende avslutning på dette avsnitt siteres fölg. ord fra boken av/om enken, den berömte kunstnerinne: da hennes mann arrestertes i 1945 = "Det var som et isbelte omgå meg. Jeg mistet tilliden til mine landsmenn. Jeg så ham aldri gjen. En ny kvinne ble født dendagen, min mykhet forsvant, jeg ble hård. Jeg hadde ingen nerver lenger, jeg tapte godtroenhet overfor livet. Jeg kunne ikke gråte lenger..."

8: Fhv. arkivar Arne J. forsøkte altså i retten å forklare hvorfor han først hadde brutt med NS og så hadde funnet det best etter å gå inn i partiet igjen. Han burde nok ha hatt en psykologs assistanse til å forklare dommerne hvordan han reagerte overfor de kollektive fordommer som rammet alle gamle NS-medl. som man i 1940 visste om pga. deres tidl. aktivitet - men A.J. var en fattig mann med stor familie som ikke hadde råd til å bekoste et dyrt forsvar. Hans noe stridbare natur ble nærmest misforstått av juryen som ikke festet seg nevneverdig ved det han forklarte om årsakene til sin konfliktsituasjon på sin arbeidsplass. Og den forsvarer han engasjerte var så opptatt av andre viktigere saker at han kun hadde hatt anl. til å tale med J. der han befant seg i varetekts, etpar ganger. Han prosederte på at sosiale hensyn tilsa at han ble behandlet på forståelsesfull måte. J. selv var da såpass deprimert at hans eget forsvar nærmest innskrenket seg til korte svar på tendensiøse spørsmål - disse iriterte ham og da han vanskelig kun beherske seg så gjorde han nærmest et ukontrollert inntrykk på de som skulle dømme ham. Noen forsvarsvidner pårøpte han seg ikke. Resultatet var egentlig givet, aktor mente at hans utmelding nærmest måtte betraktes som naiv taktikk og krevet 4 års straff men han dømtes til det halve. Erstatning sattes "kun" til kr. 15.000, - hvorav han fikk noe ettergitt.

9: Frk. Julie H. hadde i retten de störste vansker med å påvise at det forholdt seg slik at hun hadde levert sin utmelding til laglederen allerede kort etter at NS ble "statsbärende" 25.9.40 og at hun så forgjeves etter mange purringer hadde ventet på å få denne bekrftet. Aktor var steil og fastholdt at hennes navn figurerte i resp. lags kartotek over "krigsmedl." og at hun ikke måtte forsøke å lure juryen med slik lavete historier. Dette var den samme skepsis hun hadde mødt hos efterforskerne som hadde kommet med hånlige bm. til hennes forklaringer, slike som at det er mange som forsøker slike knep. Så hadde hun insistert på at resp. lagleder, som da satt i varetekts avhørtes derom men denne overfor ls. politiet forklart at han ikke nøyaktig kunne erindre hennes tilfelle, det hadde vært så mange medl. i laget - og på basis av en så svevende uttalelse hadde tiltalepunktet om at hun hadde opprettet sitt gamle medlemskap "under krigen" blitt opprettet. Hennes forsvarsadvokat lot også til å stille seg noe overbærende til hennes forklaring om utmeldelsen. Han mente at hun måtte da i så fall ha en kopi av denne - men det hadde hun ikke men derimot fant hun tilslutt en gjenpart av et purringsbrev til laglederen som virket ganske autentisk, men aktor innvendte at det var datert i 1944 og insisterte på at hun ihvertfall måtte anses som fortsatt medlem til da. - derom - om hvorlenge hun burde anses for å ha vært medlem etter 8.4.40 ble det meget diskusjon i retten som ikke var altfor villig til å godta at denne tvil burde komme den tiltalte til gode. Aktor fastholdt at hun ihvertfall hadde overtrått den 1. ls. anordning av 22.1.42 og syntes at hun min. måtte ha 2 års fengsel + som påslått 40.000 kr. i erstatning mm. Det endte med at juryen under dissens 2-1 kom til at det fikk rek-

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
Kj med 1 årsfengsel og kr. 25.000 - i erstatning. Frk. Julie J.
var meget opprørt over denne etter hennes mening grusomme dom og
ville ikke til höyere rett men forsvareren klarte å berolige henne
å få henne til å godta dommen - så hun kunne bli ferdig med
saken - som han sa. Det var mange slik tilfeller...

10: Ang. Einar Linds nevner straks at årsaken til at jeg kjenner den godt er at jeg i 1975 leste trykkt manuskript kalt "Legedommer parolebrudd" forfattet av enkefru Inga v. Sayda hvori hun forklarte hvorfor hun som legdommer i hans sak hadde forårsaket domsmissen. Innledningsvis skriver hun at grunnen til at hun valgte titeln var at hun som tidl. advokatfrue hadde lest en isfrontparole som sommaren 1945 sendtes til advokater om at "det var en nasjonal plikt å dömma alle som hadde vårt NS-medl. etter 8.4.40 strengt!" Og dermed ville hun understreke at hun ved sitt frifinnende votum i L-saken bröt denne kollektive parole som hun fant stridende mot human mensuskerett. Der hadde hun antydet at hun tenkte å utgi sitt anonyme manus som bok anno 1980 men senere meddelte hun meg at hun måtte oppgi ideen fordi hun fortsatt var under sterk press fordi hun hadde vovet å kritisere NS-oppgjøret så sterkt, og at jeg kunne få bruke hennes kildemateriale til hennes planlagte bok. Dog tok hun derom det forbehold at alt hun der avslørte om hvordan den langvarige konfidensielle rådslagning som juryens medl. hadde hatt måtte sløyfes fordi hun mente at hennes taushetsplikt også bør inkludere anonym gjengivelse derom idet det hat og den klassekamp som da förekom tildels var forårsaket at den fortsatte krigspropaganda. Her gis et kort utdrag av L-sakens omstridte domspremisser: 1 års straff tilsv. tidl. utholdt varetekts, erstatning: 200.000 kr. Der gjengis kun 10 eks. på hans omfattende hjelpevirks. som retten ikke anså forbunnet med særlig risiko idet L. var beskyttet av sitt medlemskap! Derfor fant ikke retten å kunne tillegge den samme vekt som L. Der het det at disse og andre hjelpeforhold anså retten det overflödig nærmere å gå inn på men der gis ingen begrunnelse. Dog erkjentes at en viss der omtalt innsats gavnet motstandsbevegelsen, og at hans jödehjeld viste at han tok sterk avstand fra jödeforfölgsene. Det forelå et visst säreie fra ekteskapets opprettelse i jan. 1940 men en liten överföring till hustruen efter 8.4.40 ble der fremstilt som försök på å unndra staten erstatning. L. betegnes i domsprem. som IDEALIST! Retten mente at det ville være "urimelig" om hustruen fick beholde hele sitt säreie tross hun under krigen opprettholdt ekteskap med NS-medlem. Men der står ikke hvorfor? Byretten mente at L. var nervös? KO - 1942.

Fölg. forsvar baseres tildels på enkefru I.v. Saydas skrift: Av domsprem. framgår bl.a. at NS-medl. bedömmes kollektivt! I domsprem. gjengis noe av korresp. mellom L. og NS ang. reg. av gamle Medlemskap fra 1.1.37, i 1942: der bekreftes at L i des. 42 skrev til NS at han som protest mot NS moraliske medansvar i jödeforfölgsene ba seg ströket som KO-medlem 095 og kun ville stå som passivt NS-medlem. I domsprem. bekreftes at det i forbindelse med registreringen av gamle medlemskap dvs. fra for 1.1.37, dermed ville Q. anerkjenne de som ble i NS efter Hjort-striden i 1937. Rettens bm. om L.s nervösitet röber at den förstod hvorfor L. behövde å beskytte sig som passivt medlem. Kun 10 jödiske vidneprov rettsdok. idet flera jöder onnu ikke var returnert fra Sverige eller ble der og efterforskerne var så opptatte at de kun kunne avhøre vidner i Oslo-området. Det som förövrig kompliserte rekonstruktionen av hans okkups-forhold var att aktoratet försökte å begrensa detta till det som ifölge exilanordningen av 15.12.44 ble framstillet som negativt. Som eks. på att hans försvar också under saksförberedelsen försökte forhindret gjengis fra en dagsavis i juni 1945 föl. forhörsrettsreferat: "Lindh påstår att han var Kengens man og hevdet at han hjalp mange. L. försökte å gi en lang forklaring derom men dommeren avbröt ham! "L. fremhevet i retten at han som royalist fant Q.s grundlovstridige utnevnelse till "min.

pres. avslørende. Derom skrev "Fritt Folk" 1.2.42 at "NS förer er blitt Norges förer." "Da L. straks den 1. rettsdag viste 1. aktor sine firma-ark med Davidstjernen med "E.L." i midten - i rödt - utbröt denne farbauset: Men fandtes det da jödevenner i NS!" "Er De jöde"? ble han spurta og han måtte påvise at hans forfedre ikke kolliderte med AA-§§ i 1933 med 1.1.1800 som tidsgrense. L. hadde utarbeidet en report over sin jödehjelp: der står at i forb. med Tysklands angrep på Sovjet 22.6.41 sattes utl. jöder i s.k. Schutzhärt men ble så løslatt og det ga alle i Norge bosatte jöder en falsk trygghetsfølelse om at ingen ny arrestering skulle finne sted? Under et av de alt nevnte forhör påtaltes at L. skrev til jödekunder at han kjente dem som gode nordmenn. Via sin forsvarer henstilte L. i utallige brev til rette vedk. om at hans sak av sosiale grunner måtte bli behandlet for LUKKEDE DÖRE men det ble avslått: så derfor fritok han ca. 400 hjulpede for vidneplikt pga. boikottparolen så disse unngikk sosial kompromittering som parolebrytere! Derved rettsbeviste kun 40 vidner hans hjelpeinnsats. Ja dette som under okkup. verdsattes som lands-viktig vareimport for 10-15 mill.kr. (=100 mill. 1980) det måtte L. som NS-medlem så forsvare overfor uretta angrep om at Italia var en aksemakt - men det bestod aldri krigstilstand mellom Norge og Italia! La oss ta et lite eks. på hvordan L.s hjelp rettsbehandledes: L: her er en liste over 40 advarsler, klassifisert i 3 grupper per 1. jöder 2. motstandkontakter og 3. andre i faresonen. Vel det ble til at han fikk lov til raskt å ramse opp de 10 viktigste, med resp. vidneprov. På samme måte gikk det med ca. 15 motarbeidende aksjoner. Og ang. Sipo-hirds mob. plan med motforholdsregler ved ev. alliert invasjon, ajourfört før 1945, så påtaltes det senne tidspunkt for overlevering til XU og illegalt politi, hvilket skjedde i mars-april. Denne tendens til nedvurdering av hjelpeinnsats ga aktor følg. typiske eks. på: etter at L. hadde oppsummert div. ydet hjelp innvendte aktor: det neste av dette skjedde vel etter Stalingrad? L. som visste om denne taktikk fra andre NS-sakker hadde unnlatt å omtale utdelingen av illegale aviser på sitt kontor i 1941-43 og dette anførte han da som motargument! Men aktor nedla påstand om 3 år idet L. jo hadde vært både hird og KO "under krigen." Og han krevde desuten kr. 400.000, - i "erstatning"??

NB: jeg fant følg. L-notat i fru v.S.s L-saksmappe som viser hvorfor L. ville anke saken (noe han etter råd fra sin forsvarer unnlatt) = "Ang. mitt motiv for opprettholdt medlemskap under okkup. heter det i domsprem: 'som bevis på at det kun var troskap overfor KO-løftet som fikk L. til å fortsette i NS har han fremfört et rekke handlinger utført til gavn for motstandsbevegelsen.' Denne feilaktige påstand røber at juryen misforstod dette forhold hvilket tildels skyldes at den var uvidene om KO-løftets innhold: i dets §7 står at "om forholdene skulle umuliggjøre mitt fortsatte KO-medlemskap så lover jeg å trekke meg tilbake på en loyal måte og ikke foreta meg noe som kan skade NS kamp!" Jeg forklarte ikke i retten at jeg i 1934 i god tro avla løftet som NS-ledelsen pga. dets ordlyd anså som fortsatt forpliktende etter brudd med NS -også under okkup. Men om juryen hadde visst dette så måtte den ha forstått at jeg kun av taktiske grunner borble NS-medlem under okkup. idet jeg rettsbeviste at jeg da hadde motarbeidet partiet!" Som jurist vil jeg si: om L. hadde fått sin anke prøvet i höyere rett - noe som ifølge prof. Skeie var omrent umulig - hvordan ville den ha vurdert hans løftebrudd? Ville også den ha ansett NS-medlems reddning av jöders liv som verdilöst? Og hvordan ville den vurdert exilanordningens §5 om at tvang og ansjonal innsats kan være frifinnende i L.s tilfelle? Ville den forstått at tidl. Kjente NS-medl. fra 9.4.40 pga. kollektive fordommer mm. kom i en tvangssituasjon og derfor som fortsatte NS-medl. best kunne hjelpe landsmenn?

I L. s ref. mappe, som han brukte som introduksjon overfor saksbearbeidere i fangesaker lå følg. dokumenter=

1. 2 besitz-Urkunder der ordningspolizei Norwegen, datert 5.7.41 signert Generalmajur Meyszner! nr 1. i 400 m.löp og 2 i 4x400 m stafettlöp.
2. Div. av han aviserartikler om sport,
3. Div. sportsfotos fra int. stevner 1941/42.
4. Korresp. med tysk idrettsledelse.
5. Referat fra plaseringer i stevner.
6. KO-bok 095

Oversikt over Lindh's omfattende jödehjelp mellom 1.9.39 til høsten 1942 samt brev till "KO-eliten" fra 25.9.40 følger etter dette kapite.

I dette kapitel har jeg tildels ved 14 tilfeller forsøkt å besvare spørsmålet: HVORFOR landsvikdömtes også patriotiske förkrigsinnmeldte NS-medlem? Det er nu gått 16 år siden Stortinget for siste gang i 1964 "behandlet" NS-oppgjöret og da vurderte Justisdept.s ca. 600 sider Innberetning, hvori de 2% förkrigsinnmeldtes USKYLD erkjennes: der heter det nemlig på side 46 at både utøgg hjemme var man enig om at disse ikke kunne overføres straffeskyld! Det tales dengang om amnestilover men hittil har pressen fortsatt kollektiv-propaganda om at NS-oppgjöret stort sett var iorden. At den opprettholdes over 30 år etter rettsakenes avslutning og påstand om at de politisk dömte etter tillidstapet utløp skulle gjenoppitas i samfunnet må stå i forb. med at den i 1973-74 foreslatte kollektive diskrim.lov av disse, som skal begrense deres statsborg.rett. først vil bli Stortings-behandlet i 1980 dvs. 40 år etter at Norge ble trukket inn i krigen. Alle som har studert juss vet at en slik d-lov strider mot grl. §§§97 og 112 som foreskriver at ingen lov kan gis tilbakevirkende kraft, at dom uten lov og straff uten dom forbys, og at Grunnlovsforandring må respektere dens prinsipper og ånd. En slik lov vil prinsipiell sett gi disse landsmenn en 2. kl.s sosial status hvormed uretten mot den särggruppe jeg her beskriver ökes. Dette strider jo også mot Europarådets sosalkonv. for menneskerett. Som årsak til at Norge ventet til 1964 med å anerkjenne dets jurisdiksjon anførtes at resp. klagerett i forb. med NS-oppgjöret først måtte forældes - men med hensyn til dloven synes man ikke å være bunnet av noen slik frist siden man nu befatter seg med en lov om livsvarig tilleggsstraf...

Farens firma hadde i 50 år för 1940 hatt mange jöd.kunder idet manufakturhandel var deres hovedyrke. I årene 1926/40 hadde J.jr. kommet på god fot med mange av dem. Dertil bidrog at som gutt hösten 1922 levet han hos jødefam. Scheur i Fr.a.M. hvor han lärte jiddisch. Fa. representerete mange tysk - jöd. fabrikker som Grunbaum, Nassau, Mayers, Ungarer (Wien) Franck, Grosch, Lehmannsky, Cohn mfl. og gjennem deres reisende Beer, Stein, Klein, Fuchs, Brunner, Hollsay, Wolf etc. var han tidlig ajour med AA-§§ (Ariske Avstamning, lover i 1933 med stikkdag 1.1.1800 rammende også 1/2 og 1/4 jöder, dvs. at en av besteforeldrene var jødiske. Fra 1940 var også i Norge et arienspåbud, som både tyske og ital. leverantører måtte foreskrive. Pr. 9.4.40 hadde mange jöd. firmaer ordres noterte hos L.s forbindelser og endel av disse levertes via Oslo Lageret, især i tilfeller hvor kundenes firma navn var jöd. Mange var dog AS med navn som Textilmagasinet o.l.

Det rettsdokumenterades ved vidneprov, brev, ordres, ordrebekr. fakturaer, leveringskvitteringer o.l. at L.s fa. skaffet sine jødekunder varer for ca. 400.000 kr. ofte uten lisenskviter og fakturaer. Av 27 kunders ordres levertes off. 21 mens det var mange som hentet uten papirer. - I mai 1941 arrestertes L.pga. sine jødeaffärer og forhörtes av hirdstabsjefen fordi der i Tr.hjem hos et jöd.firma var beslaglagt forr. papir fra L. hvori han betegnet jöder som gode nordmenn! X. påtalte også at L. som firmamerke anvendte Davidstjernen: 2 trekante med EL i sentrum, og truel med å stille ham for partidomstolen om han ikke sluttet med sine jødeaffärer, hvilket L. ignorererte! Via sin plass agent i Tr.heim holdt han jødekunder der ajour og selv orienterte han de i Oslo, som ofte besøkte hans kontor for å hente varer samt ordne annet som kort skal spesifiseres:

Efter Q.s aggressive tale i Fr.a.M i 1941 oppsöktes L. på sitt kontor av 1/2 og 1/4 jöder som også følte seg trueit, Efter samråd med faren til G. som var gift med jödinne sønnen så svært jödisk ut, plasertes denne på et asyl ved Oslo i sikkerhet.- En av de 2 jöd. prov. selgere L. hadde og hans familie =4 pers. kom via hans kontordames exportgruppe itide til Sverige.(denne sa ofte at det er godt vi har noen i NS som vi kan stole på) Denne modige kvinne formidlet også export av fl. av L.s jöd.forb. og deres pårbrende.- Alle jødekunder advartes, det rettsbekreftet firmaets selgere.- Da fl. jöder ble trukket ut av sine butikker og fotografert kontaktet de L. for å få hjelp - beskyttelse. En WH-offiser L. traff via sporten inngrep. --Da en jödisk familie le tyske fanger på Rikshospitalet og i et Oslofengsel opprettholdt L. og medvirket til at de kom til Sverige.- Flere jødekunder fikk via kontordamen kontakt med exportgrupper som fikk dem ut av Norge.- Sammen med henne ringtes til pensjonat hvor jöder var i dekkning, hösten 1942 at de måtte forsvinne.- Da 1. like før 1. arrest. hösten 1942 fikk vite om den informerte han fl.kunder, dette omtales i domsprem. hvor Jacob X, L. og P. m.fl. bekreftet å ha blitt advart. Også på vegne av søsken som i 1946 ennu var i Sverige.- Div. bevidnede bekr. på mottatt hjelp foreligger utenom politi-og rettsforklaringer.- L. forhindret fl. jöders arrest. -För jöders flukt kjøpte L. fl. av deres verdisaker eller betalte med verifulle frimerker! J.s bror som L. og en selger befriet under en unghirdrazzia etter røde plagg ved Tryvann sa siden at de reddet hans liv!- NB= kontordamen bekreftet 1. rettsdag at L. i nov. 1942 ifört hirduniform forgjeves forsøkte å komme ombord på "Donau" hvor mange av hans jødekunder da befant seg, for å bli med til Tyskland hvor han i Berlin hadde god forb. med sportledelsen.- Da en jöd.venn fortalte at broren var tatt pga. valutaforhold fikk han hos tysk politi vite at denne mistenktes for å ha organisert et båttag men ikke ville bli deportert! L. kjøpte mallerier til høy pris av flyktende jöder.- Noen jødekunder besøkte svært ofte kontoret for å få vite nytt.- Noen av dem sa at L. måtte bli i NS for å kunne skaffe informasjoner.- L. opprettholdt kontakt med jöder som var i dekkning ved Oslo og ved Drammen.- Jacob X m.fl. fikk verdisaker tilbake som var gjemt for ED-bobestyrer som intet

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
ville tro, bl.a. gullsaker. J. beskerte L. mens han var i varetekt flere ganger! Flere slik ervervete mulerier tvangsolgetes av bo-lestyreren mens L. satt i varetekt! Tross han ikke vite at det med jødene var avtalt tilslakkekjøpsrett! Et jød.par bekreftet at de hørte det med han avtalte telefonsignal. - 2 jød.fam. advartes i Telemark våren 1942 - Flere jøder som returnerte for sent fra Sverige til å kunne rettsvidne har i vidners nærvær bekreftet å ha mottatt div. hjelp av L. Her unnlates alle navn idet overlevende jøder pga. kollektiv isfrontterror om at alle NS-medl. skal være jødeintere kompliserer enhver fortsatt fork. mellom L. og hans jødevenner...

Utdrag av brev som Lindh fra 25.9.40 til mai 1945 sendte "KO-eliten"
Denne utgjordes av NS-KO-medl. med nummer under 100 og derfor signerte han krevene kun "NS-KO-99". Han stensilerte kun 100 exemplar. Det begynte med at Aftenposten i nov. 1940 nektet å innta en protest han skrev over at okkupanten med NS hjelpe okkuperte-rekvirerte tradisjonsrike sted og ramponerte dem. Der spurte han hvorfor NS - det nya NS- tolererte slike overgrep? og hvorfor det var TAPU for pressen å publisere nordmenns syn på dette. Et annet forhold L. tok opp var at visse NS-ledere forbød NS-medl. å gå med norske flagg forklarende at det var en jøssingaksjon. Og dette tema tok han protesterende opp i KO-99 siden som han månedlig postet til dette KO-utvalg i lukkede breve til deres privatadresser. Der nevnte han også at han på NS-møter hadde tatt opp at han ville vite "partiets definisjon av begrepet nasjonalisme" men var blitt avvist? L. antydet også at emns NS i de 7 første år betonte ansjovismen så var det fra 25.9.40 en økende tendens til å betone sialismen? Men NS var da et borg. parti, spurte han? I brevene ga han mange eks. på partiets radikalisering!

Et stort nr. lavet han av at Ap.s tidl. statsadvokat, som ble NS-medlem først i juli 1940, ble justismin. samme år. Denne Riisnäs måtte da være en svært suspekt type? L. erindret om hvordan han som aktor under Trotzsky-saken i 1936 mot de 6 NS-ungdommer, som hadde sjikanert disse som fanattiske anti-kommunister som det ikke var plass til i et progressivt demokrati og L. spurte i et brev var plass til i et progressivt demokrati og L. overbevisende, samt hvor hvad som ahdde gjort R.s omvendelse så overbevisende, samt hvad som NS unnlot å velge en konservativ jurist for en så utsatt post, Siik mener L. at han klarte å skape motsetningen mellom de 2% gamle idealister og massen av etter 25.9.40 nyinnmeldte NS-folk som i stor utstrekning spekulerte i både tysk seir og partijobber. Ofte kommenterte han visse avsnitt fra den illegale avis som utdeltes på hans kontor og som en gang støttet hans syn, som etterlyste den tidl. idealisme! Men han imøtegikk også BEG-avisens overdrevne forenklinger og kollektivisering av alle NS-medl.

L. påtalte i flere brev at nettop denne justismin. R. var blitt valgt som formann i partiretten, som skulle være en åresrett hvor strid mellom NS-medl. og partiet skulle løses. L. mener at hans sterke kritikk her bidrog til at R. i 1942 ble erstattet med en moderat jurist. I den forb. påtalte L. også at det ikke lenger praktisertes noen prøvetid for de som tidl. hadde vært NS-aspiranter, i hvilken det kunne klarlegges at deres tilslutning skyldtes nasjonale motiv. L. påstod at dette kom av tysk press om at det gjaldt straks-snarest mulig å skape NS omfang idet et s.k. statsbærende parti måtte ha en større tyngde, osv.

Det forekommer meg at etpar medl. av denne s.k. KO-eliten under NS-oppgjøret påropte motsetningen mellom de få gamle og de mange nye medl. og dens årsaker men den ble det i retten aldri tatt hen. Jeg har sett noen av disse breve og finner at det L. skrev syn til. Jeg har sett noen av disse breve og finner at det L. skrev om den tvungrne hirdplikt ved Q-forordning i nov. 1940 var typisk derfor siteres følg: 'Før 9.4.40 var NS-møtevern underlagt uniform

forbud mens nu dukker det opp nye ansilte iførtde oldgante hirduniformer med offisersdistinksjoner. Selvsagt er disse mot at den av Q. foreslattet "kresvinkel" før medi. fra før 1.1.37 innføres idet dermed forskjellen markeres, og da ville det nok spørres om hvorfor de fleste gamle medi. kun var menige hirdfolk? Det er aldri blitt klarlagt hvorfor Q.s sekr. i febr. 1941 forlangte NS opplest - men ryktet sier at det ikke kun var økende tysk kontroll men også undertrykkelsen av NS opprinnelige nasjonale linje? L. påtalte også det forkastelige i at tusenvis av hirdpliktige under trussel om den mil. straffelov utkommandertes til vakttjenster ved særlig utsatte fabrikker, som produserte krigsutstyr, og som av komm.motstandsgrupper var utpekt som sabotasje mål, som måtte ødelegges.

Særlig virksom tror jeg at L.s mot-propaganda var: ved eks. avslørte han det latterlige i å nazifisere Norge som om tysk seir kunne tas for givet. I den forb. kom L. med følg. bra argument: Ja etter tysk seir så vil nok mange av partiets eldste medi. si takk for seg fordi de akter ikke å innordne seg en slik fremtid på Hitlers premisser. Vårt konservative syn ignoreres jo i det, vi beskyldes av nykomlingene for å være for moderate fordi vi fastholder vår anti-sosialistiske kurs. Der nevnte L. i brevene ofte navn på visse gamle medi. som tilpasset seg dette kompromis som ledere i en okkupasjonstid hvor de misbrukes av RK & Co. Og da L. selv i retten medbragte en bunke med slike brev så ble disse avfeiet som en "bluffmanöver" etter Stalingrad tross flere av hans personale under okkup. leste disse breve og også i retten bekreftet at de gjorde det. Og jeg tror ikke at juryens medi. lesste dem fordi da måtte den forstått at de var skrevet rent impulsivt i harme over NS forvandling - fra høsten 1940.

Einar Lindh, K0 095 mm. innkaltes i mai 1941 til Hirdstabchefens kontor i Toldbodgt. 10 pag. sine "jødeaffærer". Denne forsøkte forgjeves å kryss-forhøre ham derom og truet med å få ham straffet av partidomstolen for disiplinärbrudd (overtredelse av arierpåbudet) om han fortsatte disse. L. ignorerte advarslen. Han fikk våren 1942 av et 1933-medlem bekreftet at stabchefen holdt ham under observasjon! De hadde nemlig da sittet sammen på Bislet under hirdstafetten og da stabchefen fikk se Lindh løpe først i mål for elitelaget så sa han: "Lindh saboterer NS men behøves på laget."

Livsvarige rehabiliteringsproblem?

I det 1. kapitel ble NS-medl.s forhold 1933-40 behandlet, i 2. deres krigs- og okkupasjonsforhold 1940-45, i det 3. NS-oppgjøret 1945-50 og her berøres det tidmessig i 4. kapitel, som omhandler tiden 1950-80.

Innledningsvis bør erindres om den reportasje som VG 15.11.79 ga som facit av TV-debatten "på sparket" om NS-oppgjøret: 'Vi må stoppe den kollektive fordømmelse av NS-medlemmer.' NB: dette stod ikke i avisen i 1949 men 30 år senere nemlig i 1979 - dvs. ifjor, men er det da slik at vi gode nordmenn tvinger "landsvik-dömte" til å leve i sosiale ghettoer i byene?

Dette skrives under en julereise i Sverige og her konfronteres jeg ofte med følg. spørsmål: 'Vi ble sjokkerte da vi 1979 hørte den svenske kommentator av TV-ersien om nordmenns flukt til Sverige under krigen fortelle at når han besøkte norske bondegårder i grensetraktene så ble han ofte advart av "gode nordmenn" om at han ikke måtte besøke visse gårder fordi der bodde fhv. NS-folk. Hvorfor diskrimineres disse på livstid?' Jeg måtte medgi at disse ennu utsattes for sosial boikott, især fra de eldre side, men st det nu finnes endel ungdom som tar avstand fra denne kollektivhets. Men jeg unnlot å forklare det som etter min mening er årsaken til denne langvarige sosiale boikott, derom ønsker jeg dog her å anføre følgende =

Tap av almen tillid, som alt innførtes i exilanord. av 22.1.42, ble utvidet i den av 15.12.44's §§ 11 og 12. I Solens kom.bok av 1945 forklares at det "er en hård straff som det ville være rimelig å bruke overfor alle landsvikere", og idømmes for minst 10 år. Men hvorfor får det tross tidsbegrensning livsvarig virkning?? Derom gir h.r. adv. Wiesener følg. svar i "Seierherrens justis".

"Kresbegrep perverteres i krig - NS vanåres - etterpå har propaganda mot NS slått for dype rötter. De på "rett side" unnlater fortsatt å hilse på "nazister" lenge etter at isoleringen har mistet sin hensikt, som om det nödvendigvis er noe foraktelig ved dem - innbitt patriotisme i etterkrigstid uten risiko og mening. I kampens hete utstedtes i exil regler om hvordan nedvurderingen av NS-folk ikke bare skulle holdes vedlike politisk men også legitimeres rettslig: Tap av almen tillid innførtes som straff! I den formastelige forestilling at andres omdømme er off. eiendom og at almen tillid er noe som bare oppnås på regjeringslisens, et slags sosialisert rettsgode som atsten forføyer over og som bare tilkommer de rettroende etter offentlig tildeling - i slike forestillinger satt man i London og ga lover for at alle på gal side skulle fradømmes tillid!" (III prinsippspørsmål)

I del VI om forfølgelsen utover straffen: man straffet også dem som fikk sine saker henlagt eller påtale unnlatt men som først satt arrestert. Utrensningsloven osrer av ujuss og politisk makt-skifte. Finnes det maken i norsk rettshistorie? Dommerne trakk opp rettslige verdighetsstandarder som umulig kunne bli rettslige i vanlig forstand fordi målestokken på forhånd var politisk betent! Loven er uverdig en sivilisert rettsstat. Den bestemte at mistenkte for å bevare sin rett selv må bevise sin uskyld.

"Tap av almen tillid" var kun opptakten til diskrimineringen av NS-folk. Dog var denne bannstrålen alvorlig nok, pga. dens sosialt dreende virkninger. Stemmeretten ble fratatt den før de ble dømt. Og samfunnet ila dem ulovlige tilleggsstraffer i hundre former. Tusenvis av formenn og seir. fikk det travelt med å demonstrere på syndebukkers bekosting! De kvittet seg av med de som kom i skudd-

linjen. I iveren oversås elementære retts- og mognadprinsipper som
Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
det at de utstøtte først burde fått anledning til å forsvare seg...

Bakk all diskriminering sitter krigens vrangforestilling om at NS-folk nödvendigvis var dårlige nordmenn. Det er generaliseringen og klisjetenkningen. W. slutter sin bok i 1964 slik: Kollektiv skyld er for den vesterlandske rettstanke et primitivt postulat. Det er like ujuridisk som arvesynden!

Nylig "forklarte" en forlagskonsulent meg at "vi først får historiens dom over NS-oppgjøret anno 2000 og da er alle som anser seg urett behandlet døde." Men jeg mener at nu i 1980 er tiden moden for en rehab. omvurdering av de forkrigsinnmeldte NS-medl. Det er nemlig nu 16 år siden Stortinget behandler Justisdept.s Innstilling, hvori deres uskyld erkjennes men hittil har de forgjeves ventet på domstrykning...

Kort sammendrag av de 6 sløyfede kapitler:

I Ang. de politiske forhold i Norge før 9.4.40 gis en beskrivelse av de første 20 år av Norges gjenvundne selvstendighet fra 1905 til 1925 da Fedrelandslaget ble grunnlagt, som en reaksjon mot de revolusjonære arbeiderledernes agitasjon i tiden fra 1917 - Det av Venstre i 1905 fremsto som det nasjonale parti preget den politiske utvikling i Norge i de følgende 30 år inntil Ap. og sosialismen overtok makten i 1935 (den har Ap også hatt siden 1945 da partiet med 76 av 150 plasser i tinget hvortil de kom 11 kommunistrepr. idet nesten 200.000 borgere stemte på NKP slik at Stortinget i 1945 hadde 87 sosialistiske Stortingsrepr.) I forsvarsspørsmål var Høyre og Ap. motstandere i det Ap-syntes at det fikk rekke med et etikette-forsvar kalt nøytralitetsvern. (I kap. gis et inngående dokumentasjon av den motstand offiserer møtte på radikalt politisk hold - og flere borg. nasjonale partier ville styrke forsvaret...)

II 1940-45: i dette kapitel kalt "Kompromisåret 1940" analyseres følgende forhold: 1. Q.s statskupp - 2. Administrasjonsrådets forhold til RK - 3. Riksrådsforhandlingene - 4. 25.9.40 og de kommisariske statsråder, samt NS politiske monopol. 5. Forholdet omkring HR's det gamle HR's demisjon.

Hvordan NS-veteraners ydet hjelpeinnsats 1940/45: div. eks. på hjelpetjenester, hvordan deres hustruer som mellomledd formidlet kontakter med visse motstandsgrupper, hvordan sprogmektige KO-medl. skaffet pårørende viktige forbindelser med fanger, radio-informasjonstjenester, advarsler til folk i faresonen, jødehjelp -(jeg har lest lange rapporter om slik hjelp som var, skulle vært rettsbevidnet om kravet til lukkede dører hadde vært etterkommet)

III Hvorfor var ca. 90% av de 1s.dømte NS-medl.??? Ls. registrerets kartotek viser at totalsummen av 1s.straffede var 52.796 hvorav 45.216 var NS-medl. derav var ca. 26.000 (25.848) kun NS-medl. (side 115) På side 537 i Justisdept.s Innstilling gjengis under 8a motiveringen for NS-oppgjøret: hat, hevn, der siteres fra H. Kiær Mordts bok "Det urettferdige rettsoppgjør" at ensretting mot NS må sees i at det før krigen bestod et stort motsetningsforhold mellom Ap. og NS og at NS valgtes som syndebukk for å avlede oppmerksomheten fra Ap-regjeringens ansvar for manglende beredskap i 1940 og fra ledende kretser svake unfallenhet under okkup. Tyskerarbeidernes stemmer behövdes, og Ap. behövde de tusenvis av embetsmenn og funksjörer som under okkup. i administrasjonen deltok i nazifiseringen. (men det var kun NS-medl. som siden ble anklaget for å ha forsøkt å forandre Norges forfatning...) I svenske rettslärdes utredning anføres på side 150 at suspensjon av NS-medl.s stemmerett kan ha medført at Ap. vant Stortingsvalget i 1945 og der kalles NS-oppgjøret et indropolitisk oppgjør.- Der henvises også til at i Bergviks bok tales om syndebukken.

Om de inhabile dommere gis så div. utdrag av domspremi. samt sitat fra flere böcker. I W.s bok om Seierherrens justis er et avsnitt om inhabiliteten, hvor det på sider 35-38 står: "Hva med hundrevis av dommere som satt til doms med pers.kompleksler opp over ørene? Mange av dem hadde vært fengslet, andre hadde vært i landsflyktighet men mange hadde intet gjort. Også disse hadde en skjev start, slik kvalifiserer ikke til dommergjerning. De hatet nazister og anså alle NS-medl. for sådanne. Inabiliteten hos oppgjørsdommere er fundamental. Hambros innvending mot habile svenske dommere var at de ikke forstod nok fordi de ikke hadde vært utsatt for tysk okkup. Men det er intet argument mot

Stiftelsen herske ~~okkupasjons~~ historie 2014 til tretten. Men burde iatt være a knille det et rettsoppgjör."

I 6. kap. analyseres "denazifiserings-" begrepet? Begrepet nazifisering definertes aldri i ls.lover eller i ls.dommer? Der forekommer ofte uklare slagord fra krigspropagandan uten presisjon av hva de objektivt betyr. Det synes å herske svært delte meninger blant dommere og dømte m.h.t. slik propagandas betydning. W. omtaler i sin bok piken som låp orientering låp tross det var blickert for gode nordmenn men da hun også var NS fant HR at hun dermed hadde ydet fienden bistand i strl.s §86 forstand. Hun var en fortapt tilhørende det blokkerte parti. W. spør om ikke hennes spasering på Karl Johan ville stå i samme forhold til gjerningsbeskrivelsen i denne§? Om hun hadde hatt på seg NS-merket så ville vel HR ha funnet at hun måtte forstått at hun dermed ydet mere propaganda for NS - i skogen - vel nokså alene - jeg tror W. er ikke på det rette svar når han latterliggjør Ns-oppgjøret. HR måtte da vite at strl. §86 har 3 års minstedom? - Og i 1955 ble det bekjent at svenske rettslærde mente at denne strl. §86 overhodet ikke kunne anvendes etter 10.6.40 da krigshandlingene i Norge var opphört..

Konklusjon

Da jeg i siste kapitel skrev om landsvikdömtes rehab-problem så tok jeg det for givet at leserne ville kunne forestille seg hvordan den sosiale konfliktsituasjonen i hvilke de lever har artet seg siden 1945? Men det er nok feil å tro at vi "gode nordmenn" egner disse sosialt utstøtte nevneverdig oppmerksomhet. Men hvorfor unnlot jeg da å si litt mere om disse 14 her beskrevne skjebner - f. eks. om deres egenskaper osv. - i et forsök på å få mine landsmenn til å vise dem litt større forståelse? (jeg vet at dette uttrykket er overdrevent idet vi nesten ikke viser dem noen oppmerksomhet - tvertom har vi nu efter beste evne forsøkt å undertrykke dem som om de skulle være en paria-kaste som inntil døden har å forbli fjernet fra vårt demokrati som egentlig er basert på hele folkets styre)

Svaret er dette: Disse landsmenn, som alle var myndige dvs. 21 år da de i 1933-36 av patriotiske grunner ble NS-medl. er altså idag, om de ennlever 65-68 år gamle, det vi kaller i pensjonsalderen. Følgelig kan hensikten med mitt skrift ikke være å henstille til mine landsmenn om endelig å slutte den urette diskriminering som de nu siden 1940 har utsatt dem for. Men foruten dette faktum at vi i 35 år har tvunget dem til å leve i et sosialt ghetto tilkommer at jeg vet at mine landsmenn pga. den permanente kollektivhets aldri vil komme til å se de mennesker jeg har omtalt. Derfor har jag kun rent saklig berrettet om de forsliggende fakta og mange vil nok nu bedre forstå hvorfor jeg kaller mitt skrift et motoppkjør enn da de kun hadde lest introduksjonen. Dog kan jeg ikke som alt antydet ta det for givet at det er bekjent hvordan deres sosiale konfliktsituasjon fortuner seg: dette jeg nu beretter burde være soleklart for alle som hører det, nemlig at jo mere vi øker kollektiv-heten mot dem jo større blir deres behov for å forsvare seg mot den! Det må her straks definieres hvadslags behov det her er tale om = Som individualister og anti-kommunister reagerte de mot forsvarsmin. Q.s avslöring av den kommunistiske 5. kolonne i Norge i 1932 - som dengang ble støttet av 2/3 av Stortinget.

I 1940 nemlig 14.4.40 ble disse patrioter arrestert etter sosialistregimets ordre og dermed forhindret i å sloss mot fienden. Vover noen å tale om at den dermed svekket Norges stridsevne? Hvorfor var det under okkup. ca. 15.000 som meldte seg frivillig til den finske og øvrige Østfront? En ledende kommunist har siden påstått at det skulle ha vært 4-600 offiserer som oppfordret ungdommen til slik innsats men disse har somregol hevdet at om deres navn stod på slike lister så skyldtes set overgrep fra NS-hold? Men hvilken mulighet hadde da NS-medl. i 1945 å forsvare seg mot slike anklager? Da var det jo bestemt at de retten ikke skulle kunne edfestet fordi deres ord ikke stod til troende! Jeg kan nevne mange eks. på disse utrolige kollektive fordonner som NS-folk fra mai 1945 utsattes for, under samtaler med noen av de jeg her skriver om har jeg nemlig hatt anledning til å lese hundrevis av like anonyme breve så la det som sørnskriver B. fikk - slike de mottok under okkup. og etterpå. Der tales det ofte om at alle jødmenn skulle henges i lyktstolpene på Carl Johan.

Det min bok befatter seg med er følg. problem: hvordan skal disse her beskrevne patrioter mens de lever - de som ennlever - gjenvinne sin rett?

Stort sett er det isfrontens parole om hvordan gjenopptagelsen i samfunnet bør gjennemføres som har vært fulgt: dens rehab. vilkår er at alle NS-medl skal vise at de angrer sine synder så skal de etter en lengere karantenetid muligens få nåde - det skal være en

Siden den norske okkupasjonsstaten, 1940-45 E.s retningslinjer i hvilke det understrekkes at enhver sentimentalitet er malplasert. Så om førkrigsinnmeldte NS-medl. vover å antyde at de fra 9.4.40 befant seg i en psykologisk tvangssituasjon pga. gode nordmenns kollektive fordømmer så må samme hårdhet fortsatt vises. Som interessert observatør må jeg her få si at jeg kan ikke helt forstå hvorfor disse gamle patrioter som vi har misforstått fester seg så ved våre fortsatte fordømmer? Jeg forsøker å forklare mine landsmenn på den gale siden at det ikke kan stilles for store krav om objektivitet til de som er på den rette side. Derved mener jeg bl.a. at de pga. kollektiviseringen ikke klarer å se at det fantes to slags NS-medl. under okkup. Disse jeg forsvarer tilhører gamle norske ødelbondeslekter som har forfedre som i 4-600 år har hatt sine ødelsgårder, eller de har forfedre som spilte en rolle på Eidsvold i 1814 o.l.

"Vi kan ikke ri evig på en hetsbølge mot landsvikerne som sonet dommene". Ja slik sluttet "Sjøfartenss" leder 12.12.78. Avisen hadde alt 6. i samme måned øverst p. 1. side referert HR-dom om "landsviker" som ble frakjent pensjon for fartstid opparbeidet før krigen og så nevnte 12. en lang omtale av den omstridte dom: i lederen heter det også at "dette er juss på et plan som ikke harmonierer med menigmenns enklere tankegang! Det faktiske forhold var at sjømannen dommer gjeller diskvalifisertes fra sine inntekter.. Logisk sett må dette betraktes som en straff i tillegg til den manligkengst har sonet. Det må også være grunn til å anta at straffen som utmåltes av domsrolen i 1946 ikke var nedsett på et så löst hypotetisk grunnlag som at det senere skulle komme en lov med strafferegler for samme vorhold. Lover som förrer til slike urimeligheter bör forsvinna" sluttet avisens. Så det må antas at den kommer til å motsette seg den tilleggsstraff som den kollektive diskrim.lov som skal rammes alle landsvikdömte nu i 1980 legger an på?

Dette at de radikale foreslår denne ulov oppfattes jo at de politisk dömte som en fortsatt ren hevnakt - loven har for disse "landsvikdömte" ingen praktisk betydning idet de jo som sagt befinner seg i pensjonsaldern så dermed skal regimet formodentlig bevise hvor anti-nazistiske det er. Men for den särgruppe jeg forsvarer blir dette etter en urett fordi disse er selv gode anti-nazister som i årene før krigen som unge ofte sloss mot det lille NSDAP-parti som da fantes i Oslo og som forsøkte å la sabotager når NS årlig skulle ha sine riksmøter rundt i Norge på historiske steder.

Her må jeg tenke på diskusjoner jeg har hatt med kolleger om dette at alle NS-medlemmer urett stempes som "nazister". Jeg må nevne at jeg hos radikale jurister har fått höre på denne teori om at nazister som sådanne bedriver landsvik mot vårt demokratiske syn - men om jeg spør dem om de klassifiserer kommunister på samme måte så er svaret somregel: men de var ikke anti-demokrater under krigen! Og det som er påfallende er at disse som stadig angriper de udemokratiske NS-folk de synes selv å være så overbeviste om at de er så gode demokrater. Og de fritar seg selv somregel for ethvert moralsk medansvar til at vårt demokrati 9.4.40, tross naturlige gode forsvarsmuligheter militært sett, var så uforberedt? De fleste av disse, hvis triste skjebne jeg her har omtalt, de var jo alle forsvarsvenner i mellomkrigstiden, dengang en arbeiderleder presterte å uttale at offiserer burde gå rundt i stripte fangeklær som kriminelle så de kunne utsettes for folkets spott og hån!

Folket har godtatt at Ap ikke er kommunistisk lenger men hvorfor opprettholder det påstanden om at alle NS-folk er "nazister" på livstid? Men forskjellen i denne sammenligningen er at mens Ap. tidligere var kommunistisk så var det "Nasjonal Samling" som var et borg. parti som ved valg var i listeforbund med andre borg.

partier i 1933-36. Og enhver som har lest min bok må vite at det går ikke an å påstå at disse her beskrevne gamle NS-medl. som forble i partiet etter 3.4.40 de godtak nazismen fordi de måtte vite at NS samarbeidet med okkupanten: i 2.kapitel er det representativt beskrevet hvorfor gamle NS-medl. forble i partiet etter 25.9.40 og det er intet i de der gitte begrunnelser som kan fortolket i nazistisk rettning, tvertimot viser disse at de var i besiddelse at et demokratiske sindelag!

Og med hensyn til denne kollektivfortolkningen av prøvesakens NS-forhold, som er basert på NS-innmelding 6.12.40 som avgjørende bevis på forsettlig aktiv fiendebistand i strf. §86s forstand så vet jo idag enhver objektiv jurist at denne prøvesak fikk kollektiv forhåndsdömmende virking hvilket medførte at förkrigsinnmeldte Ns-medl. dömtes på falske premisser. Dette erkjentes i Justisdept.s Innstilling hveri deres uskyld erkjennes. Det er nu 16 år siden Stortinget ble bekjent med dette - hvorfor er ikke disse urette dommer for lengst blitt ströket??? Da det taltes om amnestilover i Stortinget i 1964 så mente prof. E.Hambro at disse lå utenfor Stortingets kompetensområde, han mente formodentlig at politisk amnesti er en statshandling. Her bør jo tilføyes at "amnesti" er en slags nåde mens det det disse omtalte bør få, er en äresopp-reisning av prinsipiell natur. Men det er i følge regjeringsadv. B. Hauge et ukjent begrep i norsk rett!!! (se Aftenp. 5.4.78) Men Norge er da tilsluttet FN's menneskerettserklæring av 10.12.48 hvor det f. eks. i art. 7 at alle er like for loven og har uten diskriminering kvar på samme rettsvern. Og i art. 9 heter det at ingen ska være utsatt for bl.a. landsforvisning: men denne kollektive diskrimineringsloven av 1980 som begrenser de politisk dömtes statsborg.rett fortøner seg slik.

I denne art. 7 heter det også at alle har krav på samme beskyttelse mot diskriminering og mot enhver oppfordring til sådan: Men det norsk presse siden mai 1945 fortsetter med bryter mot dette fordi den taler som regel kun om de fhv. NS-medl. i skjelsord-form = quislingene, landsvikerne, nazisterne.

I art. 1 tales om at mennesker skal handle mot hverandre i brorskapets ånd, men biskop B. oppfordret i sin "folkedom mot NS" til å bryte med slike brødre. I art. 2 tales om at det ikke skal gjøres noen forskjell pga. politisk oppfatning osv. men gamle NS fordømmes pga. en feilaktig antatt utforandret holdning, nemlig den at de også fra 9.4.40 mente at Q.s parti var det mest nasjonale - men det gjorde de ikke etter 25.9.40 og det kan bevises og det har jeg forsøkt å gjøre i denne min bok. Men vil det hjelpe?

I art. 3 tales om rett til personlig frihet og sikkerhet men Appregiåer har aldri forsøkt å stoppe den terror som de start i exil - tvertimot fortsetter klassekampen på deres premisser så lenge de sitter med makten. Men vil det bli noe bedre når medl. av Kr. Fparti kommer i regjeringsposisjon?

Art. 5 sier at ingen skal utsettes for tortur og dermed menes også åndelig sådan og skal også være frittatt for nedverdigende behandling og straff. Det tok USA negre over 100 år å befri seg fra denslags, der ble det gradvis forbedring - i Norge forherliges de gode på deres bekostning, der blir det værre.

Art. 6 Ethvert menneske har i demokratier krav på å bli lovlig anerkjent som rettsobjekt. Hvordan skal disse kollektivt Fordömte ha følelsen av å leve i et demokrati - min erfaring er at for dem eksisterer ingen sådan i Norge og derfor anbefaler jeg de yngre jeg taler med til itide å emigrere.

Art. 8 omtaler enhvers rett til hjelp av kompetente nasjonale domstoler, mot overgrep krenkende deres grunnleggende rettigheter gitt i Grundlov mm. Tør landsvikdömte anlegge injuriesaker og har de noen rettstillid, kan de ha det. Ja hør hvor flott

at Stiftelsen Norsk Okkupasjonsmuseum i 2014 har krav på under full likestilling å få sin sak rettfordig og offentlig behandlet av usvhengige og upartiske domstoler når hans rett skal fastsettes og straffeanklager mot ham avgjøres!

Og art. 11 da: Enhver som anklages for straffbare forhold har rett til å bli ansett som uskyldige til det ved off. domstolsbehandling, hvor han har hatt alle grantier nødvendige for hans forsvar, til det ev. er bevist at han er skyldig etter loven.
NB: Det kan ikke bevises at fôrkrigsinnmeldte NS-medl. som kun var passive medl. under okkup. er skyldige i strl. §86s forstand men de har nu pga. kollektivisering blitt ansett og blitt behandlet som om de skulle være skyldige i 35 år. Dette er e.m.ng rekord i urettferdighet! pkt. 1.

NB: 2 av art. 11: Ingen skal anses skyldig i straffbart forhold pga. handling eller unnlatelse som ikke i henhold til nasjonal lov eller folkerett var straffbare på den tid da den ble begått. Grl.s §97 som forbryr tilbakevirk. lovgivning ble 21.2.47 godtatt av Stortinget etter tidl. å ha blitt antatt av HR under sterk dissens. I USA kreves at dommerne skal være enige, enhver må forstå hvorfør, = fordi dissens betyr at forholdet er omstridt. Hør hvad prof. Skeie sier derom: de anklage som har samme syn som HR-mindretallet, de 4 HR-dommere befinner seg i velbegrunnet god tro m.h.t. forholdets lovligheit. Dette har norsk folkeopinion til dato komplettert ignorert og norske rettslærde har med få unntakelser latt den forblî uvidende om dissensens betydning som er glimrende beskrevet i adv. W.s bok om grønt og rødt lys.

Art. 11-2 fortsetter slik: Og heller skal det kunne idømmes strenge straff enn det som var hjemlet på den tid da forholdet ble begått osv. HR avgjorde at det var gammel norsk erstatningshevd at folk kunne ruineres en masse. Enhver objektiv rettslærd vet at dette er løgn men ingen stoppet overgrep.

Art. 12 forbryr vilkårlig behandling og angrep på ære om omndømme, enhver har ett til lovens beskyttelse mot slike angrep. Hvorfor gikk ikke den frontkjemper som en stor Osloavis sjikanertr som nazist fordi hans navn stod øverst på en valgliste for et parti ifjor? Antagelig fordi han visste hvilken terror han pårørende da ville utsettes for - han har nok ikke glemt at norske avisar i mai 1945 skrev at de overlevende frontkjempers dager bør være talte. Var det noen humanist som da protesterte mot at det ville være "urett" å likvidere ca. 8-10.000 frontkjemper? Det er meg ubekjent. Jeg husker kun at endel prester forsent mente at prof. Skancke ikke burde vært skrudd. De fleste ls. dømte som dengang forlot statskirken fordi den da solidariserte seg med biskop B. kollektiv-terror har min sympati.

Noen ls-dømte er ennu så naive at de ikke tør la gode nordmenn forstå at de lider under terroren - men de skader e.m. mening kun rettferdighetens sak fordi de bidrar til å gå et falsk bilde av deres triste virkelighet. Det er nemlig somregel slik at selv pårørende av ls-dømte i sin uvidenhets tror at de er svært edelmodige om de f. eks. inviterer et "sort får" i et juleselskap - Dette hykleri gjør meg helt kvalm og jeg kan kun gi slike redde det råd å huske at de i retten 1945/50 med rette erklærte seg uskyldige! Dette gjør jeg vel vidende om at den terror de i årtier har møtt har gjort mange av dem til nervøse vrak - fordi jeg mener at de selv må forstå hvor vesentlig det er at de ikke tilpasser seg uretten men bekjemper den fordi de kun slik kan gjenvinne noe av tidl. selvbevissthet...

Art. 17 er vesentlig: enhver har rett til å eie eiendom og ingen skal vilkårlig fratas denne. Dette overenstemmer med grl.s §104 som totalt neglisjertes under NS-oppgjøres da også NS-medl.s upolitiske hustruer ruinertes, noe som dengang ikke fikk disse som siden taler om at kvinner bør likestilles til å protestere mot

kvinne-diskrimineringen. En avis kom da med det forslag at de som ikke hadde skilt seg under krigen de burde gjøre det snarest og gjenoppta sitt pikenavn fordi om de overfor landsmenn viste at de hadde befridd seg fra sine ls.dömte menn så ville de lettere bli godtatt av gode nordmenn. Dette tilhører også vår histories tabområder.

Art. 18: Enhver har rett til tankefrihet og samvittighetsfrihet mm. Denne rett omfatter også frihet til å gi uttrykk for sitt syn osv. I Grundlovens §100 heter det at borgerne har anl. til frimodige yttringer men vi som fulgt med siden 1945 vet at mange ls. dömte forfulgtes for sine skrifter tross disse holdt seg innen rammen av det denne grl.s § tillater. De skulle ikke på protestert mot å bli sjikanerte som "krigsforbrydere", noe en Oslo-avis for etpar måneder siden etter tillot seg å gjenta. De har stiltende å tilpasse seg enhver urett - om de mukker så får de med isfronten å gjøre.

Art. 19. Enhver har ertt til menings og yttrungsfrihet, denne rett omfatter frihet til å ha meninger og til å meddele opplysninger på enhver måte uavhengig av grenser. Her gjentas det kommentar som står etter art. 18.

Art. 20: Enhver rett til fritt å delta i møter og org. = Nu har alt politiske partier latt ls.dömte forstå at de av dem som har klart å snike seg inn i tillidshverv der - somregel skjulende sin omstridte fortid - de vil atroks selvsgt diskvalifiseres fra de tillidshverv de måtte ha ervervet på altså "falske" premisser- dvs. skjulende at de har å forblå på livstid dömte "krigsforbrydere" for hvem ingen formildende omstendigheter eksisterer. I vår materialistiske tid - det bør her understrekkes - er det altså slik at idealister fordømmes mens materialistiske tyskerar- beide blir persona grata.

Art. 21 taler om enhver rett til å delta i sitt lands styre; direkte eller via valgte repr. = Det er altså slik liberalisme isfronten nu skal settes en stopp for etterat påpasselige journalister i 1973-74 avslørte at 2 ls.dömte hadde sneket seg inn på tinget - noe så uverdig. Her behøves følg. PS resp. partis ledelse tillot seg i den anl. å påvise at det fantes mange andre ls. dömte som hadde vært Stortings-repr. uten at dette førte til samme reaksjon. Forklaringen må vel være at disse ingen forb. hadde med NS-NSUF? Videre: enhver rett til lik adgang til off. tjeneste - Har noen ls. dømt i Norge nådd et høyere embete spør adv. W i sin bok? Og det er vel d-lovens hensikt å forhindre at det ev. skulle skje herefter.

Art. 22 taler om enhver rett til sosial sikkerhet som art 25. Det finnes mange flere enn det her omtalte tilfelle hvor f. eks. pensjoner nektes ls.dömte og deres barn. Skal slike overgrep stoppes i 1980? Der tales om enhvers rett til fagorganisering, men dette respekteres ikke for ls.dømte.

Art. 27 taler om enhvers rett til fritt å delta i samfunnets kulturelle liv - men nettopp innen kunstneriske yrker har terroren vært utpreget overfor ls.dømte NS-medl. som der ikke tåles. Der står også om enhvers rett til beskyttelse av moralske interesser - avs her å bli bedømt etter slike prinsipp. Og i art. 29 omtaler full utvikling av borgernes personlighet. Begrensning deri skal kun ha det formål å sikre nødv. anerkjennelse og respekt for de andres rett og frihet og moralske krav mm. Atter forbud mot kollektiv d-lov.

Art. 30: intet her skal tolkes slik at den gir stat. gruppe eller person rett til tiltak som ødelegger erklaringens rettigheter og friheter. nota bene.

Nu skal man jo ha trodd at disse som kalles rettens håndhevere i Norge skulle ha vært klar over den fare som i mai 1945 bestod

Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie 2014

nevne hevnemålsjoner mot disse som siden sept. 1939 hadde värt fremstilte i alliert krigspropaganda som menneskehetens bärme - et uttrykk dengang flittig benyttet i vår presse under omtale av NS-medl. Jeg har en omfattende presseklipl-samling som jeg viser mine barn om disse vi kalte "satans rotter" og värre uttrykk om vi klare å finne på slike. Men her vil idag noen si =

Men vi fikk da i mai 1945 igjen vår rettsstat og vi hadde da den erverdige sakförförerforeningen? H.r.adv. W. er ikke nädig i sin bok hvor han på side 157 beskriver disse rettens håndhevere slik = "Selv de akademiske fagföreningarna fulgte det store skriket. Om det sågar var Sakförförerforeningen, som man skulle ha ventat bedre av, så var den dav. ledelse dydssäret engstlig för å hjelpe andre enn seg selv. Den ekskluderte flittig och kritikklist alle de som landsväkpolitiet kastet sine öyne på, med suveren förakt för dens egna vedtekter der det så smukt heter i §88 at ingeg kan ekskluderes utan först å ha fått anledning til å uttale seg." dvs. försvara seg.

Siden jeg ikke har inkludert h.r.adv. Wiesener som nr. 15 i dette skrift fordi hans forb. med NS kun varte fra 1933-37 så må jeg gi følg. opplysning om denne store patriot: av meg uforståelig grunn konfrontertes han med denne s.k. "rettferdighet" og derom het det i den lille pressenotis som derom publisertes at ingen nordmann hadde på hans område, nemlig gorsvar av de som kom för tysk krigsrett utfört en så stor landsgavnlig innsats for disse som W. men slik som oppgjörsordning var så kunne dette kun god-skribes ham som formildende omständighet - såvidt jeg husker löd "straffen" på 4-6 månader. Jeg har lest hans bok om hvordan han försvarade ca. 200 landsmenn för tysk krigsrett 1940-43 och synes att hans tilfelle bör inngå i historien som av samme omfang m.h.t. urett som prof. Hoels. Og da denne patriot i 1978 opptro som försvarer för en 80 års gammel kvinna mot staten i en injuriesak så presterte Dagbladet & sjukanere ham som "den gamle nazist" till tross for att det då var 42 år siden att W. bröt med NS som då var et borg. parti. Hvorfor anla ikke W. injuriesak mot avisens? Det tror dette skyldes at han savner den för slik klage överför is-frontpressen nödv. rettstillid - och min refleksjon här är också att denne = mår en patriot som står så stark samfunnsmessigt sett avholder sig från att få mortifikasjon hvordan er då de svakere övriga ls. dömtes muligheter i slike situasjoner till å få sin rett. Vi har jo i Norge siden mai 1945 haft en serie med slike injuriesprocesser som har vist hvor sterkt staten står överför slike borgere.

Dette er en forkortelse av bokens konklusjon idet jeg ikke här kan kommentera de 6 kapitler som här är utlatt hvilke bl.a. befatter seg med int. och nationale rettsförhållanden som är såpass kompliserte att man har studert juss. Husk att de ca. 40.000 legdommarna som deltog i disse ca. 20.000 rettssaker hadde inte slike kvalifikationer och var derfor m.h.t. fortolkningen av resp. exilic provisorier osv. avhängige av fagdommernes vurderinger som spilte en dominerande roll under juryens hemmelige rådsLAGNING bak lukkade döre: detta foregikk som Regel slik at disse i sine rettsbeläringer påstod att man f.eks. inte behövde å bedömma NS-medlenskapets straffbarhet i hvert enkelt tilfelle fordi prövesaken kunde anseas som jur. forbilder. Men som påvist i detta skrift så var denne H-dommen, som fick en kollektiv forhåndsdömmende virkning, idet forbilde för de förkrigs- innmeldte NS-medl. idet bevis på försettlig fiendebistand i strl. §86s förstand i deres tilfelle IKKE förelå, det var nemlig okupasjonsinnmelding 6.12.40 mens de ble NS-medl. av patriotiske grunne 1933-35 -

Alle NS-medl.s ls. dom förutsatte att Norges krig fortsatte efter 10.6.40 idet det i domsprem. påstådes att cisisse visste eller måtte

forstå at det var slik - tross deres påstand om det motsatte, nemlig at Norges krig sluttet med kap. avtalen mellom de 2 over-kommandoer av 13.6.40... Ifølge denne teori om den fortsarre krig så skulle jo disse tusenvis av vernepliktige menn som flyktet fra Norge under krig og okkupasjon etter frigjøringen vært stillet til ansvar som dessertører, om de ikke kunne bevise at deres liv i Norge da var i fare! Men hvordan er det forklarlig at selv disse siden deltok i propagandaen om den fortsatte krig? Svensker som fikk høre legenden om den fortsatte krig spurte da mange av disse hjemvendende nordmenn hvordan disse som altså dermed måtte betraktes som desertører, ville bli mottatt av de gode nordmenn?? Visse svarte ofte: jo vi klarer oss nok fordi vi skal delta i oppgjøret med NS-folkene.

Og utrolig nok så klarte de i likhet med tyskerarbeidere sogar å bli godtatt som legdommere i NS-saker. Disse, som var helt inhabili som dommere av landsmenns nasjonale holdning under okkup. var jo særlig interesserte i å få overført alt ansvar for Norges inndragning i krigen på NS-folk. Og derfor var disse særlig aktive i 5.kolonne-påstanden som ikke kan bevises, fordi Q.s statskupp 9.4.40 kom like overraskende for gamle NS-medl. som for andre nordmenn. Denne påstanden ble deres alibi og derfor var det så maktpåliggende for dem å få den til å bli en del av "folkets rettsbevissthet". Og hver gang NS-oppgjørets iscenesettere møtte kritikk så har de henvist til dette mystiske begrep, som i prof. Knoops skrift beskrives som värende av politisk natur. Husk at for alle disse venstreradikale så var jo fedrelandskjærlighet i mellemkrigstiden kun et komisk borg. begrep. Vi burde huske hvordan exilstatsmin. N. i sine 1. mai taler dengang bekjente seg til "Lenins geniale lære". Og da syntes mange at det lød farlig..

Men siden 1945 er det kun blitt NS-medl. som fremstilles som "demokratiets fiender". Man har siden 1945 tatt det for givet i likhet med HR at disse gamle NS-medl. straks i 1940 forstått at NS hadde forandret formål? Jeg har forklart at deres forsvar ble avvist - at slike ikke fikk lov til å være i god tro. Men de skulle heller ikke få bli gjenstand for individuell debømmelse. Som her forklart er dette at det ble lavet saker for hver av dem noe som ikke forhindret at de ble kollektivismens ofre. Noe av det værste var denne kollektive forhåndsstraffen som rammet dem - her er f. eks. fortalt om en patriot som i over 2 år satt i varetekts og da måtte jo dommen bli tilsvarende om erstatningskrav skulle unngås. Det ble også som regel syndet mot dette viktige rettsprinsipp at tvilen skal komme de tiltalte tilgode: jeg har her påvist hvor tvilsomme disse premisser var som førte til NS-veteraners sosiale likvidering.

Denne sosiale konfliktsituasjon som de ennu befinner seg i kan ikke løses sålenge kollektiv-heten fortsetter. Hvorfor må is-fronten opprettholde STATUS QUO - det synes særlig viktig for den å forhindre at den s.k. debatt om NS-oppgjøret får annet preg: hittil har det kun vært nordmenn som overfladisk seg imellem strever med å frifinne seg selv i deres diskusjoner. Men de berører ikke slike vesentlige problem som f. eks. dette: Ble forkrigsinn-meldte NS-medl. utsatt for politiske justisord? Hvorfor ikke: fordi de vet, om de undersøker årsakssammenhengen, at et rettferdig svar må bli bekreftende. Og hvorfor er det for dem så vesentlig å unngå denne erkjendelse? De kan da ikke tro at fordi om disse ca. 2% av NS-medl. får sin rett så vil hele NS-oppgjøret bringes i fare? I TV fremstiltes det 14.11.79 som en stor sensasjon at et NS-medlem åpent stod frem å deltok i debatten - mens 2 andre av hensyn til pårørende foretrakkk å forblí anonyme. Dette avslører jo hvadslags s.k. debatt vi har hatt i alle disse år i hvilke omtrent ingen landsvikdømte får innpass i pressen. Hvorfor tåler den ikke deres motforestillinger? Disse som hele tiden møtes med denne BOIKOTT de har jo ingen andel i vårt demokrati, og vi

Syttiesen norsk okkupasjøhistorie, 2014 e gi dem det. Dette røber jo at vi ennå ikke har fått noe ordentlig demokrati - og kan vi forestille oss hvordan påstanden om det motsatte virker på disse rammete jeg beskriver? Jo de anser oss som hyklere...

Kan vi som først i 1940 ble nasjonalsinnete forstå hvordan de fortører seg for patrioter-veteraner som var med d. Fedrelandslaget startet i 1925 og da NS begynte i 1933 og som i 7-15 år før 9.4.40 bekjemte Ap's unorske holdning så i 1945 av disse å beskyldes for det samme.

Fra 1941 ble det i Norge ansett som "nazi" - propaganda å kritisere Sovjet - da angivelig Norges store allierte, og i 1945 krevet norske aviser at alle frontkjempere, selv de som sloss på den finske østfront, skulle henrettes, fordi de bekjempet Sovjet!

Vi ikke-kommunister godtok at Ap's exilregering satte NS-folken bloc utenfor loven, den skulle ikke gi dem noen beskyttelse, de var klassifiender, som Ap fryktet og som derfor måtte likvideres sosialt. Og vår fremtid som advokater avhengig av offentlig godkjennung så vi må ha følt oss som sosialt-regimets gisler! Så bli vi forferdelige aktorer for de sosialt utstøtte som tordnet mot dem at de var nogen usel landsvikere som det egentlig ikke var plass for! Wolds derom i 1942 da han i BBC på engelsk-norsk sa: 'One can say that persons who are sentenced to depravatio of public confidence (fradömt almen tillid) are expelled in sosial economic and political sense from the community (utstøtt ur samfunnet) Nu som di ls.d. er gamle inbillere bödlene ungdommen at NS-oppgjöret var ikke så brutal, derfor er det viktig at sannheten bekreftes. NB: Hykleriet viser følg. eks.: Da Harsen ble anklaget i injurieprocéss for dommer å ha "skadet bödlene" rykte så het det i processen hyklerisk, at H. öket kläften mellom oss gode nordmenn og ls.d. - som den skulle vise interessen i at kläften ble minsket - den har jo hele tiden ved sin kollektivhets forsøkt å öke den! Derfor er detså viktig å få frem denne utrolige brutalitet.

Svenske rettslärde skrev: "Det er et misbruk av ord å kalle et slikt innenrikspolitisk oppgjör for et rettsoppgjör - med rett i almindelig mening har det ingen forbindelse!!!

Kort PS til konklusjonen pr 31.12.79.

Barneåret er omme uten at en tanke er gått til ls.dømte foreldres barn, disse pressen kalte "nazi-yingel" og som våre barn plaget på skolen: de pekte ut slike barn i klasserum og ropte anklagende for alle de "godes" barn skulle høre det: "Din far - mor var nazist under krigen", Dermed skulle være underforstått at de "godtok" at millionvis av jøder likvidertes osv. Disse barn er nu voksne men de glemmer aldri sine plageånder og de vet at det som regel var deres hevngjerrige foreldre som gjennem sin kollektive krigspropaganda bærer hovedansvaret for at disse NS-barn fikk sin barndom, og ungdom ödelagt! I en Oslo avis illustrerte nylig en dikter hvordan denne terror virket på "nazisters barn": de var redde og gikk altid i angst og frykt for at bödlene skulle utsette dem for urett diskriminering!

Bilag 1

24.840 sendte de 5 store politiske partier følgende erklæring til Stortingets Presidentskap =

"Som presidentskapet vil være kjent med har de 4 polit. partier Ap., Bondepart., Høyre og Venstre lenge samarbeidet om spørsmål av felles nasjonal-politisk interesse. Representanter for disse partier deltok også i forhandlinger som fôrtes i juni 1940 under ledelse av presidentskapet om ordningen av Norges styre under okkup. Kr. folkeparti sluttet seg til disse 4 som forhandlet om å bringe spørsmålet inn i fastere former og de ble enige om å etablere dette samarbeide under ledelse av et fellesutvalg samtidig som de er enige om retningslinjer for fremtidig samarbeide.

Idet vi henviser til disse -vedlagt skrivelsen, tør vi be presidentskapet om å gå de tyske myndigheter den nødv. underretning. Vi anser det pågående samarbeide som et arbeidsprogram og nasjonalt plikt i nuv. situasjon = VI UNDERSTREKER AT PARTIENE VIL SETTE ALLE KREFTER INN I DETTE FELLESKAP I SAMARBEIDE MED LANDETS ADMINISTRATIVE MYNDIGHETER OG MED OKKUPASJONSMAKTEN!!!

Undertegnet av for Bondepartiet: N. Trädal, H. Holten, for Arbeiderpt.: A. Ljöner, O. Qisang, for Høyre: O.L. Bærøe, H. Smitt Ingebretsen å for Kr. Folkeparti: N. Lavik og R. Indrebø og for Venstre: H. Five og E. Evenrud."

Ialt altså 10 - ti politiker - som alle indignerte vil avvise antydning om at deres bestrebelser hadde antydning av "kollaborasjon" - et begrep som kun tillades anvendt overfor NS-medl.

PS. John Sand's brev i Farmand 29.12.79 tyder på at Norges krig sluttet med Norges kap. 10.6.40. S. skriver nemlig = "I debattspalten i Farmand nr 46 kommenterer K. Langlo min art. i Fd nr. 37 om Norges statsrettslige stilling etter at kom.general Ruge, i henhold til ordre fra kongen og regjeringen kapitulerete 10.6.40. Langlo er helt i overenstemmelse med U.U.hevdende at offiserene stiltes helt fritt om de ville bli hjemme eller ikke. Har man hört om andre krig hvor offiserene har fått fritt valg om de vil fortsette kampen eller reise hjem til fam.? Ifølge H.K. fremgår endog at gen. Ruge "sa uttrykkelig ifra til generalstabchefen, oberst Hansson at han burde bli hjemme"! Langlo støttesynderligere av statsmin. N. som i radiotale fra BBC 25.6.40 sa. Det stod da ingen annen vei åpen enn å nedlegge våpnene og sende våre tapre offiserer og soldater hjem -"

Jeg deler bl.a. Sverre Hartmanns oppfatning - om at krigen, Norges krig sluttet 10.6.40 - han har virkelig satt sig inn i både den historiske og stats- og folkerettslige side av denne saken = dette forhold.

Er mulig at vi i 1980 endelig får en saklig debatt om dette - i 1980 - påstanden om det motsatte - at Norges krig fortsatte til 8.5.45 - førte til at strl. §86 kunne anvendes mot 26.000 NS medl, som dermed ls-dömtes - på falske premisser!

Kun en resp. revision vil kunne gjenopprette Norges renommé som demokratisk rettstat - Det bør skje 40 år etter 9.4.40 -

Utdrag av dokumentasjon som burde ha vært vurdert under NS-opp-
gjøret:

1. Utdrag av kap.avtalen av 10.6.40 i Tr.heim korrekt oversatt = "Mellom tysk overkommando i Norge representert ved oberst i Generalstabben v.Buschenhagen og norsk overkommando repr. ved oberstlt. i Gen.staben R.Reischer Nielsen er idag föl. avtale blitt besluttet: 1. Samtlige (die gesamten) norske strids-krefter nedlegger våpene og vil ikke gripe til dem mot det tyske rike eller dets forbundne under den nuv. krigs varighet.
2. Norsk overkommando utleverer straks tyske krigsfanger samt liste over sårede og fanger som måtte være bragt ut av Norge. Tysk overkommando overtar oppsynet over tyske og allierte sårede. Syke behandles av norske institusjoner.
3. Norsk overkommando foranlediger nedleggelse og utlevering av alle disp. våpen, mil.transportmidler til lands og til sjøs og disp. ammunisjon, materiell, brenselstoffer, smøreeljer, bilringer, spreng-stoffer. Forråd som ikke kan avleveres skal de gis fortegnelse over, likeledes over alle fartøyer over 100 tonn! Tysk overkommando frigir nødv. transportmidler for befolkningens behov og derover oppsattes lister.
4. Efter utlevering av tyske fanger samt våpen og militärutstyr vil tysk overkommando bevilge offiserer, underoffiserer og menige, som ikke er yrkesoffiserer/militære å vende tilbake til sine hjemsteder. Yrkessoldater har valgt mellom å gi sitt äresord på ikke mer å kjempe mot det tyske rike eller dets forbundne i denne krig eller ärefullt fangenskap.
5. Norsk overkommando skal omg. overgi tysk overkommando fortegnelse over alle utførte kamphindre f.eks. land- og sjöminer, sperringer, forberedte sprengninger, herunder de utført av allierte med skisser over plasering og over alle disp. sambandsmidler. Norsk overkom. skal stille til rådighet for tysk overkom. i dens område disp. fartøyer og andre redskaper som trenges til å fjerne kamphindre til lands og til sjøs nevnte i forrige avsnitt. NB: Norsk overkom. sørger for at flyplassene Bardufjæs og Skånland snarest settes i brukbar stand!!! Norsk overkom. skal straks unnlate å bruke disp. sambandsmidler til å kommunisere med utlandet å sørge for at det heller ikke gjennem sivile myndigheter eller privatpersoner finner sted noen radiotelefon- eller telegrafkorresp. med stater som det tyske riket er i krig med. Grenseforb. med Sverige-Finland opprettholdes i det omfang øk. forhold krever.
6. På forlangende stiller norsk overkomm. til rådighet for tysk overkomm. sjötransportmidler under sjøkyndig ledelse i nødv. omfang for mil.transporter.
7. De demilisering som alt er innledet av norsk overkomm. gjøres og

gjellende for de i Finnmark stående norske tropper. Best. om å nedlegge våpen og avlevere våpen og utstyr osv. gjeller i samme utstrekning for dem. Unntatt er 2 bataljoner og 1 batteri i Øst-Finnmark. Inntil grensevakten er ordnet skal disse som hittil ha vakten under befaling av fylkesmannen i Finnmark, kalt prensevakt-politibataljon og grensevakt-politibatteri. 8. Norsk overkomm. gir ansvarlige myndigheter ordre å imøtekomme de krav som tysk krigsmakt måtte stille m.h.t. los-og sjømerke eller fyrvesenet samt m.h.t. værvarsling for å beskytte Norge og sikre skips-og luftfarten. 9. Denne avtalen trer i kraft øyeblikkelig. Den tyske sambandsofficer ved norsk overkomm. har fullmakt til å ordne detaljspørsm. i forb. med avtalen. I tvilstilfelle legges tysk tekst til grunn.-"

2 Det æresord som i henhold til avtalens pkt. 4 yrkessoldater avla kaltes "Ehrenwörtliche Erklärung og den autentiske oversettelse er sålydende= "på tro og love erklærer jeg at jeg ikke skal utføre noensomhelst fiendtlig handling av krigersk, politisk eller annen art mot det tyske rike, den tyske vernemakt, eller tyske statsborgere så lenge Norge er okupert. Jeg skal heller ikke forlate landet, ikke forhandle med eller understøtte det tyske rikes fiender på noen slags måte eller g. i deres tjeneste eller innlate meg på noen slags fiendtlige bestrebeler. Jeg er bekjent med at et 15februar vil føre meg seg aller strengeste straffedom etter tysk krigsdom. Jeg innestår med min person, med min familie og hele min eiendom og formue for at dette løfte vil bli holdt."

Utdrag av kongens svar av 6.9.46 til brit. ambassadør i Oslo sir Collier: som 20.8.46 på brit. regjering vegne off.tekktet norske borgere som frivillig deltok i brit. krig = HM. bekrefter skrivet av 20.de. hvor takken til de som gjorde frivillig innsats i brit. styrker fremførtes - med takk. Samtidig takker HM. for den store bistand GB ydet Norges tunge kamp som gjorde det naturlig at nordmenn deltok i brit. krig.."

4 - i 1940 vakte det stor oppmerksomhet da Stortingets folkerettskonsulent Holthes' uttalelse publisertes. Den lød slik:"Om Krigen opphørte 9.6.40 da våpnene i Norge ble nedlagt.. Om nordmenn i utlandet velger å gå i krig for GB er det en frivillig sak, Norge som stat bindes ikke!" Enlign. uttalelse gjordes av regjeringsadv. Kr. Johansen 14.6.40.

5 På side 43 i de svenske rettslärdes utredning om NS-oppgjøret heter det: "statsmin. N. utenriksmin. K. og forsvarsmin. Lj. kunne ikke engang erindre at de hadde sett kap.avtalen av 10.6.40 tross denne oversendtes til London via Stockholms-legasjonen med en skrivelse som av dem ble forsett med ev. vidibetegnelse." Under Skancke-saken i 1947 benektet både L. og K. under eds ansvar å ha sett den! Det viser hvor viktig det ble ansett å skjule den...

6 I de 3 overenskomster av 16.5.44 mellom Norge og de 3 store allierte udelukkes Norge ved punkt 6 under alliert invasjon unntatt som allierte frivillige. Det betyr at de allierte ikke anså Norge som hverken alliert eller krigförende. Paul Hartmann skrev i sin bok "Bak fronten" at GB henvendte seg til Sverige for militär hjelp hvis ikke Tyskland kapitulerete. Exilregjeringen ble helt oversett fordi GB respekterte kap. avtalen av 10.6.40 og derfor ikke kunne tillate seg at denne int.overenskomst ble brutt mens den norske regjering var gjester i England.

7 I del II i svenskeutredning anføres:"Den under "rettsoppgjøret" anvendte lovfortolkning innebærer - i strid med kap. avtalen av 10.6.40 og Adm.s-rådets gjennemförte demob. pr. 30.9.40 - strl.s §86:s krigsbegrep skulle anses omfatte ikke bare: 1. nominell krigstilstand med krigshandlinger. 2. krigshandlinger uten nominell krigstilstand og 3. mob.tilstand uten krigshandlinger eller nominelt krigstilstand men også 4. en nominell krigstilstand uten mob. tilstand eller krigshandlinger. Straffelo- 44

Stiftelsen for Norsk Krigshistorie 2014
Kulle således avse först og fremst både innträdte krigshandlinger og ventede krigshandlinger men desuten også en tilstand da krigshandlinger hverken pågår eller er ventede. En sådan utvidet fortolkning av et av straffelovens härdeste straffebud kan ikke anses naturlig. Dertil kommer at uttrykket "bistand til fienden" ble gitt en til det ytterste utvidet fortolkning omfatterde også militært betydningsløse forhold. Strl. §86 setter mobilisering på samme nivå som krig hvorav fölger att det ikke kan være krig efter demobilisering..."

- 8 Kritikken mot NS-oppgjøret aktualisertes da lagtingspres. Hönsvald under Nordisk Råds møte i H.fors benyttet det som argument mot vedtagelse av domstolen for menneskerett. H. påberopte seg også Justisdept. som hjemmel for slik frykt. Som statsråd anførte H. i 1948 at USA ikke regnet Norge som krigsförende efter 10.6.40. Det var ifölge Arbeiderbladet 6.4.48 i et intervju om Marshallhjelpen at statsråd H. at Norge kom i samme klasse som Sverige og Portugal, slik land som ikke hadde vært krigsförende. Dette Amerikas standpunkt kan man se i "Ovenrønkomster med fremmende stater 1940-45" som UD først utga i 1950. Der finnes ovennevnte avtaler av 16.5.44 (pkt.6)
- 9 Adv. Kluge skrev i sin bok "Holder vi mål?" (1946) side 131 om tiden etter 7.5.45: "Våre överster juridiske instanser må i adskillig grad å være bundne av opplegget fra politisk hold, der vil kunne rettes alvorligo anker mot vårt rettsoppgjör som rettslig oppgjör betraktet. "Side 137: henvmotivet fikk anl. til å gjøre seg gjellerde, det er et velkjent fenomen at en statsledelse forfölger minoriteter for å avlede oppmerksomhet fra egne feil. (Kluge var Milorg.-leder i Stygr.) Dr. Scharffenberg sa det samme!
- 10 Vår dav. störste folkerettlärd prof. Skeie skrev advarende 26. 7.45: C Ingen av de foran under B. omtalte exilanordninger har noe rettsgyldighet. Om dem alle gjeller at deres innhold ligger utenfor rammen av grl.s §17. Den som kjennes skyldig efter exilanordning av 15.12.44 gjøres skyldig for resten av livet. Vanären rammer også hans päröpande. Det er en hård ordning at de ikke skal ha adgang til å få dermone prøvet av högere rett. VI HAR ALDRI I VÅR HISTORIE HATT EN SÅDAN RETTLÖSHET...
- 11 H. Kiär Mord h.r. adv. skrev i sin bok "Det urettsferdige oppgjör" del II om dommen s. 131 "Startenget fulle isfronten" Det sikttes til at det 21.2.47 legaliserte exilanordning av 15.2.44 "Som dr. jur. Astrup Hoch fremheoldt i N.S. blad 2/45 s. 35: anordningen er uhyro strengere enn beng.straffelov, den er ingen "amnestilov". I min henv. til Konst.komm. hevdet jeg at hensikten var å ramme meget håndere enn det etter straffeloven hadde vært mulig."
12. - IV del av svenskutredning - side 123: "Påfallende er dog at NS-medlemskap etter 8.4.40 - sansynligvis pga. hensynet til grl.s §97 som forbryr tilbakewirkende lovgivning - beskrives som om det skulle falle inn under strl.s §86: I 1942 års prov. anordning, hvormed den av 1944 saklig overenstemmer, erkläres således straffbart medlemskap i Nasjonal Samling eller annen org. som yder fienden bistand, men utgår således fra det som skulle bevises, nemlig at medlemskapet i og for seg innebar bistand i råd og dåd til fiendens krigshandlinger og foregriper dermed den fortolkning av straffeloven som normalt er domstolenes oppgave. Denne fremgangsmåte å gi landsviksanordningen skinn av å ville fortydligé eller forklare gjellende rett innebærer med andre ord exilregjeringen = lovgiveren gjennem å anknytte ls.exil-anordningen til strl.s §86 på en omvei vil påvirke fortolkningen og dermed anvendelsen i de ankrete NS-saker av gjellende rett og således i realiteten gir landsviksanordningen karakter av ny (strengere) straffelov med tilbakewirkende kraft."

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014 til grunnlovs-§97 forbudt derfor lansertes den falske påstand om at ls-anordningen var delvis amnestigivende i forhold til straffeloven, hvilket betyr at kun de NS-forhold kunne dømmes som beviselig kunne vært bestraffet etter strl.s §86 - som har 3 års straff som minum og som krever at slike unasjonalt forsett bevises...

Så denne "amnesti--konstruksjon er objektivt sett uholdbar - nemlig at NS-medl. kunne straffes mildere enn straffeloven til-lot. Dette bekreftes bl.a. av prof. A., som nylig skrev sin oppgjørssbok, således dengang - "Det ville nok vært klokere om vi hadde avstått fra tiltale og straff mot dem som kun hadde vært passive NS-medl. etter 8.4.40 men ingen regjering hadde i året 1945 kunne gjennomføre et slike amnesti for disse NS-medl." (gjengis på side 131 i svenskeutredning)

- 13 - den kjente historiker mm. J.F. Macody Lund (1863-1943) uttalte under et intervju med Sven Elvestad, bl.a. publisert i boken "13 Mennesker på Steenske forlag i 1932 følgende: "Vår historieskrivning har alltid gått politikkens ärende." Han tenkte på 1814 og 1905 men det gjeller også 1940.
- 14 - Adm. rådet utsendte et rundskrev om at frigitte krigsfanger skulle være fortrinnsberettiget til arbeide på tyske friplasser osv.
- 15 - med exilregjeringens samtykke ble norske i Sverige internerte soldater frigitt og hjemsendt - idet Sverige anså krigen i Norge avsluttet.
- 16 Under riksrådsforhandlingene i 1940 hvor Stortinget og alle ledende menn deltok ble det fastslått at exilregjeringen var maktlös og ved en prövevotering i Stortinget i sept. 1940 ble det med 96 stemmer mot 34 vedtatt bl.a. at exilregjeringen ikke lenger kunne godkjennes som regjering...
- 17 I dommerforeningens rundskriv av 30.10.40 ville innmelding i NS hverken til- eller frarådes. Og i sakförerforeningens rundskriv stiltes medlemmer fritt m.h.t. innmelding i NS. - Disse er siden blitt boertforklart som advarsler men dengang virket de villedende på gamle NS-medl.
- 18 I Norsk-Tysk handelskammer var ca. 1000 firmaer og forr.folk medl.
- 19 I biskop B.s "folkedom over NS" side 11 står: Det var intet parti, man kunne ikke uten risiko anmeldte sin uttreden. Hør noen i gl. Norge sett et politisk parti der man ble fengslet om man kom til den oppfatning at ikke lenger hadde rett og derfor ba seg strøket som medlem."
- 20 Prof. Skeie skrev 26.7.45 om exilanordningens s.k. frifinnelles-§4: der står at NS-medl. som stod i NS før 9.4.40 skulle fritas om de meldte seg ut straks de ble bekjent med at NS eller NS-ledere drev virks. i strid med straffeloven. Men om de ikke gikk ut ble de ifølge anord.s ordlyd ikke straffefri selv om de godt gjør at de aldri har visst NS drev lovstridig virks. Det kan vel tenkes at de var i uvidenhed om at NS var blitt en ls.-org. De kan ha hjulpet medmennesker etter evne og ha stått i NS siden 1933 og trodd at NS var folkets eneste vern og at Norge ved deres hjelp ville kunne få en gunstig stilling etter ev. tysk seir."
- 21 Trygve Lie opplyser i sine erindringer fra London-tiden, i "Leve eller dø" kapitel: "Feil vi gjorde" sider 265-278 at da utenriksmin. Koht ble krevet til regnskap av sine regjeringer bl.a. om grunner til at han i flere dager før 9. april 1940 unnløt å bringe videre til statsmin. og regjeringens øvrige medl. og til de militære sjefer viktige advarende depesjer fra Berlin og Kjøbenhavn om tyske firberedelser til invasjon i Norge så unnskyld-

- 22 17.12.79 publiserte h.r. dommer H.Bahr i Aftenposten en helsidesartikkell: kalt "Koht og departementet" om Koht utatte utsagn i sin bok "Frå skanse til skanse" som utkom i 1947, der skrev K. på side 48 bl.a. at han ble kalt til et møte med depts.folk på Elverum 10.4.40 til en sal hvor de holdt møte for å drøfte hvordan de skulle forholde seg om regjeringen flyktet og de ble tilbake? Koht skrev: "Den ene etter den andre stod opp og sa at det rådeligste for dem var å reise hjem til Oslo. K. ba dem si hva de mente, og sa at regjeringen mente ikke å ha rett til å kommandere noen til å følge med. Det ville bli tunge dager og derfor måtte kyer tjenestemann gjøre opp med sin samvittighet hva han ville velge, ingen kunne la seg binde av noeslags flertallsvedtak, de stod helt fritt: "Men da eg såg heilen flokken tok vegen bort då kjente eg det som at rottene hoppa ut or skipet som sakk..." En gruppe urett kritiserte organiserte en "aksjonskomite" som henvendte seg til Koht, som under et møte med den erklærte seg villig til å sende en beriktigende fremstilling i form av et brev til Stortingets protokollkomite, med resp. rettelse i boken.

Men dementeringen skulle skje i döligsmål og ikke i pressen (som i Norge var nazi-kontrollert under okkup.) Koht's utkast ble godkjent, i erklaringen står bl.a. "Noen depts. mann tilstede i Elverum 19.4.40 har henvendt seg til meg og sagt at de mener at jeg i nevnte bok s.48 ga urett referat fra møte med dem. For jeg kom til møtet drøftet de hva de skulle gjøre om de måtte reise hjem uten å ha fått regjeringensdirektiv? Og det jeg da sa til dem på møtet referer de i brev til meg slik,.. 'De sa hr. K. at man måtte regne med at regjeringen måtte gå i landsflyktighet og at den ikke kunne medta sine tjenestemenn. De sa at de måtte dra hver til sitt idet de la til at det fikk bli en samvittighetssak for hvem enkelt om han skulle oppta sitt arbeide under okkupasjonsstyret..!'

Dept. mennene har vist meg notat etc. som bekrefter at de oppfattet mine ord på møtet slik han gjengitt. Jeg godtok det de selv opplyste om hva de hadde drøftet på møtet og er lei de ble åreskunket av det jeg skrev i boken om dem. Jeg syntes ikke de gjorde noe galt da de dro tilbake til Oslo. På side 76 nevnte jeg at noen tjenestemann allikevel etterpå kom til regjeringen og gjenopptok sitt arbeide. Men dar burde det da ikke ha stått at de hadde kommet på bedre tanker... Mangelfull publisering førte til at rottehistorien gikk igjen i flere böker: Gerhard-sen memoarbok "Felleskap i krig og fred" s.18, Envensmo "Inn i din tid" s.188-99, Unni Diesen "Kvinne i krig" s.13 fig. Den ble rettet i G.s.bok.

I boken INTREPID (2976) om den hemmelige krig 1939-45 står på sider 98-99: "If this question of loyalty had been clarified in occupied countries, Stephenson said later, then there would been fewer collaborators. The local bureaucracy the civil servants of occupied countries, were needed by the Nazis to run routine daily affairs. Wherever Germany conquered, Hitler insisted that the petty bureaucrat's allegiance automatically passed to whatever puppet held the rubber stamp. (S. is the man called Intrepid)

- 23 UD's presseavd. tok initiativet til "Norway and the 2. World War" (1966) prof. skrev 4. del om "proceedings against enemy collaborators: i kap. om problematisk sosial rehabilitering heter det bl.a. "Det tales først meget om områdeling, å trenne dem i demokratiske ideer mens de var i varetekts i årevise? Men så mange trenere fantes ikke.. Og til visse yrker som prester, lærere slike som krevet stor tillid, var det psykologisk umulig for dem å vendes tilbake? A. erkjenner altså at tidsbegrenset tillidstap får livsviktig virkning. Så nevner han en liten intellektuell velut-

styret gruppe som har gjort det til et livsmål å avsløre NS-oppgjørets svake sider. Men hvordan er NS-medl. and andre kolaboratører gjenopptat i samfunnet sosielt set? Det har værst i byene! De som erkjenner sine feil blir lettere godtatt enn de som trosser oss gode nordmenn...

Som forsvarer for NS-veteraner møtte jeg somregel denne innstilling når jeg fortalte kolleger at mine klienter med god samvittighet hadde erklært seg uskyldige i retten: de fleste av dem var så påvirket av propagandan om kollektiv at de ikke kunne forstille seg at det fantes 2% NS-medl. overfor hvem staten ikke kunne bevise at unasjonalt forsett forelå.

- 24 Alle Lindhs kunder, som importerte textilstoffer fra hans ital. hus ca. 200 underfegnet følgende erklæringer (dichiarazione) I. I tiden før 10.6.40 mens Italien var nøytralt, sålydende: "Undertegnede firma, forplikter seg til i forbindelse med ordre nr.... av dato..... å observere følgende 1. ingen del av stoffene eller produkter derav skal exporteres direkte eller indirekt til TYSKLAND, inkludert Boemia, la Moravia og la Slovacchia. 2. I tilfelle av at disse varer blir solgt i landet (unntatt i detalj ved normalt internt konsum) eller exportert til et nøytralt land skal merklæring kreves av kjøperne. 3. Anskaffelsen av varene i denne ordre tillater ikke desuten direkte eller indirekte eksport til TYSKLAND i noenslags form.. Kjøpers underskrift, stempelet. II. Efter at Italien 10.6.40 kom med i krigen på aksemaktenes side undertegnet importørene erklæringer i hvilke de forpliktet seg til ikke å eksportere de mottatte varer til allierte land. Denne import pågikk til 1944 da alt verdiene (ull) produserte gikk til uniformer, pledd o.l.
- 25 Den eneste store norske forfatter som unnløt å gå til angrep på ls.dømte på kollektiv basis var Jens Björneboe, som i 1957 på Cappelens forlag utga boken "Under en hårdere himmel", som forteller om en offisersfamilie som i harme over forsvarsabtagen ble NS. Forlaget sier om boken på følgende måte: "Er det til å mene hva som helst om landsvikoppkjøret og behandlingen av våre NS-folk? I hånden på hjertet: NEI, det er oss foreskrevet hva vi skal mene om det. Bj. mener noe annet, det fremgår av hans bok og som vil vække en stormende debatt? Forfatteren nærmere seg dette frilige emne med uplettet skjold: Han er selv fullstendig uimplisert, han har selv intet å forsvare eller unnskyld. Tvert om har han i sine nærmeste omgivelser bedre enn de fleste hatt inledning til å bevidne fiendens tortur og mishandling (som om det skulle angå de ca. 600.000 NS-medl. under okkup. som direkte anklagepunkt) Det er ingen tilfeldighet at Bj. ble den første nordmann som i romanform behandlet de tyske nazisters umenneskelighet i "För hanen galer" (denne sammenlignende antydning skal vel få leserne til å tenke på at NS-medl. var norske nazi). Boken er en bitter roman om hvordan en liten familie ble NS og hvordan den ble behandlet under det etter Bj. mening summarisie og hevngjerrige rettsoppgjør! Og den i seg selv gripende handling munner ut i en krass anklage mot de ansvarlige".
- 26 I prof. A.s opgjörsbok er det ca. 7 sider om resosialiseringssproblemet: Vi får vite at straff er lidelse. An erindrer om at selv riksadv. A. (som på juristkurset 4.8.45 skrek av "vi er i krig" mot NS-folket) mot slutten av 1945 var kommet til at de ls.dømte måtte gjenopptas i samfunnet "Vi kan ikke la dem forblie en ulykkelig, misfornøyd, samfunnsfiendtlig folkegruppe." A. gjentar det han skrev i 1966 om at omskoleringens hensikt skulle være å få de (politisk) domfelte til å erkjenne skyld og å oppdra dem i demokratisk tankegang! A. skriver om de politiske fangers behov for avlastning og at de henvist til omgang med hverandre, under gjensidig påvirkning får en forsvarsinnstilling som gjør dem imune overfor motargumenter, idet de ble

stidstids. Årsaken var følg. eks. på NS-folks vansk: I 1949 streiket Oslos drosjesjåfører et NS-medlem igjen fikk kjøre drosje. Han hadde under okkup. vært politimann men fått sin sak henlagt fordi han under dekke av medlemskapet drev illegale virksomhet. Dette medførte at drosjeeiernes og sjåførenes org.s avtalte at tidl. NS-meddl. IKKE kunne kjøre drosje! Denne diskriminering fikk et efterspill i Stortinget hvor repr. spurte om regjeringen ville gjøre noe med avtalen? Mens dens repr. G. trodde ikke at den burde gripe inn med tvangsmidler. Dette har nu vært takketikken i 35 år uansett hvor gemene overgrene mot NS-meddl. har vært! A. nevner også at red. Trond Hegna i "1ste Mai" protesterte mot at en tidl. NS-medlem fikk igjen sin lege-lisens før han ble dømt. De fleste Stortingsrepr. som deltok i debatten støttet H. Sosialmin. Oftedal svarte at 109 NS-leder suspendertes idet man regnes med at de ville fradømmes retten til å praktisere. Men domstolene fulgte ikke folkedommen.

På side 234 skriver A: "Barn av NS-folk har ofte hatt det vondt, både under og etter krigen, pga. hjerteløse og tankeløse omgivelser... vi må tro at de fleste sår nu er grodd? En tidl. NS-mann som jeg nylig talte med mente at han og hans familie ennå risikerte ubehag cm. "Det nye ls. oppgjör": der tok han avstand fra det 2. oppgjör for pressens og den off. menings domstol i anl. av at 2 ls. dømte Stortingsrepr. "avslørtes": nr 1 var vondt! nr 2 er bare vondt! A. minnet om at disse 2 i 1945 var 17-18 år gamle, kvinnan fikk 8 mndr. betinget for å ha vært i tysk Røde Kors og i NSUF. og ble gjenvælt på Stortinget i 1977 Skal hun så i 1980 diskvalificeres av en kollektiv diskrim. lov mot alle ca. 53.000 landsvikdømte?

- 27 Her følger div. eks. på pressehets som urett rammer de som ble NS-meddl før 9.4.40 og andre patrioter - utvalgt av en stor samling klipp (sa. 400) som jeg fikk kopiere hos en av de her omtalte 15 pers. Endel aviser navn unnlates, likså forfatteres:

19.6.69 bragte en Osloavis en art. signert R. kalt "Seier over demokratiet" Først nevntes at Hitler samlet en gruppe rundt seg som mente å ha monopol på de rette meninger. Folk lo av dem og trodde at de aldri ville få noen betydning. Så gikk R. over til å angripe NS-veteraner: "Her hjemme så vi i 1930-årene med overbærende ro på en gruppe nemlig NS-fanatikerne. Noen år etterpå greise disse med tysk hjelp å tråkke oss under jernhelen!" Ev. protester stoppes i red.

1.2.74 refererte Aftenposten en uttalelse av Stortingets dav. visepresident Stray om de 2 "avslørte" ls. dømte St. repr. under følg. 5. spalters overskrift: "Landsvik er ingen privatsak" Stray: Politikere kan ikke løpe fra fortiden. Så forklarte S. at "en som stilte seg til disposisjon for off. tillitsverv som f. eks. i Stortinget må regne med at folket vil vise interesse for vedk.s tidl. virksomhet. Ser seg bort fra den del som tilhører privatlivet men å gå i fiendens tjeneste (tysk Røde Kors) eller slutte seg til et parti som samarbeider med fienden i en okkup.s-situasjon det er ingen privatsak. I beste fall er det en politisk feilhandling. (kvinnen var under 14 år i 1940 og kun i NSUF senere)

22.5.75 bragte en muns. dagsavis følg. store overskrift øverst på side: "Gamle NS-meddl. bak partidannelsen?" Så en mindre overskrift om at Jerngarden hadde en treningsleir på Lillestrøm. Av den følg. tekstu fremgikk at ca. 1.500 nordmenn var engasjerete i anti-mommunistiske org. av fascistisk preg. Der heter det at if. red. i Folk og Land er initiativet IKKE kommet fra "gamle nazisympatisörer". Men avisens vet at "noen tidl. nazister anser det nødv. å demme opp mot de ekstreme kommunisters fremrykning". Videre: "Det er uklart om Jerngarden har sitt direkte utspring i Anders Langes parti men det opplyses at endel av de

"yngre i partiet har sluttet seg til garden!" - Avisens forside viste i TV-debatton, Noen protest fra AL.s parti ble ikke innstatt i avisen?

I Orientering nr. 5 for 1974 ble offiserer angrepet: der siteres historiker H.F. Dahls utsagn om at "särlig blandt över befal var det tett rekruttering til fascistiske og reaksjonäre org. som Fedrelandslaget, NS, Samfundsvernet og Leidangen. "Offiserer i näckamp med art. bevegelsen" og "En linje fra da til nu". Der påstås at "historien viser at mil.maktens organiserte fortropp i Norge konsentrertes mot den indre fiende - arb.kl. "Videre: de vil vise at SV er potensielle landsvikere! - og så tvil om venstrefløyens holdning under krigen!

Tilslutt: Orientering spør Dahl om hvadslags landsvikoppgjör arbeiderklassen ønsket i 1945? Dahl:" Den var radikalisert og ønsket isär et politisk oppgjör! De ville ta profitørens og slik sette hele det kapitalistiske system på tiltalebenken!!! Men bare 3.300 ble dömt for ök.forbrydelser. Derfor ble oppgjören urettferdig, sett fra arb.kl.s side." Dette viser av dens isfront er kommunistisk.

En dagsavis skrev 22.1.74 om Lardens møte med isfront:" L. spurte om det bare var kommunister som feilet og trakk frem som eks. en leder i Arbeiderbladet under overskriften 'Kongens synd mot sitt folk' og et opprop fra 400 norske offiserer med oppfordring til å gå inn i nazi-enheten. Den norske legion..."

Krog og Valen angrep industrien under okkup. som 6.kolonne. Dgb1. skrev 11.10.74 om V.s forskningsrapport som viste at "Industrien tjente grovt på krigen". Og avisen kan fortelle av lektor V. samme kveld skal holde foredrag i historiesrud.s forening Clio på Blindern med titelen:"Krigsprofitörer i hjemmefrontens ledelse." I intervjuet hevdet V. at "storkapitalen, AP og LO fulgte kap.slinjen - stöttet av axilregimet. Den lot bare som om den kjempet. Deres holdning var ro og orden, vent og se, og Hj, fronten hadde nær kontakt med okkupanten...

26.6.74 avis-annmeldtes Björneboes oppgjörsbok: i den tales om at "ca. 50.000 ble straffet for å ha virket for nazismen. Hvorfor gjorde de det? Hvilke konsekvenser fikk det for dem som stigmatisertes som landsforredere? Disse som ble utskjelt og foraktet av en aggressiv opinion? Hvor objektiv var rettergangen i et sakskompleks hvor samfunnet var forhandsinnstilte oå å straffe strengt? Disse problem tas opp i romane. Og ut av Björneboes konkrente beretning om en gruppens vei ut fra 1930-årenes Q. begeistring til fengslet i 1945 stiger en dirrende anklage: Ls. oppgjören var en politisk hevnakt uverdig en demokrat,rettsstat.."

NB: 5.4.74 skrev Aftenposten at somfölge en forespørsel avgå Pressens faglige utvalg følg. uttalelse ="Generelt er det ikke i samsvar med god presseskikk å trekke frem igjen forgåelser som ligger tilbake i tiden. ="Når domstolene satte en tidsbegrenset straff kan IKKE pressen omgjøre den til livsvarig, heller ikke for personer som er dømt for landsvik!"

Utvalget innså behovet av å understreke dette overfor pressen som siden 1945 hadde syndet mot dette prinsipp om at livsvarig etterstraff må unngås.

23.2.77 publisertes at Pressens faglige utvalgte hadde funnet at Dagbladets nazi-antydninger var i strid med gos presseskikk, nemlig at avisen stilte spørsmål om flyoffiserer ved Rygge flyst. var i sökelyset etter at det var skrevet rasistiske slagord flere steder i Rygge. Artiklen stod i avisen 13.10.76 og hadde stikk-tittelen:"Politirazzia efter nazi-aksjon i Rygge.'Hovedtittelen lød:"Flyoffiserer i sökelyset". Luftforsvarets forsvarforening klaged til Presseutvalget både over tittelen og over de redaksjonelle haler som avisen hang på et innlegg fra lensmannen i

Rygge og fra en gruppe offiserer ved st. Dagbladets red. hevt at avisen hadde opplysninger om at Norsk Front hadde vært i kontakt med offiserer på Rygge fly.st. En verge til en av dem som skrev slagordene forklarte Dgb1. at politiet under forhør hadde spurt om NS hadde medl. blandt offiserene på Rygge flyst. Red skrev til Utvalget at dette hadde resp. lensmannsbetjent hvarken bekreftet eller benektet!!! - I Utvalgets uttalelse heter det at "Norsk Front er en lovlig org. som står for et så ytterliggående samfunnssyn at pers. som ikke deler dette reagerer sterkt når de assosieres med org. Dette krever at pressen viser den største forsiktighet når det er nødvendig å påvise sammenhens mellom personer og slike politiske org. Det har Dagbladet ikke gjort. "Her avsløres at det var radikal ungdom, som stod bak agitasjonen men intet publisertes om at offiserer skulle være tidl. NS-medl. En urett slik påstand verdsatte Stortinget til kr. 75.000, -

Samme avis hadde 19.6.69 en leder betittet "Idrettsforrederi" hvorav her kun innledning gjengis: "Under den tyske okkup. regnet vi andre det som forrederi å støtte den nazistiske idrettorg. Ungdommen holdt jeg derfor borte fra konkurranseidrett i slik regi i flere år. Og idrettsfronten ble da et sagnomsust begrep. Dengang slapp vi i avisens red. at vi skulle skille mellom idrett og politikk." Dengang skrev de bolde journalister noe annet mellom linjene enn det vi var pålagt å skrive. Men de som var unge i 1920 årene de husker hvordan AIF - ble grunnlagt og hvordan dets repr. ved int. stevner løp med den røde stjerne ved siden av det norske flagg - på brystet. Og vi mener at det først fra idrettsfronten i fra 1940 som virkelig samlet norsk idrett.

NB alle som var idretts-strikebrytere under okkup. -uansett hvor patriotiske motiv som var foranledningen - de ble av sine klubber som forhåndsstraff automatisk ekskludert i breve hvor det het at styret traff den beslutning pga. NS-medlemmets "unasjonale holdning". Disse sportsklubbledelser anså at de behövde ikke vente på granskingen av NS-medl.s okkup.s forhold idet jo alle NS-medl. var unasjonale og derfor fikk de alike breve tid. i 1945.

29.5.72 skrev h.r. adv. Wiesner at brev til en red. som denne tok inn i sin avis detittet "Rettferdsmönster?" "Deres unnskyldning for å mene at NS-oppgjøret var forbilledlig er at De ikke er jurist. Påstanden er som dr. L. påpeker en kollektiv äreskrenkelse av dem som ble landsvikstemplat. Den er et hån som selv de rettsprinsipper vår vestlige sivilisasjon står for. Mange forhold kan forklare riksadv. A.s og hans medarbeideres mangel på motforestillinger, da de trodde å kunne bygge på krisejussen fra London! De overså at den var et produkt av kri- gen og ikke av retten, tilblitt i kampens hete som uttrykk for et innerlig ønske og å kriminalisere en forhatt politisk utbrytergruppe kollektivt så man kunne få ram på dem alle uten brysom individuell bevisbyrde, slik straffeloven krever. Den danske rettslärde prof. Eyben skrev og sa om NS-oppgjøret at man modig burde ha erkjent at rettsprinsipp tilsidesattes.

Hvilken jurist tör idag fremträ å si at det var forbilledlig? Men efter dr. L.s art. har De demonstrativt vedstått Dem uttalelsen men samtidig er De på retrett idet De skriver at De ikke uttalte Dem om oppgjørets omfang. Er det uten betydning for forbilledigheten? Vårt rettsapparat hadde i 1945 maks. kapasitet for 10.000 saker - om straffelovens krav skulle overholdes. Er de da uten betydning at 100.000 forfulges? Det er unrealistisk å si at norsk etterkrigsjustis var forbilledlig. Den synes heller selv å ha sine forbilder i stater vi helst ikke skulle ta eks. av." W. mener nok Moskvadominerte og det

har da også ofte vårt talt om at Treje Wold der fant sin inspirasjon til oppgjør - der hadde man jo erfaring deri siden 1917.

- 28 I rittmester H.Normanns bok "De 5 första dagar" - 9. april 1940 i perspektiv del VII kap. 5 kallt "General Ruge blir överstkommanderende för en här som i virkeligheten ikke eksisterer." Han avlöstes sin 65 årige forgjenger og skulle före krigen med alle till rådighet stående midler. Hvilke midler? Det fantes ingen divisjon eller brigade, dvs. man hadde ingen kombinert stridsenhet å forsvare seg med, syd för Nord-Norge. Intet infanteriregiment var oppsatt. Garden var gått i opplösning 9-10.4.40. Noen andre små enheter eksisterte ennå men unntatt Frandum-bataljon hadde HOK ingen forb. med dem. Det fantes ingen avd. av ingenjörväppnet, ingen sanitet, ingen intendentur, ingen trenformasjoner. Av Härens flyvåpen fantes ennå en enkelt avd. Kort sagt: DET FANTES INGEN NORSH HÄR. Den var tilintetgjort uten å ha vært oppsatt - grundligere enn etter mil.nederlag.

General Ruge beskriver tilstanden slik: "Ut av Oslo strømmet hundrevis av menn som ikke kunne mobiliseres fordi tyskerne sto i Oslo. De samlet seg om tilfeldige befalsmenn og ble "kompanier", de traff andre lign. flokker fra Östlandet og ble til en "bataljon" hvor en eller annen offiser tok ledelsen..." Utdrag:

Forsvarets krigshistoriske avd. taler om "sammenraskede" avd. under ukjent befal. Ruge visste at slike troppe alene ikke kunne jage tyskerne ut av landet. Han påtok seg oppgaven under forutsetning av at Norge fikk alliert hjelp. Og et slik løfte fikk regjeringen av GB alt 9.4.40! Men siden sept. 1939 hadde Churchill pga. GBs mangel på landstidskrefter systematisk arbeidet for å få tyskerne engasjerte andre steder enn på vestfronten -f.eks. i Norge! At GBs hjelp via Andalsnes til Östlandet ikke tilsvarte HOKs forventning bekrefter Lindbäck-Larsen i sin bok "Krigen i Norge 1940" side 89: "Det som kom var vesentlig infanteri som viste seg dårlig utrustet og utdannet for norske kampforhold". Det var tropper som ikke var beregnet for fronttjeneste. Ifølge T.K. Derry skulle de vært brukt til besettelse av norske byer hvor ingen motstand var ventet.

13.4.40 vurderte Ruge situasjonen på Sörlandet: de små styrker som fantes ved Kr.sand var drevet nordover Setesdalen helt til Hägeland. Der stanset begge parter og det inntrae enslags uformell våpenstillstand med demarkasjonslinje. L-L skriver at 13.4.40 kom tyske parlamentarer dit og førtes til general Liljedahl og krevde innstilling av fiendtlighetene. Foreløbig ble det enighet om 24 timers forsatt våpenhvile mens saken ble fremlagt for Ruge, som fikk vite at avd. var deprimerte og lite kampdyktige samt at dalen var overfylt av evakuerte som sultet. Ruge avarte at hel kap. ville skade moralen i hären. "Hvis Du ikke kan fortsette striden så la dem som ville fortsette spre seg og söke til närmeste avd. La dem som ikke kan eller vil sloss gi seg. Nederlag og fangenskap er bedre for landet enn frivillig kap. av hele styrken." Ordren var lite egnet til å stimulere deprimerte tropper. Når Liljedahl ikke beordres til selv å kjempe videre, når han tvertom pålegges å la dem som ikke kan eller vil sloss få gi seg og la reste spre seg og söke närmeste avd. har han fått Ruges samtykke til å kapitulere. Ja er han ikke like frem beodret til det? Dette er av de ting som gjør det vanskelig å forstå at da forholdet ble gransket og kom for kriegsrett ble det Liljedahl som fikk bære ansvaret! Hvorfor sa Ruges ordre intet om den ventede allierte hjelp? Det som hendte var if. L-L dette: Liljedahl sammenkalte et møte av offiserer som - etter å ha fått Ruges ordre opplest - enstemmig frarådet å fortsette kampen! Samtidig holdt de menige ved dlinjen et møte og også der var det enighet om at kampen måtte oppgis! (LL.s. 61)

29. Det som ellers opptok HOK mens den ventet på britiske tropper
var massearrestasjonen av nordmenn, i henhold til regjerings-
fullmakt av 14.4.40 da HOK st. av krigstilstanden fikk øverste
politimyndighet i krigsområdet. Resp. oppgave var å arrestere
de mange spioner og forredere som det meldtes om fra alle kan-
ter. Det var NS-medl. HÖK var på jakt etter. I generalstabben
tok man det for givet at Q, var forhåndsorientert om tyskernes
planer. Det ble også ansett som sikkert at Q. lot tyskernes
hemmelighet gå videre til sine politiske tilhengere, dvs. gam-
le NS-medl. Og videre anså man det sikkert at disse på mystisk
måte stod i forb. med tyskerne og spionerte for dem. Så NS-
medl. måtte straks uskadeliggjøres. Under krig kunne ikke først
undersøkes om påstanden stemte? Hvorfor betvilte ikke en mili-
tärt sett så opplyst forsamling som Gen. staben slike rykter?
Vel utdannede offiserer skulle ikke å behövd å betenke dette
särлиг inngående för visse motförställinger hadde meldt seg?
Om stabens offiserer hadde sett litt närmere på disse arreste-
te nordmenn som ble betraktet som en så stor fare for fedralan-
det så ville HOK sikkert ha fått et mere nöckernt syn på denne
"spionfaren." Da ville de blitt overbeviste om at dette kunne
ikke være listige spioner. Og hadde de talt med dem så ville de
like fort blitt overbeviste om at tyskernes angrep kom like over-
raskende på dem som på Generalstabben, og ingen kunne da forlange
at det skulle ha kommet mer overraskende...

Den måte hvorpå HOK misbrukte sin politimyndighet fikk triste
fölger som kan kalles landsulykker: at hundrevis av rettskaf-
ne nordmenn i krigens första uker ble arrestert av härens överst-
kommanderende och dermed så grundig vanäret og så hjälplöst pris-
gitt krigs-sladderen måtte for dem och deres familier bli en
meget tung belastning for resten av livet! Å gi Ruge skulden
ville være uriktig massearresteringens egentlig årsak må sökes
i at Gen. staben i löpet av 4-5 dagars lediggang var kommet så
grundig i villrede m.h.t. hvad var viktig og mindre viktig at
den uten betenkning lyttet til angiverier fra fjern og nära.
Den stab Ruge fikk seg överlatt efter sin forgjenger och hvis
oppgive det skulle være å bistå ham med gode råd var blitt en
slags sladresentral betydelig farligere for nordmenn enn for
tyskere... Massearresteringen av gamle NS-medl. ble en vei-
ledning för folkeopinonen m.h.t. hvor skylden för Norges mil-
ulykke burde legges. Man kan si at den forhåndsavgjorde skylda
spørsmålet - tilsynelatende för all framtid! Man trodde att
Ruge ikke kunne ta feil på et område som detta, han kunne da
ikke sette hundrevis av nordmenn under arrest för spioneri
utan å ha noen bevis för att disse NS-medl. hadde spionert?

Det var desvärre det som hendte.

Men HOK kom gjennem urette overgrep selv på den sikre side og
hadde intet imot at fölg. resonnement vant tiltro bland folk:
når et lite fredelig folk som det norske overfallas av verdens
sterkeste krigsmakt og når denne har et utall av nordmenn til å
spionere for seg ja da er det ikke å vente at HOK kan klare seg.
Da er det beundringsverdig at den overhodet pröver å gjöre mot-
stand...

Og hva de sentrale mil.myndigheter, isär Generalstabben,
begikk av feilkurderinger, brudd på reglementer og av grov u-
forstand i tjenesten i dagene för, under och efter 9.4.40 det
skulle dermed aldri komme till å interessera folket. At det ikke
er blitt gjenstand för off. Kritikk er nok hovedårsaken till att
folk ennu idag är overbeviste om att Norge var chanselöst i 1940..

Som et forord till boken står dr. Scharffenbergs sitat fra hans
verk "Norske aktstykker til okkupasjonens historie" sålydende:
"Jeg anser okkupasjonen 9.4.40 som den störste skam og dens föl-
ger som den störste ulykke i Norges historia."

Forlaget omtaler boken slik: Det er 30 år siden tyskerne okkuper-

te Norge og 9. april har uforstyrret fått etablere seg som en grunnleggende myte i norsk bevissthet. Vår evindelig lärdom av dagen var at vi vet at vi ikke kan stå mot et stormaktsangrep alene. Forfatteren trekker en annen lärdom av dagen: han gjør det ved å føre inn stormaktsperspektivet og næste opp trådene i både Hitlers og Churchills planer for lille Norge... Krigsoperasjonene i Norge plaseres i et videre perspektiv, og det er ikke fritt for at myten om det lille heltemodige folket smelter vekk under opprullingens av hva som egentlig skjedde bland våre militære myndigheter. Og facit av dagen trekkes med en barsk myndighet som ikke levner datidens nordmenn store äte: den går ut på at Norge har helt spesielle forutsetninger for å kunne motstå et stormaktsangrep, slike som gjorde storadmiral Raeder nervös og pessimistisk på forhånd, overrasket og lettet da det viste seg at nordmennene ikke førsto å bruke dem. Boken imøtekommmer det påtengende behov for nytenkning om 1940 og som derfor särlig vil tale til alle som ønsker kjölige fakta og ikke sukrede myter om 9 april 1940...

- 30 Da jeg 20.12.79 leste Aftenpostens anmeldelse av prof. B.s bok "Mellom frontene" måtte jeg reflektere over hvilke forutsetninger yngre bokanmeldere har til å bedømme tiden 1940/45? Hvorfor påtalte ikke f.eks. anmelderen fort.s tarvelige omtale av patriot og exprof. Hoel? Var det fordi han trodde på den falske propaganda om at H. var nazist eller er det fordi dagsaviser kun kan gi overfladske bokomtaler? Der spørre om det finnes sinder ved denne vanskelige tid som ikke er tilstrekkelig belyst? Og det svares at om det ev. er flere som har en krigshistorie å fortelle så bör det gjøres. Men så lettvint er det ikke: slike som denne boikotteres nemlig også i 1980 av norske forlag, det har flere av deres konsulenter latt meg forstå. En av dem sa at "jössinger liker ikke å høre så kritiske omtaler som forstyrreder deres klisjetenkning". I anmeldelsen forekom frasen om de norske medløpende nazisters herredömme samt følg. vending som jo oser av tyskerhat: "prof. B. som hadde tyske venner viste at en "god" tysker ikke nødvendigvis måtte være en død tysker!" B. tenkte litt anderledes om dem enn sine landsmenn. Om prof. B. skulle omtalts like urett som B. selv omtaler H. så måtte det stå at "B.s fraternisering med fienden må vel unnskyldes eftersom han tilhørte Kretsen." dvs. de 2% gamle NS-medl. for Hoel.

Her er vi ved noe vesentlig og avgjørende i min bok, nemlig den forskjellige vurdering: 1. Brodersen samarbeide med anti-nazistiske tyske okkup.s-offiserer fremstilles og godkjennes som noe särlig patriotisk hvorved et rent politisk synspunkt legges til grunn mens 2. en NS-veteran som foretar seg det samme så under NS-oppgjøret får vite at hans fiende-kontakter ikke var clearet på forhånd av motstandsgrupper - som prinsipielt sett kolektiv-dömte alle NS-medl. som nazister og derfor somregel på forhånd aldri inngikk slike avtaler. Derfor er alternativet ikke medtatt i advokatorgs regler og må vel tilbakeføres til Ap-regjeringens arrestordre av 14.4.40 mot alle gamle NS-medl. som ble ansett som potensielle 5.kolonister. Derfor gjenstår å forklare: hvilke motstandskontakter fikk så disse her omtalte NS-patrioter? Jo det var slike tidl. NS-medl. som hadde brutt med Hjort i 1937 og det var fhv. medl. av Fedrelandslaget, som kjente disse 2% som anti-okkupasjons-NS-medl. Men dommerne, som feilaktig trodde at prøvesaken ga dem grønt lys, de gadd ikke undersøke NS-veteranenes särstilling og särforhold - de fulgte kollektive paroler om at ingen "innvendinger" fra noen som hadde vært i NS etter 8.4.40 skulle tåles!

- 31 Samme 20.12.79 - da dette skrift avsluttet - fortsetter rapporten i saken den 80 årige tidl. norske kvinne anla mot staten om mortifikasjon av angiveribeskyldning: "Oslo byrett begynte

Stiftelsen i mørkledende saksbehandling igår. ADDD får av statsadv. vite at saken er foreldet, og saken forøvrig ikke er rette vedk. Kvinnen hevder at hun med urette stod på likvideringslister. S. Kj. som tok sin dr.avhandling på emnet "Hjemmestyrkene" utga i 1958 en bok med denne tittel som et en årsak til hennes klagesak. Kj. hadde adgang til landsvikarkivet. Fru D. flyktet til Sverige under okkup. da hun fikk vite at hun stod på 1-lister. Der giftet hun seg pro forma og ble svensk borger. Derved unngikk hun utlevering til Norge hvor hun var siktet for angiveri og agentvirk. I illegale aviser fra høsten 1941 advartes det mot henne pga. hennes omgang med tyskere. Hun hevder at hun i BBC i des. 1941 også ble stemplet som angiver. Hennes forsvarer h.r. adv. Wiesner avviste at hennes krav skulle være foreldet fordi hun hadde forholdt seg passiv til nu. Han henviste til at hun i 9 år straffeforfulgtes i Norge og at hun da ikke kunne forsvere seg mot beskyldningene. Saken mot henne ble først henlagt i 1954. Derved trodde fru D. at hun var frifunnet - til hun i febr. 1978 fikk vite om de anklager som ble rettet mot henne i Kj.s bok, nemlig om angiveri og agentvirk. Då reagerte hun og derfor var ikke hennes mort.krav foreldet, sa W. Og da først via boken foreståelsen av statens medvirkning til de anklager som der fremsattes!!! Riksadv. sa bl.a. at saken som saksøkt har bevisbyrden (slik var det under NS-oppgjøret) og må forsøke å føre vidner for de angivelige påstander om angiveri osv. Men de fleste vidner er nu døde og av hensyn til de gjenlevende og deres og andres familier bør saken nu glemmes. Og det må også tas hensyn til de nordmenn som ble rammet... NB: altså navn på disse som forårsaket og spredte falske rykter som skadet kvinnen et langt liv må beskyttes! Alle ikke-NS-medl. er nemlig "gode nordmenn" og den legenden må beskyttes.

- 32 Aproplos BBC så avslører Hjelmtveit i sin bok om Vargtid (1969) følg. eks. på følgen av britisk censur over norske sendinger: "... de britiske troppers innsata under kampen i Norge ble sterkt berømmet i BEC-sendingen på en tid da alle hjemme var fullt klar over at disse troppers bedrifter vesentlig hadde bestått i at de 'trakk seg seirende tilbake' Det fant Hj. særlig uheldig... Og Hjelmtveits bidrag til den falske myten om at de gamle NS-medl. var en 5.-kolonne serverer han på side 101 slik: "At det fantes spioner og forrædere på Nybergsund er neppe tvilsomt: NS skal ha hatt atskillige tilhengere i bygda."
- 33 Som jurist vil jeg tilslutt si noe om hvor håbløst det er å få stoppet denne urette kollektive pressehetens mot NS-medl: nylig talte jeg med en pensjonert journalist i en beryktet isfront-avis i Oslo om problemet. Denne røbet da følg: "Selvsagt vet vi at vi etter 1974 ikke kan navngi landsvikdømte NS-medl. fordi Presseutvalget da erklærte at livsvarig etterstraff strider mot anerkjent menneskerett men vi kan ramme dem kollektivt så lenge de lever i Norge!"
- Jeg svarte ex-journalisten at hans syn er representativt for pressens så er den hovedansvarlig for at alle ls.dömte NS-medl. ennå befinner seg i en sosial konfliktsituasjon - den samme som biskop B. etablerte i 1945 med sin folkedon over NS-folk. Og jeg understreket at slik kollektiv-hets er ensbetydende med indirekte landsforvisning, isär for de 2% förkrigsinnmeldte NS-medl. som jeg forsvarer fordi k-hetsen sterkt reduserer muligheten for en individuell vurdering av deres okkup.s-forhold, hvilket er forutsetning for deres rehabilitering.
- 34 Dat jeg 22.12.79 i "Farmang" leste fhy. riksadvpåltje Dørenfeldts store 2 siders anmeldelse av prof. A.s bok "Det vanskelige oppgjøret, "som også adviserer på bladets forside, måtte jeg tenke på forlegger B.A.B.s forord i h.r. adv. W.s bok om Seieherrens justis (1964) som begynte slik: "Så underlig er det med ls.opp-

gjøret i dets forhold til det frie ord at selv etter alle disse år føles det riktig for utgiveren å begrunne hvor en bok som denne utgis". På 4 sider minner så B. om at ennå ligger lidenskaper krigen tendte like under overflaten. I 1945 anklaget vi over 90.000 nordmenn for landsvik, og straffet 2/3. Da Stortingset i 1964 behandlet oppgjøret hevdet flertallet at det forløp pent og var en rettsstat verd. (denne parolen fortsettes ennå) Det hadde vært fore stort men straffen for de fleste ble moderat: landsvik oppgjordes sågar med et forelegg på kr. 1.000,- B. protesterer mot denne påstand å fremhever at ingen ls.straff kan være moderat - tvertom er ls.stemplingen den hårdeste straff mennesker kan få!

B. sier så: det hevdes at det må være RO om ls.oppgjøret og at det skulle være best for alle parter? Men for de beste ls.dömte, de som mente å handle ut fra hederlige motiver, vil roen kun være tilsynelatende! Selv deres etterkommere vil ikke kunne glemme det.

B. antyder så at vi fratok dem deres verdighet: deres reaksjon uttrykker individets hellige suverenitet, den som holder oss oppreist. De ble krenket i sitt menneskeverdi. Alle møttes med landsmenn kulde, den fortsatter etter at isfrontens misjon er fullført. Vi har ikke lov til å avvise dette problem. I vårt sinn er mulighet for justering, vi må se mennesker bare ls. dömte, prøve å skimte deres ansikt og forstå deres motiver. De på rett side bør oppta kontakt med de sosialt utstøtte. Der hvor slik omgang forekommer hviler ennå noe uuttalt, ennå eksisterer ingen dialog som kan virke avspennende og befriende! Argumentene har hittil tilhørt den seirende part, slike vi kjenner fra rettssaker(???) i tinget og i pressen (???). En ord. dialog krever at det frie trykte ord er tilgjengelig og for den tapende part, deres argument og motiver bør også bli tilgjengelige så representativ som mulig - B. innser at ellers finnes intet demokrati for ls.dömte. B. videre i 1964: det hevdes at det er for tidlig å felle en endelig dom over oppgjøret? Men disse som har moralsk krav på å bli hört (også av hensyn til deres barn) for dem er det bedre at det skjer mens de ennå lever. På tinget sa bonden Hovchaugen 24.4.64: "Vi kjempet ikke bare mot noe men for rettstater og demokratiet. For meg er det i denne sak ikke spørsmål om silkefront men det er et rettsstatsspørsmål. For meg er vesentlig on vårt bredt gjennemförte ls.oppgjör holdte mål vurdert på basis av rettsstatens og demokratiets idealer og prinsipper? Vil det stå for historiens dom?." I W.s bok del I, innledende avsnitt, har 1. kap. titteln "RO omkring oppgjøret" Her gis et kor. utdrag av disse 6 sider som pr. 1980 er aktuelle:"Dette er et utviet forord. Mitt skrift angriper oppgjøret. Böyan er: reta inte djuren. Det heter at vi nu må få RO om dette oppgjör? HVORFOR? Det var da så strengt men "rett" ifølge de ansvarliges påstander? Men da skulle de vel kunne tåle kritikk? Skal det være ro fordi det var urett? Parolen om ro savner morisk appell. Urett kaller på URO! Ca. 100.000 nordmenns forfulges i tuldels uten rettslige former på deres eksistens for øgivelig årelöst landsvik. Derom vil man ha ro, men vi ellers er iårsåre overfor urett!

RO-parolen inserteres i 1945, dengang skulle domstolene få være uforstyrret. Nu antydes foreldelse? Men det er kun de som slapp å få sin patriotisme gransket som vil ha ro - de vil ha status quo - de vil ikke risikere at en debatt om folkets holdning 1940/45 skulle kunne føre til noen omvurdering som ev. kunne belaste andre grupper. Endel forsvarer RO-parolen med at de ikke selv e: "langsinte", at vi vil forsøke å unnskydde noen av "landsvikerie", at de er innstilt på tilgivelse, at de vil forsøke å glemme. (her har vi jo bl.a. titusenvis av inhabile dommere, tyskarbeidere, desertører osv.) W: det höres da pent ut

Stiftsmenn ~~med~~ ikke ble dømt til 1944 vil ha rett og sosial oppreisning! Men den off. vrede rammer alle ls.dømte. Skikkelige NS-medl. belastedes av kollektivismen. De oversees disse som trodde at frigjöringen ville frigjøres dem fra krampaktig tilstand krigen bragte dem i. (W. synes her å tenke på de NS-veteraner jeg her forsvarer - disse for hvem 9.4.40 ble en tvangssit.) Men de tok feil - de 2% ble skjebnemessig bunnet til 98% fordi alle ble like kriminaliserte. Deres rettsfølelse ble enorm krenket pga. den kollektive fordömmelse. Og det sies at vi har hatt nok debatt om oppgjøret - det er uriktig. Debatten har en voldsom slagside: ls. dømtes syn forsømmes, kun sierherren har talt siden 1945. Det har vært enveiskjöring i våre massmedia, på talerstoler, i skoleböker osv. Man synes det får rekke med at de ls.dømte DELVIS kom til orde i retten? Men domsprem, avspeiler nesten intet av det de sa! Hevdet de sitt syn skrev pressen at de intet hadde lärt, tidde de stille i retten het det i avisreferat at de var noen yngelige figurer. Ingen gad å höre på hvad de sa. Og De som så vovet å protestere til pressen boikottet! Ls. dømte mötes ennu med fortielse - ikke med debatt. Men om kritikken ble for skarp fulgte jo injuriesaker. Slike skrifter ble inndraft, dermed oppnåddes at hele deres innehold annullertes. Kun etpar protesterende röster måtte pressen slippe til: prof. Skeie og dr. Scharffenberg, som også neglisjertes av seierherre-samfunnet! (en stor vis mann sa at ikke det rette men det som gir resultat seirer) NB: mot en saklig jur. vurdering fra et kjent svensk rettsinstitut i 1955 mobilisertes advokater i dagspressen, som unisont hevdet at de svenska rettslärde hadde fått betalt for sin oppgjörs-bedömmelse, som om det skulle være kompromitterende! Ingen prof. jurister arbeider gratis. Også aktorer, dommere og ED-bobestyrere betaltes. Som argument er det uverdig.-

Den s.k. debatt förer kun mellom 2 fraksjoner på den seirende side: isfront og silkefront. Men begge er enige om at alle NS-medl. er syndere, så det var kun de sosiale fölger som diskutertes! Begge parter beklages ls.dømtes manglende skyldfölelse. Forövrig pukkes det på feilfrihet. Derfor består bitterheten, tradden, og forakten hos så mange ls.dømte, de har ingen respekt for seierherrenes demokrati. De kan ikke tolerere dens mакtsprog. Så ingen forsoning er i siktet. De beseirete nærmer seg eller over 60 år og de som var barn i 1940 er lite interesserte for foreldregenerasjonens strider.

W. kaller seg de forsönte synspunkters advokat, og hans bok må virke polemisk. Han forsvarer rettsprincipper, W. understreker at staten i denne sak har nok forsvarere men trenger angripere: W. angriper nazimentaliteten hos seierherrenes fordi han har dyp respekt for den demokratiske rettstanker.

Efter denne omvei går jeg rett på følg. avsnitt i Dorenfeldts "anmeldelse": D="For at noen kan straffes for fiendebistand efter strl.s §86 må det foreligge forsatt, domsfelte må ha forstått at Norge og Tyskland var i krig." Ja men disse ls.dømte mente at Norges krig opphørte i og med kap.avtalen av 10.6.40 mellom de to overkommandoer, hvilket de hevdet i retten - dog anförtes i deres domsprem. att de hadde slik förståelse! Att de måtte ha hatt den. Denne falske påstand er intet bevis på slik förståelse men kun en lös påstand.

NB: D.s resonnement er altså at fordi NS-medl. måtte ha slik förståelse så ydet de aktiv fiendebistand under krig i strl.s §86s forstand. Dette forutsetter at de også forstod = 1. at NS i 1940 forandret sitt tidl. formål og som HR i prövesaken sier opphørte å være det tidl. alm. politiske parti. 2. Men det betyr også at de måtte forstå at dermed, dvs. fordi NS fra 1940 ble en kollaboratör-org. så ville alle NS-medl. som var i NS efter 8.4.40 bli kollaboratörer som cvertro vår straffelov av

1902 - ja det måtte ha värt deres forsett å stå i NS for å kunne yde slik fiendebistand. - Men vet da ikke D. at HR-dissensen i prövesaken gjör nettop et slik syn svärt omstridt? Den överfladiske tone han bruker synes å forutsette att han regner med som sikkert att noen motforestillinger ikke vil forekomme i norsk presse? Og hans kollektive syn avslörer att han helt overser disse som var (aktive) i NS för 9.4.40 og som måtte stå i partiet under okkup. fordi de pga. koll. fordommer befant seg i en tvangssituasjon. Om han hadde ofret dem en tanke så måtte han straks ha innsett at for dem var det fortsatt NS-medlemskap et NÖDVERNN et begrep som ikke anerkjentes under NS-oppgjöret men som det er på tide at vi nu i 1980 - 40 år efter 1940 diskuterer. Vi har noe som heter nødvergerett og selv i exilanordningens §5 taltes om at tvang kunne være frifinnende. Men det fikk ingen frifinnende virkning for disse her omtalte eller andre NS-veteraner - heller ikke after at det i "Justiddép.s Innstilling, som ble forelagt Stortinger i 1964, anförttes at både ute og hjemme var man enige om at de som stod i NS för 9.4.40 ikke kunne overföres straffeskyld. (side 46)

Men hvad hjælper det disse urett rammete at de i årdier stilltiende må bevise disse kollektive påstander som etter urett rammer dem. Hvordan skal disse noengang mens de lever få feilen rettet? Dette skrift sendes til mange avisers redaktører i håb om at det fra 1980 vil bli slutt på denne evige kollektiviseringen. Det er jo lovfestet at diskriminering er straffbart men denne indirekte diskriminering er det ingen som tør påtale fordi da frykter de at de automatisk ekskluderes fra isfrontens "stolte" og havner blandt de få silkefront-tilhengere...

35 Flere av de jeg forsvarte ble amatör-jurister - en kunne prövesakens domsprem. utenat og jeg noterte ned følgende av det han fortalte meg:

1. H som dömdes til döden som torturist, ble NS-medlem 6.12.40 enhver kan jo forestille seg hvorfor det ble hans forhold 1940/45 som skulle danne basis for NS-medlemskapet ev. straffbarhet under okku. efter strl.s §86. Lagmannsrettens dom falt 16.7.45 og den mente at H.s NS-innmelding efter 8.4.40, nemlig 6.12.40 og hans fölgelige NS-medlemskap måtte karakteriseras som aktiv fiendebistand i denne §s forstand. Den fant det i den forb. tillstrekkelig å nevne fölg. notoriske kjennsgjerninger - som H. för 6.12.40 måtte ha hatt kjennskap til: Q.s radiotale 9.4.40 hvor han erkläre seg som statsmin. tross konge regjering og Storting da var samlet på Elverum. Q.s tilbakekalling da i radio av mob. ordren som regjeringen utstedte for å samle landets stridskrefter til kamp mot fienden. Q. sa da at NS var det neste parti som hadde rett til å ta makten. Som NS-förer la Q. vansk i veien för kampanen mot fienden. - Rks tale 25.9.40 da han innsatte de kommisariske statsråder og hvor han tilkjen-nega at han hadde opplöst de andre politiske partier unntatt NS som okkupanten kunne samarbeide med. Det viser at NS fra å være et alm. pol. parti gikk over til å bli en org. som støttet fienden og samarbeidet med denne.. Den som meldte seg inn i NS, alt-så efter 25.9.40, måtte forstå at NS hjalp tysk krigsförsel.

Hjälpen NS og NS-medl. ydet tyskerne ble gitt under en krig hvo-ri Norge deltok. (her antydes også at Norge efter kap.avt. 10.6.40 var alliert med vestmaktene og Sovjet) Landstroppenes kapitu-lasjon og Norges okkupasjon avsluttet ikke krigen som fortsattes fra London. Retten anser det bevisat att H. ved å melde seg inn i NS var seg bevisst att han fremmet Tysklands krigsinteresse. H.s medlemskap i hiriden står i samme klasse som hans alm. medlemskap i NS. Dette forsto H. Om H. mente å fremme Norges interesser ved sin fiendebistand kan det ikke frita ham for straffeskyld efter strl.s §86...

29.8.45 falt HR-dommen i H-saken under sterk dissens: 7 dømte og 4 frifant H.s NS-medlemskap fra 6.12.40. 1. voterende for de 7 henviste vedr. H.s ankegrunner til lagmannsrettens domsgrunner, som i det vesentlige ble tiltått. Ang. spørsmålet om H.s innmelding i NS 6.12.40 og hans senere medlemskap i NS rammes av strl. §86 henviste forsvareren under prosedyren for HR til at medvirkning ikke omtales i denne §. 1. vot. fant dog ikke at det kunne tillegges betydning idet gjerningsinnholdet i §86 er således beskrevet at det omfatter et sådant forhold.

2. vot. for de 4 HR-dommere sa derom: Medvirkning er ikke tatt med i §86 og etter lovens system ligger da medvirkning utenfor sens omsåde! H. ble 6.12.40 medlem av NS - lagmannsretten mente at H.s NS-medlemskap kunne anses som en slevstendig forbrytelse mot strl. §86? I subjektiv henseende anså den det bevist at H. var seg bevist at han ved å melde seg inn i NS fremmet Tysklands krigsinteresse, m.a.o. handlet føresettlig! Det er dog en vesensforskjell objektivt sett mellom den direkte fiendeunderstøttelse som NS-lederne kan ha gjort seg skyldig i og H.s NS-forhold. Selvom partiorg. var en sterk støtte for ledernes samarbeide med fienden så har H.s nevnte NS-forhold ikke hatt annen følge enn at NS fikk et nytt medlem. Det kan ikke inneholde en medvirkning til forrederi som alt er utført og det har en så fjern og indirekte sammenheng med ledernes fortsatte virksat det ville være URIMELIG å regne det som medvirkning. Ennu mindre kan jeg finne det riktig å betrakte H.s NS-forhold som selständig forbrytelse mot strl.s §86!!! NB: det fremgikk også av lagmannsrettens domsprem. at okkup.s innmeldte NS-medl. spekulerte i tysk seir, et begrep som var ukjent dengang förkriegs-innmeldte NS-medl. i 1933-36 ble NS-medl. pga patriotisme! Av disse domsprem. fremgår også klart at det var H.s okkupasjonsinnmelding 6.12.40 som ble ansett som avgjørende bevis på u-nasjonalt forsett i strl. §86s forstand. Som jurist anser jeg det sansynlig at om det også hadde vært ført en prøvesak mot en NS-veteran som ville ville nok et HR-flertall på 6 HR-dommere ha frifunnet vedk. fordi da måtte det foruten hans nasjonale motiver for innmelding i 1933/36 også respektert at NS-vet. fra 9.4.40 kom i en tvangssituasjon.

Men da H. prøvesaken rikk kollektivt forhåndsdömmende virkning ignorertes dens principielle begrensning og således må det kunne sies at förkriegs-innmeldte NS-medl. dømtes på falske premisser. Det er dette som erkjennes i Justisdept.s Innstilling, som Stortinget "behandlet" i 1964 - der står det nemlig på side 46 at man både ute og hjemme var enige om at de som var NS-medl. fra før 9.4.40 IKKE kunne overføres straffeskyld. I 16 år har disse nu forgjeves ventet på en domsstrykning eller på en rehab. domsrevisjon...

Korrigerande PS til bokutdraget l.ds. om NS-veteraners motoppgjör-i jan.1980:

Da fl. hervär. firmaer nektet å lave 1000 kopier av dette måtte disse kopier laves i Sverige hvorved endel sprogfeil mm. oppstod, som hermed tildels rettes samtidig som andre feil påpekes. Således ble et PS vedheftet 2. kap. mens det tilhørte det under tidsavsnitt III sløyfede kap. om følgen av NS-oppgjöret: urett diskrim. og efterstraff.(se sider 32/33) Det burde vel ha vært opplyst hvorfor intet kapitel om de kollektivdømtes reaksjon, dvs. deres senere holdning, om de tilpasset seg uretten eller emigrerte, inkludertes. Svaret er dette: flertallet av de ls.dømte jeg intervjuet lot meg forstå at mange av deres tidl.bekjente dir. og ind. hadde meddelt dem at "ingen gode nordmenn hadde interesse av hvordan de forholdt seg dog håbet de at de skulle få slippe å ha noe mere med dem å gjøre." Her gis dog følg. eks.

Lindh befant seg mellom 1947-55 i exil som rettslös og i protest mot uretten. Det var den omstendighet om Tyskland da ble Norges mil.NATO-alliert som feilaktig fikk ham til å tro at en omvurderende syn dermed ville komme hans särgruppe til gode og han bestemte seg for å ta en kortere prøvetid i Norge for bedre å få klarlagt sitt forhold til sine landsmenn? Denne ble utsatt fordi det mellom 1962-72 lot til at Norge skulle bli EF-medlem, hvorved rehab.kampens forutsetninger jo ville bortfalle. Efter folkets NEI av 25.9.72 anmodet han så ca. 100 hjulpede om å tillate navngivelse i den hvitbok han aktet å publisere i 1975 men flertallet avslø det anførende at om deres boykottbrudd u.o. ble røbet så ville de utsettes for sosial kompromitering. Dermed boikottertes hans hvitbok. Derom publisertes han et åpent brev til Stortingets borg.fraksjon i mai 1974. I dette, som han kalte sitt politiske testamente, skrev han bl.a. at om Stortinget vedtok en slik kollektiv diskrim.lov begrensende alle ls.dømtes statsborg.rett. så ville han gå i fortsatt exil. Som svar mottok han hundrevis av anmodninger om å unnlate en slik protest idet han måtte forstå at regimets forsök på i 1980 å ramme 60-70 åringer med en slik politisk straff 40 år etter 1940 kun avslørte dette som fanatisk...

Jeg vet jo ikke hvordan Lindh kommer til å forholde seg, om han når d-loven kommer går i fortsatt exil eller "kompromisser" men jeg tror nok at jeg i hans sted som 70-åring hadde valgt det siste fordi det da som nu er nødvendig at patrioter forblir på sin post.- Her vil jeg minne om at da A-ledelsen kom hjem i mai 1945 så var det straks en av dem som erklærte at "ingen NS-leader drev patriotisk dobbelsspill mellom 1940/45" Som dette utdrag viser er det en påstand som er meget omstridt, men den består fordi ingen motforestillinger tales av norsk presse!

I utdragets 3.kap. sider 25 ang.L.s ref.mappe skal det hete "Besitzurkunden der Ordnungspolizei Norwegen datert 5-7.sept.1941. I dette stevnet var det stor deltagelse fra norsk jøssingpoliti, hvilket ikke forhindret at dets repr. fikk representere Norge i landskamper fra 1945 mens L. som da var best kvalifisert i sin løpsgren fra mai 45 til mai 46 satt i en selle. Disse sportsfotos det der isär siktet til var 2 bilder hvor RK utdelte premier på Ullevål stadion til L:alene og til L. med stafettlaget.(bl.a. en ärespris gitt av gen.oberst v.Stumpff -5. luftflåtes sjef) Kort etter publiseringen av 8.9.41 mottok L. mange SOS-bönner bl.a. fra ulykkelige foreldre som mente at han som "kjente RK" måtte da kunne gjøre noe for deres fangne barn. Disse foreviste han politiets saksbehandlere som ref. og i "hvitboken" forklarte han hvorfor han tror at det påskyndet løslateler. I et brev til RK i 1944 protestende mot folkerettsstridig gisselskyting henviste han til deres "treff". Det samme gjorde han til rikssportsføreren. Desuten bör jo nevnes at han i 1941 ba Polizeitgericht Nord om å benåde mange dødsdømte lovende østdrontinnsats om deres liv spartes. L. skrev 40 tyske brev om fangehjelp til div. pers. innen tysk okkup.s adm. da som

jeg ba ham publisere i en "boikottert hvitbok".

Debatten f.t. om OL-boikott aktualiserer problemet sport-politikk! nu fremsettes taktiske argument om at forð. med Sovjet bør bevares i håb om å påvirke regimet i moderat retning? Men derom er det delte meninger, dog innvendes med rette at i komm.land misbruks idrett som propagandamiddel. Som påpekt i A-kronikk 29.ds så förte okkup.s-maktens innblanding i norsk idrett til at org.sport ble brukt i den pol. kamp som idrettsstreik fra vintern 1940/41. At denne kunne brytes av patriotiske grunner er her påvist, likeså at årsaken til at slike "streikebrytere" ennå urett forfølges, er den at isfront-pres-sen evig boikotterer slik informasjon som kunne rehabiliter L. og de andre her omtalte justisofre. Hvorfor foretrekker den å beskytte disse som utsatte L. m.fl. for urette overgrep? Fordi det av pres-tigegrunner ikke må innrömmes at NS-oppkjøret utsatte denne 2%s sär-gruppe for politiske justismord...

Ingen norsk forlegger har hittil erklært seg villig til å utgi denne bok hvorav her er gitt et 60 siders utdrag. Hvorfor er det slik tross grl.s § 100? Da Cappelens forlag i 1957 introduserte Björne-boes bok så forklarte den derom bl.a.: "Det er oss foreskrevet hva vi skal mene om ns-oppkjøret"

2. UTDRAG av enkens minneskrift om NS-KO 095's jödehjelp 1933-39-42 mm.
Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014

I 1.utdrag av enkefru Sigrid Lindh's engelske manuskript som hun kaller "forhåndsdömt jödehjelpers hvitbok" het det avslutningsvis at utdraget raskt ble nedskrevet i løpet av en oktoberuke og at det derfor muligens i desember i år ville følge et mere utarbeidet utdrag idet det bl.a. er flere viktige avsnitt fra den 4 dagers rettssak som bedre bør belyses for at leserne bedre skal forstå hvilken parodi som ble utspilt i Oslo byrett i desember 1946 da hennes i des.ifjor avdøde mann fikk den kollektive forhåndsdøm motvalle NS-medl.bekreftet =

Enken har under sterk twil latt oss få gjennemlese domsdokumentet med de utrolige domspremisser: skriftet omfatter helec 6 tettstrevne sider og sjeldent har vel et slikt gjennemfört hykleri sett dagens lys:det kollektiviserte sprogbruk er så konsekvent gjennemfört at vi ikke kunne forstå at det her var et medmenneske som vurdertes men måtte få inntrykk av at det var et standardisert fellesvesen som ble tillagt visse negativ fellestrek som skulle avferdiges. Hör bare på hvilke påskudd som anförtes for også å sikre seg hans svenske hustrus andel av fellesetiet =

"Til trots for tiltaltes forklaring om at helt säreie skulle ha foreligget i krigstiden har våre undersökelser klarlagt av visse overföringer da skjedde fra hans til hennes bankkonto som gör hans påstand tildels misvisende.Og da vi må oppfatte disse som et forsök på å undra statens NS-midler så har retten kommet til at boet må vurderes som et fellesetie. Og selv om det er på det rene at det ikke kan stilles like store krav til hustruens nasjonale holdning pga.svenske borgerskap i krigstiden, bortsett fra at hun da opprettholdt ekteskapet med Einar Lindh skjönt hun visste at han ble stående i NS under krigen,så ville det være helt urimelig om hun skulle få beholde sin halvpart av fellesboet og derved somfölje ekteskapet med et NS-medlem forbedre sin ök.stilling..."

Hermed bekreftes klart at 2 av de 3 byrettsdommere -ifagdommeren og en av de 2 leg dommere - fulgte kirkelederens isfrontparoler om at det da måtte være en kristens plikt å bryte med en slik bror:da bispens sadistiske kollektive foolkedom motvalle NS-medl.ble utförlig gjengitt i 1. utdrag skal her kun konstateres at det ikke bare var statskirkens præster men også dommerne som fulgte den slik biskop Berggrav hadde ført skrevet.Og i enkens bok gis det følgende kommentar om slik rettspraksis:

"Det var inte min make dom dömdé men et av krigspropagandan s kapt fellesmonster och hans landsmenn har tydkigen ennu ej fattat at det ej kunna finnas ca.60000 dylika fellesmomster? Och vi kvinnor som varit gifta med dessa emedan nordbaggan låtsäde kriga vi måste ju også enligt deras hatmentalitet straffas som medbrottsslingar.Mitt brott skulle sålunda trolige vara att jag som gift med en av dessc 60000 svikit broderfolket eller hur Att motsatsen er sanningen förnnekas bl.a.av resp.fagdommer som i retten skröt av "under krigen" å ha varit politisk fånge och sålunda bevisade sin inhabilitet eft ersom alle NS-medl.från mai 1945 ansågss medskuldige deri"- les Solems misvisende definisjon derom:på side 105 i hans forklaring står at alle NS-medl.må rammes efter exilanordningens §25 og §32 som medskyldige i Stapos deltagelse i arrestasjon,tortur og deportasjon av jöder- altså i Lindhs tilfelle - TROSS HAN REDDET MANGE JÖDERS LIV.

Enken fremhever i sitt skrift at URETEN var mere en et politisk justis-mord idet folket deri har et stort medansvar idet det jo var dette som ved sine utvalgte foordömte slike som Lindh som alt i 1940 av jöder var blitt anmodet om å forbli på en Uriahpost som deres hjelper -Det er jo meningen her innledningsvis for nye lesere å gi et kort resymne av 1-utdrag og intet er jo da mere treffende enn å forsøke å gjengi noe av enkens sterke reaksjoner etter 7 års erfaringer blant nordbagger:

Derom ble endel gjengitt i de pr-31.10.81 skrevne sider:disse omfattet først en 20 siders generell orientering om hennes skrift og fra dette og så en 14 siders s.k . dokumentasjon - som ikke kunne være konkret nok fordi de fleste implisertes identitet ennu må beskyttes. Da 2-utdrag også sendes til de 1000 tidl.lesere så forsøkes resymet skrevet på en slik måte at gjentagelserne ikke blir for typiske - men det kan jo ikke fornektes at dette er et svært trist tema som behandles og derfor så må vi utbe litt tolmodighet med vår litt omstendige beskrivelse av samme:

2 - Foran vårt besök hos enken i siste uke av november 1981 anmodet vi henne om å assistere oss litt med å sette opp et slikt kortfattet resyme og da vår representant ankom til Göteborg så viste hun ham et 4 siders forslag som ~~historisk~~¹⁹⁸⁰ var bygget opp i ca. 20 avsnitt fra 1926-80 Der forklartes hvorfor konservative nasjonalister i mellomkrigstiden reagerte mot det da kommunistiske arbeiderpartis revolusjonære planer om å omgjorde Norge til en Sovjetstat basert på tesen om proletariatets diktatur. Den omstendighet at hun hadde vært gift med en norsk patriot som i ca. 14 år før 9.4.40 hadde vært tillidsmann i Fedrelandslaget fikk henne til å gjengi noe av Ole Gjerlöw's anmeldelse av red. Andreas Nordlands bok kalt "Hårde tider" om lagets historie og politikk =

" I lagets stiftseserklæring satte det som oppgave "å møte den revolusjonære propaganda og styrke forståelsen for demokratisk folkestyre og at samfunnets autoritet og respekten for Norges lover må heves. Isär fremheves at valget i 1930 ble en gigantisk mobilisering mot revolusjon og dets bidrag i kampen om Norge ble dengang tillagt stor betydning. (samme avis degraderte i 1945 F.laget til halvfascistisk) En tene til forherligelse av det heroiske med forbildet i norsk saga blev jo siden omvurdert som udemokratisk. Unge forskere av den velkjendte radikale akademiske sort fant i etterkrigstiden ut at F.laget hadde vært i anti-parlamentarisk og dets idealisme forsøktes latterliggjort av slike materialister som i marxismen så fremtiden. Og så skriver Gjerlow dette:

"Da Quisling i 1933 brøt med F.laget - hvor han hadde inntatt en ledende stilling - og stiftet NS for å føre det til alvorlig svekkelse av laget og bitter indre strid - På radikalt hold fremstiltes F.laget som en fascistisk avlegger i Norge - tross slike stiftere som Nansen, Michelsen. G.betegner red. N.s bok mere som reportasje skrevet av en journalist.

NB: "Der er IKKE inntrykket av en fascistisk kamporg- på klarsj som for G.festner seg under lesningen, vi møter høyt begavede personer som var oppriktig bekymret over angrepet på demokratiets bærende søyler og som på en idealistisk måte satte alle krefter inn for å verne de verdier fra 1814. Der fantes også saga-drømmer om det hövdingbårne demokrati.."

F.laget ropte høyt på den sterke mann -heter det videre- som kunne rydde opp i rot og forvirring etter smålige levebrödspolitikere, Men laget fant aldri noen som kunne erstatte Nansen da han døde i 1930. Quisling meldte seg men avvistes og dets historie ender med Mogens, som som undergravet Q.s posisjon hos okkupanten i 1940 (og som siden satt 13 måneder i varetektsfengsel og etter frifinnelsen bosatte seg utenlands: han døde som Lindh i eksil, nemlig på Mallorca meget forbitret på landsmenn)

Som man vil huske forsøkte F.laget i 1934 med Frisinnede Folkeparti, og Bondepartiet å danne en nasjonal blokk - noen som omtaltes i Dagbladet 28.1.74 (mens det selvsagt i Aftenpostens her nevnte anmeldelse ble fortalt at også NS deltok i drøftelsene om blokksammenslutningen) I Dbl. som kaller F.laget "de gamle generalers arme" bekreftes at sosialister fra starten i 1925 sjikanerte F.laget som fascistisk men avisen må erkjenne at av foreliggende dokumentasjon må sluttet tas at lagets politiske filosofi bar preg av velkjent gammelliberalisme med korporativt innslag.

I bladets reportasje brukes overskriften: Fra Nasjonal Samling til nasjonal spittelse" hvilket viser F.laget skulle ha fått samme skjebne som NS. Det forteller fra et møte hvor Tranmäl var blant de 200 som slapp inn: Lemkuhl holdt åpningstalen og Worm-Müller var en begeistret taler. Nansen fremsatte så at nordmenn måtte stå sammen mot kommunistene som ville påvinge samfunnet marxismen med makt. De som forsøker det må slås ned og det gjeller også fascister - men i avisens sluttavsnitt heter det allikevel at F.lagets ungdomsfylking i Bergen mente at fascismens nødvendighet måtte ånerkjennes? Og som følge av denne angivelige kurserndring skulle mange eldre ha forlatt org-? Også NS fortidspartiet dengang var totalitært ble fortalt: især måtte det fortelles og skjules at NS dengang ble oppfattet som et borg. parti hvortil bidrog at det ved valg 1933-36 var i listeforbund med andre borg. partier og at de ca. 30000 som da stemte med NS abs. ikke var fascister. Siden 1945 har norsk presse latt som om det ikke fantes noe lovlig NS-parti før 9.4.40 fordi dermed er det lettere for denne å opprettholde påstanden om at NS alltid var anti-demokratisk osv. Og denne falske lärdom som overleveres til yngre generasjoner bidrar til hatet mot NS-folk øker.

3. Enken mener at norsk presse nettop spekulerer i de yngres uvidenhetsstiftelsen norsk okkupasjonshistorie, 2014 idet den dermed kan bedrive kollektiv NS-hetz uten å møte deres motførersstillinger. Den følger således folkedommerens parole om at det etter NS-gjøret gjjeller at den rette vekselvirkning mellom de rettslige dommer og den manipulerte folkemening består. Det heter f.eks. at alle dømtes i folkets navn og overenstemmende med dets "rettsbevissthet" mens faktum er at folkets representanter på Stortinget ikke fikk lov til å få seg forelagt den til mai 1945 i Norge hemoigholdte prov-exilanordning av 15.12.44 før 21.2.47 mens NS-oppgjøret da hadde pågått i ca. 20 mndr.

Derved unngikk politikerne en fri prinsipp-debatt om NS-oppgjørets kollektive prinsipp - isär dette at det forhåndsbestemtes at alle NS-medl. var landsvikere uansett hvordan deres nasjonale forhold under okkupasjonen hadde vært - det gjordes alltså ingen forskjell mellom de ca. 5% som var med i den nasjonale fronten og dem som ikke var med i den. Dette paradoks at samtidig som den demokratiske rettssystemet gjeninnførtes så fortsatte totalitære metoder kan ikke bortforklaries og det lot seg gjøre fordi pressensz unnlott å påtale misforhold. Et hårdnakket rykte hevder at det dengang forelå en kuhandel om at denne skulle slippe egne inndragningssaker om den 100% støttet alle overgrep mot menneskerett. Og dermed kunne den sosiale likvideringen gjennemføres: Bergens-forskerne har avslørt journalisters bidrag heri.

Enken fastholder atter at hun intet vil forhåndsröbe m.h.t. det som berettes i NS-KO 095's jödehjelp utover det som alt fortaltes 31.10.81 hun forteller at hun fra noen av Einars venner i Oslo ihøst mottok den meg et omtalte bok som TV-reporter Ringnes skrev etter oppdrag fra forlaget Gyldendal: R.kaller den i skyggen av solkorset og dette er avbildet i en sortgrå farve over et hakekors hvormed begrensningen er angitt. I forlagets bokåpresentasjon heter det at TV-serien blev den store media-begivenhet våren 1981 = for förste gang sto gamle NS-folk frem og fortalte om sine motiver, følelser mm. isär knyttet til okkupasjons- og etterkrigstid (deres innstilling för 9-4-40 forties)

Vi får så höre at TV-serien førte til voldsomme reaksjoner fra gode nordmenns side- mens noen syntes at det var riktig at TAPERNE 36-41 år etter fikk höres tross seierherrens bannlysning hittil mente flertallet at det gikk for vidt at landsforræderne skulle anses som meningsberettiget.- Så forsikres at Ringnes intet ante om NS-miljöer för han påtok seg den ubehaglige oppgaven. Atmosfären var preget av gjensidig skepsis, kamp mot fordommer. De fleste NS-folk vovet ikke åxelta av frykt for värre mobbing eller miste jobber. Endelig nevnes at behovet for å integrere de kollektivt utstötte beror på om vi ansre kan nyansere vårt syn på 50000 politisk straff edömte NS-folk? Det hat som TV-serien med førte tyder på at massen ikke kommer til å oppgi sitt kollektive syn på disse landsvikerske quislinger som ennu er sosialt boikottert.

De fleste som i smyg som gode nordmenn tør anskaffe solkorsboken er vel ganske of orhåndsorienterte om dens innhold of ordi forfatteren har jo i forbindelse med TV-serien avgitt div.injervjuer til riks avisar. Disse har funnet hans bærening så aktuell at de har ofret helsider hvortil nok også bidro at han alt var ansett som en kjendis- og slike har jo i de senere år vunnet øket gehör isär hos Osloavisar.I et slikt intervju fortalte R. om at hatet mot NS-folk øket hvilket fremgikk av antall knuste vinduer i deres hus - og i en annen avis presterte R. å si at det var hans inntrykk at de fleste NS-barn SKAMMER seg over sine NS-foreldre. Dermed of forsøkte han vel å få disse til å ta avstand fraxdem. Det var denne løgn som fikk NS-barnet Th.Th. til å skrive en protestbok - som selvsagt straks ble boikottert av de store forlag. B forsikret leserne om at han før 1975 aldri hadde talt

R.forsikret leserne om at han før 1975 aldri hadde talt med et NS-medlem hvilket han altså i embets medbør nedlot seg til å gjøre -det var ham meget om å gjøre sterkt å betone at han tidligere alldrigvhadde innlatt seg på slik fraternisering med fiendens lakeier. Hans opptreden måtte ikke misforståes av gode nordmenn -det var en unntagelse som ikke skulle gjenta seg,noe han dog ikke direkte kunne si, ved årsskiftet, idet det da ennu gjenstod noen på feil side å tale med og han ikke ville risikere at det ble færre enn 5% av de førespurte som deltok i TV-serien.R. omtaler disse som nektet å bli med anonymt i sin bok dvs. ustyrt med fingerte navn og yrkestitler,tillot de det?

"Under krigen fikk vi spikret fast førestillingen om at NS-folk ville hevne seg på samfunnet, at de var opportuniste, a-moralske og mindre verdige. Krigspropagandan har ingen plass før nyanser. Målet var å vinne krigen og få gjort opp med disse medløperne.. Min innsats i denne forb. var beskjeden: som skolegutt spredte jeg illegale aviser og hang opp om natten egne karikaturer av Q. på Slemdal st. Jeg høstet nok erfaring til å forstå landsmenn på fiendens side." Dette var da isfrontens kollektivdom? R. medgir åpent så sin mistro til taperne og spør hvilken garanti vi andre kan ha for at NS-folk snakker sant om sine meninger og motiver? Så meget tyder på at han gikk til oppgaven med storefordommer mot NS-folk og straks han konfrontertes med noen av dem innså han at om han kunne skulle opptre som aggressiv aktor som forsøkte å belaste sosialt utstøtte mest mulig så ville hans bidrag til oppklaring av denne ukjente del av vår Norges-historie bli beskjeden. Så R. medgir at han innså at det går en grense mellom forhör og intervju, etter forgjeves å ha forsøkt å få noen av de tidligere prominente NS-ledere til å medvirke i TV

På sode 20 fremsetter R. følgende taktiske spørsmål: er tiden moden for nyanser, hvilket vel betyr at anses det nu passende å forlate sort-hvit fortegningen? Skal kanskje vi gode nordmenn begynne å taxx dem alvorlig? Skal vi tro at det de sier er sant selvom dermed standard-klisjeen må modifiseres? R-uttrykker seg svært reservert og med mange forbehold derom. Det later til at R.var noe betenkta over å skulle lave TV-underholdning om NS-folks sosiale nød - og de mange avslag førte til at han var inne påtanken å lave solkors-serien uten solkorserne. Men han forkastet ideen fordi "vi kunne ikke lave serien over hodet på dem den dreide seg om. Men selvom NRK måtte nøye seg med de mindre NS-medier så måtte mediet følge R. for det møtte dem inhentet indirekte opplysninger om dem fordi vi måtte vite mere om dem enn hva de selv fortalte oss.

Forfatter R.innrömmer at vi så nok på disse fhw.NS-medl.som deltok i TV-serien mere som innbilde symbol av våre egne forestillinger enn som enkelt-individer.R.gir i sin bok mange eksempler på hvor forskjellig disse ble fortolket: mens mange isfrontfolk hevdet at de ikke var representative idet de selvsagt ikke bekreftet krigspropagandans fortgående standardbilde så fantes det også silkefront-tilhengere som mente at det var på tidec at også de sosialt utstøtte fikk si sin mening om allxden mishandling de siden 1945 hadde vært utsatt for fra landsmenns side: i en avisart ikkel betviltes at landsvikdömte NS-Folk hadde gjenvunnet demokratiske rettigheter og i flere andre ble det gitt uttrykk for frykt over at kollektivhetzen mot dem ville intensiveres.R.gjengir også pressens eget syn:en radikal avise krevet at det i en ny TV-serie må skapes motvekt så isfrontens status quo etter kan gjenvinnes.

Ringnes beksriver også hvordan "I solkorsets tegn" måtte begrenses: av de viktige deler som dermed bortfalt nevner han Stortingets holdning til NS-oppgjøret, virksomheten til forbundet for sosiál oppreisning, de svenska rettslärdes kritiske betenkning av NS-oppgjøret i 1955 sat det var et innenrik spolitisk oppgjør i strid med sivilisert rett mm.

Under vår samtale med enken om TV-reporterens bok fremhevet hun fölg. avsnitt i efterordet: "Hva var det krigens gjorde med oss på den rette siden, hvorfor bruker vi ennå krigens målestokk på fiender fra dengang?" Hennes kommentar er dette: R-synes å ville inkludere også de ca. 26000 passive NS-medl. som fiender av super-patriotene og også hans skille mellem gode og dårlige nordmenn beror på om de var i NS etter 8.4.40 eller ikke. Men hvorfor er det da ingen av disse av isf rontpressen godtatté meningsskapere som tør komme inn på de ca. 5% s förkrigsinn-meldte NS-medl.s särstilling, hvorfor er det da ingen som i 1981 nevner at aktive gamle NS-medl. under den 2 måneders krig i Norge arrestertes av H.O.K. i henhold til Ap-regimets arrestordre av 14.4.40 mot alle de gamle NS.medl.-? Skal de da aldri erkjennes at disse pga. krigspropagandas kollektive fordommer fra 9.4.40 kom i en tvangsiusjon???

5. Stiftelsen norsk okkupasjonshistorie 2014
Det visste seg at den enken hadde lest de fleste av årets norske krigshøker og av disse hadde hun særlig festet seg ved 1. del av Storhaugs trilogi kalt NAZIST OG LANDSVIKER? Denne 1. del heter OKKUPASJONEN og ble avsluttet 20. januar 1981. Dette får henne til å tenke på at hennes engelske forleger har fremskutt innleveringsfristen av hennes manustil januar 1982 og at hun derfor i löpet av desember må ajourføre det:

Hun sier at hun finner det vesentlig der å få med visse forhold som St. berører i sin bok bl.a. finner hun det meget interessant endelig å få vite hvilke spørsmål TV-reporteren stile forfatteren Storhaug under forberedelsen til salkorsserien og hvorav her kun gjis noen få eksempler samt utdrag av hans svar. Men før disse refereres må 3 sider om ham fra Ringnes-boken gjengis. Idet de supplerer bildet av hans situasjon i 1940 (St. navngis jo ikke av R. men det er lett å forstå at R. omtaler St.)

"Våren 1978 inntraff en mann i 60-årene på mitt kontor ifört klär i militært snitt og med et resolutt vesen og sa: Jeg er villig til å delta i Deres TV-serie men jeg er neppe typisk for NS-folk, bl.a. anser jeg at Q. var en forreder. (det mente også enkens mann) Som major i hären måtte Q. dömmes til döden efter mil.straffelov han foretok 9.4.40 statskupp og han var tilbakekalte mobiliseringen.. R:men hvorfor meldte du deg inn i NS hösten 1940 Av St.s svar gjengis i R.s bok kun dette: NS var for meg IKKE identisk med Q. som ikke engang hadde partiets gen.sker bak seg ved kuppet 9.4.40 og heller ikke de ministre han da utnevnte til sin dav. regjering og absolutt ikke de offiserer som da var medlemmer av NS..."

Efter St.s menigg kan ikke hvert medlem gjøres ansvarlig for Q.s opp-treden - Senere hösten 1940 gikk St.ut qv NS igjen hvilken medførte problemer: "Isfronten rammet ikke bare NS-medl. men også de som meldte seg ut av NS og deres familier tross jeg var utmeldt isolertes jeg i Universitetets forelesningssal- rundt meg var tomme plasser - jeg var i et sosialt ingenmannsland - og så meldte jeg meg inn i NS igjen."

R. spurte ham så under intervjuet om følgene av landsvikstemplet? "For nasjonalsinnete er det den härdeste tenkelige dom. Det skulle også innebäre manglende trofasthet mot egen identitet. Brennemerket er livsviktig." R. fikk så senere et brev fra St. hvori denne forklarte at hans medvirkning måtte annulleres pga. TVs Holocaust-serie, som medførte at St. og hans familie var blitt plaget og tråkaßert idet kollektivhevnen ökет.

La oss så se hvordan Storhaug selv i sin bok gjengir det svar han ga R. på frågan om hvorfor han gikk inn i NS hösten 1940 tross han mente at Q. var en forreder? "Spørsmålet er ikke så godt som mange tror: det bygger på kollektivistisk tankegang - jeg så ikke på Q. og NS som ett og det samme - Q. statskupp var et øne man show - partiets gen.skr. stod ikke bak ham. og heller ikke de statsråder han utnevnte i sin kuppregjering. Og de mange NS-offiserer forholdt seg da ikke anderledes enn andre offiserer. Les 1.bind av rapporten fra den militære undersøkelseskommisjon. Og blant soldatene som da grep til våpen var som enten da var eller senere ble NS-medl. Jeg mente at Q. i historien løp bare ville bli et mellemspill men at NS-partiet ved tysk seir kunne bli et middel til å få tilbake vår selvstendighet."

Sammenlignes St.s svar med den passende forkortelse i R.s bok så vil lett bemerkes at R. nok bevisst forteller vesentlige deler av samme. Denne tendens til i massemedia å ville skjule forhold som taler til fordel for NS-medl. har vi alt tidligere i dette utdrag gitt eksempler på. Og her må det være berettiget straks å spørre HVORFOR vi aldri i Norge skal få oppleve en saklig objektiv debatt om de saksforhold det gjeller??? Snart 42 år etter 1940 tales ennu ingen motargument av betydning i norsk presse som domineres av isfronten kollektivhet: istedenfor at den nu burde erkjenne at det i NS i 1940 fantes patrioter som hadde innsikt i folkerett mm. så føretrekker man fortsatt å fremstille disse som mindre-verdige idioter uten den mest elementære viden om politikk, i nasjonal og internasjonal forstand - og især da Norges neutralitetspolitikk 1939-40

Et annet spørsmål som Ringnes stilte St. var "Du var formann i Studentenes idrettsforening og idrettsinstruktør i hirden, hva drev deg til dette? Jeg hadde resultat på dette området før krigen, og dermed oppnåddes en posisjon både innen partiet og overfør okkupanten

6. Det forekommer oss at det mest vesentlige spørsmål som St. besvarte under det store intervjuet med TV-reporter R. var dette= "Hva kan så gjøres for å integrere landsvikdömte NS-folk i samfunnet igjen???"

"Det er behov for en total mental omvurdering av NS-oppgjøret hvilket synes å være forutsetningen for at massemedia skal slutte med sine injurierende og diskriminerende omtaler av de ennu sosialt forfulgte f.hv. NS-medl. (ingen prest har ennu vovet å imøtegå den folkedömmende kirkeleders sadistiske kollektivhetz mot disse) De må endelig gis en reell yttringsfrihet. Og alle former for misbrukt av NS-oppgjørets domsarkiv må opphøre (det har jo hittil vært en vanlig foreteelse for radikale journalister) Det må bli slutt på at politi og domstol alltid trekker frem igjen ved nye s.k. løvbrudd som kui er belagt med bötestraff landsvikdommer fra 1945-50 Overvåkningspolitiets må slutte med å informere arbeidsgivere om politisk flekkete rulleblad fra okkupasjonstiden ved enhver NS-persons søknad om stillinger. Og folkeregister må også opphøre med denne samme sjikkanen ved flytninger til andre kommuner. Og trygdeverket må få hjemmel for annen praksis når det gjeller pensjoner enn den Høyesterett har strød sand på NS-folk må av svært forståelige grunner avfinne seg med minstepensjoner. (St.sikter vel med denne bemerkning i samme etterord til at de aldri har hatt noen mulighet til å skaffe seg ordentlige arbeidsinntekter fra 8.5.45)

Videre: Det er et stort behov for at NS-oppgjøret tas opp til fornyet rettslig vurdering men de fleste sosialt rammete på livstid forfulgte NS-medl. er desværre nu døde. (sosialt avdøde har de jo vært i Norge helt siden mai 1945) De som ennu overlever i Norge er fortsatt utsatt for et forferdelig sosialt trykk : NS-oppgjørets forutsetning om sk. gjenopptagelse i samfunnet må da omsider komme disse gjenlevende tilgode. Skjer det som hittil først på kirkegården er det stor fare for at også neste generasjon vil få merke de negative følger av overgrenene."

På R.s spørsmål hvorledes St.vurderte dommen: 2½ års tvangsarbeide +10 års rettighetstap svarte St.at det er min mening at det ikke er riktig å komme med den i TV - formodentlig mente han at de der mulige korte svar ikke ville gi ham anledning til å fremsette sitt begrundete syn på samme så derom får vi vente til hans II bok om NS-oppgjøret kommer.

Her tillater vi oss dog straks å tilføye at Storhaug følgelig ble funnet for straffelovs-§§ 86 og 98 minstedommer på resp. 3 og 5 år Og vi vil også nevne at i St.s læbok gis som Bilag I et 34 siders referat av TV-programmet På sparket for 14.11.79 om det vanskelige NS-oppgjøret

Der deltok 3 tidligere NS-medl. hvorav de 2 foretrak å bli anonyme og dermed skjulte seg bak et forheng: den ene av disse to var Storhaug og Herradstveit spurte ham straks hvorfor han ikke sto åpent frem? Hans svar lød slik: "pga. hensynet til kone og barne i skolealder, min erfaring viser at enhver eksponering i dette komplekses straffer seg også på ens nærmeste pårørende... H:er dette værre idag enn i 1950-60 årene? St.s svar: JA senere tilkom mellomgenerasjonen og en yngre etter den og disse er ensidig indoktrinert gjennem massemedia og er opplært til å sette likhetstegn mellom NS og nazisme slik at hele dette komplekses er meget mere betent idag enn det noengang har vært etter frigjøringen... (kan de selvgode forestille seg vårt evige helvete i Norge - enken betviler dette før - som hun sier - så gemene kan de ikke nordbaggen være? Vi vet desværre at hun undervurderer deres sadisme)

I denne forbindelse finner vi det nødvendig å gjenta at vi i aksjon overfor int. instanser og vi har overfor disse nu bl.a. i et supplement henvist til at det i TV-reporter R.s bok på side 95 skrives om disse og deres tragiske følger. Selvsagt snekulerer avisene her i at vår bevisføring her kan bli vanskelig men vi kan forsikre dem om at vi kjenner endel av disse som sendte R. div. anonyme beretninger =

"Vi har fått en forferdelig bølge av øket mobbing her fordi det her selges gamle medlemslister over NS-medl. Mange av de som mobber har svin på skogen men slapp granskning etter okkupasjonen fordi de ikke var registrerte NS-medl. Takk for heroisk innsats med Solkors-serien men de var nok 20 år for tidlig ute - vil også våre graver bli skjendet?"

7 Stiftelsen Tønsberg Kulturhistoriske foredraget først i år 2000 skulle bli mulig for nordmenn å få et mere nyansert oppfatning av NS-oppgjøret synes å overensstemme med R.s vurdering - først spør R. på side 20 om "tiden var moden for nyanser" og så heter det på 107. og siste side i boken :"Det kunne være spennende å se Solkors-serien i reprise f. eks. i år 2000 - da er de fleste døde som var med i krigen (som voksne?) Den er rykket yderligere på avstand og minnene om den overskygges av senere problemer - som medfører at de som levde og døde i solkorsets tegn da vil være helt glemt..."

Enkens sluttreplikk om bokens totel er: "I skytten av solkorset" betyr för mig att dylika patrioster som min ifjol avdöde make sen okkupationens början i 1940 fått leva et skuggliv trots sin hjälp till judar och andra vars liv då var i fara. Och trots att han då under polisförhör blev skymfad såsom en hvit jude så heter det falskeligen i domsprem. att hans landsgavnlige innsats ikke var förbunnet med särlikt stor risiko idet han var beskyttet av sitt gamle NS-medlemskap -? Men redan i maj 1941 blev han just. gången häktad då det upptäckts att han begagnade judestjärnan som firma-märke på affärsbrev mm. Och då blev han hotad av partidomstolen men undgick denne då han behövdes på elitlaget i stafettlopp. (hans kompromiss)"

Enken gir så et utdrag av svenskeutredningens syn på avregning av vinst og skade: "Allmänna skaståndsrättsliga regler kräva principiellt den avräkning emellan vinst och skada som enligt int. rätt kallas "compensatio lucri cum damno = kompensasjon av nasjonal innsats mot NS-propaganda - givetvis under förutsettning av lika ovillkorlig kausalitet å ömse sidor.

"Trots min make vid förmedlat stor import av halvfabrikata till 200 importörer - av hvilka ca. 10% var judiska firmor - och 40 konfektionsfabrikker bidragit till att öka Norges produktion av kläder som det då var stor brist på så avvisats dylikt kvittningsyrkande med att "NS-ansvaret ej kunde kompenseras med dessa ök. fördelar som i och för sig voro prisverdiga men dock (for så vidt) pliktmessiga dispositioner." - Her refereres også til Blehr-saken i Oslo Byrett hvor det tales om pliktmessige anstrengelser.=

-Uttalelserne i Blehr-dommen innebärer att "ett av rättsordning såsom o-giltigt och straffbart ansett förvaltningsuppdrag icke forty skulle skapa legal plikt för "landsvikeren" att främja Norges ök. intressen. Man frågar sig då: vari ligger då landsviket ??? Denna oförståeliga argumenteringen visar att i verkligheten har exilanordningens skadeståndsregler fått karakteren av ekonomiskt atraff av samma art som böter."

Dessa nkrö 400.000.- son konfiskerats i Lindh-saken motsvarar ett dagsvärde på över 10 miljoner kr, om 10% ränta årligen ajourförs i dessa 35 åren. 4 års offentlig administration förstörde min makes firma som varit i släktens ägo - Det var "tacken" för 6 års hårt arbete 1939-45

För vi helt forlater Ringnes-boken om solkorsets skygger så må vi ta med en liten passus fra side 71 om "det kollektive skyld-teorien som NS-oppgjøret hadde som sin forutsetning. Vi i NRK stilte ikke hver enkelt ansvarlig eller medansvarlig för födeforfölgelserne, tortut och grove angiverier..." Her fremstilles det alltså hösten 1981 som noe närmeste storartet at ikke alle NS-folk ennu rammes av av diktaturmetoden om kollektiv skyld - "det så vi bort fra i NRK i 1981" flott?

Det er jo helt utenkbart at denne samme tonen skulle kunne anvendes overfor andre nordmenn - de ville jo stråks betakke seg for denslags desavouering av menneskerett - overfor denslags diskriminering. Hvorfor må så NS-folk ennu tolerere denne terror - denne politiske minoritet som ifölge flere forskere ennu henlever sitt resterende liv i s.g. NS-ghettoer - ennu ganske rettslöse overfor evige serier med angrep.

Ta nu kun dette eksemplet med de cirkulerende NS-lister som Justisdept. i 1982 skal vurdere nærmere: ifölge offisielle utsagn så har jo hetsmäkeri anledning til videre-dusplisering - derom er de jo alt blitt beroliget av VG og lignende isfrontavisar. Dette at slikt fortsatt terror tildels tolereres må jo være et klart bevis på NS-folks rettsløshet...

Ang. 1. del av Storhaugs bokserie så gjenstår det kun å gjengi litt av fhv. Aftenposten-redaktör Diesens kronikk-anmeldelse av 8.9.81 under overskriften "NS-medlem - men ikke nazist" Ö Avisen anser det altså nødv. å betone dette idet det jo ellers vanlig å kalle alle NS-folk nazister.

8 - ~~Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie~~, 2014
Anmeldelsen finner det bemerkelsesverdig at forfatteren gjør Q. og hans kumpaner til gjenstand for en så flengende, drepende og knusende kritikk. Intrigespillet innen Oslo kommune er avslørende men Storhaug klarte pga. bestemt opp treden mm. å få utrettet meget til gavn for nødstedte lanndsmenn samtidig som han motarbeidet okkupanten og NS-ledere. Diesen finner St.s bevisförsel overbevisende og imøteser hans videre 2 böker med spenning. Atter bekreftes at Q. ikke vqr villig til å ta noen risiko - alt tidlig i 1941 føreslo hans privatsekr. ham å oppløse partiet fordi tyskerne både direkte og indirekte forsøkte å få kontroll over det.

Trilogiens gjennemgangstittel "Nazist og landsviker?" viser ifølge anmelderen at det er forfatterens hensikt dermed å antyde at det å ha vært NS-medlem ikke er ensbetydende med å ha vært nazist -som forøvrig er et sterkt skjelsord - og heller ikke ensbetydende med å ha vært landsviker - Dette bekrefter Diesen også på følgende måte: "Forfatteren ble dømt etter krigen for sitt NS-medlemskap men allikevel kan man vel sette et stort spørsmålsteign ved berettigelsen av å kalle ham landsviker. Man skulle vel i det hele tatt være försiktig med å skjære alle over en kam og ordet "nazist" bör bare brukes om dem som ved sin fortsatte opp-treden synes å gjøre det klart at de identifiserer seg med Q.s virksomhet - som Storhaug ikke gjør, - Det virker dog noe motstrid at det i anmeldelsen samtidig heter at "man kan igrunnen ikke si at han retter direkte angrep mot partiets ledende koryfeer - han simpelthen bare forteller hva de foretok seg og sa ved forskjellige anledninger ----" Men det alltså tidligere i anmeldelsen heter at "men aldri har vi sett NS-fører og hans folk bli gjenstand for en så flengende, så drepende, så helt igjennem knusende omtale som de herrer får i denne boks første bind,, ?

Som et PS kan vi her også ta med et kort utdrag i anmeldelsen i samme avis av 23.10.1981 av Ringnes-boken kalt "Tanker om Solkorset" med undertittelen "Notater om en fjernsynserie": Steinar Wiik erindrer der om at TV-serien gjeller NS vekst og fall 1933-45 da NS-ørgjøret ble innleddet.

Anmelderen finner det helt forståelig at folk fra den annen side skulle få slippe til måtte føre til reaksjoner fra dem som kjempet på alliert side? Og han tilføyer at heller ikke disse på den annen side kjente seg selv helt igjen og i den forbindelse anses det opportunt å henvise til det ellers alltid så utskjelte organ "Folk og Land - som utgis av og for fhvö NS-medl. Wiik mener at "boken er interessant fordi den ikke bare rekapitulerer TV-serien men føyjer nye bilder til mosaikken og dermed viser hvordan solkorset ennå kaster lange skygger inn i vår samtid." dette at

Men så et det anmelderen meget maktpåliggende å understreke at "bare i meget liten grad bærer boken preg av et DEFENSORAT - og det er jo helt naturlig at Ringnes vil forklare sine motiver for dens utgivelse. I boken tar han ikke parti for noen patent oppfatning - han bare viser hvordan nyansene er tilstede og at de menneskelige motiver kan har vært så mange på begge sider? Stort sett en tankevekkende dokumentasjon med gode refleksjoner. Så la oss tilslutt omtale et avsnitt fra boken som det ikke ble plass til i TV-serien nemlig de såkalte klostermøtene =

"Disse blev arrangert i Oslo for en del år siden og under dem var det forsoningstanken som blev ført frem at pater Rieber-Mohn. Denne tanken var at grupper av dem som stod på hver sin side under krigen skulle møtes til rolige og avklarende samtalere om det som skjedde den gangen. Og som mötested valgtes dominikaner-klosteret i Neuberggt. i Oslo. Pateren forteller at det arrangeres 7 slike møter - hver gang med ca. 20 personer tilstede: tildels tidl. NS-folk både fra ledersjiktet og fra rekkene, dernest en gruppe jössinger og endelig en gruppe historikere - særlig yngre forskere som spesielt arbeide med 1940-årene. Samtalene var uplemiske - alle var interesserte i å høre og nærmere seg (de) andres oppfatninger for å FORSTÅ disse. Blant kjente folk som deltok husker Ringnes i farten h.r. advokat Wiesener, stortingsrepresentant Stavang, Håkon Meyer, selveste Einar Gerhardsen samt NS tidl. gen.sekr. og minister Fuglesang.

En interessant kveld hadde vi da h.r. advokat Annäus Schjödt jr. fortalte om sine opplevelser som krigsflyver i RAF mens en tidl. forntkjemper så snakket om sine erfaringer fra Leninsgrad-fronten. Det ble en ganske tankevekkende konfrontasjon." Så stiller R. pateren følgende spørsmål =

9 - "Men hvis man nu utvidet dette forsonings-perspektivet synes du da at Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014 at samfunnet som heinet er kommet på tilsvarende talefot med dem vi kalte landsvikere???" NEI det synes jeg så avgjort ikke (svarte pateren) Husk at vi under krigen bygget opp ganske bastante boikott-holdninger mot dem - og det kan man jo forstå. Men at disse forlenges til også å strekke seg over to nye generasjoner det hadde jeg aldri trodd var mulig og det synes jeg er meget trist. Fordi straffene vi ga dem dengang var hårde nok de - ja i visse tilfeller i hårdeste laget. Og dette at si så forlenger disse straffene i form av alle slags sosiale sanksjoner mot fvh. NS-folk - slikt som avstandtagen, fjernhet, konsekvent uvennlighet og iskulde - ja det forekommer meg helt VANVITIG. Jeg synes at vi angivelige så gode nordmenn nu endelig må gå i oss selv og skjonne at vi her har gjort og gjør noe helt uforsvarlig. Dette må vi nu innse og vi må bøte på det. Denne formaning kan leses i bokens side 66 men hittil har ikke isfrontpressen funnet det opportunt å nevne den - den har tvertom - som Størhaug fremhever i sin bok i tusenvis av avisartikler fortsatt med å gi "quislingene" stadig nye overhalinger på kollektiv basis - tross den vet at mange i NS tok avstand fra Q.

Dette har bl.a. også skjedd på den måte at den f.eks. forherliger slike krigsbøker som "Operasjon Weserubung" og som angivelig gir alle fakts om Q.s 5.kolonne virksomhet for 9.4.40 Det er Öksendals 13.bok og denne profesjonist spåkulerer selvsagt i at ingen av hans påstander vil medføre noen publiserte protester fra slike gamle NS-medl. som våren 1940 arrestertes pga. angivelig 5.kolonne virksomhet: denne Ap-manöver hvorved ansvaret for vårt manglende forsvar prøl940 forsöktes överfört på en NS-5.kolonne anses ennu av isfrontens presse som godt stoff - vi erindrer for siste gang om at major X 25.2.75 i en Osloavis beklaget at ikke alle gamle NS-medl. straks ble skutt - tiltross for at rittmester Harald Normann i sin bok "De 5 första dagar" i 1970 på PAX forlag naturligvis - fastslår at det fantes ikke fnugg av bevis for slike masse-arrestasjoner av NS-veteraner mens krigen pågikk.

Ö.s bok er tildels ren diktning idet han laver en rekke tenkte dialoger med div. da prominente störelser på norsk og tysk side - og disse er så gjennemfört ondskapsfulle og kan hun ha den hensikt yderligere å svärte de gamle NS-patrioter - om det da er mulig etter 42 års nedrakkning?

Offiser Normann konstaterer at massearrestasjonens hensikt våren 1940 var å gi folkett en veiledning om hvor ansvaret for vårt manglende forsvar og fölgende svake motstand mot okkupanten BURDE pladeres. N. som var en av Norges störste patrioter dengang blev selv arrestert på slike falske premisser og han beskriver på sider 204-208 hvordan denne politiske manövre medförde att Ap-politkeres forsvarssabotager dermed aldrig ble gjenstand för folkets kritikk. Han sier också att för de rammete ofre och deras familier vle övergrepet en tung belastning för resten av livet... Men finnes det då ingen grense för hvorlangt uretten mot disse går som i 1933-36 ble NS-medl. pga. patriotisme. De ble sedan kollektivismens störste ofre och kaller nu av enkelte mera objektive forskare Quislings gisler - det gäller de som pr. 1940 hade varit aktiva i NS i årevis och som tross egna protester också under okkupationen ble ansett för fortsatt å være solidariske överför Q.

Konfrontert med krigspropagandans kollektive fördommer klarte de inte å vinna gehör för sine försikringer om att deras tillslutning kun gjaldt det lille gamla lovlige NS-partiet som hevdet skulle fremme sina mål på demokratisk måte. Men disse ble dengang inte hört fördi den sosiale boikott sörget för att deras protester från 25.9.40 om att de tog avstand från det store nya okkupations-NS och dess undemokratiska metoder enten aldrig nådde över till den rette siden eller der ble degradert som bluff. - Enken har i sitt skrift flera gripande avsnitt om hvordan denne krigspropaganda dengang virket och hvordan den ennu försöks försvarat =

Hun sier att hon spilte också omvurdert taktikk sterkt inn och nevner att mange av Lindhs ca.200 kunder som under krig och okkupasjon erkjente att de visste att han tog avstand från NS-partiets kompromiss överför okkupantens nazisme efter frigjöringen foretrakk å inta en opportunistisk holdning av frykt för att bli impliseras i NS-oppgjöret som s.k. stripete och medförde att kun 10% av 60 kunder som våren 1946 ble anmodet om att bekrefte betydningen av de mottatte varelevranger da fant det passende å svar

10 - Det kunne skrives meget om hvordan disse sosiale sanksjoner som på ~~stasjonen~~ ~~okkupasjonsstøtten~~ ~~2011~~ var seg for de ennu sosialt utstøtte som ennu i så mange former utsettes for etterstraff også om de kun var passive i NS da. Her vil vi ikke nevne dette misbruket av NS-oppgjørets domsarkiv -som på tales i Storhaugs 1.bok - det er her især journalister i radikale aviser som tror at de kan misbruke dette ved enhver passende anledning og dette skjer ofte helt i strid med diskrimineringslovens prinsipper. Her skal kun nevnes følgende eks. = en ung mann impliseres i sk. nynazistisk aktivitet og det Osloavisen avser helsider til er å fortelle hvordan denne må være blitt påvirket av sin bestefar som "under krigen spilte en ledende rolle innen nazipartiet". Det skal være underforstått at denne landsvikdömt nærmest skal ha opplært barnebarnet til å bli en stornazist. Og dette falske omkved gjentas ofte i pressen at det er "gammelnazister" som står bak nynazisterne. I Storhaugs 1.bok gis mange eks. på slik diskriminering.

På side 160 heter det således : "Den i sin tid stats- og massemedia-autoriserte utskjelling av NS-folk fortsetter ennu: Efter Solkorsprogrammene omtaltes i deltagende NS-medl. på lederplass i Arbeiderbladet veksesvis som tidlig nazister og gammelnazister, tros det i sin tid het at slike skulle gjenopptas i samfunnet - det har ennu ikke skjedd = Borgere som fortsatt utsettes for injurierende omtaler straffefritt hver gang i yttrer seg offentlig i samfunnsspørsmål står UTENFOR dette!

Dette tema utdyper han nærmere på side 235 : Ser man på motsetningen mellom hjemmefront og NS i okkupasjonstiden som borgerslig så må reaksjonene på TV-serien tyde på at vi nu har hatt denne borgerkrieg i Norge i ca. 42 år. Skal den fortsette til den siste NS-dömt er död ???

Det fremgår av hans bok at det ennu er delte meninger m.h.t. hans politiske innstilling: mens Aftenpostens Diesen som vi alt har hört anser at dette f.d. NS-medlem ikke var en nazist så hevder forfatteren Sam kjenne i Arbeiderbladet at disse to anonyme NS-erne var både nazister fremdeles - og den ene av dem var altså Storhaug, som farövrig synes at dette obligatoriske spørsmål om det angres er krenkende. Det skal være underforstått at alle disse ca. 46000 landsvikdömt NS-medl. da gjorde noe galt og at de resten av livet overfor alle ikke-NS-folk bør erkjenne dette. De har nemlig å være evig syndebukk i örkenen...

NB: det må endelig klart kunne fastslås at det især er isfrontpressen som ved sin fastlåste kollektivhet har forhindret den massen av f.d. NS-medl. i å gjenopptas i samfunnet - det er nemlig den som har klart å hjernevask nordmenn i alle aldre så grundig at disse ennu ikke tør gjenkjenne disse de i omtrent 42 år har betraktet som fremmede - før å brukes folketrommerens ukristne parole - som ble gjentatt i 1945

Denne presse har i gjennem årtier klart å innpode i folket at enhver som sier et godt ord om et NS-medlem ja vedkommende må da selv også være "nazist" og det er de store slagord den har kjørt med hele tiden: nemlig: husk at disse du nu overveier å fraternisere med Jet er da også usle landsvikske nazister - og det gjeller iem alle unsett hvormange jøders liv de kan ha reddet - slike som Lindh - de har alle å unngjelle - dette er kollektivismens vesen og den må opprettholdes mot disse andre. Og vi har da også mobilisert alle våre radikale forfattere til å fortsatt preke dette hatets evangelium: men dere har da ikke glemt Michelets "Jernkorset" - denne kommunist som stadig blir mere populær.

Og da Aftenposten presenterte Gyldendals valgserie 22.10.81 så het det i Aftenposten under overskriften "I solkors-skyggen" at nazi-debatten var oppblomstrende og at de 3 forfattere som var funnet verdige til å åpne serien var = 1.Kåre Hol, patent radikaler, med "det store veiskillet" 2.den selvskrevne Sigurd Hoel, erklært kommunist, med sitt "möte ved milepelen" og endelig 3.Ronald Fangen med "en lysets engel."

Disse kalles i avisens omtale for klassiske romaner som dröfter problemer som ifölge f.d. forlagsdir. Brikt Jensens syn blir sett på som dyptgrindende sådanne. De betegnes som sentrale forsök på å forklare det som hendte under krigen (dvs. okkupasjonen) og de anses som evig aktuelle: Vi får så nemoig vite at vi alle bärer kimen i oss til både godt og ond = men den foreløbige klassifisering derav begrenset vi til dette ifölge prof. Andenäs s, vanskelige NS-oppgjøret som skapte PARIA-klassen.

11. Den s.k. krigslitteratur blir stadig mere omfattende men det er
en nu svart ensidig - det er omtrent bare de seirende som utgir sine
seiersberetninger: En av disse kalles "Da stjerne frös" av A.Haga og
omhandler den s.k. Alvärsaken - Ifølge anmeldelsen i Morgenbladet av
Harald Sandvik 25.11.81 så bygger boken på informasjoner fra personer
i hans gruppe samt nære familier og venner samtidig som forfatteren
har gransket de foreliggende dokumenter fra ls.sakene mot provokatører
og angivere. I krigsarkivene var det lite kjent om denne A-saken -

"Bokens titel er hentet fra Överlands appell "Du må ikke sove" denne
kommunist som i 1940 selv våknet fra svært radikal dvala Vi får etter
høre om hvor lite vi visste om hvordan motstandkamp skulle organis-
res. Dette medførte desværre at følgene ble så tragiske, de fleste
impliserte ville nemlig over til GB men noen samlet informasjoner som
kunne komme til nytte om de allierte besatte Norge: radiosendere ble
monert for ev.å få kontakt med England i luften.Tyskernes dramatiske
oppullig skyldtes isär at en som hösten 1940 hadde vært ombord på
en skute = kutter som hadde vært i Shetland med flyktninger ble an-
giver og bl.a.angaa folk som deltok i illegal Nordsjötrafikk.Men også
etpar karer som ble hvertet som agenter forv Abwehr bidro til kata-
strofen = Over 40 nordmenn arrestertes hvorav 34 sendtes til Tyskland
Av disse ble 14 skutt etter rettergang i Berlin mens 8 døde i KZ dvs.
22 undgommers liv gikk tapt.Anmelder og vi finner følg.interessant =

"Britten kalt Murray som ble landsatt med en ubåt lærte radioamatører
koder og skaffet dem luftkontakt men "disse gutter greide seg ikke
leng". Anmelderen mener å ha god grunn til å anta at "Murray" var et
dekknavn for Captain Andrew Croft som var en av de 4 britiske offise-
rer som førsterket en etterretningsgruppe som i mars 1940 var fordelt
på Narvik, Trondheim, Bergen og Stavanger (hvor som bekjent også sv-
britten Malcolm Munthe da opererte) Disse 4 offiserer fra det s.k.
Military Intelligence Research blir regnet som forløperne for agente-
ne i den norske seksjon av SOE hvor Linge-kompaniet spilte hovedrollen.

Det har i alle siden frigjöringen vært TABU å antyde at begge II.
verdenskrigs opposenter bedrev spionage i Norge før 9.4.40 og at det
stred mot neutralitetsprinsipper men at vår overvåkning dengang var
altfor svak - men dette har siden aldri vært gjenstand for kritikk?

Men det er ikke bare NS-folks krigsbøker som undertrykket - også den
suverene forsker Sverre Hartmanns bøker har lidd en ublid skjebne og
det er tildels meget forståelig: fordi han kom med avslöringen som
bragte de dav.pol.makthavere m.fl. i et meget underlys lys.Dette med
lys er da også tittelen på hans beste bok kalt SÖKELYS på 1940 og
som selvsagt også måtte utkomme på PAX forlag - som Normanns bok.

Dette forlag forklarer på bokens bakside følgende om bakgrunnen for
dens tilkommelse = "Hartmann skrev høsten 1970 i ukebladet AKTUELL
en serie artikler om 'krig'-situasjonen i Norge sommeren og høsten
1940 Hovedvekten ble lagt på problemet om å opprettholde og utbygge
de norske grensevaktavd. til forsvar mot et ev.angrep fra Sovjet.
Artikel-serien bygde på et omfattende tildels helt nytt samtidig
kilemateriale og stilte oppsiktvekkende spørsmål om denne del av vår
nyere historie: HVORFOR inngikk forsvarssjeg general Ryge en avtale
med fienden (tyskerne) om å stille norske styrker i Øst-Finnmark
under tysk kommando = overkommando? Hvilket innhold hadde general
Ruges hemmelige instrukt av 23.6.40 til major Lindbäck Larsen og fyl-
kesmann i Finnmark Hans J.Gabrielsen? Hva var bakgrunnen for den hen-
vendelsen Gabrielen og Lindbäck Larsen rettet til det nye nazistiske
riksstyret i oktober 1940 med forslag om opprettelse av norske grense-
vaktstyrker med fiendens (tysk) godkjennelse? Avslöringen vakte dengang
voldsom oppsikt og de førte til en meget hidsig debatt og til at riks-
advokaten aksjonerte.Boken fremelgger stoffet kronologisk slik at leser-
ne i sammenheng kan bli kjent med endel av vår nyere historie som be-
visst har vært skjult for forskning og folk i en hel generasjon.MEN
medførte H.s avslöringen noen omvurdering? NEI isfronten åket sin inn-
sats inseende hvor maktpåliggende det var og er at parolen om NS-folk
eneansvar for alt som overgikk Norge fra 9.4.40 oprettholdes Det er
på tide at pressen studerer bokens 146 sider så sökelyset rettes i
riktig retning:husk bokens undertittel er Var Sovjet farligere enn fiende

12 - I bokens forord forekommer følgende interessante opplysning: "Som oppnått ved en dr. disputas om okkupasjonsåret 1940 uttalte Reidar Ø-Omang i 1956 - vår dav.l.arkivar i UD og senere riksarkivar ifølge sitt egen manuskript dette = "Forholdene i Norge mellom 9.4.40 til 25.9.40 er et meget ömtålig karittel. Mange gode nordmenn sa og gjorde dengang ting som de senere måtte angre... Det tør være lettere å bedømme tysk politikk nöktern enn å bedømme vår egen: hele opinionsdannelsen i etterkrigstiden og det gjeller især spørsmålet om Ap-regjeringens utenrikspolitikk før 9.april 1940 har sin rot i det som foregikk i det som foregikk i Norge i denne tidsrum 9.4.40 - 25.9.40 men her må vi regne med psykologiske faktorer som nok vanskelig lar seg overvinne i vår levetid og som også ikke hemmer forskningen! (som også fra mai 1945 har gått politikernes ärend)

Hartmann kommenterer dette i forordet slik: Det har som regel i Norge vært vært strid om historiske fremstillinger - ihvertfall mellom de lærde og eller presumtivt sakkyndige. Men holmgangen bør bli videnskabelig. Det synes som om nærliggende problemer vanskelig lar seg analyserer av de nulevende, selvom det nu er en generasjon siden 1940. Da innstiltes jo krigen i Norge 9.juni kl.24 og dermed begynte et nytt viktig avsnitt..

Slik innledet prof. Steen sin fremstilling av Riksrådsforhandlingene i Innstilling fra U.K. av 1945 dens bilag bind III utgitt av Stortinget i 1947 - Omrent samtidig utkom prof. Castbergs 2.utgave av Norges Statsforfatning. Der heter det i bind I under beskrivelsen av de lovlige statsmakter -avsnitt II -konge og statsråd på britisk grunn, dette =

Den 7.juni 1940 måtte kongen og statsrådet forlate Norge etter at tropene hadde overgitt seg... NB: det er en fundament forskjell mellom disse 2 fremstillinger: Hos Castberg er kronologien satt på hodet : ordet "etterat" skulle ha vært "før" - og det har store konsekvenser. Fordi i Castbergs fremstilling er dermed hele den problematikk som knytter seg til den norske kapitulasjonstilbud og nedleggelsen av våpnene - især de konstitusjonelle problem - blitt borte. Denne hans versjon forutsetter nemlig at kapitulasjonsproblemet er fjernet før konge og regjering forlater Norge. Og denne misforståelse =denne uriktige fremstilling er blitt opprettholdt i nyutgaven av denne universitetets lærebok av 1959 og likeså i den reviderte 3.utgave av Norges statsforfatning av 1964

Siden har ingen av de jur.stud.reagert og mobilisert nødv.motforestillinger hvilket viser vanetenkningens treghet. Det gir innblikk i feilenes kjedreaksjon. Og det som knytter seg til vår politiske, militære og rettslige historie mellom 7.og 11.juni 1940 og de følgende måneder og som slett ikke omtales i lærebøker. Vi holdt dog på å få en politisk løsning i 1940 som ville ha sjaltet ut exilregjeringen. Daz taltes bl.a. om at Stortinget skulle samles i Aulaen 15.juli 1940. Det var nedsatt en blandet norsk-tysk komite som skulle arrangere stortingsmøtet mm. Og en time etter dette skulle så folkets kårne mot opp hos Reichskommisar i tingsalen hvor det skulle holdes en tale for dem hvorved Norges skulle friges. En fhv.statsråd hadde forklart Adm.rådets formann at da måtte Garden være tilstede. Og denne mente at det var OK at garden bar norske uniformer

"Vi må huske på at det nu står norske soldater ved den finsk-norske grensen" sa han. (i norske uniformer og med militært utstyr) Ordningen som ble truffet for å sikres Norges grense i nord og øst mit Sovjet i det okkuperte Norge skulle etter frigjöringen holdes hemmelig - et slikt kompromiss stod nemlig i sterkt motsetning til exilregimets krigspropaganda.

Hartmann opplyser i bokens forord at han alt i 1952 og 1952 behandlet den hemmelige avtalen som ble truffet med "fienden" om å stille norske tropper under tysk overkommando: "Det nye og særlig sensasjonelle var forsøk på å gjenreise norsk forsvar i det tyskokkuperte Norge i 1940. Men Ruge fortet i 1945 disse avtaler i 1940 som da ville bidratt til å erstatte den ensidige terror mot NS-folk med en mere abbalansert vurdering. Om så hadde hendt så måtte folket ha overveiet hvorfor forsvarssjefen innlot seg på slike kompromisser overfor fienden - og det måtte jo ha bidratt til at folket hadde innsett at situasjonen i Norge i 1940 var meget mere komplisert enn vi hittil vil erkjenne. PS: fhv.statsmin. Bratteli utgir i høst en bok om dette tidsavsnitt i 1940 og det vil nok også i 1982 komme flere böker derom. Men disse vil vel neppe forminske isfronten hetz mot NS

12 Enkefri Sigrid Lindh - som vi treffer i Göteborg er lite tilbøyelig til å fortelle stort om sitt eget liv og sitt 40 årige ekteskap med en norsk patriot - som i des.1946 - tiltros forat Lantagelig var den som i okkupasjonsårene gjorde mest for jødene - fikk den kollektiv forhåndsdøm bekreftet = ls-dommen tilsvarte forhåndsstraffen dvs.1 års varetekts, mm.

Enken har ikke i Sverige kun vært bemmafru med 2 barn men hun har også dyrket historiske interesser: dette har nok hatt en viss sammenheng med at hun og den landsforviste i alle år hadde sitt hjem i Skåne hvor hun ennå bor fordi i de notater hun lot oss gjenlese kommer hun også inn på historielærernes betydelige rolle i Norge fra mai 1945 I den tid da datteren gjorde et mislykket forsök på å gå i en Oslo-skole hadde hun på åstedet anledning til å foreta visse studier som røbet norske historielæreres svært lite objektive undervisning og Norges krigs- og okkupasjons-tid, Vi skal her gjengi et kort sammendrag av hennes observasjoner =

"Som skåning med slektstraditioner i södra Verige sen längt innan 1658 var det vel Skånes 300 åriga försvenskningsprocess som väckte mitt historiska intresseöI Skåneland kallas fortfarande den kung som ursvenska kollar Chridtian Tyrann for Christian den Goda Då svensk TV sende sitt programm om Sverikets vagga så ställdes frågan om Skånes historia blir fortigen och förvanskad - och samma fråga måste ställas betreffande Norges från 1940 Mina studier bl.a. av norska skol-historia-böcker verkade chockartade: hur dom berättade om min makes i 1933 hederliga NS-parti och dess fiende-bande var otroligt och då det är lärare aldrig varit objektiva så er det ju ej svårt att forestella sig hur dom forklarade sina unga elever hur dessa monster från 1940 for fram mot landsmenn.

Min dotter visade mig flera stenciler som lärare då givet henne och i vilka det het att dom fick akte sig för nazistar och aldrig tale med dom. Dom omtalades som en inre politisk fiende som ej fick visas något förtroende. Dom hade nämligen forsök att förstöra det etablerade kulturarvet och dom hatade judar alla som var i NS Samtidig verkade det som om flera unga norska lärare sökte att driva propaganda för ett marxistisk historiesyn. I lärotexter het att att röda armeen befriade Norge från nazi-nazi-packet och att numera Lenis geniale lära måste tilmåtas större vikt än före kriget. Jag såg dekalratipner från vissa delar av lärarkåren i vilka det het att "undervisning måste vara en subversiv funktion och att denna konsekvent måste ifrågasätta traditionella åsikter och virka för fremjandet av ett radikalt och kontroversiellt skolsystem.

Redan unga elever måste frigjöras från föräldrars konservativa innflytande och tänka och tycke selvständigt och ifrågasätta det etablerade samhällets åsikter. Lärare är inga roboter som blindt citerar ur gamla laroböcker men har goda egna åsikter att förmedla til unga elever.

Dessa frågor om tronen, altaret och penningpåsen måste idelige debatterast - i framtidens värld måste de unga ges ökad innflytande, dom skall vara pionjärer för framtidens klasslösa samhälle, Och också laroböcker måste omskrivas av personer som har den rätta progressiva andan. En umvärdering av moraliska värden måste äga rum och lärarkåren har här en stor uppgift - den borgerliga dominans måste brytas med alla medel... .

Disse pamoler fant enken at norske lærere forfektet og hun betonte overfor at de er meget radikalere enn svenske, hun forsikret oss at hun for mange år siden hadde hatt anstrengende debatter med visse norske lærerinner som viste et slik hat mot NS-folks barn og hun mente at de burde gå i egne skoler så andre barn slapp å bli smittet - som hun sa.

Enken fikk vite at det hendte at det på lärerrum hadde vært antydning til diskusjon om hvorvidt forfulgte NS-barn skulle beskyttes på skolen eller ikke men de lærere som turde å antyde at slike barn måtte ha en viss beskytelse ble nesten frosset ut av det isfrontpregede flertall. Hun sa at hun hadde lest om Thora Thorhoffs opplevelser som ung forfulgt pike på et lite sted på landet i Norge og hun håbet at boken snart kunne komme ut. fordi den kunne muligens forklare hvorfor slike miljöskadete barn siden kun kunne ha forakt overfor et slikt samfunn - overfor slike medborgere. Th.Th. bringer jo i sitt skrift bevis på hvordan jössingforeldre oppfrodret siden barn til øket forfølgelse av NS-barn og enken akter også i sitt engelsk skrift å få endel av disse eksempler publiserte...

14 - Enken benytter anledningen til å gjøre oppmerksom på at vi i 1.utdrag gjør slike ettersokkede påstander, 2014g: og at hun faktisk kun var 6 år yngre enn hennes ifjor avdøde mann idet hun fødtes i 1916 og dermed er 65 år gammel. Og vi kan forsikre om at hun vakte en viss oppsikt da hun gjorde sin entre i Oslo byrett - for ikke å si folktribunalen - de 4 skjebensvang re desemberdagene anno 1946. Der ble det snart bekjent at hun ikke bare var cand.jur men hadde studert historie Hun ble der avgrevet alle personlige data og det ble således også kjent at hun tilhørte den gamle danske adelsslekt af Thordborg till Danbo som i århundre før 1658 hadde vært godt representert med offiserer i den danske här. Henes litt eldre bror Erik satt daglig i retten ved hennes side iført Skånske Husarregimentets elegante offisersuniform og også hans nærvær der vakte en viss oppmerksamhet.- I nov.1981 forteller hun følg. om sin fremtreden der =

"I enkefrau Inga v.Sayda's skrift 'Legdommers parolebrudd" gis en svært forkortet fremstilling av de sannhetens ord jeg da fant å måtte gi slike representanter for broderfolket som anså seg egnede til å sitte i en domsjury mot patrioter i s.k. landsviksaker = I snart 20 måneder har nu norsk isfrontpresse vært mobilisert til å forvandle alle NS-medlemmer fra konsernative demokratiske nasjonalister mm. til nazister og det jeg her nu finner særlig tragisk er at også norsk borgerlig presse deltar i den kjempe-sosialiseringssprosess - hvilket jeg anser som en uverdig tilpassning til det radikale exilregimes forsök siden 1917 på å omdanne nasjonalstaten Norge til en sovjetisk rådsrepublikk. (hun ble da avbrutt av dommeren som frabå seg politisk propaganda under en byrettssak) Men hun fikk da under sin forklaring i bisetning plasert endel av det hun ville ha f.m.

Men da hun sa at hun som amatør-historiker mente at Norge under disse sk. denazifiserings-prosesser hadde avslørt seg som en umoden parveny-nasjon så ble hun etter avbrutt av dommeren som bestemt måtte be henne om å unnlate slik kritikk under etcet oppgjør med en landsmann som hadde overtrått exilregjeringens prov. anordning av 15.12.44 alt fra 9.april 1940 Men da hun hørte denne kollektivfrasen så kunne hun ikke dy seg med repliserte dette = "Ja det gjorde min mann alltså alt natten 9.4.40 ca,5 timer før utenriksminister Koht leste det tyske ultimatum og s.k.memorandum med de 13 punkter om at Tyskland ovrenstemmende med folkeretten måtte overta beskytfelsen av norsk neutralitet fordi Norge selv ikke klarte det osv.

Ifølge enkens notater fikk hun i retten plasert følgende replikker: statstjenere får aldri i historisk selvutviklede land fremstå som representeranter for den nasjonale samvittighet basert på den umulig forutsetning at slike tjenere har og kan gis nasjonal ansvar - men denne urimelig rolle lar man dem altså etter spille i Norge, hvor også historikerne alltid har gått politkernes ärend. - Så kom hun med denne protest mot granskerne =

"Jeg forsøkte forgjeves å få de mange efterforskere, som staidg skulle forhøre oss om våre økonomiske forhold, til å nedskrive det jeg dikterte dem men møtte stasig den innvending at jeg hadde å holde meg til SAKEN. Og hvordan var det så den definertes av anklagerne? Jo dermed mente de formodentlig at de kun var interessert i å notere slikt som kunne gi dem holdepunkt negative anklager hvormed vi kunne belastes. De skulle dirigere utsprællingen som bestod av dusinvis av tendensiøse spørsmål som forutsatte at vi var kriminelle og derfor nektet jeg både å besvare disse og å underskrive deres fordreide versjoner av det som skulle være min politiforklaringer. De var alle udannede og manglet selv elementær höflichkeit...

"Av deres vulgäre anklagende tone fremgikk det klart at de forhåndsdömte oss - det lot til at de så det som deres oppgave å forhindre at vi overfor dommerne skulle klare å rekonstruere vårt faktiske okkupasjonsforhold: når de nektet å notere vår motivering så henviste de riktig nok til at vi i retten ville få anledning til å forklare oss närmere men selvsagt visste de at det ikke stemte - de visste at fagdommere også kom til å avbryte oss. Og dette kan bevises: vi har flere Oslo-avisers rettsreferat hvor det direkte bekreftes at dommeren avbröt min mann hvergang han forsøkte å komme med ordentlig forklaringer om den kompliserte måte hvorpå han ved patriotsk kompromiss gavnet nødstedte landsmenn og da isär norske jöder. Og jeg fastholder idag - la hun til - at jödehatet i Norge måtte være stort eftersom helker ikke hans jödehjelp da ble tillagt avgjørende betydning... .

15. Enken ble meget opprørt når hun etter fortalte oss lit om hvordan Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014 disse ca. 20 forhør hennes mann utsattes for hos "landsvikpolisen" forløp: stadig konfronteres han med påstanden om at han som enslags krigsprofitør måtte være blitt meget rik og nok hadde skult store verdier som da måtte betraktes som statens eiendom = han fikk stadig höre at en slik unndragelse av midler som staten var berettiget til å overta som en liten erstatning for all den skade han hadde medvirket i å påføre Norge var en meget alvorlig sak og at han risikerte tilleggsstraff om det ble oppdaget - Bobestyreren tok det forgivet at så var tilfelle og truet ham stadig med følgene. Min manns svar var alltid det samme "Jeg vet at vi alle skal ruineres vi i NS uansett hvor patriotiske vi var under okkup."

Og ved hvert forhør måtte han gjenta sitt fulle navn - uansett om det var de samme etterforskere som før hadde avhørt ham. Og hver gang han som sitt fulle navn svarte "Hardenberg Lindh" så var rea sionen den samme: Jaha vi renkte nok det at det er tvskerblod i dem (hvilket var feil idet hans mor tilhørte en dansk-skånsk godseierslekt hvorfra den norske stamfar -en en offiser alt for 1800 hadde kommet til Norge mens krigen mot Sverige pågikk så hadde bosatt seg i Norge) Og de kritiderte ham ofte =

Som fhv. toppidrettsmann utsattes Lindh stadig for anklager fordi han hadde vært sportslig streikebryter under okkupasjonen men ingen lot til å ville vite HVORFOR han som før 9.4.40 hadde tilhört eliten ble det? Det forsöktes lavet et meget graverende forhold ut av dette og det lot til at etterforskerne intet visste om de omstendigheter som hadde ført til at hjelgere som Lindh mente å ha forutsetninger til å intervenere =

En har sitt sitt bibliotek store dokumentmøpper hvorfra hun mens hun taler om dette finner frem "Forordning av 20.5.41 om sk.beskyttelse av norsk idrett" Idet hun gjennemleser dennes §§ 1-4 stiller hun følgende spørsmål: Hvorfor tok det hele 8 måneder fra Reichskommisars resp. forordning av 28.9.40 til departement Stangs? I den tyske anføres som hemmel §3 2. ledd så uten å kjenne dens ordlyd må jeg slutte at det det kan være et felles initiativ - Stang innleder nemlig med at RK.s samtykke foreligger. Og da konkurranseidrett blev drevet vår, sommer og høst 1940 så virker det jo som om idrettstreiken ikke ble rettet mot okkupanten men mot NS - Men Stangs §1 virker for mig forvirrende, der står nemlig at idrettsmenn har rett til å kreve av idrettslag av disse disse gir dem anledning til å drive idrett under Norges Idrettsforbunds ledelse.. Her kan jo lett den sluttning trekkes at det skulle ha vært dette forbund af som hadde igangsatt streiken mens det jo å all historie-skriving siden heter at denne var en følge av idrettsens nazifisering? Isåfall er jo Stangs formulering provoserende idet den antyder at forbunnet skulle ha forhindret fortsatt konkurranseidrett. Og jeg synes at denne uklarhet burde vært tatt hensyn til under vurdering av streikebryternes forståelse: og var de også NS-medl.ble de strengt straffet som sådanne. Saker derom gitt helt til HR som fant at slikt av svik.

Her må jo fremheves at det i Stangs fordring i § 4 heter at "den som rettstridig forsøker å forhindre idrettsarbeidet mm. straffes med fengsel og böter.." og da Lindh visste at idrettsledere i hans sportsklubb alt var i faresonen så dekket han disse med midlertidig og proforma å gå med på å figuere som som fungerende lagformann hvorved han også reddet klubbens eksistens idet det i forordningens §2 het at dept. for AT og idrett kunne oppløse idrettslag som ikke forholdt seg overensstemmende med dens §1 - som refereres ovenfor. MEN hederlige motiver skulle ikke tillegges noen formildende betydning idet det kolæktivt var forhåndsbestemt at alle NS-medl. skulle straffes uansett motivene...

Men disse klubbledere som Lindh hjalp de fant det i 1945 viktigere å fremheve egen angivelige patriotisme enn å bekrefte dette - og som bekjent så forbedre man jo dengang sin patriotiske status ved å angripe NS-folk - så derfor fortet de seg sommeren 1945 med å forhåndsdömme L. Så som klubbstyrende sendte de ham et eksklusjonsbrev hvori det det at pga. hans unasjonale holdning under krigen så var han blitt strøket som medlem av den erverdige klubben hvor han da stod som livsvarig medlem... (det ble tilsatt en egen etterforsker som forsøkte å finne misligheter men som måtte erkjenne at han hadde brukt tusenvis av kr. til å verne om lagets eiendeler - som det må medgis i domspremissene i desember 1946)

16 - Enken er meget bitter når hun kommenterer den omfattende avstraf-felsestillingen over okkupasjonshistorien, 2014. Vel de sparte hans liv - de kunne ikke godt drepe 6000 NS-medlemmer fysisk men de klarte da å likvidere dem sosialt. Våre bryllupspresenter ble tildels tvangsolgt tross våre protester: der i blant var 4 meget verdifulle materier - hvorav de to stammet fra mitt rike barndomshjem - og disse solgte av bobestyreren på det sk. Erstatningsdirektorats vegne til latterlige underpriser. Jeg mis tenker at dette var en arrangert affære og at denne sikret jeg kjelekkelig provisjon.

Desuten nektet denne å anerkjenne firmaets utenlandske varegeldsposter slik at disse som äresgjeld måtte betales av hans gamle mor - min svärmor. Og ved den anledning uttalte representanter for siviliserte vest-europeiske stater at det de røde i Norge f.t. bedriver er skjendig...

Og de 3 firmabiler som okkupanten tross NS-medlemskapet beslagla og aldri betalte skulle ikke erstattes til slike - derom var det også lavet prov.anordninger. Det ble selvsagt ikke tillagt noensomhelst betydning at den største av disse var blitt brukt av Lindh i Røde Kors tjeneste til evakuering av gamle, syke, fødende, invalider m.fl.

Hans gamle kontor fra århundreskiftet ble utsatt for delvis ramponering av det som godt kan kalles hjemmefront-pöbel (hvormed menes disse ungdom i frigjøringsdagene forsterket denne front) div kontormaskiner ble stjålet av slike som utgav seg for å representerer visse motstandsgrupper, telefoner ble demontert - mindre malerier blev fjernet - og det var fl. tydelige forsök på å bryte opp pengeskaps og andre låsbare gjensatter. (alle nøkler til pengeskaps, bank- og postboksen mm. måtte straks overleveres til EDs bobestyrer så denne kunne sensurere all post under det påskudd at det gjaldt å forhindre at mistenktes forsøkte å påvirke ev. vidner - Lindh gjorde jo det motsatte = han fritok hundrevis av hjulpede for rettslig vidneplikt pga. boikottparolen så disse unngikk sosial kompromittering som parolebrytere. I 1945 gjaldt det nemlig fordi disse å skjule at de hadde hatt noen forbindelse med NS-medl. under okkupasjonen)

Det skulle vel være overflødig her å tilføye at både kontor og lager alt i mai 1945 ble oppsagt - tross den kjente city-adresse alt anvendtes i farens tid. Ingen gode nordmenn kunne da lenger være bekjent av å ha NS-folk som utleiere. Og da en kunde siden forklarte utleieren at det jo der hadde vært det reneste motstandsredde så ble han av denne avfeiet med at det visste da ikke folk flest fordi slike som Lindh fikk da ikke komme til orde lenger - dette er et lite eks. på totalboikottens sosiale følger.

Handelsmanns forhold til kunder preges av sk. goodwill men når denne undergraves av blacklisting av NS-firmaer en block - sjikanering som nazistiske landsvikere - offentlig administrasjon av firmaet i ca. 4 år og megen falsk avisskriving om kun tiltalepunkter da ødelegges dette tillidsforhold som er forutsetningen for et godt kundeforhold - Men aller var selvsagt det off. påbud at alle andre hadde å vise av det obligatoriske tillidstap - TAPET AV ALMEN TILLID - utgjorde en realitet som if. den folkedommende krigs-kirkeleders bannlysning skulle støtte rettsdommen. Denne biskop fremheves i sin folkedom at dommenes hovedformål var å peke ut disse forbrydere dvs. få satt dem i gapestokken som uslinger...

Alle de gamle agenturer var registrerte som beskyttede men det erklærer straks i mai 1945 at det naturligvis ikke kunne gjelle for NS-firmaer, som var under off. administrasjon. Og selvsagt var det et lett spill for konkurrerende agenter å overbevise husene dvs. fabrikkene om at de kunne da ikke være bekjent av fortsatt å la seg representer i Norge at firmaer hvis eiere satt i fengsel å sikkert kom til å få lange frihetsstraffer hvormed også var forbunnet 10 års tap av statsborgerlige rettigheter.

Det ville langt overskride rammen for dette skrifts utdrag her å komme inn på alle de overgrep slike som Lindh dengang utsattes for men for enhver som alvorlig forsøker å sette seg inn i hans situasjon - i hans sosiale konfliktsituasjon fra 1940 - forsterket i 1945 - så bør det være forståelig at denne totale forfølgelse for ham måtte fortone seg som en indirekte landsforvisning = vi innså begge straks dommen var falt i des. 1946 at det for oss som ikke kunne tilpasse oss uretten ikke kunne være noen levelig fremtid i Norge og vi tok også straks kpnsekvensen av denne innsikt - min make forlot vsitt fædreland for alltid og vi gikk i eksil.

17 - Enken har samlet store mapper med avisklipp om anti-semitism i Nord
Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014 den i etterkrigstiden og øgrå på det europeiske kontinent : forab oss
har vi li gende et stort GP-klipp av 23ds.hvori det berettes om visse
tragiske fölger av banksosialiseringer i Franrike iår: Et stort avsnitt
bärer overskrifter "Baron de Tothschild" og der får vi så lese fölgende =

"Nyss ble de franska bankerna sosialisrade till 99% enligt oppositionen
Också stora holdningsbolag drabbas.Ock i en tårdryppande tidningsartikel
nyligen tog baron Guy de Rothschild adjö av den gamla judiska familjebank
och av familjehuset vid rue Lafitte i Paris - utjagade också Frankrike.
Sannerligen otack är världens lön, det er konentan av baronen utjutel-
ser.." Men journalisten synes ikke det rekker med disse spydige ord så =

"Men fick då inte dessa Rothschilder & Co. ut åtskilligt av det gode livet
emedan de levde i Frankrike skulle man kunna fråga? Jo förvisso:vi såg ju
denna otroliga lyxen de omgav sig med i villa "Ile de France" på Cap Fer-
rat vis franska riwieran i var underbare park våran kung Gustav V brukade
svalka sig.Men tidningen Le canard enchainé antydde att helt kastad ut på
gatan var inte la grande famille juive:det fans ett par slott kvar i vin-
distriken i Médoc..." Men president Mitterand forsikret nok at det da ab-
solutt ikke var hans mening å ramme franske jöder

Og det er nok ingen tilfeldighet at aviser på samme side under Replikk
tar inn biskop Bo Giertz artikkel om antisemitism och den heliga anden:
G.svarer enc riksdagsman som tror at mener at "den nya bibelöversättningar
skett på ateistisk basis:tvertom har G.utförlig forklart at noterna-inte
översättningen är hållna i den strikt vetenskapliga stil som medvetet
lämnar alla trosståndpunkter utanför = Vad skall sägas om min påstådda
anti-semitism? Jag kan bara häpna över å bli så misförtädd Det gällde
ett ställe (1.Tess 2:15) som jag anförde som exempel nå att noterna
ibland korrigera bibelordet -- i detta fall genom att säga att det ger
uttryck för samtida fördomar mot juar.Men var som läser det stället kan
se att det inte är fråga om antisemitism:Paulus säger klart vad det var
som då fick judarna att se sig som fiender til alla människor.Det var att
de försökte hindra oss att tala til hedningarna så att de kan bli frälsta.

"Detta har intet med antisemitism att göra:Paulus säger tvärtom at judarna
trots sin olydnad alltjämt är "Guds älskade folk" och att til slut hela
Israel skall bli frälst. Enligt kristen övertygelse kan ingen mänsklig
makt utrota judefolket:Gud sparar det för en sista uppgift i sitt stora
verk.Hade detta konstaterats i en not vore mitt påpekande önödigtMen nu
forsöker man i stället relativisera bibelordet och avfärdar det så som
ett uttryck för samtida färdommar.Det är sådant som väcker kritik,.."

Dette eksempelets hensikt her er å antyde at selvgode nordmenn muligens
ikke bevisst förstår at de fortsatt diskriminerer jöder på mange måter
og at deres påstand om at det kun var og er NS-folk som gjør det er et
dobbel hykleri! Men hver gang pressen melder om ny-nazistiske övergrep
i Europa - og som sådant ble f.eks.bombattentattet i Antwerpens jude-
kvarter nylig der to personer omkom - så får NS-folk i Oslo unngjelle.
Og dette gjeller vel isär det som hendte i Spanien i weekenden 21-22.ds
da 40000 fascister var samlet i Madrid-området for å demonstrere i an-
ledning av 6 års dagen for Francos död Men også en nulevende offiser
ble gyldet nemlig oberst Tejero McLina son f.t.sitter fengslet pga.sitt
anslag mot landets lovlige styre i februar iår.GP bragte 23.dsö en halv
sides reportage fra en utsendt medarbeider i Madrid samt fotografier.

Men når GP taler om "Spaniens samlade ULTRA-HHÖGER och dess uniformerade
fascistiska stödtrupper så gjör avisen samme felldurdering som når Oslo-
pressen omtaler nynazister som "høyre-ekstremister: De virkelige konser-
vative både i Spanien og Norge har alltid tatt avstand fra fascismen som
nasjonalistisk halvsosialisme med slagord som fellesnytte foran egennytte.
I Bönniers Lexikon for 1934 forklares at fascism -grunnlagt av Mussolini
i 1919 "åsyftade reaktion mot kommunismen og styrket statsautoritet samt
samarbeide mellom klasser for beskyttelse av arbeidet.F.viste at hver
forbrydelse begått i bilsjevismens navn blev föremål for represalier.
Särlig i industribyer i nord-Italien som ble behersket av de röde blev
disse fordrevet av fascister.Livsmidler tilförtes disse steder som pga.
kommunistiske streiker savnes disse of f.vant dermed folkets förtroendeö"

18 - Der får vi også vite at "i mars 1919 grundade Mussolini de förste fascistiske kårerna vars första medl. vero f.d. officerare och soldater tilhörande ital. stormtrupper =arditi. De klätte sig i svarta skjortor och antog de romerska liktorernas emblem =fasces till tecken på den myndighet de eftersträvade. De hälsade på gammalt romersk sätt med utsträckt höger arm - och de fingo underkasta sig en jernhård disciplin. (lictorer var i de gamle Rom rättstjenere som fulgte de höyeste embetsmenn:konsulerne hadde 12 l. diktatorn 24 l. og hver pretor 6 l. de bar fa.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

I nov.1921 etter 32 fascisters innvalg i deputerkammeren ble det fascistparti dannet.Ock 26.10.22 sendte dette et ultimatum til minstären Facta med krav på 6 ministerposter.Efter fa.marsj mot Rom overlot kongen 29.10 22 regjeringsmakten til M.Men der står intet at fa.s holdning til jöder men senere bestemtes at kun jöder som hadde leve i Italiaen alt i 1919 fortsatt skulle få bo der hvilket medførte en stor utvandring.Om han opplyses at han først arbeidet i farens smieog alt i hjemmet studerte sosialistiske ideer.Men han imponertes også av de stolte minner fra Roma,riket

Under et opphold i Sveits dres M.sosial.propaganda og utvistes.Tilbake i Italiaen i 1909 drev han publisistisk propaganda for sosial revolusjon.M.kom i konflikt med myndigheterne og dämtes til 1 års fengslet.1912- var han redaktör for det ledende sos.partiorganen AVANTI men ble så kort etter utvist av sos.partiet.I nov.1914 grnla han i Milano avisens IL popol d'Italia.M.deltok så tappert i krigen,og etter den bekjempet M.kommunisme

Som vi vet er det mange likhetspunkters mellom Mussolinis og Hitlers liv: og også nasjonal-socialismen betonte nasjonal solidaritet mellom samfunnsklasserne - i sterkt motsetning til int.klassekamppreget sosialismme.H.s i 1920 NSDAP samarbeidet først med Höyre.H.var oppr.sosialdemokratisk arbeider son også udmerket seg under 1.verdenskrig.Hans parti kjempet både mot kommunister og jöder og han forsøkte å skape et stortyskt rike som etter indre samling skulle kunne bekjempe Frankrike.Men han ble fengslet i 5 år etter revolusjonsforsøket i München i nov.1923 10 etter nemlig i 1933 overtak han makten - og det som hendte i de følgende 12 år er kjent.

Er det ikke snart på tide at vi også i Norge får objektive forskere som overfor folket klarlegger HVORFOR disse politiske retninger kunne klare å virke så mange begeistrade tilhengere i 1920-30 årene? Og disse burde heller ikke evig fortie at det også i Norge i 1930-årene fantes et sk.norsk NSDAP parti som bl.a. kom i kamp med det lille dav.NS og således forsøkte og blokere veiene når NS kjørte sine bilkortesjer til riksmøter. Men det passer jo ikke så godt sammen med påstanden at Quisling i 1931-33 kopierte Hitler - forresten serveres jo ennu denne kopi-teorien nært variert idet det jo i endel aviser stadig gjentas at det var Mussolinis ideer som Q.kopierte? Og disse teorier støttes av påstanden om at Q.i 1920-årene var så radikal og at det skyldtes påvirkning under hans lange opphold i Russland Enig er man odg om at Q.på ingen måter kunne måle seg med disse sine angivelige forbilder men var en politisk undermåle

Det norsk presse heller ikke vjl erkjenne er at det i NS i årene 1933-37 fantes en meget sterkt mann nemlig advokat Hjort som var den store rikstaler og som begeistret ungdommen for nasjonale ideer og sterkt advarte mot faren i Ap.s dav.revolusjonære program. Og til tross for at NS da i årene 1933-36 ved valg var i liste forbund med andre borg, partier så er det ingen norsk forsker som tør erkjenne at også NS dengang ble oppfatte som et borgerlig parti - idag heter det kun at NS alltid var et naziparti

Men i den forbindelse vises ingen konsekvens: ingen avis vover å bebreid disse andre borg.partiers ledere at de ikke forstod at dette samarbeidet med NS.matte da virke svært villedende på datidens ungdom hvortil alltså også hørte de ca.5% förkrigsinnmeldre NS-medl.son siden er blitt ofret på kollektivismens alter. Her later det til at pressen er redd for at den gjør en unntagelse for disse og erkjenner deres särställing så skulle det kunne innvirke på NS-oppgjörets status quo - som det er så maktpåliggende for.isfronten å opprettholde. Dette tema diskuterte vi meget inngående med enken i Göteborg i den siste novemberuke 1981 og vi kom frem til at vår opplvsningskamp for å vinne forståelse for vår särgruppe må fortsette også i 1982 Vi blev derfor enige om at det også ville følge et 3.utdrag av henne engelske bok i löpet av januar måned 1982

19. tilfelsedagen 2. oktober 1942. Dette utdrag av enkens bok vil få en symbolisk betydning = da er det nemlig hele 40 år siden den tragiske deportasjonen av de norske jøder fant sted. Og da det er det forferdeligste som hendre i N. under krigs- og okkupasjontiden så vil det nok bli gjenstand for særlig oppmerksomhet av nå i pressen og da må vi være forberedt på at denne etter benytter anledningen til å rette grove kollektive anklager mot NS-folk - Derfor kan det her være nødvendige å anføre følg.fra L.s notater:

"I varetekstiden ble det regelmessig foretatt celle-razziaer for å frata NS-varetektsfanger papir og blyant idet det gjaldt å svekke deres forsvar så de så uforberedte som mulig kunne direkte overføres fra cellen til rettsalene - men denne plan kunne ikke helt gjennemføres idet det pga.massen av NS-saker oppstod slike forsinkelser at man pga.utlandets kritikk ikke på det uvisse kunne holde alle varetektsfanger innesprret inntil deres rettssaker kom til rettsbehandling. Men derfor måtte vi mens vi satt i varetekst på samme måte som Solzjenisjon lære oss forsvaret utenad og det var da isär NS-forholdet - hvorfra så mange tiltalepunkt ble utledet - som vi måtte konsentrere oss om.Og fordi hvert NS-medlem mistenktes for å ha deltatt i jødearrestasjonen så måtte også hvert mannlige medlem kunne motbevise denne falske kollektivpåstanden i retten =

Den natten de mannlige jøder arrestertes i okt.1942 så skjedde det med drosjer hvordi foruten de tvangsmobiliserte chauffører også representater for tysk og norsk politi og om mulig en girdmann pröbil befant seg : Som før omtaltvær alle mannlige NS-medl.fra november 1940 underlagt tvungen hirdplikt men endel hadde jo ordnet seg med permanente permisjoner fra vanlig hirdtjeneste og blant disse få utvalgte var også NS-KO-095 alias Lindh som alt i januar 1941 utnevntes til fylkingsidrettsleder

I hans notater heter det så: "Sent en aften i slutten av okt.klokken måtte ha vært over $\frac{1}{2}$ 23 mottok jeg en telefonisk innkallelse som også forørig var av en spesial art; den gikk ut på at alle hirdmenn hadde å møte alt klø 4 neste morgen i Kirkegt.23 - omtrent vis a vis Frogner stadion og alle alle permisjoner var inndratt? Jeg lot som om jeg ikke i-gjenkjente resp.hirdbefals stemme og da jeg visste at dette aldri på forhånd röbet möters art av frykt for lekasjer så unnlot jeg å spørre om innkallelsens hensikt. Og da befalet også presisertes at ordenen måtte etterkommes så unnlot jeg selvsagt å opplyse ham om at jeg IKKE aktet å gjøre det. Rent instinktivt forstod jeg straks å noe ekstraordinärt forestod idet jeg bl.a. visste at i Kirkegt.23 hadde Stapo sitt kvarter fordi der hadde jeg alt tidligere under okkupasjonen vært i forbönn for arrestert personale mfl. Desuten var jo i denne adressen den gamle prov. Gardekassernen hvor jeg selv hadde vært stasjonert som gardist idet vår gardeavd.pga.skarlagensfeber og ev.smitte måtte isoleres fra det vanlige gardekvarter ved Majorsstuen.Kort etter denne telefoniske innkallelsen innså jeg at det måtte være jødene som skulle arresteres og i de få gjenstående nattlige timer advarte jeg både direkte og indirekte div. jødiske familier. Derom gis i domspremissene kunne følg.beskjedne omtale:

"Det er videre på det rene at domfelte advarte mange forskjellige personer han visste var i faresonen og særlig endel jøder da han natten til 25.11.42 fikk vite at resten av jødene skulle arrestertes.Det er dog ikke bragte helt på det rene om alle disse forsök på å advare jødene gav et godt resultat.Men disse forsök på å advare jødene sammenholdt med L.s protestbrev av 31.12.1942 med utmeldelse av KO som reaksjon mot jødeforfölgeren viser at han tok sterkt avstand fra denne.I dette brev uttalte L.bl.a.-Uten lenger å avvente Beres avgjørelse ang.godkjenningen av mitt gamle NS-medlemskap fra før 1.1.37 jeg jeg hermed be Dem om - som protest mot NS medvirkning i tid.ihøst foretatte jødeaksjoner -å skryke mig som KO-medlem da jeg herefter kun ønsker å stå som passivt medlem i NS.Ang.denne godkjennelse blev det hösten 1942 endel korrespondanse mellom NS og L.og det var i denne forb.at L.sendte protestbrevet.

Kommenterende disse domsprem.må betones at Lindhs advarsler til jøder i oktober 1942 der ikke uttrykkelig nevnes.Og dette at Q.tilbakedaterte førstens for godkjennning av gammelt NS-medlemskap til 1.1.37 skyldtes at han særlig ville påskjönne slike gamle NS-medl.som ikke bør med Hjort i januar 1937 Og i betraktring av at så mange jøder vidnet i retten til fordel for Lindh så viser domspren.s reserverte tone at jødehjelp = 0

20 - Som alt nevnt i 1.utdrag har erken pålagt oss visse begrensninger under utskriften av 1.utdragene 2014 og vi har alt flere ganger beveget oss på grenset av det hun tillater forhåndsmalt : amatörhistorikeren Sigridh Lindh har utført et kolosal research-arbeide og hun anvender hundrevis av klassiske böker som kildematriell - disse vil anføres på en lang liste etter dette ca 100 siders utdrag - samlet av hennes 400 siders skrift (1034 sider, dette 2.30 sider = tilsl. 64 + i januar 1982 de rest. 36 sider) Men hun har også fl. referanseböker slike som f.eks. Henry Steele Commager's condensed history of II world war på ca. 600 sider - hvorav 1.utgave alt utkom i 1945 =

Denne historical editor forklarer innledningsvis bl.a. = "This survey does not purport to be the real history of world war II in formal sense - it's too soon to write a systematic history - not even our own records will for years be available to our students- and enemy records are either yet inaccessible or destroyed. But what this book does present is a series of believed stories, episodes, vignettes, descriptions, analyses and historical statements from those who participated in it or observed and analyzed it closely bound together as a running narrative. Sources include war correspondents, radio newspapers, off. statements, some historians or critics trying some degree of objectivity..."

C. has not inquired too closely into the credentials of the contributors c tried to distinguish between facts and opinions. He believes that "some day" professional historians will write hundred of volumes and in time even the enemy sources will be available. Then we will read memirs by the great figures who secured victory or were responsible for defeat. But we will never know the whole truth - for known and unknown reasons. It is satisfactory wo kr that our children will know more of the causes of this war than it is permitted for us to know... But war is not only lateroinformations but experiences which later generations cannot quite recapture, Commager concluded.

"Hitler, said Chamberlain, has missed the bus - while he was preparing his blitz attacks: on february 25 1949 that astute observer Shirer confided to his journal that "X told be a fantastic story today. He claims that a plot is afoot to hide SS shock troops in the bottoms of a lot of iron freighters and have put them in ports in Scandinavia etc. and seize the places. I don't g the point, even if they got into the ports, whivh is doubtful, how could they hold them? (i disse ryker var go også visse kjente gamle NS-medlemmer)

And a month later Shirer wrote in his journal: from what I heard this week I wrote tonight in my broadcast Some people here believe that the war åav spre to Svandinavia, it was reported in Berlin today that last week squadrons of at least 10 british destroyers was concentrated off the norwegian coast and tha in several instances german freighters carrying iron received warning shot. From here it looks as if the neutrals -especially scandinavian countries may be drawn into the conflict... - These rumours were soon confirmed =

At 4 o'clock in the morning of april 9 1949 german armies rolled across the unfortified frontier of Denmark with whom the germans had recently conclude a non-aggression pact. An hour later the danish government was presented with an ultimatum. Denmark however was not to be "conquered" but it became a model protectorate, - but the nazis (=germans) were unable to conciliate occupied people. Soon the usual process of exploitation began and the danish resistance movement was organized and began its long heroic campaign of Sabotage.

"While german troops were crossing the danish border at Flensburg powerful elements of the german navy , with numerous transport og supply ships were steaming into important norwegian ports: Oslo, Krøsand, Stavanger, Bergen, Trondheim and Narvik. The norwegians were caught unprepared: whether general treachery was responsible for some of that unpreparedness is still to be determined.."

Oversatt: om altment forrederi var ansvarlig for noe av denne uforberedethet gjenstår ennå å avhjøre: den hollandske okkupasjonsforsker de Jong sa i et foredrag i Oslo at det var et kjent fenomen at okkuperte folk sökte etter en syndebukk i sin egen midte som kunne avlaste dem for eget medansvar i svakt forsvar osv. Årtiers erfaring med tendensiös historisk forskning har i Norge bekrfetet dette fenomen. Det gjenstår å se om unge norske historieforskere tør bryte denne meningsterror som nu dominert vurderingen fra frigjøringen i 1965 Og i bokens 7.kapitel hvor 3 sider avses til beskrivelse av motstand i Norge under okkupasjonen gis i følg.ord en forklaring på nevnte fenomen: Norway had its Quisling and the name suggests that the 5.column most active the

21. Helt siden 1940 dvs. i ca. 42 år har krigspropagandan sørget for at å innbille ~~stilte~~ ~~norsk~~ ~~okkupasjons~~ ~~historie~~ om at 9.4.40 stod som gamle medl. i NS stilte seg solidaris med Quisling tross hans løvstridige statskupp - Först i 1955 kom h.r.advokats H.Kiær Mordt bok i hvilken bl.s. innående forklarte hvorfor og hvordan Q. 9.4.40 også brøt NS-partiets lover om at han på forhånd var forpliktet til å forelese "viktige spørsmål" for NS-råd som bested av ca, 34 medlemmer. Det må jo for enhver objektiv forsker være åpenbart at han unnlott dette fordi han visste at dette råd ikke ville forhåndsgodkjenne at han gikk til et så ulovlig skritt Derfor foretrak han å konfrontere dette NS-råd med et fait accompli. Og av samme grunn unnlot han å innhente forhåndsgodkjendelse fra disse borgene hvis havn han på kuppdagen publiserte som tilhørende sin nasjonale regjering. Mange av disse utnevnte var ikke engang tidligere NS-medlemmer og også noen av disse protesterte mot Q.s overgrep og mot Q.s egenmektige utnevnelser.

Blant disse var ifølge Storhaus 1.bok også partiets generalsekretär Her er det nu også närliggende å få klarlagt hvorfor omtrent alle de ca. 600 gamle NS-KO-medlemmer ble stående i partiet? Disse hadde da i opptil 7 år vært aktive tillidsmenn i partiet og de hadde som sådanne mellom 1933-36 avlagt s.k. KO-troskanslöfter som bl.a. gikk ut på aldri å skade NS - Disse, som var avlagt i god tro på at partiets virksomhet skulle holde innen demokratiets ramme, var ifølge ordlyden også forpliktende etter brudd med NS. Dissé gamle KO-medlemmer visste da også at Q. anså deres ev. brudd med partiet som en illoyal demonstrasjon som kunne utsette dem for negative represalier.

I denne forbindelse er det nødvendig å erindre om at selv folkedommeren B.i vin sadistiske bannlysning på kollektivt grunnlag opplyser at gamle NS-medl. risikerte å bli fengslet om de da brøt med partiet (bokens 11.side) Mens ellers pressen og dens journalister respekterer yrkesplikten om å granske samfunnet kritisk så opprettholdes det en unntagelse på dette området =

Den og de anser det ennu som TABU å anføre et ord om disse på denne sida omtalte formildende omstendigheter som foreligger m.h.t. slike NS-medlemmer som var aktive i partiet før 9.4.40 Som også tidligere opplyst så nedla L. 12 dager etter NS maktovertagelse av 25.9.40 sitt tidligere tillidshverv i partiet. Men som vi nu i årtier har fått bevidne har pressens representanter laft som om det kolosale NS-oppgjøret ikke voldte noen nevneverdig problemer det er egentlig først i år disse såvidt later som om de har fåttvite at det skjer overgrep mot de evig sosialt utstøtte som er et demokrati helt uverdig:

Men da en eldre dame ringte til en avis i år å erindret om at en gammel mann på over 80 år var blitt jaget ut av Tøyenparken av pøbler utskjelt som er forbannet gammel nazist da nektet avisens redaksjon å tro henne, da måtte hun først forklare overgrpets detaljer = at det hendte like etter at TV hadde ist Holocaust serien en söndag: den gamle mann elsket blomster og pleide å spæsere der hver söndag, da ble han antastet av en jeng yngre som åpnet samtalen med proboserende å spørre ham :MEN TÖR DU VISE DEG I PARKEN LENGER???

X hadde vært med i NS siden 1933 og blitt stående i partiet som passivt medem under okkupasjonen: og alle der han bodde viste at han derfor landsvikdömtes til 2 års fengsel - og han hadde fått vite at også passivt NS-medl. måtte straffes strengt så straffen kunne virke avskrakkende. Det hadde jo ofte stått i avisene så folk i fremtiden visste hvordan det gikk slike som vrek fedrelandet. Disse som jaet X ut av parken tok det nemlig for givet at denne som tidligere NS-medlem slik som Solem fortolket måtte gjøres kollektivt medansvarlige for likvideringen av norske jøder og de var forbauet over at han ikke selv ville påta seg dette uuglyggelige ansvar! Men behøves det da noe bedre eksempel nå at folket er så hjernevasket i sitt hat mot alle NS-folk at de anser det som en selvfølge å nekte denne gamle en felles merneskerett??

Denne silent conspiracy har selvsagt pågått siden 1945 men det er først i år i 1981 at pressen via TV-serien om solkoresets skygger synes å ha fått vite litt om denne stille terror som fortsetter mere eller mindre icdet skjulte. Det er disse tusenvis av nålestikk som prof. Adolf Hoels talte om i sin bok OPPGJØR MED LANDSMENN i 1951 - Og dette oppgjør synes hevnerne at det er en evig plikt å fortsette - dette ble tydelig røbet i et leserinnlegg under fullt navn i Aftenposten i år da en innsender beklaget at de i Argentina bosatt NS-folk unndro seg etterstraffen. Denne gemene mentalitet kan ikke bortforklaries og den viser klart at det er isfronten som er mest nazistisk innstilt, og det er dette ubeskrivelige hat som fikk en tilhenger av en av Norges mest prominente slekter til i en avisartikkel å spørre om NS-folk har demokrat.re

22 - Enken har gjennem kontakter i Oslo klart å samle inn en rekke eksempler på overgrep som føres år 1944 landsvikdömt NS-medl. i norske sykehus av mange av disse hennes beretninger er så opprørende at det er på tide at de blir velkjente uten Norges grenser - for så via utlandet muligens utenom isfrontpressens boikott og censur å komme til nordbaggens kännedom. Der er f.eks. leger ved store sykehus i Oslo som forbitrer selv dödssyke slike pasienters diste dager. De pårørende som tildels gjøres bekjent med dette tør ikke påtale det fordi de ikke liker "å röbe at deres eldre slektinger var nazister"

De er så naive at de tror at det ikke er velkjente på store sykehus hvor jo hviskekampen mot slike somregel pågår for flu straks de viser seg. Vi her gir et kort citat fra enkens original-manuskript hvor det derom bl.a.heter =

"I dylika fall då klagan framförlts har dessa bemöts med generalla undanflykter från socialvårdens sida om att åldringsvård vid sjukhusen blivit lidande för alla eftersom kapasiteten är så bristfällig och det fattas personell. I almnna ordalag har varja klagan bemöts med fraser om att pga det centralisera och mycket byråkratisera systemetxså kommer oerhört mange gamla individ i kläm å synnerhet om de är oförmågna att sjekv forsvara sin rätt."

Men hvordan skal disse selv kunne forsvare sine demokratiske rettigheter når de fortsatt møter en mur av passiv motstand og s.k. sosiale sanksjoner - f. å bruke den katolske paters betegnelse for negative represalier. Her har Iru Lindh gjort en meget interessant oppdagelse basert på rapporter hennes mann i årenes løp fikk fra Norge om mishandlingen av de politisk fordömte =

Det er meget stor forskjell mellom hvordan disse behandles av mandlige og kvinnelige norske borgere: mens menn somregel er svært prestigebetont og ikke tror at de deres egen sosiale status ville bli negativt påvirket som de ville utvise vanlig ellers normal anstendighet overfor utskuddet så er norske KNINNEN generelt mindre isfrontbetonte overfor parian. De tør f.eks. når de er på tomadhånd med slike tiltale dem men de röber ofte at de frykter deres egne ektemenns kritikk over slik fraternisering og derfor passer de på at den skjer når disse ikke har anledning til å observere dem.

En eldre gammel kvinne fortalte enken følgende om sin egen holdning helt siden mai 1945 : jeg godtok et forelegg for å slippe en rettssak men det ble allikevel vel kjent at jeg hadde stått i NS i 12 år" Og da enken mener at hennes holdning er ganske representativ for hvordan slike forholder seg over for landsmenn så gjengir hun det denne gamle kvinne forteller derom ordrett:

"Jeg tar det jo for givet at få tidligere kjente gjenkjenner meg og unngår derfor konsekvent alle som grunnholdning - med få unntagelser hvor jeg vet at de er positivt innstilte. Dermed at jeg unngår tidl. kjente som regel så tvinger jeg ikke disse ril åpenlyst å demonstrere ved direkte å late s. om de ikke vet hvem jeg er - ikke kjenner meg. Og så noen ab disse skulle ha omvurdering sin fra 1940-45 opprettholdt boikott-holdning så får de vise det ved å gi tegn på at de gjenkjenner meg. Og denne holdning gjennemfører jeg konsekvent - selvsagt unngår jeg teatere, restauranter og feriehotell idet jeg ikke klarer den belsatning som er forbunnet med permanen å måtte innta denne passive avventende rolle - det finner jeg for anstrengende.

For andre nordmenn med litt fantasi burde det være forholdsvis lett å sette seg inn i hvilket helvedete det egentlig må være å leve sitt resterende liv i et slikt miljø hvor det på trikker må manövreres, hvor det også i alle butikker må gås frem med slik taktikk - og det samme gjelder på andre nasjonale offentlige kommunikasjonsmidler. Hun skrev til enken også at hun alltid unngår å godta ev. invitasjoner til sammenkomster selv blant andre eldre og invitasjoner til selskaper må hun avslå fordi hun ikke aner hvilke andre gjestene som kommer og fordi hun ikke i slike sluttet krets kan gjennomføre sin holdning og fordi hun vet at da oppstår somregel pinlige konfrontasjoner: hun forteller at hun engang opplevet å delta i et slikt selskap og da ankom en fin gjest som straks forklarte vertinnen at enten går hun eller jeg fordi vedk. omgås prinsipielt ingen NS-medl. Dermed forlot kvinner for alltid slike gode nordmenns selskaper. Enken forklartexoss i denne forbindelse at landsvikdömt menn somregel unngår jubileer, de sier NEI TAKK om de innbys til treff av gamle speidere, gamle gardister, og kan heller ikke treffe tidl. sportsvenner som jo stiltiende deltok i folkedommen over dem. Derfor forblir slike liv i Norge en skyggetilvärelse full av nälestikk. Og de av dem som ikke klarer å gjøre seg hårde lider evig over uretten.

23 - Og enken fortsetter sin beretning om NS-folk misforhold til landsmenn slik Stiftelsen postk Okkupasjonshistorie, 2014 nyttårtiden en tung belastning for slike NS-foreldre som ofte har barn som helst vil late som om de ikke forstår deres proble mener eller i hvertfall vil slippe å innblandes i dem. Og de løser ofte slike situasjoner resolutt ved å unngå å opprettholde forbindelsen med slike foreldre ved slike høytider og sørger dermed for at disse ikke blir den for and vanlige familiefest = de tilbringer jul og nyttår hos venner som ikke er politisk belastede og lar deres foreldre klare seg selv, dvs. forbli i sin egen krets dvs. i NS-ghettoer. De andre har sørget for å sklere dem der.

Men når det nu i 1981 går så lenthatt at NS-folk systematisk belastes med truende anonyme telefoner om at det skal bli utrygt for dem om de -slik det jo står i avisene - stötter - ja lærer opp nynazister til å hevne seg på samfunnet Denne løgnen har egentlig en ørget interessant bakgrunn og derom er psykologer her i Sverige ganske enige = den skyldes deres frykt for svar "Jössinger tycks tro att eftersom vi plågat om så i årtionden så er det vel äntligen deras tur att hämnas" - devisen om at på seg selv kjenner man andre - eller tror de at de kjenner NS-folk. - hvilket de ikke gjør.

En slik svensk psykolog forklarte enkens mann ifor sommer = "Ni vet ju att ni ej äro dessa monster - att ni ej äro dylika personer som kollektivpropagandan beskriver - och det vet också vi svendkar som verkligen känner er.

De som i Norge har opphøyet seg selv til selvbestaltede opinionskapere har nu innsett at den kamuflerte terror mot NS-folk nu er gått så langt at de må late som om de tror at det kun er små problemer forbunnet med den s.k. sosiale rehabilitering: derom forsøker den radikale prof, A..... i sitt IV bidrag i motboken som i 1966 ble utgitt i UD-regi å innbille utlandet at det er visse NS-element som er helt uegnate til å gjenoppitas i samfunnet isfrontens premisser hvilke er ensbetydende med betingelseslös kapitulasjon. Dette problemet avfeier han på etpar sider på en overlegen måte =

"Settlements of this huge extent naturally gives rise to great human problems - continued punishments means prolonged human sufferings both for those directly inflicted as for their families. Otherwise inhabitants were obliged to assist convicts in finding places in the community but this is complicated for those who betrayed the same. The strong emotional atmosphere which surrounded the NS-proceedings was dramatized by the press which maintains it since. Prof. A. who assisted the chief public prosecutor then, claims that he in a lecture in 1945 also said that it must be avoided that Norway obtains such a great anti-social group. But this was first opposed by the public opinion" - (and MPs still claim that they must have no pardon - that was in parliament last spring by socialist Farmo of Ap.)

"There was first much talk of re-educating the enemy-collaborators singled out as NS-members. Its purpose was to try to make such offenders realize their collective guilt and try to train them in the famous concepts of Norwegian democracy? But we lacked such a vast number of qualified people who satisfied even the security-checks of the radical ecile regime. Those political enemies in prisons camps were available but how could we reach not confined collaborators. (probably wives who were permitted to remain outside the Norwegian KZs) There were also considerations of psychological kind: it had to be prevented that martyrs were created - and in the camps the Nazis were under mutual influence which made them immune to arguments."

"Severe problems were obvious for certain groups: those whose professions required a high degree of confidence as they were condemned to loose such for 10 years. To restore those to their former occupations was psychologically impossible. Some were unwilling to accept inferior works, and they could not resign to our terms. So they became a discontent intellectually well-equipped group who made it their prime purpose in life to attack the many weak points of the NS-settlements and consequently to discredit it..."

But how haven the collaborating NS-members been readmitted in humans terms to our community? This has been most complicated in the towns were the antagonism is most pronounced. But only those who admitted their errors were accepted - (A. ignores that most of the 46000 NS-members who were punished as traitors in court declared to be innocent of the collective accusations of having betrayed their country and refuse to submit to the opposite term - A. calls them aggressive and defiant on page 15' of his book

24 - Vet yngre journalister hvordan juristen Harsem ble mishandlet
Stiftelsen Norsk Rikspasjonshistorie, 2012 utgitt en serie med kritiske böker om og mot de
mange rettssvikerne og i boken UTROLIG men sant hadde summert opp i
45 punkt alle moment som bidro til at så mange i 1940 var i god tro?

Jo han blev naturligvis i likhet med milorgsjef Langeland trukket
for retten og dømt fordi han anigvelig skulle ha utvidet klöften i
folket mellom de gode og de så dårlige nordmenn. - Har man noengang
hört om et større hukleri? Her foregir disse höye dommere at de et
øyeblikk skulle være bekymret over denne klöft og over at den kunne
 bli for stör - har man hört på mäken til fariserånd?

Det er jo nu prö slutten av året 1981 helt klarlagt at sterke krefte
innen isfronten - stöttet av isär den radikale pressen - hele tiden
systematisk har forsökt stadiig å öke denne sosiale klöft mestmulig.

Rent logisk vurdert så kan altså av denne dom sluttet at dens pre-
misser må være at fordi sannheten om juridiske og politiske justis-
mord avslöres gjennem Harsems böker og ökes dermed motsetningen til
aktoratets seirende övergrep og derfor må hans sannferdige kritikk
fordömmes - den kunne jo ellers bringe hele NS-oppgjöret i fare.

Og det er denne metoden med s.k. injurieprosesser som systematisk
blitt benyttet mot alle som i årenes lop har vovet å angripe NS-
gjörets falske kollektive teorier = således fant man ut at Hweins
bok utgjorde historiefalskning - og i Norge kan det henvises til
en lang rekke dommer i hvilke kritiske böker er blitt forbudte og
beslaglagte = Langeland utgåv 2 böker om "dömmer ikke - ti da ska i
selv bli dömte - og fant man set särlig opprörende at et NS-medlem
hadde utgitt sitt skrift på engelsk og kalt det WE ARE NO CRIMINALS.

Men da var da omrent de samme metodene som Hitlers brykte når han
lave sine bokbål over forbudte böker - og i tidligere tider hadde
vi jo også troskamper hvorunder f.els. katolisismen førte index =
lister over forbudte böker - så det finnes da nok skremmende for-
bilder - men sammenligningen er haltende idet ingen av disse tidl.
regimer fremstilte seg som som noen super-demokratier hvilke Norge
gjör - som hykrende foregir at der hersker yttringsfrihet slik som
Grundlovens §100 foreskriver - det er bare et stort aber og det er
at demokratiets regler gjeller ikke for disse politisk og sosialt
utstötte og derfor spurte Huitfeldt i en artikkel i Morgenbladet i
sommer om disse fordömte NS-medlemmer virkelig har demokrat.rett.?

Her er det närliggende å måtte besvare følgende innvending: om det
nu er så at derex NS-folk stadiig utsettes for åreskrenkende over-
grep hvorfor går dere da ikke til saksanlegg mot den eller de som
fornärmer dere? Her må svare at for det første så skjer all denne
pressehetz somregel kollektivt og kan dermed ikke konkretiseres og
for det annet så er det som vi i de siste år etter har fått erfare
så NS-folk som føler seg sterke nok til å tåle den ökede mobbing som
dermed de og deres familier automatisk kommer til å bli utsatte for.

Av alt detre må egentlig kunne sluttet at alle NS-folk stort sett er helt
rettslöse i Norge fordi deres forsvar som mennesker forhindres: Men hvem
skal kunne bidra til den omvurdering som i Norge synes å være forutsetningen
for at en siden mai 1945 utstött politisk minoritet skulle kunne gjenvinne
menneskerett i eget fedreland - og hvorfor tolererer politikerne der at det
forhindres? Det som var voksne i 1933 dvs. ca. 20 år da er jo omkring 70
år prö 1982 - og de fleste av dem har vel for lengst oppgitt ethvert håp om
selv å få oppleve en slik sosial likestilling.

Denne särgruppe hvis rehabiliteringsrett her forfektes skal altså hele si tt
liv nesten forjeves forsöke å vinne forståelse for at den
som patrioter 9.4.40 ikke hadde noget fritt valg : de kunne som kollektivt
forhåndsdömte kunne hjelpe landsmenn på den post de da stod - de måtte ut-
nytte den omsfendoghet dä de pladeslig var blitt insiders som nöd stor til-
lid hos en mektig politisk gruppe - som de ikke lenger hadde noe tilfelles
med - ja de fikk da av andre höre at de ikke med brudd med NS måtte ödelegges
den privilegerte stilling de da pgaö force majeure befant seg i - ja Lindh
ble sågar av jöder i 1940 anmodet om å bli innenfor NS som deres hjelperé

25 - Disse idag mange mennesker klarte ikke alrså engang å sjenvinne den so-
siale Stiftelsen Øksendals historie 2014 8.7.40 - som unge - det sier jo alt om hvordan der-
liv har vært: det har forblitt en evig undertrykkelse - de har ikke i sitt
eget land kunnet føle seg som FRIE mennesker - dette mål som jo alle jössin-
i d e 5 lange okkupasjonsår hevdet var det store mål - et fritt folk igjen.
Disse har nu i hele 37 år vist at denne frihet ikke skulle omfatte alle dem
som de trodde og tror er deres politiske fiender. Men det tragikomiske her
er jo nettop at vår särgruppens NS-veteraner hele tiden også kjempet for det
te samme mål - medn det ville disse fanatikere ikke anerkjenne tross klare
bevis - i Lindhs ble det dokumentert over 100 enkelt-operasjoner til gunst
for nödstedte landsmenn - - her da ikke medregnet dusinevis av viktige ad-
varsler - en rekke motarbeidete aksjoner - og serien av anbefalingsbreve..

Enken forteller at det blant hennes omgangskrets i Skåne er blitt brukt
mange treffende betegnelse om disse politisk fordømte i Norge : noen sier at
de befinner seg i indre exil - som dog er noe anderledes ørtet enn i Sovjet
men at forfølgelsen stort sett ligger på det samme plan. Andre kaller disse
for displaced persons i eget land mens de fleste finner at det er mest pas-
sende å si at de er isolert i NS-ghettoer - dette må god forståes i en noe
overfört betydning eftersom de som oftest utgjør sorte flekker i et ellers
så eegelerent landskap eller område. De merker ofte at de som negre utset-
tes for press om at de burde forsvinne fra fine strök og innlogeres i små
boliger i store blokker fordi deres närväs der anses for å være minst gene-
rende. Og mange slike gemenheter omtales i enkens bok med sikre kilder.

Men har det ikke i år skjedd noe i Norge som kan påvirke isfrontens status quo? Her i Sverige tror historieforskere at Øksendals bok ihøst om Quisling
befatning med Wesenbung i 1939-40 må føre til en mere saklig vurdering av
omfanget av den s.k. 5.kolonne virksomhet: det forekommer disse at Ø.i stort
omfang baserer sine anförsler på Ristes utredning i motboken kalt =

"War comes to Norway in 1940" - comprising 44 pages and starting with the
old policy of neutrality - then Britain-France and the Iron Road - initial
plan - the big plan - final allied decisions PS on decision-making - than
the german plans - the development of an idea - Quisling in Berlin in 1939 -
Studie Nord - Weserubung - the onslaught and Ristes afterthoughts =

Let us start with his conclusions thus :"A defeat as that inflicted on Norway in 1940 is inevitably followed by the trial to find the guilty? Historians are bad at that game: the judgement of history is seldom that of historians. The brief unequivocal and damning conclusions of what did happen should or might have happened are usually alien to the conscientious searches for the nearest approximation to objective historical truth...

However historians must be willing to ignore legends and distortions that tend to develop on painful sections of the past. (this confirms de Jong here allready stated theory) Regarding the norwegian neutrality up to 9.3. 1940 the frequent accusations of the governements crívinal and stupid of the situations that arose are emotional judgements. However weak, ineffective shortsighted and clumsy the governments action mat at times have been they were inspired by a desire to remain at peace with other nations - and they were supported by the majority of norwegians. There was nothing in its policy that entitled other powers to violations of norwegian territory under pretext of international law. And as to the lack of foresight of which the government stands condemned by the events it should be remembered that is was the whole nation which was caught mentally and physically unprepared (and why was Norway then so unprepared?)

Considering the norwegian Kriegsschuldfrage as between Germany and Allies the current schematic timetable comparisons of plans etc.on both sides cannot explain away the fact that the actions actually undertaken by the opponents were different in character. The minor british violations of norwegian territories: Altmark 16.2.40 and mine-laying 8.4.40 were flagrant but could not justify the assault carried out by the germans. The argument about Germany forestalling allied actions against Norway may have retaatory and defensive ring but the fact remains that not even the standards of international law can provide justification for german invasion of Norway in 1940---" (litt forkortet) Ristes eftertanker virker jo forholdsvis objektive i motsetning til den krigspropaganda som pressen ennu anvender...

26 - Forutsettende at leserne skaffer seg innsikt i Øksendals bok Wesenubun
så gjen^{Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014} is derav her kun de avsnitt som omtaler Quislings forhold i Berlin i
1939 = FROM SUCH CONTEMPORARY evidence as the archives of the German Naval
Staff and general Jodl's diaries (he was then chief of operations in Hitlers
Supreme Command) and of Rosenberg himself (his political diary published in
1964) historians are able to establish a fairly clear pictures of what hap-
pened during Q.s visits to Berlin - wrote RisteFrom his following informative
we quote that Q.was received by Rosenberg 11.12.39 and that he then alleged
that the pro-british circles in Norway lead by C.J.Hamobrc were then insen-
sifying their efforts against Germany (Einkreisung etc.) Q. then according
ro R.s words "again put forward concrete propposals for preparing a german
kanding at que request of a new Q-government that would be set up.

While R.informed Hitler of Q.s stay in Berlin Q&and Hagelin met admiral
Raeder: The record of this conference reports Q.as having stated that to R.
that England would not in the long run respect norwegian neutrality and that
there already existed a secret agreement between the british and the nor-
wegian governments.According to this in case of war between Norway and a
great power engglish troops were permitted to land near Stavanger and Kr.-
sand and establish bases there.Q.also stressed the danger to Germany from
such developments and proceeded to explain the role that he and his follw
wers could (would) play in that connection:"NS wishes to forestall such an
english step by putting corresponding bases at the disposal of german for-
ces.Therec were already men in important positions such as intelligence,
mail and railways in coastal areas that had been engaged for that cause-

Q.innbiller alltså Norges kommende fiende at det er hans menn som skulle
påtatt seg omtalte rolle som 5.kolonne og dette er så også under NS-opp-
gjøret krtitikklost blitt misbrukt for kollektivt å belaste alle de gamle
NS-medl. som potensielle5.kolonister. Enken forteller at da således hennes
mann i retten betonte at han arrestertes våren 1940 mens han lå ved fron-
ten i kamp mot fienden så repliserte fagdommeren at nok ingen slike arre-
stasjoner fant sted uten at det kunne anses som sansynlig at spionage forelå.
Han gjentok faktisk aktors falske anklage derom uten å kunne bevise dette.

Det er nettop denne svindel tittmester Harald Normann så sterkt påtaler i
sin bok "De 5 förste dager - 9.april 1940 i perspektiv". Der understreker
N.at slike masearrestasjoner av hundrevis i NS-medl.da fant sted i da ennu
ubesatte deler av Norge og at disse var basert på Ap-regjeringens ordre av
14.4.40 til HOK = Härens overkommando (dette kan ikke gjentas for ofte)

Innledningsvis i dette avsnitt opplyser Riste utenlandske leserne fölgende
om NS:"Q.a major in the norwegian army, had been minister of defence during
the 2 years 1931-33 in the agrarian government.In may 1933 he founded NS
national unification, -its program was fascist-inspired and it failed to
assert itself at elections - so it existed as a rightist fringe of norwegian
politics. Not before summer 1939 did Q.s german connections show some pro-
mise (?) and then it was the entourage of Rosenberg who in their "nordic"
enthusiasm took more active interest in Q.and his followers (?) Q.met Ro
nberg already in june 1939 and that autumn NS remained in contact with k.s
org.through Hagelin,who lived in Dresden.By dec.Scandinavia had been drawn
into the focus of great power politics through Sovjets attack on Finland...

Senere heter det: "Q.s proposals in Berlin in dec.1939 was linked with the
claim that because the Storting - the norwegian parliament had recently
prolonged the period between elections from 3 to 4 years - a decision
which in Q.s view was unconstitutional both the Storting and the labour
government would hold power illegally after 10january 1940 This would per-
mit NS to step forward --- skulle Q.bl.a. da ha forklart sine kolleger.

Avsnittet om Q.s Berlin-besök i des. 1939 fyller 4 sider hvorav her utdraget
fortsetter = "Admiral Raeders only recorded reactions to Q.s ideas was to
tell Q,that he would bring the matter to Hitlers attention -and on dec.12.
R.had a meeting with the Naval staff where Q.s ideas and the norwegian pro-
blem was discussed after which R.had another of his frequent top-level con-
ferences with Hitler on the naval situastionö: present at that meeting was
generals Keitel and Jodl and Hitlers naval aide-de-champ von Putkammer.The
conference report shows that the norwegian problem was the dominant topic
with Raeder reporting on Q.s statements of the previous day

27 - It was discussed that if Norway to fall into british hands might decide the war. Raeder saw but one way in an ev. german seizure of bases on the norwegian coast = it was bound to provoke strong british countermeasures against german ore transports from Narvik and this might in the long run do too tough a challenge for the german navy, - Raeders proposal, to which Hitler gave his provisional approval, was to allow OKW to concr. plans with Q. for the preparation and execution of an occupation of Norway - either by peaceful means e.e. german forces called in by Norway - or by forces. General Jodl's diary expressed this proposition in these terms : "Two cases, what happens when we are called in, and what do we do if we have to gain a foothold by force? OKW shall work out a study in contact with the previous defense minister of Norway. - Hitler decided to have another talk with Rosenberg before making up his mind if he should send Q. personally. After the latter had talked with Hitler R. that same evening had another long conversation with Q. The result of this talk was communicated to Raeder by post. This letter dealt with whether to recommend Q. for an audience with Hitler - reluctantly deferring to Raeders expertise concerning the possibilities of actions in Scandinavia. And in an enclosed memorandum gave - inter alia - further details of Q.s rededentials and particularly Q.s relations with the norwegian army.

Further: on 14. december Raeder invited Rosenberg to his home and they both agreed - according to Rosenberg's diary - on the risk and necessity of the action. Then Raeder together with Schweidt (Rosenberg's adj. att) took Qo and Hagelin to see Hitler. The outcome of Q.s meeting with Hitler is consistently reported in Jodl's diary in the following way = Führer confers with norwegian ex-minister of defence - 17/00 he commands investigation with the smallest of staffs on how the occupation of Norway can be carried out. 18.15 corresponding order from me to captain von Sternburg. In Rosenberg's diary appears

a more detailed account of this conference, evidently based on what Quisling, Hagelin and Schweidt reported to him that same evening. according to this source Hitler in his opening monologue said that he preferred Norway to remain neutral but he could on the other hand never permit England to get hold of Narvik. - After reading through a memorandum which Q. had handed to him concerning the need for greater germanic (germansk) unity Hitler then listened as Q. explained the norwegian situation to him. Q. before leaving Berlin

had another audience with Hitler on 16. december during which he was finally assured that "help" from Germany would be forthcoming. At other meetings Q. also met representatives of the german foreign ministry and the naval staff and Hitlers aid-de-champ colonel Schmundt. Q. left Berlin 20. december 1939 and Rosenberg wrote in his diary that "the first stage of the planned norwegian enterprise is completed".

"Men når kildene i 1940 sammenligges så er det flere motstridende informasjoner om hvordan den vid re invikling av begge krigsmotstandernes planer - vi har ikke her tenkt & vurdere disse nærmere men vil anbefale yngre generasjoner å studere slike bøker som Bjørn Bjørnsen NARVIK - reporteren som satt i London i lang tid & grunnet i seansvis av dokumenter som endelig var blitt skaffet og nok forteller mere enn det Riste så skriver f.eks. om hvorfor "the british after that their navy laid minefields in the early hours of 8.4.40 in their note to Oslo off. 11.11.40 only announced that action but hid the fact that 2 brigades where then embarked on cruisers in Scotland ready at very short notice to meet ev. german actions to their minelaying. - Although by then the british admiralty had issued orders to the cruisers to disembark the troops and prepare for major naval emergency following reports of large scale german movements in the North sea." (motbok side 47)

Da har vi alt på side 43 fått vite at den tyske generalen siger den 6.3.40 noterte følgende i sin dagbok: "England and France have demanded the right of passage through Norway and Sweden. Now the Führer will ask Hitler believes start of greater enterprise in west 3 days later?" I en senere nordisk Lexikon over 2. verdenskrig som kom i 1951 heter det om dette i kronologisk fremstilling = MARS 1940 1. Sverige og Norge nekter å la allierte hjelte tropper å marsjere gjennom landene for å unngå Finland 2. Finland gir Sovjetunionen et freestiltak via svensk formidling 3. Finnenne anholder Sverige og Norge om transitering av tropper til Finland 4. Sverige og Norge avslår den finske anmodning om fraridsering av tropper til Finland 5. I Berlin ble denne allierte hjelte en stor støt som et forsøk på å sikre seg Norge...

28 - Riste forklarer under avsnittet "St. til. Nord" hvorfor den "politiske pl fra 1939 matte oppstatte" med en mere direkteaksjon mot Norge. Og i avsmittt Weserubung bekriftes at det var Altrakk-a faren 12.2.40 "which meant the course of grace of that political plan conceived by Rosenberg and Q. the year before After a conversation with Hitler 19.2.40 Rosenberg confirmed this in his diary thus : hence falls the political plan of the norwegians (Q and Hagelin and NC all the ca. 2000 old NS-members) They must remain at our disposal in the event that we will be forced to protect the access to Norway against british strangulation!"

Then Riste writes :"On 20.2.40 Weserubung was the topic of the conference between Hitler and Raeder. Hitler now voiced his concern about the swedish iron ore and Raeder admitted that the preservation of norwegian neutrality offered the most favourable conditions in respect of such supplies. A german invasion of Norway would namely cause a long temporary halt in the supplies that came via Narvik. However , even if this meant the loss of 2-3 millions tons of ore a year the sure prospect (alternative) of complete stoppage of all swedish ore supplies under a british occupation of Norway was infinitely much more serious..."

Den 3. fagmann som mobilisertes av UD's presseavd. som medarbeider i moboksen var selvstyr prof. Skodvin som skrev del II = kalt "Norway under german occupation" Volens 2. del på 40 sider omfatter følgende 11 kapitler = Germany policy - co-operation with the norwegians - The consistency of that german policy - Resistance and collaboration - NS controlled by the Reichskommisar - the strength of the resistance - Q.s military co-operation with Germany - Q.s army - Norways enemy - mobilisation for Germany - nazification - gentle or violent - The test of strength - and Quisling and his role -

Sk.s first 4 pages comments on german policy: he claims that norwegian objections to accept Hitler as protector of norwegian neutrality should have caught the germans totally unprepared? They should have assumed that the presence of huge german troop sections in Norway should have made the labour government bow to their terms of peaceful cooperation = these were presented by min. Braver to dr. Koht in a memorandum very early on 9.1.40 Allthough this memo was looked upon as an ultimatum Sk. claims that it only represented the 1. german stage: "A 2. and more comprehensive set of obligations was in min. B.s hands to be presented at a later date when binding arrangements had been made"? (here is referred to Sko.s book in 1956 called= Striden om okkupasjonsstyret)

That night at 7.32 Q. broadcasted his speech over Oslo radio in which he proclaimed a new government with himself as prime minister. Who declared that the labour government had been deposed and that all good norwegians were to cooperate with his new regime "among those Q.had chosen were many outside Oslo and EVEN OLD PARTY MEMBERS reacted with great hesitation and reluctance and two of them who were officers reported instead for duty with their army units" - although Q. had annulled mobilisation. (this reveals the false warpropaganda of old members as 5.column)

Skodvin even admits that "there is no evidence that Q. had any secret understanding with Hitler as to his take over on 9.4.40 - apart from a few vague allegations from the Rosenberg camp and some rather tenous deduction in military documents. But it only seemed that Q.had predesignated to a german role

"But the idea of Q.s coup then had been dismissed by the german planners at an early stage that year as entirely unrealistic. So about the practical side of Weserubung Q.knew as little as anybody else. (including old NS-members) So Q.then in hotel Continental wrote his proclamation including his list of cabinet members whom he had not previously consulted. (also old NS-members refused to figure in the same)"

Skodvin goes on to tell us that Q.appearance was replaced by the Administrative council (adm.rådet) appointed 15.4.40 and approved by the Supreme court without previously consulting the king. But already 24.04.40 Hitler nominated an ex-Gauleiter as Reichskommissar of Norway which meant that this Council with certain political liberty was placed under RKs command. - When RK in an aggressive speech 25.09.40 explained why Adm.rådet had to be replaced by the Council of commissioners ministers he declared that the pledge of the old parties to collaborate with the occupant had not been kept although he that summer had received more than 20 proposals for a national government. RK underlined that "the road to norwegian liberty went through NS and this led to a mass support of that party= by the end of 1940 more than 20000 new members were enrolled i.e. 24000 mbrs

29 - According to Sk. s statistics ca. 16000 NS-members were enlisted by nov 1943. Stortingsetts oversikt over medlemmer i NS fra 1943 viser at about 6000 norwegians had been NS-members during the 5 years of occupation. This corresponds to about 2% of the population then. (landsvikpolisen klarte etter frihjøringen kun å få tak i ca. 3000 av nemlig 46000 og pressen er derfor eneste som har fått forbitret over at man ikke gikk ennu strengere frem mot NS-folk - men forsvarer jo samtidig at ca 200.000 tyskerarbeider ble fritatt og beholdt sine stemmerett og høster 1945 sterkt bidro til at Stortinget fikk ca. 60% socialistisk representasjon)

I Gerhardsen memoirserie heter det at man måtte da førststå at arbeiderne foretrakk bedre betalt tyskt arbeide - og det var kun en Osloavis som svært modig tilslutt seg å komme med noen små berøkning om at slik bistand til fienden måtte da være større enn den passive NS-medlemmene skulle ha utøvet. Men ingen avis tør ennu erindre om at 4 HRF-commere mente at slike NS-medlemmer ikke støttet fienden i strl. § 86s forstand. Vill det skje før år 2000 ???

Av de landsvikdömte NS-medlemmene blir prof Skodvin forståelig nok ansett som is-frontens advokat men vi i særgruppen synes dog at han gir oss virkelige NS-veteraner en viss kredit. Således skriver han f.eks. på side 68 i metboken = "Old members seem to have been very critical-sceptical about the majority of the new members - seeing them as follow-travellers with economic and similar opportunistic motives" - as causes for their sudden comprehension of NS -

On 1.2.42 Q. was promoted to ministerpresident of a new national government composed of more than 2/3 NS-members. By then RK. had shown that he looked upon it as his prime task to subordinate norwegian politics to german war aims. But his wish to see the Storting appoint a Riksråd had failed because it had been impossible to have the german demands for a certain amount of "reliable" men accepted. "There was no room for Quosling in Terbovens plans" Skodvin concluded. So when he still tolerated that Q. was promoted 1.2.42 it must be assumed that a certain compromise was reached...

The research on this part of norwegian history is still lacking because too many important documents are still not open to public scrutiny and although this has lately been strongly criticized it seems that certain secrets must be protected - But it is high time that it becomes known why general Fleischer advisedly were dismissed and why general Ruges compromise in 1940 has so far only been questioned by Sverre Hartmann in his SØKELYS på 1940 ???

Naturally it is impossible to deal with these complicated politc matters in 100 typed pages and prof. Skodvins studies cannot be commented properly just in a few pages here : What seems very strange is that there are only a few selfselected or state-supported experts who are supposed to interprete the right versions of that part of norwegian history. In this realtion it must again be underlined that norwegian historians have upheld the tradition of supporting the politicians memoirs - which this time are very distorted.

The best existing proof of this is that 3 leading men from that period - in court prior to prof Schanckes execution refused to admit that they had previously seen the document of capitulation so they had to be reminded of their signatures on the same confirmed that they lied. Here must also be remembered that many important documents from that time are still "missing" for convenient reasons. But important copies have been found and indirect reconstructions have been possible - based on papers found in different archives.

It seems that many still important norwegians are interested in preparing the ground for an improved "judgement of history" and that in this procedure it is necessary to blame NS and NS-members collectively still further. And VG efforts to encourage the increased distribution of NS-namelists seem to be one mean to this end. This is confirmed by a recent neutral Gallup =

Enken for forelagt denne iråga for mange landsmenn og deres svar er dette : "Denne terrørs hensikt kan kun føre til å øke den sosiale kompromittering av alle NS-medlemmer. Dermed forfører folket til å forsøke å finne kjente navn fra deres omgivelser på disse listen og drive etslags livsvarig etteroppkjøl mot disse, de skal forfølges til sin død om de ennu lever i Norge og i den anledning samarbeider representanter for isfronten likalt med å fastholde og levende gjøre deres syneregister også for barn og barnebarn. Dette kan kun bidra til å øke motsetningen mellom disse og alle de andre som gjennem innstans selvpropaganda sørger for at dems egne krigsroller blir stadig mer strålende"

30. siste side av 2.utdrag av enkens manuskript som publiseres i London hösten 1982. Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014 i hvilket det fortelles om hvordan kollektivoppgjøret av NS-folk i desember 1945 sosialt likviderte hennes ifjer avdøde mann - som var en av Norges største jødehjelgere mer som måtte ofres da BO'et innbragte staten ca. 400.000 kr. hvilket omregnet til idag tilsvarer ca. 11.000.000,- samtidig som firmaets ødeleggelse fr. tok før ilien en sikker årlig inntekt.

Lindh var nok en av de største språkgenier som Norges noengang har fått stort dertil var han i besidelse av en fantastisk hukommelse og kunne f.eks. vite hele lange avsnitt av sin yndlingsfotfetter - Peyrefitte - slike som f.eks. fra boken PROPOS SECRET - recueillis par Claude Chevreuil - issue en 1977 et commenté par l'éditeur Michel Courre les mémoires les plus hardis jamais publiés par un grand écrivain français: P. a chrisi la forme de propos pour ne pas se sentir guindé par les lois du genre, qui comporte un déroulement chronologique ou un groupement par sujets. Donc le monde, la carrière, la politique, la littérature, le journalisme s'y succèdent et s'y enchevêtrent avec le présent et le passé d'une manière exquise.. (impossible de traduire proprement)

Parmi ses ouvrages nombreuses la veuve suédoise souligne LES JUIFS dans laquelle Reyrefitte traite ce sujet dans la même matière que Sartre soulignant les problèmes psychologiques toujours existant entre les français et les juifs encore vivant en France. Elle souligne aussi que ces problèmes sont traités par plusieurs écrivains plus jeunes françaises et dont on peut conclure qu'il existe encore des ghettos juives en France mais volontaires. La France nous donne l'épreuve que Hitler n'est pas le seul antisémite et que les juifs sont encore traités comme une collective inférieure.

Der befinner seg den største euro-eiske jøde-minoritet utenfor Sovjet, fra hvilket land de ennå nektes utreise. I den anledning føregår det nu endelig i de fleste demokratier demokratiske forslag overfor Sovjet mot regimets mis-handling av disse også før at Sovjetets jøder endelig skal få sin frihet. Den store demonstrasjon her i Göteborg foregikk på Kungsportsplatsen forrige söndag hvor mange deltok. I GP av 30.11.81 opplystes at det ennå i Sovjet lever 2,5 millioner jøder som må bære spesielle jødeplass i hvilke det betones at de er jøder. Disse rektes å ha egne skoler og egne jødiske bokforlag og jiddisch-teater. Og import av hebreiske lexikon beslaglegges av tolden som anti-sovjetisk propaganda. Anti-semitismen i sovjetiske masse-media øker stadig frem, det av den svenska støtteorg.s rapporter. Og i Sovjet-avisers karikaturer fremstilles jøder som små og svarte gubber med kjempestore krumme neser. De rektes å få utøve sin egen kultur der. Tusenvis av Sovjet-jøder søker ennå forgjeves om å få utreise til Israel og USA.

Fålg 3 støtteorg. deltok i protesten i Göteborg: NOJS-Sovjet Jewry group - Judiska studentföreningen, og Göteborgs Aktionskommitte för Sovjets jude. På plakatene stod: "Låt Sovjetets judar få utöva sin kultur" och "Sovjet förbjuder undervisning i judiska språket" och "Låt Tjernobylsky få resa till Israel" mm. KGB påstår at Töslagit en polis på armen men trots mange kan vitna att denne anklagelse är falsk riskerar T. att få 5 års straff...

I drottning Silvia's nettop publiserte appell på Røde Korssets vegne heter det at vi inte må skilje mellan venn og fiende - og det burde visse av dagens stortingsrepresentanter bemerket fordi den ennå fortsetter hetzen mot Hanna Kvanmo som dog foreløpig holder stillingen der som omstridt av noen også likt av mange. Vi gjentar etter: hvorfor har ennå ingen norsk kvinneorg. vovet å protestere mot denne uverdige behandling av en av folkets kårne...

Mens dette 2.utdrag avsluttet 5.12.81 melder GB om det siste 40 års krigsdataet= "søndag mørger 7.12.41 anfall store japanske flystyrker US-flåtebasen Pearl Harbour - beliggende noen km nordøst for Honolulus Waikiki beach. "Det er intet å bekymre seg over" sa en amerikansk offiser som fikk en radarmedding om anfallet som begynte kl. 7.05 morgen. OAHU ble bombet og Manila, prsident Roosevelt announced.. "Åtskillig forskjell har sedan dess utrønt varför Japan kunne uppnå total överaskningseffekt? Washington fick många varningar i god tid: Stalins mesterspielen tysken Sorge mälde från Tokyo att Japan amnade slå till mot USA og Stalin lait rapporten gå vidare til Roosevelt. Och USA lyckat bryta japanska diplomatkoden och kunde av telegramtrafikken utläsa at mot had aggressiva avsikter mot USA. MEN sen i Norge før 9.1.40 så ignorertes slike advarsler og sider söktes syndebukker så urett gjordes ansvarlig for 9.4.40

Det hensikt er å gi disse visse informasjoner om NS-oppgjøret så de ikke fortsatt kan hevde å være uvidende derom: de færreste av disse lesere har vel lest de hundrevis av undergrunnsbøker som fine forlag ikke utgir, som fine bokhandlere ikke selger, som fine avis anmeldere aldri omtaler. Det er bøker som er utgitt på eget forlag som det heter eller trykte manuskripter som leses i smug av gode nordmenn - også disse breve betraktes nok av mange som fredstidens illegale aviser dog med den store forskjell at mens det mellom 1940/45 gjaldt folkets frihet så gjeller det nu kun en sosialt kompromitert minoritets frihet - og den later til å være uten noen verdi i dette super-demokrati?

En lektor på Vestlandet fordømte disse jur. utredninger som "nazi-propaganda" tross de tildels er basert på utdrag av anerkjente demokraters skrifter - så det er litt for lettvin: vår juristgruppe har alle førsteklasse utdannelse både ved norske og utenlandske universiteter og disponerer et bibliotek som omfatter alt som er utgitt om NS-oppgjøret siden 1945 på begge sider.

Vi forbereder f.t. bl.a. et 40 års minneskrift 1942-82 over norske jøders skjebne og kommer da bl.a. til nærmere å belyse den rolle statskirken da s'lte - både den legale og den illegale. Og det er meningen at det da vil bli presentert en dokumentasjon i Israel over det reg. NS-medl. dekket av ca. 10 års NS-medlemskap pr. 1942 da kunne utføre for nødstedte jøder - dette har det av forståelige grunner hittil vært TABU åpent å omtale men om det i 1982 av den israelske stat bekreftes at denne hjelpe har reddet mange jøders liv så k' det jo tenkes at også norske aviser tør omtale det - tross isfrontterror..?

Med disse ca. 20 sider til - dvs. her i alt ca. 1300 linjer er det gitt et videre bidrag til den ukjente nyere Norges-historie - denne som ennu fordømmes som "historie-forfalskning" (dette minner jo de erfaringer den jødiske journalist Jakob Rabinowicz, bror til overrabiner fra Munkacs gjorde da han for en forsamling jødisk ungdom berettet om det han hadde sett i Kz. Lg. Treblinka: ingen trodde ham og anså hans beskrivelser for et tegn på sykelig fantasi, først øyenvidners bekreftelser fikk dem til å innse sannheten. Det finnes tusenvis av pårørende til politiske fanger 1940/45 som ennu ikke tør stå frem å bekrefte hvilke hjelpe de mottok av visse NS-medl. og disse beskytter dem...)

Hustruer som i de 7 år 1933-40 hadde vært gift med NS-veteraner fikk fra 1940 av pårørende, bekjente og venner høre at de burde forlate sine menn da disse arrestertes som angivelig fiendtlig 5. kolonne - og når de nektet å bryte med sine menn så utsattes de straks for sosial boikott og ble stort sett av alle andre stemplet som stripete, nazi-kvinnfolk o.l. (i de tyske Kz. Lg. var homosexualitet meget utbredt men medfanger bannlyste kun de som SS hadde avsurt og merket med en rosa vinkel: Overført på norske forhold kan som eks. brukes tyskerkarbeidere som opportunistisk anklager NS-medl. for fiendebistand)

NB: i denne kollektive pressehets omtales alltid alle NS-nedl. som nazister dvs. nasjonale sosialister men de 5% førkrigsinnmeldte NS-medl. var konservative r. sjonalister med kjente gamle slektsnavn: her får det rekke å erindre om isteforbundet ved flere førkrigsvalg mellom NS og andre borg. partier samt å henvise til lektor Brevigs bok om NS hvor det gjøres et stort nr. av den Nasjonale blokk som i 1934 forsøktes dannet mellom NFK Bondepartiet Frisinnede Folkeparti og Fedrelandslaget - fra 1945 kalles denne forsøkte allianse for fascistenes første store fremstøt i Norge. I Blindheims frontkjemper-bok av 1977 finnes også hundrevis av slike navn hvorav mange var gamle NS-medl. og tilhører landets eldste slekter: Bl. har gransket ca. 400 ls.-saker og lister over 709 fallne, hvor han også flere av oppr. tysk og russisk adel som v. Ahnen, v. Weymarn, v. Lutichau, og Sakonnsky-Tchegodaeff, hvis far var første og hvis under NS-saken kalte seg prinsesse, idet hennes far var først Bobrikoff, en bror av den finske visekongen som ble myrdet i 1904 (kapitel: familiebakgrunn)

Når man leser Magnus Hole Jacobsens interessante artikler i Aftenposten om overvåkning og rettssikkerhet, senest 21.5.81 må man uvilkårlig spørre om hvormange av de ca. 46000 ls. dømte NS-nedl. som figurer på disse lister over potensielle statsfiender? J. har jo i tidligere artikler bekreftet hvordan store bedrifter får klarlagt om arbeidssøkende er blant de ca. 93000 mot hvem det ble opprettet ls. saker - og som vi synes ikke de av dem som unngikk ls. sak fordi "saken ble henlagt pga. bevisets stilling" ikke at denne floskel er rehabiliterende. - 31.5.81 Førkrigsinnmeldte annestidømte NS-medl.s juristorg. (25 sider)

Eksamplar på patrioterens tvungne dobbeltpill under okkupasjonen =
Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

I år har etter en av Oslos radikale dagsaviser på en håndig og nedsettende måte omtalt NS-dobbeltpillere - det skulle være underforstått at de konseksjoner de måtte innlate seg på for å sikre dobbeltpillet ihvertfall skulle ha hatt slik propagandamessig verdi at ingen nasjonal innsats kunne oppbevies det. Og når aktorer ikke så noen annen utvei til å diskreditere disse så grep de til den svindel falskeligen å påstå at NS-medl.s dobbeltpill først var blitt påbegynt i 1943 da det tyske Stalingrad-nederlag hadde klarlagt at det allikevel ikke ville bli tysk seir. Følgelig, hevdet aktorene, så måtte det fordømmes som yngelig "roing" - det burde da dommerne forstå. Og når noen NS-medl.dom hadde utført et patriotisk dobbeltpill 1940-45 også beviste at de en eller flere ganger var blitt arresterte av norsk eller tysk politi så tillot slike aktorer seg å antyde at disse arrestasjoner var "fixete" etter Stalingrad og kun tilsiktet å infiltrere nazister i freds-demokratiet.

Det spekuleres ennu i at det er komplisert å påvise saksforholdet men som forklart også i tidligere breve kom NS-veteraner, som i de 7 år 1933-40 som aktive var kjente i sitt miljø fra 9.4.40 pga. den kollektiviserte krigs-propagandas sosiale fordømmer mot alle NS-medl. som sådanne i en tvungen tvangssituasjon - som de i 1940 kun kunne befri seg fra om de klarte å overbevise utefronten om at de aldri hadde vært nazister og at de ønsket å bekjempe denne. Men denne mulighet fortonet seg dengang svært illusorisk idet det straks i 1940 lansertes motstandsparoler som bl.a. gikk ut på at å bryte med NS da var feig roing: hensikten med disse var å advare de som da tenkte på å gå inn i NS om at de ved senere brudd ikke ville være velkomne i jøs-singleiren men parolen rammet selvsagt også kjente gamle NS-medl. Dette er siden blitt erkjent men motstandsfolk har forklart at da de ikke visste hvem som var NS-veteran så måtte parolen få et kollektivt preg som det dermed ble forhindret at NS-spioner under okkupasjonen fikk innpass i motstandsorg.

Det kan jo hende at noen av disse som f.t. utformer den kollektive preseehets mot alle NS-medl. har lest expråfø Adolf Hoels bok av 1951 med tittel "Oppgjør med landsmenn"? Derforklarer han at ved fortsatt å bli betraktet av makthaverne som fortsatt NS-medlem så kunne ha ivaretakts norske interesser, hvilket han også gjorde - derom skrev han et 1000 siders forsvarsskrift. (Hoel stod alt på NS valgliste for Oslo som nr.2 i 1933 etter Q.) Tross Hoel fremla overbevisende vidnesbyrd på sin nasjonale innsats å fordømtes han både i retten og etterpå: således presterer prof.Brodersen i sin bok å hevde at Hoel ikke var en av de værste nazister! Selvsagt er det svært mange som kjente Hoel som vet at han aldri var nazist men ingen av disse turde fremstå å bevidne det da prof.B. kom med sin tarvelig falske beskyldning, basert på krigspropagandan om at alle NS-medl. skal stemples som nazis.

Tiltross for at prof.Marstrander, da han i 1952 anmeldte Hoels bok, ga ham en glimrende attest som patriot heter det i vulgår dagligdale og i isfrontpressen at "universitetet desværre ble ledet av en nazist under krigen." Ennu er det ingen som tør røre ved denne falske påstand Fordi da exilregjeringens representanter vendte hjem fra London så erklærte de at intet prominent NS-medlem bedrev dobbeltpill under okkupasjonen! Og hvem vover vel å imøtegå slike politikeres påstander i dette århundrede??? Da det vel må ansees som ganske usansynlig at de som bestemmer hva som foreløbig skal stå i norske aviser om dette har lest Hoel hvitbok så skal her oppsummeres hvordan prof.Marstrander i 1952 anmeldte den i Morgenposten - kortfattet =

"Hoel var en av de få med tidligere innflydelse som ikke ble ansett som suspekt av makthaverne i 1940 - han tilhørte nemlig fra 1933 det fra 1940 statsbærende parti. Og om vi studerer historien så vil vi vite at det alltid har vært noen patrioter som i okkuperte land har måttet stå frem åpent å tale med fienden. Det er en farlig rolle men den må spilles og Hoel klarte det med glans! For ham gjaldt det å beholde det interne styret på norske hender og de tilsynelatende kompromisser han innlot seg på var alltid diktert av viljen om bestmulig å forsvare nasjonale interesser. Og det gjorde han så derfor er det et uhyggelig misforold mellom hans premisser og den fordømmelse han utsatte for. Ja prof.M.kjenner intet eskempel på et værre misforhold mellom nasjonal holdning og landsvikdom. Av hans kritikk kan sluttet at denne må stå som det værste eks.på juridisk justismord og det er idag ingen tvil om at Hoel snart vil erkjennes som en stor nasjonal martyr..."

2.forts. på eks. på tvunge patriotiske dobbeltspill: Det var i en av de 19
professorer - hvorav 2 var NS-medl. - som kom med innvendinger da prof. Hoel
utnevntes til prorektor av den under NS-oppgjøret skutte Skanske. Til
saken hører at det 28.11.43 oppsto brann i Universitetets aula og natur-
ligvis fikk NS skylden på motstandshold og av BBC - först efter krigen
fortalte de skyldige sannheten: ugjerningen ble begått av en tilhenger av HF
Men provakasjonen fikk hösten 1943 katastrofale fölger: 1250 arresterades men
kun 644 studenter sendtes til tysk leir tildels pga. Hoels innsats. Men slike
patrioter ble også rammet av samfunnets hevn: Hoel forteller i sin bok hvordan
forfölgelsen artet seg, med fängert henrettelse, utsulting og tvangsarbeide.

Her kunne navngis flere offiserer - som får 9.4.40 hadde värt med i NS i opp-
til 7 år som ble rammet av av de kollektive fordommer mot alle NS-medl. og
som som fortsatte NS-medl. mente best å kunne forsvare norske interesser.
Men det får rekke med at kun noen få omstridte navn publiseres: 1. I NS-avis
"Fritt Folk" av 18.des.1937 fremsatte således oberst Konrad Sundlo, Narvisk
kommandant, den alvorlige advarsel at "det norske flyvåpen er en museumsgjen-
stand." Siden ble han jo tiltross for at han opptro militärt forsvarlig närmrast
fremstilt som den som uten kamp hadde overlevert byen til fienden og
den som avisene skrev stod i sterk motsetning til det som står i hans doms-
premissor. 2. major Olav Five er et mere tragisk eks. på hvordan en patriot
fordömdes under NS-oppgjøret - tiltross for att han i kamp mot fienden ydet
en prisverdig innsats. Tusenvis av gardister minnes ham som den strenge men
rettferdige sjef og ble forferdet da de hörte att denne offiseren hadde fått
en 1s. dom på 10-12 år och att rettssaken först ble ansett som avgjort i 1962

Til denne her omtalte kategori hörer också ettlinger av berömte odelsbonde-
slekter som tildels alt er navngitt i disse breve - blandt disse må också
regner Erling Björnson, en son av vår store dikter som skrev vår fedre-
landssang, och som vokste upp på Aulestand - hvor hver 17.mai 1814 feires!
Blant disse landsviksdöme är det representanter för norsk uradel som kan
före sine slekter tillbaka i mellan 20-30 ledd till riddare och ladermenn.

Endel bonde-politikere - som i NS fra 1933-40 så et vern om eiendomsretten -
förble också i NS under okkupasjonen. Disse var i 1940 för kjente för sine NS-
sympatier till att man kan si att de som patrioter hadde et fritt valg och
de foretrakk fortsatt å forsvare norske interesser innan NS fremför å bryte
med partiet och dermed kommer över i ingenmannsladd - hvilket som bekjent
ble den politiske skjebne för dem som då forlot NS och blev i Norge.

Flere medl. av disse grupper har i årenes lop utgitt böcker på egne forlag
som dog är lite kjente idet de systematisk hittil har värt boikottert av
både pressen och de större forlag. Hittil har det kun blitt gjort få unntagelser från denne regel = parole om att nu bör det bli ro om NS-oppgjøret
och derfor så bör slike 1s. dömda ikke få komma till orde. Opionskaperne tar
det för givet att hverken deras barn eller barnebarn akter å forsvare 1s.
dömda fedre och bestefedre - men denne formodning är i lengden neppe realistisk - uansett Ringnes påstånd om att avkommet skammer sig så över att ha slike
förfedre. En av Solkors-seriens kvinnor har jo avisert hele 3 slike böcker.

På samme måte som aktorer och dommere mellan 1945-50 anså det som enslags
nasjonal plikt att sörge för att alla NS-medl. ble idömt strengest mulige
straffer så later det till att pressen ennu ser det som sin säroppgave att sörge för att forhindre att alle disse 1s. dommer i detta århundrade blir
ghenstand för en objektiv overpröving. Derfor vil observante avislesere
bemerke att det i apltene aldrig vurderes om de rettsprinsipp som medförte
ca. 53000 landsmenns sosiale likvidering överenstemte med de bud Grunnloven
foreskriver? Det heter det f.eks. i dens §96 att "ingen kan dömmes utan efter
lov eller straffes utan efter dom." Men som vi vet foregikk det en mycket
omfattende forhåndsstraff under NS-oppgjøret och det var först 21.2.1947 att
Stortinget omgjorde den prov. till mai 1945 hemligholdte exilanordning av
15.1244 till norsk lov! Till mai 1945 ble det då också ansett som en selv-
fölgelighet att ingen kunne straffes som ikke hadde forbrutt seg mot Stor-
tingssitte lover. Hvorfor fikk så ikke Stortinget i 1945 lov till att vurdere
exilregimets prov. 1s. anordninger? Fordi man fant det formålstjenlig att kon-
frontere det med et fait accompli som skulle forhindre en fri prinsipp-
debatt. Enhver som hadde studert juss eller ved selvstudium hade lärt vår
straffelov av 1902 visste nemlig att den ikke kunne rammes passive NS-medl.

3. forts. på eks. ^{Sifteisen norsk OKKUPASJONSHISTORIE, 2014} hvilene patriotiske dobbeltspill: De måtte også vite den betydning som norsk straffelovs-fortolkere før 9.4.40 tilla forsettet, i dette tilfellet det nasjonale og det unasjonale forsett! Den her gitte gjengivelse av den jur.duell mellom h.r.advokat Wiesener, som forsvarer konservative rettsprinsipp og hans motstandere avslører hvordan disse undervurderer nettop forsettets betydning! W.gir i sin bok en glimrende analyse av nettop denne ringeakti for tradisjonelle tidligere gjellende rettslige kautele som fant sted under NS-oppgjøret - da man fant det like graverende i god tro å unnlate utmelding av NS i 1940 etter i 7 år å ha stått i et lovlige parti som å melde seg inn i NS fra 9.4.40

Da prof.Johs.A. nylig skrev sitt bok om det vanskelige oppgjør passet det ham ikke lenger å erindre at han på juristkurset 4.8.45 hadde advart juristene mot å bli ofre for en for kollektiv tankegang: da -for 36 år siden - hadde han betegnet det som uforsvarlig å landsvikdömme förkrigsinnmeldte NS-medl.som i 1940 unnlot utmelding av NS etter str str.l.s §86 idet han visste og vet at slik unnlatelse ikke kan utgjøre forsettlig aktiv fiendebistand!!! Og det er jo nettop derfor at det Justisdeptös 600-siders Innberetning, som Stortinget behandlet i 1964, heter på side 46 at=

"både ut og hjemme var man enige om at disse gamle NS-medl.ikke kunne overføres straffeskyld" men så het det at det var jo nettop derfor at disse var blitt "tilgodesett" i anordningens §4 hvor det dog kun står at de skulle fritas for kollektivt medansvar om de forlot NS så snart de ble bekjent med at dets ledelses virksomhet stred mot straffelovens bud. Men slik viden fikk de först efter 8.5.45 da de prov.exilanordninger også ble bekjente i Norge. Dette s.k.fri finnelsesvilkår for NS-veteraner var således helt illusorisk. Og dette påtales meget sterkt i prof.Skeies skrift sommeren 1945 ~forgjeves!

Så må det da spørre om det i norske aviser ikke finnes reportere med juridisk innsikt som tør ta opp de her beskrevne misforhold??? Hittil har pressen av taktiske grunner foretrukket å omtale NS-oppgjør på en måte som totalt ignorerer de grove feil den dömmende myndighet har gjort seg skyldig i. Den synes bevisst å overse at vår grunnlov av 1814 fastsatte visse rettsprinsipp som et tilfeldig folkeflertall i Stortinget ikke kan tilslidesette. Prof.Castberg har uttalt seg svært tydelig derom under henvisning til flere Grunnlovsbud. Og andre rettslärde har fortolket betydningen av HR-dissensen i prævesaken =

Derom skriver Wiesener i 'Seierherrens justiss' at det var ingen bevisbedömmelse man i lagmannsrettens domsprem.av 16.8.45 i H-saken konfrontertes med: H.var intet representativt eks.Og det er ifølge W.dröjt å hevde at H.måtte forstå at hans medlemstegning 6.12.40 -isolert bedømt- var krigsviktig fiendebistand i straffelovens forstand. Kollektiviseringen innebærer feil rettsanwendung, ev.feil saksbehandling. Men oppgjøret hadde ikke tid til "juridis" pirk" Dog unngikk HR den lett angripelig formulering at H.måtte vite" men godtok dog klisjeen som er vesentlig i lagmannsrrttens domsprem.HR-flertallet sier kun at H.s NS-medlemskap omfatter av gjerningsbeskrivelsen i strl. §86 men det ser helt bort fra at denne §s bestemmelse om 3 års minstestraff hvorved passive NS-forhold faller utenfor § HR fremsatte kun en formodning og kunne ikke konkret vite hva H.6.12.40 var seg bevisst! Men så lettsindig var HR-flertallets dom formulert at H-dommen ble brukt som s.k.prejudikat.

Underdomstolene anså dermed individuelt bevisförsel for overflödig og kunne ha brukt stempler ang.hva NS-folk måtte ha visst, vurderingen ble summarisk. Mange dommere gikk ikke engang spørre NS-medl. om deres subjektive forutsetninger:og om förkrigsinnmeldte betonte at deres NS-tilslutning skyldtes patriotisme så ble de avbrutt med frasen at de ikke var tiltalt för förkrigs-forholdet -som om dommerne ikke forstod sammenhengen! Og den var at de aldri hadde vært i NS under okkup. om de ikke hadde vært medl.fra 1933-36 og fra 9.4.40 og som tidl.aktive da av forståelige grunner kom i en tvangssituasjon.

Også de svenska rettslärdes utredning av 1955, som sterkt fordömte NS-oppgjøret, forsøkes avvist som nazi-propaganda av visse norske aviser som forhindrer og motarbeider at dens begrunnelser blir bekjente i Norge. Hvorfor? I 1933 deltok NS i klassekampen mot Ap.akkurat som Fedrelandslaget fra 1925 Begge disse nasjonale org.ble alt da av Ap.betegnet som fascistiske. Mogens satt i varetekts i 13 mndr.för han emigrerte! Så gjennemförtes at passive NS-medl.var nazistiske landsvikere,og dermed eliminertes Ap.s farligste motstandere. Så å omvurdere disse betyr å styrke fronten mot Ap.Men kun et borg. parti här för en Stortingsvalg sagt at NS-folk var velkomne der...

Psykologisk forklaring på hvordan smart propaganda etablerte som syndebukk som skulle avlaste de øvrige folks samarbeide med okkupanten 1940-45 =
Statens norske Okkupasjonshistorie, 2014

Her gjorde de 400 illegale aviser et godt forarbeide med sin ensberretde krigspropaganda i hvilken de fremstilte NS-folk som kriminelle, sadister, bærme, ånssvake idioter, angivere, terturister tyskerlakeier osv. osv.

Men også BBC's norske avd. produserte stadige rykter om NS-folks usselhet idet også dette massemedia stadig gjentok at alle NS-folk var nazister, quislinger og naturligvis landsvikere. Disse slagord ble systematisk repetert sent og tidlig så det gikk inn i folkets bewissitet. De var kollektive påstander som ble innprentet i 5 lange år og det ble fremstilt som den viktigste "oppgave" etter gjenreisningen av landet å gjøre opp med disse som hadde votet å forblie eller gå inn i NS etter 8.4.40. De var landsvikere med hvem det skulle gjøres kart prisess. Dette var den rene gjernevask:

Og da frigjøringen kom så var det straks aviser både i Oslo og andre byer som erklærte at de ca. 8-10,000 overlevende frontkjempere dage var talte: dermed krevet de at det på bosjekvæmaner skulle føretas massehenrettelser.

Men isfrontpressen klarte ikke å oppe folket til en så skjendig udåd - den måtte også slå seg tiltåls med at kun ca. 30-40 under NS-oppgjøret ble avrettet - deriblant exprof. Schancke - hvorved det ikke kunne forhindres at han ikke bare før NS-medl. ble en martyr

Det gjeller framvrig at all utvikling er forandring av de tidligere tilstander men når det gjeller NS-oppgjøret så består i over 30 år STATUS QUO - ingen av antyfete amnestilover ble gitt - ingen erkjennelse om de politiske justismord - det erklæres kun i Justisdept.s Innberetning på side 46 at både ut og hjemme erkjentes at forkrigsinnmeldte NS-medl. ikke kunne overføres noen straffeskyld - men allikevel fortsettes kollektivhets mot alle NS-medl.

H.r.adv.H.Kiær Mordt skrev i sin bok "Det urettferdige rettsoppgjør" i forordet at det "hersker teroristiske tilstander i en overgangstid da den fryktelige menneskejakt pågikk." Og det gikk rykter om at nede på landsvikad. inntok så mange falske angiverier mot NS-medl. at store komplikasjoner oppstod. Hver av disse ble nemlig nøyaktig undersøkes i håp om at noen var korrekte.

Isfronten har da også gjennom en menneskealders kollektivhets oppnådd at ingen av de landsvikdømte NS-medl. kan føle seg trygge overfor sine landsmannsfortsatte gemenhet, lumpenhet og nedrøghet og at de må beskytte seg mot disse på enhver mulig måte - de må således bedrive den samme mot-overvåkning som disse åpent skryter av å ha bedrevet siden 1940. De må alltid være årvåkne og på vakt mot fortsatte overgrep og hele tiden passe på at super-jøssinger og res avkom ikke får anledning til til hverken å provosere dem eller utsette dem eller deres familier før livsvarig etterstraff - som bedrives på mange måter. Særlig finner isfronten hviskekampanjer effektive: således har mange NS-barn som søker arbeide fått merke hvordan konkurrenter foran dem i køen hvisker stikkordet til personsjefer: hans far var nazister under krigen....

I dommere som etter NS-oppgjøret har vært værst for NS-medl. er ikke fagdommerne som i sin tid påvirket de ca. 40.000 legdommere til å førmå slå fram slik isfrontparolen foreskrev men disse legdommere som jo ikke åpent kan erkjenne at de ofte dømte mot bedre vidende og derfor hårdnakket forsvarer det de gjorde. Blant disse fantes det som bekjent også tyskerarbeidere som vel må betegnes som ennu inhabilere enn de øvrige, idet deres dommerholdning diktertes av opportunistisk selv forsvar. Og disse dommere er jo alle så gjennemsynret av s.k. anti-nazistisk forbrødring at de ser rødt bare de hører det minste kvinnelige lille pip fra slike som var i NSUF i konfirmasjonsalderen mellom 1940/45. Men forstår da ingen av disse hva. gutter fra skauen hvikket mot det krevdes av disse kvinner å stå frem i TV overfor hevnerne?

Den sportsånd som folke måtte ha vært besjelet av før 9.4.40 den later til å være helt ubefinntlig siden mai 1945 - ihvertfall i forholdet til NS-folk. Det er ihvertfall helt blottet for enhver antydning av fair play og derfor fant da også August B. det påkrevet i Farmand 22.4.81 å påtale at man sparker da ikke fallne fiender. (at han betrakter NS-folk som fiender viser da hvilket patent isfront-representant han forblit) Men en parole har folket sabotert - den om at det da endelig må bli RO omkring NS-oppgjøret -parolemakerne har i 1981 fått merke at UOREN derom nu stadig stiger og stiger...

Hvilke moralske kvalifikasjoner har de som kollektivt fordømmer 46000 NS-medl.?

Sittelsen Norsk Okkupasjonshistorie 2014

Disse utgjorde ca. 88% av de landsvikdømte og derav var 26000 kun passive medl. men allikevel er det ennå kun få jurister som tør eller får anledning til å imøtegå denne kollektive kriminalisering av alle som har vært NS-medl. etter 8.4.40 Tusenvis av legdommere, som deltok i de ca. 20000 landsviksaker og jo visste at mange andre i motsetning til passive NS-medl. konkret hadde samarbeidet med okkupanten uten at dette fikk alvorlige følger, lot seg overbevise av fagdommerne om at kun NS-folk hadde gjort seg skyldig i en dobbelt forbrydelse: 1. politisk, idet de alle 1940/45 hadde vært nazister og dermed demokratiets fiender og at slike nazistisk landsvik ifølge Høyesterett måtte være å fortolke som slik "medvirkning til forandring av rikets statsforfatning ved ulovlige midler" før hvilket straffelovens §98 hadde en minstestraff på 5 år.

Og 2 nasjonalt, idet de selv som passive NS-medl. medvirket til å yde fienden slik aktiv fiendebistand under krig for hvilket straffelovens §86 hadde en minstestraff på 3 år. - Selvsagt visste enhver som hadde studert norsk juss hvorfor disse HR-vedtak var så sterkt omstridte: de visste nemlig at disse lov-§§ ikke tilsiktet en så fjern og indirekte teoretisk "medvirkning" ---

Og nettopp derfor er det tilsynelatende helt uforklarlig hvorfor opinionskapere hemningsløst tør fortsette kollektivhetsen mot denne politiske minoritet som etter den meningsterror som har pågått i jan-mai 1981 øyensynlig aldri kommer til å oppnå sosial likestilling! I denne forbindelse henvises til vediagte psykologiske forklaring på hvordan det er mulig ved smart propaganda å utpeke kun en s.k. landsvikergruppe som skal tjene som syndebukk for alle andre do-

Men hvem er så disse som siden 1945 har sett det som enslags livsoppgave å opprettholde isfrontens terror i disse 36 fredsår og hvilke er deres moralske kvalifikasjoner før å spille overdommere på det patriotiske området? Flertallet av disse som idag i pressen angriper NS-folk på kollektiv basis var ikke voksne i 1940 så de kan ikke "unnskyldte" seg med at de skal hevne egne lidelser som NS-medl. skulle ha forvoldt! Og de fyller forøvrig heller ikke de vilkår som må stilles til moralske overdommere - nemlig at de selv har evnen til å sette seg inn i f.eks. den situasjon som 9.4.40 oppstod for de som da i 7 år hadde vært aktive NS-medl. og da konfrontertes med kollektive fordommer om at de skulle utgjøre en fiendtlig 5.kolonne - en løgn som ble forsterket av Ap.-regjeringens ekstraord. politifullmakt til H.O.K. av 14.4.40 om å uskadeliggjøre denne ved massearrestasjon av gamle NS-medl. -

Hvorfor omtales ikke de her berørte forhold under den s.k. Solkors-debatt som i år pågår? under hvilken alt som kan anføres som formildende omstendigheter for NS-medl. avvises som "nazi-propaganda" av isfrontens tilhengere: særlig ondsindet var den kollektivhets og kollektivfordømmelse som anførtes av en lektor Holm i en Osloavis 9.5.i år. Denne som stadig i pressen foregir å være en varm forkjæmer for grunnlovens bud bekrefter dermed at dens §§ 96, 97 104 m.fl. ikke skulle ha noen gyldighet for NS-medl. Som alibi for sitt overdommeri opplyser han at han "ofret" et helt år av sitt unge liv i kamp mot tyskerne! Det kunne være interessant å vite hvor denne innsats bestod og hvordan han tilbragte okkupasjonstiders øvrige 4 år? Lektoren synes å være iritert over at han på juridisk hold har møtt motforestillinger til knigspropagandan?

Det som er typisk for alle dagens hetsmakere er at de unnlater å de demokratiske rettsprinsipp som ble krenket under NS-oppgjøret, slike som at det skal være individuell rettsbedømmelse, og at tvilen også skulle ha kommet NS-folk til gode, samt at velbegrunnet god tro burde ha vært respektert! 17.mai holdt presten som overførtes i radio en tale om alle de friheter vi hadde gjenvunnet i 1945 - det var pressefrihet og vi hadde rett til fritt å hevde vår mening osv. Men er det noen som f.eks. innbiller seg at Dagbladet vil tillate at NS-medl. imøtegår Skouenga ytringer - uansett hvor urette de er?

Det finnes mange eks.på at ikke-NS har kunnet tillate seg visse kontakter med fienden som først etter frigjøringen ble clearet som nasjonal innsats mens derimot NS-medl. ofte ble tiltalt for å ha kunnet hjelpe på en slik måte. Dette skyldtes at alt ikke-NS-folk gjorde mellom 1940/45 ble vurdert velvillig - i beste mening - mens ingen hjelp som NS-medl.ydet landsmenn ble tillagt avgjørende betydning. Disse skulle nemlig ikke ha noen andel i den gjenervervete demokratiske menneskerett men gjordes straks rettslæse og ble i strid med grunnlovs §96 fra mai 1945 forhåndstraffet på mange måter.

forts. om overdommernes moralske kvalifikasjoner: ja hvem er de - de tilhører ihvertfall ikke være sluse odelsslekter for de har ifølge Harsems bok "Utrolig men sant" mange landsvikdøte i sin midte - disse hvis forfedre kjempet ved Kringen mot Sinclair. Våre sosialistiske makthavere så helst at de forlot sine gamle ættegårder. Der var det mange NS-crdførere som under okkupasjonen satt på fylketinget som representanter for Nordre Gudbrandsdalen: Valle fra Vågå, Åsaren fra Sel, Skjåk fra Skjåk, Vigrust fra Dovre, Aukrust fra Lom, Einbu fra Lesja og så Tofre fra Bjølstad i Heidal. Disse slekter lar seg ikke knekke av Terje Wolds exilparoler. De representerer slekter som tross politisk stempling beholdet sin plass som den gamle norske overklassen, tross demokratisering av odelsloven og.

Det finnes tusenvis av slike ettestolte menn rundt i våre bygder som kan føre sine slektsregister 600 år og mere tilbake - som som er forsøkt gjort åresløse. Kun 2-3 slike slekter figurerer i 1. utgave av "Norske Slægter" (1911-12) Så i forordet til 2. del av rigsarkivar H. Krøg Steffens " " av 1915 het det bl.a.: "Den innvending amførtes da 1. bind utkom at det ikke inneholdt norske men omtrent udelukkende "fremmede" slekter (av av de ca. 96 var kun 26 norske og de 70 av utenlandsk opprindelse) - det kan i alle fall ikke innvendes mot dette bind: som det vil sees inneholder boken 79 slekter, av disse er 39 av utvilsom norsk opprindelse. Og om de øvrige 40 gjeller at de har levet så lenge i Norge (men i 300 år og ingen av dem under 100 år) at de fullstendig er blitt norske og fullt ut fortjener benevnelsen "Norske slægter". Hvis en fortsatt utgave blir mulig er det min hensikt fortsatt i stor utstrekning å medta helt norsk slekter.? Men det kom ingen flere bind fra habs hånd." Det vakte også misnøye at slekter av utenlandsk opprindelse var de som var best kvalifiserte til det opprindelige stilt krav: "berettiget til å komme med i en sådan håndbok var i følge forfatterens mening de slekter som gjennem flere generasjoner hadde skapt og bevart en banetrytende og grunnleggende og derfor betydningsfuld presisjon i vort samfund politisk, kunstnerisk, videnskapelig, literært eller sosialt."

En av disse 70 slekter som omtales i 1. utgaven er bankierslekten Andresen: hvis norske stamfar er Nicolay A. som i 1809 ble borger av hotbedstaden (A. var født i Tønder i Dk. i 1781) Dermed hadde slekten da levet ca. 100 år i Norge pr. 1911-12. I ekteskap med E.J. Chr. von Reichborn fødtes 6 sønner. Deres sønn nr 2 Nicolay August A. f. 1812 hadde i ekteskap med N.A. Butenschøn f. 1819 sønnen Nils August A. som så erholdt kgl. resol. til å anta sin mors navn B. som fam. navn. Han hadde i ekteskap med Helene Døderlein 3 sønner hvorav den elste og yngste hver hadde en sønn nemlig Nicolay August B. f. 26.1.1906 og Hans Barthold A. B. f. 1.7.1904. Det formodes at disse er identiske med den August B. som 25.4.81 i Farmand deltok i Skikors-debatten og den Barthold A. B. som i 1964 skrev de 3 siders forord til h.r.adv. Wieseners berømte bok "Seierherrens justis"

Dette bidrag til NS-oppgjørets belysning behandles her i kronologisk rekkefølge da de viser hvordan isfronten øker etterhvert som vi nærmer oss århundreskiftet: 1. En forleggers forord: "Så underlig er dette oppgjørets forhold til det frie ord at selv i 1964 føles det riktig for utgiveren å begrunne hvorfør denne bok utgis - så like under overflåten ligger nemlig ennå de lidensl per som krigen tendte. - I Norge ble før sa. 20 år siden over 90000 landsmenn anklaget for landsvik og over 50000 straffet. I april 1964 behandlet Stortinget oppgjøret. Å stemmes som landsviker er en av de hårdeste straffer noen kan få. Kan noe ord i sproget svi sterke - være mere fornredrende enn ordet landsvik. Kun den hvis røtter er ødelagt kan glemme en dømme dom. - Det hevdes at RO omkring oppgjøret nu er best for begge parter, de skyldige kan også vil glemme fordi deres mangelen på trøfasthet også gjeller deres egen identitet. MEN de beste ls. dømte, de som mente å handle ut fra hederlige motiver, for dem til roen til deres dødsdag kun var tilsynelatende. Selv dere etterkommere vil ha vanskelig for å glemme.

Går vi inn til den enkeltes skjelne etter oppgjøret blir dette et sentralt? = taper mennesket dermed sin verdighet? De sentrale krefter forbunnet med den demonstreres best der en gruppe, klasse berøves sin verdighet og siden får anledning til å reagere: bitter kan reaksjonen være også dog er den uttrykk for den hellige suverenitet hos enkeltmennesket som holder det oppreist. Det glemmer ikke at det trakkles under hel. De som ble rammet av oppgjøret og krenket i sitt menneskeverd vil huske det. Etter dommen møttes alle av landsmenns kulde som fortsattes etter at isfrontens misjon var fullført. Dette griper så dypt i tuseners liv at vi har ikke lov til å avvise problemet. Justering? kan vicse mennesker bak dømte NS-folk, deres ansikter og motiver? (forts.)

3.forts. om overdommernes moralske kvalifikasjoner: Vi som stod på rett side har nu gjennomgått kontakten med sosialt utstøtte (om disse godtar betingelsesløs kapitulasjon) Partene omgåes men noe uuttalt hviler ennem dem. Ennu eksisterer ingen egentlig DIALOG mellom partene som kan virke befriende. Argumentene har hittil tilhørt den seirende part slik de ble utviklet i rettsalen (især av aktør) i Stortinget (?) og i pressen - som nu i 36 års risikofritt har bedrevet sin kollektivhets! Men en DIALOG i videste forstand krever at det frie trykte ord finnes tilgjengelig for begge parters argumenter og motiver så representativt som mulig - ut fra det nærbilde vi ennem har (?)

Det hevdes at det ennem er for tidlig å felle en endelig dom over NS-oppgjøret. Men det er mennesker som har moralisk krav på å bli hørt - og det er bedre for dem at det skjer mens de lever og uten historiens perspektiv enn med det og etter at de er døde.....

2 Så kommer fetterens debattinnlegg under overksiften: "Tas solkorset fra gjennemsnittsmennesket tas også lykken fra ham." August B. lærer øyensynlig ikke til å innse at det er helt overflødig at han i sin lange artikkell ~~versikrer~~ at han ikke er ~~isfront~~ fordi det forstår enhver som leser den: Der står nemlig f.eks. at "Vi hadde 60000 landsviksaker men disse representerer ingen homogen masse av nazi-svin!" osv. Han erkjenner at massen også omfattet "idealister og helstøpte mennesker", og han har gjennem mange samtidig kommet frem til følgende teoretiske konklusjon: få erkjenner egen skyldmen forsøker å bygge opp en mur omkring seg selv basert på unnskyldninger, forklaringer og egne argumenter. "Uten denne beskyttende mur er det kun de sterkest karakterer som er i stand til å overleve. Og jo mere følelsesmessig den aktive innsats har vært jo tykkere blir muren. Endel av de mere passive vil ev. ha kanskje for å innse sine feiltagelsér." En av de vanligste beveggrunner for medlemskap i NS var å kjempe mot bosjekene og våre hjemlige røde garder: TIDEN HAR DESVÆRRE VIST AT DE TIL EN VISS GRAD HADDE RETT!.. Tilslutt skriver Aug.B.: Man kan fordømme en tidl. motstander men man skal dog ikke sparke fallne fiender. Mange av dem som roper høyest KORSFEST idag ville utvilsomt være de første til å kaste seg i armene på en "folkedemokratisk befrier" hbos anledning bød segq"

3: Dette om den manglende DIALOG ble skrevet for 17 år siden og den mangler ennem, fremdeles er det kun isfrontens argumenter som dominerer og reaksjonen på denne s.k. Solkors-serien i TV har klart vist at ingen motforestillinger mot disse tåles - tross demokratiets system nettopp forutsetter meningsutveksling! Også i 1981 har de 46000 ls.dømte å bli passive tilskuere til denne evige baktalelse, utskjelling og diskriminering - hvorfor tvinges disse til livsvarig TAUSHET ved sosialt boikott? Fordi det må forhindres at det blir bekjent hvordan skinn-prosessene pågikk 1945-50 da ingen innvendinger tåles mot det kanskje standardskjema om hva hvert NS-medlem måtte ha visst, måtte ha forstått

Riksadvokat A. (sr.) sa da han på juristkurset 4.7.45 bannlyste alle NS-medlemmer bl.a. at hvis folket ser at vi svikter deres forventning om kort prosess så tar det saken i egne hender - dette påskudd fremsattes mot bedre vidende idet og bruktes også i Stortinget i 1964 av prof. H. som også unnskyldte brutaliteten med farene for folkets lynsing av NS-folk. Men dette folk skulle ikke få lov til før 21.2.47 å få de hemlige prøver exilanordninger prøvet ved dets representanter - det måtte lengst mulig forhindres at den progressive krisejuss mot en politisk minoritet diskutertes av nasjonalforsamlingen.

23.4. hadde CC en meget tankevekkende artikkell om at våre fefre har ingen forsvare: vi har mentalt flyktet fra mellomkrigsårene, vi overlot til sosialister å utforske og analysere, vurdere og tegne bildet av Norge før 1940 med fl unntagelser - dengang ble det mobilisert på borg.side for å bemøte revol.anslag mot demokratiet. Hvorfor ble dette ikke utredet av oss, er det komplisert å forklare? "Streikeledernes avkom er i topp-posisjoner, brukseierens avkom er opprettet av dagens klassekamp, og kjemper mot det klassefunn deres forfedre skapte" - og betraktes vel av disse som klassefreredere! "Vi har forært perioden mellom 1.og 2.verdenskrig til våre politiske mostandere!"

Vi som som 18-20 åringen ble med i Fedrelandslaget i 1925-26 og begeistret leste ABC's reaksjon mot kommunismen fikk i 1945 av borg. Osloavisen vite at org. var halv-fascistisk og nu er den vel blitt hel-fascistisk - fordi det som karakteriserer borg. politisk utvikling i disse 36 år er en øket s.k.pol. liberalisering som snart medfører at vel også norsk Høyre forandrer navn? Det har jo lenge kalt seg "det moderne folkeparti" og "det moderate folkeparti."

4. og si ~~støttesførst~~ ~~okkupasjonsstøt~~ ~~kom~~ mernes moralske kvalifikasjoner: Det har i lang tid pågått undersøkelser for å få klärlagt årsakene til radikaliseringen av borgerskapets yngre generasjoner og prof. Valens siste forskningsresultat, som gjengis i en ca. 400 sider sitt bok kalt "Valg og politikk" (hvorav også en populær versjon under navnet "Velgere på vandring" utgis) synes ifølge Aftenpostens anmeldelse 20.5.81 å gi et visst innblikk i denne:

Der får vi vite at prof. V. etter 3 års studier er kommet til at vi bl.a. nu har fått sterkt avtagende klassemotsetninger, hvilket tildels skyldes at den politisk avstanden mellom Høyre og Ap. idag er meget mindre enn for endel år siden. Dette synes å være følgen av en politisk tilnærming: i den forbindelse nevnes bl.a. at tapere i EF-striden fantes i begge storpartier. I verket omtales at årsaken til nedgangen i klassemotsetninger især skyldes de yngre velgere som er minst klassebevisste og at færre av dem anser seg selv som tilhørende en bestemt samfunnsklasse!

Herav kan trekkes følgende slutning m.h.t. årsakene til at så få forsøker å i møte gå pressens kollektivhets mot alle NS-medl. De mest aktive hetsmakere er radikale skribenter og forfattere av den intellektuelle typen som pater R.M. representerer. Gjengangeren prof. Ofstad samt kunstneren Hansson tilhører denne gruppe meningsprodusenter. Disse opererer ofte med en tildels kamuflert onds dethet og det gjeller især nevnte pater som i sin kronikk om den umulige solkors-debatten klarte å si at "noen umiddelbar FARE for blidgjørende omvurderinger av NS-medl. og deres blandete motiver under fremmed okkupasjon er ikke iøynefallende" - som om det skulle være nødvendige å berole isfronten.

Denne pater later til å være en stor tilhenger av KOLLEKTIV SKYLD og det samme gjeller de fleste av også den borg. Oslopresses politiske medarbeidere. For disse stadig mere selvsikre "eksperter" må det virke som litt av et sjokk å lese h.r.adv. Wieseners innlegg under den juridiske duellen han siden ivår fører mot flere jur. motstandere - og hvorav utdrag hermed følger. (om de da gidder å sette seg inn i de rettsprinsipp som ble krenket under NS-oppgjøret)

Denne politiske utvikling mot venstre som nu er merkbar har nok bidratt til at de ca. 5% konservative NS-veteraners barn ofte stiller seg likgyldige til eller tar avstand fra sine foreldres forhold både før og etter 9.4.40. Dette ble sterkt bekreftet i et stort intervju med Ringnes i Aftp. 28.2.81 der han lansertes som "ukens navn": R. hevdet da at det inntrykk han hadde fått under sitt lange arbeide med TV-serien var at NS-folks barn "skammer seg over det foreldrene gjorde og er havnet i helt andre pol.grupperinger." R. tror at dette bl.a. skyldes at "sporene skremmer samt samfunnets represalier overfor NS-medl.

Denne kollektive påstand har ført til at frk. Thora Thorhoff, en nu ca. 61 år gammel kvinne tilhørende en gammel odelsbondeslekt f.t. arbeider med et protest sifte om sine egne NS-foreldre som hun forsvarer mot denne for henne så urette provokasjon: i sitt minneskrift forklarer hun hvorfor hun beundret dem og respekterte dem også nu føler seg forpliktet til å offentliggjøre sitt vidnesbyrd. I likhet med andre slektninger var hennes foreldre begge med i NS fra 1933 dog hadde de også beholdt kontakten med Bondepartiet hvør de hadde vært fra tidlig i 1920-årene. - Et medlem av vår juristgruppe hadde forleden anledning til å se litt på en grovskrift hun hadde gjort av sin bok hvori hun beretter som hvordan hun alt som 13-årig pike i 1933 hadde vært med sine foreldre på NS-stevner hvor hun hadde sunget nasjonale sanger og hadde hørt taler om Norges storhetstid og om hvordan fedrelandet var blitt underlagt fremmede makter fordi det ikke hadde opprettholdt sitt tidligere nasjonale vern.

Frk. Thorhoff hadde da fortalt at hun var blitt inspirert av Elisabeth Skogens verdige opptreden under TVs solkors-serie der hun fortalte om hvordan hun som 14 års pike i 1940 konfrontertes med faren pro og farfarens kontra-holdning og egentlig syntes at begge hadde rett? Hun forstod det slik at en av de tre bøker fra Skogen skal utgi og som heter ALDRIG MERE sikter til den protest-holdning hennes familie straks inntok ved å bosettes seg i eksil og at hun aldri mere ønsker å vende tilbake for å rammes av landsmenns urette livsvarige etterstraff. Meget av frk. Thorhoffs bok befatter seg nettopp med hvordan foreldrene forholdt seg overfor den sosiale konfliktsituasjonen de i 1945 kom i som sosialt utstøtte: først bebreidet hun foreldre at de etter ca. 10 års opphold i exil des. 1945-des. 1955 etter bosatte seg i Norge men hun så deres kompromiss i et annet lys da hun nærmere betenkede farens ord sålydende: "I exil hadde Ap-regjeringens hevnere først bestemt at alle NS-folk skulle deporteres til Bjørnøya så ved å bli i Norge trosser vi deres motsatte ønske."

Hvorfor støtter borg.presse sosialisters forsøk på å forvandle fascismen?

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Dette forsøk må oppfattes som et ledd i valgkampen - det behøver man ikke å være politisk journalist for å oppdage - det rekker at man leser f.eks. ukebilaget om radio-Tv som Aftenposten nylig bragte, der kunne man lese en stor forhåndsomtale av en radioserie tildels intervju-formet med 'produsenten' Per Olav Reinton som presenteres med overskriften: "På spor etter ny-fascismen."

"Dens tråder er det komplisert å næste opp i det int.nettverk" R. kom nylig hjem fra en 3 ukers rundreise i Tyskland, Italia, Frankrike og Belgien. (i Spanien var han ikke) Hans ambisiøse mål var å finne den og belyse dens formål, org.-former og taktikk. Radioens UD planla serien alt ifjor høst -altså va. et år før valgdagen k4.9.81 Men "etter de tragiske Hadelandsmorg har den fått uhyggelig aktualitet (paveattentattet kunne R. desværre ikke kommentere men avisen minner innledningsvis om at da serien påbegyntes opplevde verdens den sførste terrorbølge siden 2.verdenskrig:massakren i Bologna og bombeangrepe i München og Paris) "I tillegg kom R. rett opp i mili.kuppet i Tyrkiet i sept.

Reinton kontakten mange journalister og leste avishauger: særlig jødiske grupper er intenst opptatt av å komme ny-fascismen tillivs, det er også mange tids-skrifter. R. forklarer at fascistorg.dukker opp som paddehatter over Europa. R. måtte peile inn personer og ikke grupper og kontaktet 4 slike nøkkelpers. i disse 4 land. (var han ikke i England?) Hans opplysning om at flere av dem under samtalene var avvisende skal vel indikere at den radikale R. ble ansett som en pol.motstander av de "høyre-reaksjonære" fascistledere? Avisen lavet en velvillig under-tiel nemlig "Svart terrors taktikk" hvormed den vel ville understreke betydning av R.s "avsløringer"? I det avsnittet besvarte R.? om forskjellen på rød og svart terror? Jo mens den røde appellerer til student-miljøer og akademikere henvender den sorte seg til ufaglærte og arbeidsløs ungdom, "Høyre-ekstremister rekrutterer heller ikke kvinner.." Og mens de røde vil ramme samfunnets topper angriper de svarte sivilbefolkningen.. Det går fascistiske bånd også til Norge, de styrkes ved årlige int.samlingen.

Og hvordan bekjempes så fascismen, herr Reinton? spør avisen: "I Italia og i Frankrike er det liten vilje til å bekjempe den. Regimene har interesse av å holde den oppe og bruker frykt for svart terror til å legalisere mil.makt. (men nu som vestens sosialistledere samles i Paris etter sosialismens seir i Fr. føler vel R. seg beroliget?) I Fr. beskyttes fascister av politiet! (???) I Tyskland derimot er myndighetene på vakt og registrerer slike org.(Oslo radio meldte 21.5. triumferende at også Willy Brandt er med i Paris hos sos.)

Men R.s radioserie kritisertes i borg.presse: selv Aftp.lot Kjell Olaf Jensen 7.5.81 få plass til en stor kronikk om ny-fascismen i Europa, hvor han betegnet det han så og hørte av den ("3) som uverdierheftig. J. beklager at R. kun refererer og ikke analyserer, han forklarer intet om årsakene til denne. Og J. spør R. om denne interesseløshet skyldes at hans læremestre var grodergruppen AKP (m-1) SUF "I Norge har jo AKP og org.s forgjengere preket vebnet revol. og Lenins voldsevangelium svært lenge.." J. imøtegår R. spåstander om rettsdiskrim.av rød terror i Italien i motsetning til sort ved henvisn til Claire Sremlings bok "Terrorenes nettverk" som TASS straks stemplet som bestilt av Haig. (R. påstod at USA finanserer Europas nyfascist-org.) Og i et intervju med l'Express 5.5.81 sa forfatterinnen bl.a."Forlegger Feltrinelli

var den europeiske terrorisme far, mellom 1964-68 skolertes han 3 ganger i en KGB-leir i Karlovy Vary" Kilder: "den tsjekkiske mil.rådgiver general Sejna, som kom til USA i 1968 medbrakte mange dokumenter. Jeg Cl.St. har en håndskrevne liste fra ham over 12 italienerne som fulgte disse KGB-kursene, bla.Feltr. 4 av de røde brigaders grunnleggere, +2 ledere for de autonome. Da prefekten i Milano Mazza avslørte dette i 1970 ble hans ansett som overspent og hans karriere ble knust. Da F. døde i 1972 trodde ingen at han hadde vært en venstre-terorist!!! - Mens Reinton serverte halve sannheter: "ang.høyre-terrorismen er det lite håp om at de skyldige straffes, etterforskerne vet at den beskyttes av sentrale politikere.." R. fordreier sannheten: ang. Franrike overgår R. seg selv og erklærer brautende at alle org.og partier til høyre for kommunistpartiet tilhører ny-fascistenes krets, inkludert dav.statsmin. Hvorfor R? fordi de er anti-marxister, R. overtrefffer landets venstrepress med sine overdrevne anklager! R. later som om anti-semitisme skulle være høyresidens på-funn, men det er et falsum. Idag er den satt i system av sosialistledere etter mønster fra mellomkrigstidens Sovjet. Men også dette fortier R. fordi (forts.)

2. forts. av Hvorfor... : "fordi for R.i NRK må jødehat i likhet med fascismen kun kunne knyttes til høyresiden - ellers er den verdiløs for ham.Og der han ikke kan fortelle forstyrer han." (der gjengis en påstand R. finner passende) Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014 Derfor forteller han at Faurissón var medlem av kommunistpartiet, som alltså i sin bok betviler jødeutryddelsen.Og denne bok mottas med glede av de venstre-intellektueltene.- Man må virkelig spørre om hvirkelig ikke har lest prf.dr.E. Kogons verk "Der SS Staat, das System der deutschen Konzentrationslager"? (som alt utkom i 1946 og nu foreligger i norsk oversettelse) Men R. går ennu lengere:

R.sier at at også fremmedarbeidere forfølges av fascister,men hvilke:det er det franske kommunistparti som vil fjerne dem fra Paris' kommuniststyrte forstadskommuner.Denne utvikling kommenteres 30.4.81 av kommunist-historikeren Ellenstein,som forresten er en av dette magazins faste spaltister (Le Figaro) som av R.er forvandlet til et fascistblad!!! - Slik ødelegger NRK debatten...

Først 21.5.81 kom Reintons svar - også på kronikkplass :hans overskrift var "Ny-fascistene og høyrebølgen" R.åpner med tyrkisk politi og journalister har klart å etablere forbindelsen mellom pavens attentattmann og ny-fascistenes int.nett.R.taler etter i den forb. om Høyre-terrorismen! Og han kaller de sitat Jensen kom med for irrelevante? Han nevnes dog at en italiensk gruppe kaller seg MAO-nazister! Så forklarer han at da han forberedte radioserien så intervjuet i ca.100 ny-fascister og høyre-ekstremister (taler R.om 2 grupper?) og det er deres synspunkt som er seriens basis.R.har også forsøkt å lese resp.litteratur.

"Det falt meh ikke inn at det skulle være nødvendig å forklare at ny-fasismen er en HØYRE-bevegelse, idet de selv oppfatter seg som ekstreme Høyre-grupper! Nye politiske fenomen har seg vanskelig plasere langs den gamle Høyre-venstre-linjen? Umulig blir det om Høyre-partiet her skal være målestokk.Kritikken mot min radioserie kommer fra folk som tror at jeg oppfatter Willochs Høyre som synonymt med høyrebølgen og det ekstreme høyre.Det gjør jeg ikke fordi i forhold til disse-dette er Willochs Høyre et VENSTRE-ORIENTERT parti.De-det står så langt ute på høyrefløyen at de ville regne Willochs Høyre som helt fremmed i familien.R.opplyses at nyfascister infiltrerer høyregrupper hvor de søker sin rekruttering.Og det vet disse.R.kaller det total avsporing å forsøke å knytte fascismen til kommunisme.De førstnevnte har tusenvis av unge i alderen 15-25 som har mistet troen på likhet,frihet og rettferdighet.

Så kommer R.med at Claire Sterlings bok er 10 år gammel -som om det skulle være noen innvending! Endelig hevder han at Jensen tillegger meg påstander som er meg helt fremmede:"jeg sier ikke at alle ord.tilhøyre for kommunistene er ny-fascister og heller ikke at de alle finaseres fra USA. En retrett?

Som motvekt nevnes at ifølge et innlegg i Morgenbladet samme dag opplyser en CIA-rapport datert 6.2.80 at Sovjet satset 900 mill.kr.pr.år for å støtte v.terroristorg.Og ifølge Michail Glouchov i Eventail av 23.1.81 utdannes 400 aliye agenter i mer enn 200 spesialskoler.KGBs seksjon A leder int. terrorisme:IRA,ETA,ital.røde brigader,og PLO opplærer og støttes alle av Sovjet.Seksjonens 11 avd.er utplasert i Havanna,Berlin,Warszawa,Prag,Sofia,Budapest hvor de kontrollerer satellittstatenes spionasjone.Ved Sovjet-ambassaden i Beirut er 37 av 88 diplomater kjent som KGB-offiserer. Også i Travers-tehus i Ginland finnes et "kulturakademi" som utdanner i subversiv virks.,spioneri og geriljakrig.Slik opplæring foregår i spesialleire i Leningrad,Moskva,Baku,Simferopol,Tasjkent og Odessa.- Så vi må datse mere på mot-propaganda,mot de stadige små steg som Ap.tar i kommunistisk retning...

Mange mener at de borgerlige taper valget 14.9.81 pga.manglende fellesfront, pga. Høyres økende venstre-vri, og fordi borg.presse ikke vil avse mere plass til ideologisk informasjon og innta klarere antisosialistiske standpunkt. Nettop dette urette angrep på "høyre-faschismen" kan avgjøre valget i Ap.s favor om det ikke tilde bemøtes med konkret påvisning av fascismens vesen! Prof.Valens verk har som undertittel: "Et samfunn i forandring" Borg.red. som studerer hans prognosar innser muligens at påstanden om den økende H-bølgen er illus.risk? Den samfunns-forandring vi hittil i etterkrigstiden har fått har stadig gått mot venstre - hvorfør skulle denne tendens ikke bare stoppes men snus? Her melder seg mange spørsmål: hvordan vil økonomisk krise påvirke stemmegivningen,og hvilke partier vil gjøres ansvarlig for denne? Og for den økende inflasjon? Kan Ap.s Galluptall på ca.40% ses som et tegn på at høyrebølgen stagnerer? Hvor stor appell har den kvinnelige statsminister? Bør ikke det borg.alternativ snart nærmere presiseres???

Juridisk duell mellem en som angriper NS-oppgjøret & de som forsvarer det

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Riksadvokatens sønn h.r.adv.A.jr. kom i 3 artikler kalt "I solkorsets tegn" 25.26.og 27.3.81 med groteske kollektive angrep mot alle NS-medl. I den 1. erindret han om at at forbudet mot jøders adgang til Norge, som ble opphevet i 1851, etter ble gjeninnført 12.3.42 ved forandring av grl.s §2 A.anførte også NS-lov av 26.10.42 om inndragning av jøders formuer og siterte følgende Fritt Folk neste dag skrev derom: "Med loven har NS søkt tilbake til den klare linje som fedrene på Eidsvold trakk opp i 1814 Det er i deres fotspor vi nu går frem mot en løsning av jødeproblemet." Fra nov.42 til febr.43 ble 760 jøder arrestert av Stapo som overlot dem til okkupanten for deportasjon. De mistenkes for å frimme folke- og statsfiendtlige bestrebelser. Av disse omkom 735 i tyske Kz.Lg.

9.4.81 svarte h.r.adv.Wiesener under overskriften "Kollektiv skyld": W.påtaler at A.jr.efter faktiske beskrivelser slutter hver av de 3 artikler med:"Dette skjedde i solkorsets tegn," og fastslår at"setningen virker som en konsesjon til forestillingen om kollektiv skyld hos NS-medl.for disse forbrydelser som de ikke har vært med på eller hatt kjennskap til og som de ikke hadde reelle muligheter til å forhindre.A.s far oppgjørets l. riksadvokat bidro desværre til å knesette det samme ujuridiske kollektive ansvarsprinsipp.På et informasjonsmøte 4.6.45 for dets statsadvokater ble disse av Sven A.instruert om i sin resp.virksomhet å legge biskop Berggravs "moral" til grunn -slik B.hadde beskrevet den i sin'Folkedøm over NS' om at alle NS-medl, var medskyldige,i NS-partiets forbrydelser.Instruksen illustrerer tidens nedsatte rettsbevisshet hos jurister og teologer.-

W.kunne suplert A.s erindringsliste med fl.eks.på jøders rettsløshet mm.men finner det uriktig å bære mere brenne til heksebålene."DE SOM TRENGER FORSVAR IDAG ER NS-folk,som forfølger ennu 36 år etter krigsslutt.Bålet holdes permanent ved like og glørne pustes til av nidkjære voktere idet disse føler det som en provokasjon at det for eks.i en TV-serie fortelles at det også var skikkelige folk i NS" W.kan tenke seg at det for balansens skyld også settes opp en erindringsliste over seirherrens overgrep, krigsforbrydelser og rettskrenkelser -OM det er den historiske sannhet som skal frem? "Men den som vinner gransknes ikke." W.s konklusjon:"I en rettsstat er"kollektiv skyld"et ukjent begrep.Der er det individets menneskerett å bedømmes etter egne gjerninger og egne motiver." Hvor på A.jr.finner seg foranlediget til å publisere utdrag av prøvesakens domsprem.i samme avis 13.4.81=

"Lagmannsretten mente 16.7.45 at innmeldelse og medlemskap i NS etter 8.4.40 må anses som aktiv fiendebistand.I den forb.rekker det å nevne følg.fakta: Q.s radiotale 9.4.40 da han utnevnte seg selv til statsmin... og tilbakekalte regjeringens mob.ordre RK.s tale 25.9.40 da han innsatte kommisariske statsråder og tilkjennega at alle pol.partier unntatt NS var oppløste.Efter rettens oppfatning viser dette at NS fra å være et alm.pol parti gikk over til å bli en org.som støttet og samarbeidet med fienden.. Den som meldte seg inn i NS etter 8.4.40 måtte førstå at NS hjalp tysk krigsførsel ..Retten anser det bevist at tiltalte H.ved å melde seg inn i NS 6.12.40 var seg bevisst at han fremmet Tysklands krigsinteresse..." Dette godtok HR 9.8.45 med 7 mot 4 stemmer...

277.4.81 tillot sanne Aftp.et injurerende innlegg om Skyld hvor det het at .. forsvarte "sitt NS-klientel" Hannssen finner det monometat W.kaller kollektiv skyld et ujuridisk prinsipp, og henviser til "etisk kraft"? og en NS-løpeseddel av 8.4.40 hvor på det stod at NS er den eneste parti som kan overta ledelsen osv Så taler han om den rus NS-folk ville ha kommet i om aksemaktene hadde vunnet.

5.5.81 svarer Wiesener A.jr.under tittelen "Juridisk ugress": Her forkortet = "A.forsøker i legitimere kollektivt skyldprinsipp ved å henvise til lagmannsrettdom i H-saken.Der sier A.at det har HR i plenum sluttet seg til men i straffesaker har HR intet med bevisbedømmelsen å gjøre! Heller ikke den kategoriske rettsanvendelse har HR sluttet seg til men HR-dommerne drøftet det akademiske spørsmål om NS-medlemskap (innledet 6.12.40) objektivt går inn under gjerningsbeskrivelsen i strl.s §86 og 7 av dem svarte ja og 4 NEI. MEN gjerningsbeskrivelsen i §86 er så omfattende at den ikke kan tas bokstavelig: svarer du en tysk soldat riktig når han spør hva kl.er rammes det av denne. Men du blir ikke landsviker av den grunn.De 7 HR-dommere har rett i at innmedles i NS 6.12.40 omfattes av beskrivelsen men de 4 har rett i at §86 MÅ fortolkes innskrenkende og med vett (kløkt) Prøvesaken bruktes som forbilde også mot gamle NS-medl.som i 1940 unntot utmelding av partiet i god tro mm.)

2.fortsette på den jur.duell: "HR fastslo 11.9.46 med prof.A.som 1.voterende at NS-medlemskap isolert bedømt IKKE er landsvik!!! Jeg tror at de fleste NS-medl. hadde aktverdige grunner for sine innmeldinger i NS - i siste kvartal av 1940 meldte 20000 nordmenn seg inn i NS etter at RK 25.9.40 hadde sagt at det var veien til selvstendighet for Norge. Man kunne dengang ikke se bort fra tysk seir Norge hadde behov for en helgardering. SVIK er et subjektivt forhold som er m.

^{Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014}
vanskelig å bevise men fremsettes først en slik grov beskyldning så plikter man enten å sannhetsbevise den eller ta den tilbake!!! NB: man kan IKKE i en rettsstat når man mislykkes i denne bevisføring behandle de krenkede som om de skulle være "landsvikere" allikevel, ta ære, formue og rettigheter fra dem og sjikanere dem på livstid"- slik pressen også i 1981 fortsetter med mere groteskt enn før.

"Nettopp fordi det er så vanskelig å bevise SVIK ga man i 1950 et tillegg i str. 1 §86 a hvorefter grov uaktsom bistand til fienden ble gjort straffbar. Svikten er lettere bevisbar, den hadde under okup.m.større omfang enn sviket, " " støtte man på i alle lag av folket.-"

Det er ILLE at HR aldri seriosit behandlet problemet om karakteren av vår krigsdeltagelse (på alliert side) etter 10.6.40. At Norge fortsatte krigen fra London var aldeles ikke alment kjent i Norge. Dog var det kjent at våre yrkesoffiserer med general Ruges samtykke ga æresord til tjensterne om ikke å krie videre mot dem. Jeg ser det som en overdrivelse at NS-folk var så forstandige at de måtte forstå hva offiserene ikke først, nemlig at exilregjeringen fra London kriget videre på egen hånd. Den kan neppe selv ha forstått dette da den samtykket i at de i Sverige internerte norske soldater og offiserer sommeren 1940 ble sendt tilbake til det tyskoppkuperete Norge. Og når da i dommene står at NS-folk forstod det stikk motsatte av hva de selv forklarte om krigens opphør 10.6.40 da er dette enten ingen redelig bevisbedømmelse at dommerne forstod mindre om dette enn disse... (5.5.81)

Nu ble det overlatt til prof.Johs.A., fhv.konsulent for A.sr.å forsøke å svare "W.sier at det i HR-dommen, hvor jeg var 1.voterende, ble fastslått at NS-medlemskap isolert bedømt ikke var landsvik. A.finner det ubegripelig at W.kan fortolke dommen slik og henviser til HRs flertallsvotum i H-saken 9.8.45 A.erkjerner at den var omstridt og understreker at da §86 kun rammet forsettlig overtredelse så var forutsetningen for dom at tiltalte forstod at han som medlem støttet fienden. Og det ble alment funnet beivist??? I resp.HR-dom henviste A.til tidsforholdet og gjega så følg.utdrag av sitt votum:

"Anordning av 22.1.42 og den av 1944 gjør selve NS-medlemskapet til straffbart forhold og i subjektivt henseende er det da tilstrekkelig at forsetter kun omfatter selve medlemskapet. (???) Lovgrunnen for denne straffetrusel er at NS ydet fieden bistand men dette moment er ikke gjort til ledd i gjerningsinnholdet." Supplerende opplysninger derom finnes i W.s bok "Seierherrens justis" side 83 hvor det gis følg.vurdering:I HR-dom av 11.9.46 om medlemskapets straffbarhet ble det fastslått at det etter 22.1.42 da 1.ls.anordning ble gitt ikke krevet annet skyldtevis enn at resp.NS-medlem var seg det faktum bevisst at han-hun meldte seg inn -etter 8.4.40 Det mere kompliserte FORSETT etter straffelovens §86 tregntes da ikke å bdvises??? Det bør at når gjerningsbeskrivelsen kun omfatter medlemskap så skal det heller ikke bevises at forsettet omfatter noe mere??? Men da melder seg følg.spørsmål: 1.Med hvilken rett betegnes loven som landsvik-anordning og de anklagede NS-medlem som landsvikere når det ikke lenger er landsvik man plikter å bevise??? 2.Og hvordan belegger nab da lovbruddet med tap av almen tillid som tilleggstraff når brøden ikke behøver å ha den ærerørighet at den går på den alkene tillid lønnsom? Og hvordan kan man forsvere å utlevere NS-medl.på løpende bånd til landsvik-stemplets fulle infamerende tyngde i samfunnets mangehånde reaksjoner når man samtidig fritar seg selv for å føre det reelle sannhetsbevis - for landsvik???

Selvsagt måtte W.regne med at Aftenpostens dyre spalteplass måtte begrenses - selv prof.A.hadde jo i sitt svar ang.div.oppgjørs-forhold hensvist til sin bok om det vanskelige oppgjør.Derfor innskrenket W.seg til først å fastslå at A.sitterte fra eget HR-votum - som gjengitt overfor.Så konstaterer W.at "Innberetningen kommenterer dette med å si:"Det er således ikke nødvendig at NS-medl. har vært seg bevisste at de ydet fienden bistand." Derpå slytter W.at "SVIK er altså ikke noe ledd i gjerningsinnholdet og straffebudet er således ingen løslandsviksanordning!!! Bestemmelsen seiler derfor under FALSK flagg:Medlemskapet i NS var isolert sett INDET landsvik!!!! Denne bekrefteelse støtter W.syn som gjengitt fra hans bok overfor.Men hvem vil noengang besvare de dermed forbundne spørsmål - og kommer pressen heretter til å slutte med kollektiv diskrim.?"

5. forts. av den jur.duell: "A.s forsøk på å bagatellisere sin HR-dom som et sk
unntagelsesprinsipp ikke - selvom det nok er sl at de fleste NS-folk
hadde mere aktverdige grunne for å velde seg inn i NS - etter 8.4.40 - enn for
å få eller beholde radio. Men dommen er prinsipielt formulert, H-saken var
heller ikke representativt for hele medlemsmassen (5% ble NS-medl. før 9.4.40)
En torturists intensjoner bak et medlemskap (H) forteller lite om andres be-
veggrunner!!! Prøvesakens bevisbedømmelse er helt konkret, HR VET IKKE HVA HVERT
HVERT NS-medlem HAR VÅRT SEG BDVISST. Så som prejudikat -hvilket den ble- har
H-dommen liten (ingen) verdi!!! Prof.A.s dom av 11.9.46 er VIKTIGERE."

"Våre lovgivere satt i exil og følte seg forrådt av folk i Norge som tenkte
anderledes om hva som kunne være nyttig for fedrelandet. Er intensjonene gode
er det IKKE forredersk å vurdere feil. Tusenvis av nordmenn er under oppgjøret
dømt kun på mistanke men UTEN BEVIS!!! Men grensen mellom bevis og mistanke er
fundamental. Den er identisk med grensen mellom rettssikkerhet og villkårlighe-
tens villnis der ugresset gror..." Tilslutt sier W. at han tror at også A. er
motstander av kollektiv straffeskyl. A. står kritisk til skjevheten i at tys-
kerarbeider unngikk straff mens passive NS-medl. ble straffet - strenht! W. mis-
tenker A. for å være mere enig i W.s kritikk enn han offisielt kan medgi..."

PS: da det kan tenkes at enkelte av leserne ikke har lest "Seierherrens jus" så
sjengs her fra dens del III om prinsipp-spørsmål kapitel 14 om Norges krig:
Visste De ikke at Norge FORTSATT var i krig? -spurtes i alle NS-saker og når de
vå svarte at de mente at krigen Norges krig sluttet 10.6.40 så møttes det med
at exilregjeringen kriget videre fra London under hele okkupasjonstiden! Og det
matte de da vite. Og tross dette stod i deres dommer at de hadde visst det. D
skulle være bevisbedømmelse!!! Anklagernes spørsmål var ikke eksakt, det gjalut
ikke viden men vurdering Hvordan var så saksforholdet? Ifølge kapitulasjons-
avtalen var det de samlede norske stridskrefter som kapitulerte 10.6.40. Her
bør nevnes at Norges øverstkommanderne general Ruge IKKE fulgte konge og re-
gjering i exil. Og i Adtenpostens nekrolog over ham 16.3.60 står at "Straks
etter at krigsoperasjone i Norge var slutt sommeren 1940 gikk general Ruge i
tysk krigsfangenskap som eneste offiser etter å ha henstilt til alle å avgå
æresør. (om ikke å fortsette kampen mot Tyskland) Selvsagt ble hans valg truf-
fet med kongens og regjeringens konsens." KUNNE offiserene ha avgitt et slikt
æresord hvis det hadde vært meningen at Norge fortsatt skulle delta i krigen?
Hvis de hadde visst at konge og regjering allikevel aktet å krie videre fra
England kunne de ha ha æresforpliktet seg til ikke å gjøre fortsatt krigstje-
nest? Kunne Ruge isåfall ha oppfordret sine offiserer til å gi slikt æresord?

Det hendte mere i 1940: 3 medl. av Ap. regjeringen, Koht, Nygaardsvold og Ljungberg
vidnet i Oslo byrett i 1947 i saken mot prof. Schancke (som ble skutt) Men de
var alle 3 da rammet av et samstemmig hukommelsetap: de benektet tidlig. å ha
sett kap.avtalen, dette sentrale dokumentet!!! Originaldok. forelå i UDs arkiv
med deres påtegning, det ble mottatt av UD i London 7.8.40 og journalført som
jnr. 1147/40 samme dag. - Hvorfor førega de å ha glemt at de visste om avtalen?

Mange jurister finner dog kapittel 12 i denne del intressantest: "man visste i
London at 1. ls.anordning av 22.1.42 ikke uten å kollidere med grl.s §97 kunne
virke tilbake til 9.4.40 og at dermed færre NS-medl. kunne straffes. Derfor fant
man på det radikale å gjøre selve NS-medlemskapet straffbart alt etter straffe-
loven av 1902 nemlig ved i domspraksis å innførtolke straffbarhet i strl. &86
Man gikk over til en kollektiv betraktnng: NS-folk skulle ikke behandles som
enkelt-individ men som en enhet, et kollektiv, dermed unngikk man individuelle
bevis å kunne kun generelt forutsette at alle NS-medl. som sådanne var land-
svikere. - og dermed kan sis at de ca. 20000 rettsaker var skinnprosesser!!!

De var en ren pro forma-affære - de var alle kollektivt forhåndsdømt av den 2.
ls.anordning av 15.12.44 som kriminaliserte alle som hadde stått i NS etter
8.4.40 Det ble fremstilt som notorisert at alt det å bli NS medlem etter 8.4.40
utgjorde aktiv fiendebistand i strl. §86s forstand Det ble bekreftet 16.7.45 i
H-saken som også fikk en kollektivt forhåndsdømmende virkning! Den 1. forhånd-
dom rammet som bekjent de gamle NS-medl. alt 14.4.40 da Ap. regjeringen ga HOK
en kollektiv arrestordre mot dem urett beskyldt for å ha vært-være en fiendtlig
kolonne. Noen av disse flere ganger forhåndsdømte patrioter lever ennå både
i Norge og i exil og det har nu i flere år vært planlagt at deres motoppgjør
skal komme Skriftets titel blir antagelig FORHÅNDSDØMTE PATRIOTERS MOTOPPGJØR.

Hvorfor emigrerte NS-medlemmer fra 1945 - ?

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Det var mange som i protest mot uretten bosatte seg i exil - og noen av dem unndro seg den obligatoriske straff som de visste ville ramme alle NS-medl. Dette har pressen etter år forsøkt å fremstille som ussett - dette ved en flukt til utlandet å unndra seg den rettslige bekrefteelse av den kollektive forhåndsdøm - tiltross for at nok mange av dagens hetsjournalister nok hadde forholdt seg på samme måte om de dengang hadde vært i samme situasjon.

Disse later alltså ennå ikke til å ville erkjenne at vel alle NS-medl. i 1945 anså seg selv som potensielle politiske flyktninger selvom det kun var et fåtall av dem som hadde anledning til å gjennemføre sine ønsker om å befri fra den sosiale konfliktsitusjon i hvilken det øvrige folk hadde bragt dem.

Denne består ennå idet meningensterren fortsetter i slikt omfang at det nok trygt kan sis at dette mål vil landsvikdömte NS-medl. alldrig kunne nå i Norge. Derfor befinner mange av dem seg i et slags delvis exil, dvs. at de forlegger alle sine ferier til utlandet for ihvertfall da å kunne formidle litt frihet fra den hjemlige permanente etterstraff. Men de unngår da selv sagt de steder hvor de vet at forfølgerne bwinne seg på deres utenlandsreiser. Dette er naturligvis helt gjensidig, således sørger norske "kolonier" utlandet for at ingen 'landsvikere' får innsass der og i den forbindelse så kunne en Osloavis i år opplyse at da et land nylig fikk kongebesök så hadde slike nordmenn forsøkt å forhindre at de andre nordmenn fikk hylde kongen!

Og selvsagt har den norske stat ved fortsatt krigspropaganda sørget for at ikke politiske flyktninger - om mulig - ikke får status som sådanne i exil: således lot Sverige seg raskt overtale til å nekte ikke-staffede NS-medl. politisk asyl og disse ble da også i stor utstrekning utlevert til Norge. Dette medførte at for mange slike NS-medl. ble Syd-Amerika et mulig fristed. I år har etter Solbris-eskapaden vårt omtalt i norske aviser og der vakte det særlig harme at bokens forfatter, som deltok i Solkors-serien i Tv var freidig nok til å hevde at NS hadde styrt Norge bra under okkupasjonen. Her erindres om at da denne flukt tidligere omtalte i norske aviser så hadde Dagbladet en utsendt medarbeider dermede som etter å ha observert disse politiske flyktninger meddelte sin avis at "når man så de kjærringer som de hadde tatt med dit så syntes man at disse NS-menn egentlig hadde fått straff nok. Som leserne forstår var dette lenge før kampen mot kvinne-diskriminering begynte! Og dengang avslo Brazils Höyesterett å utlevere slike pol. flykt.

Det var foruten protestholdningen mange pers. grunner til emigreringen: endel NS-studenter ble nektet fortsatte studier i Norge og fortsatte disse s.r. i Sverige. Mange NS-kvinner sørget for å gifte seg med utenlandske borgere vorved de unngikk den livsvarige tilleggsstraff i Norge. Og mange NS-foreldre som ikke orket å bevidne hvordan deres barn stadig forfulgtes i norske skolede så emigrering som den eneste mulighet for å gi deres barn en beskyttet skoleutdannelse - men alt dette forties jo i norske aviser som er så livende redder for at det skal komme det minste martyr-preg over disse sosialt uttøtte - som etter sigende ble gjenopptatt i det norske samfunn i 1950...???

Endel vendte tilbake til Norge da de etter gjenvant sine statsborgerlige rettigheter - men de fleste av disse angret idag at de dengang overvurderete landsmenns rettferdighetssans, og de innser idag at kun de som tilpasser seg isfrontens bud om bætingelseslös kapitulasjon muligens unngår fortsatt forfølgelse: 1981 har nemlig klart visst at ethvert forsök på å forsvare NS-folks okkupasjonsholdning blir avvist som s.k. nazi-propagand...

Men hos alle som blir emigranter er det et sterkt ønske om dermed å vise at de ikke tilpasser seg uretten og derfor må de sørge for at deres protestholdning blir bekjent: og som boende utenfor Norges grenser så kan de også navngi hvem de er fordi de vet at det ikke kan medføre at den livsvarig straff rammer dem. Dette ble sterkt beklaget i et isfrontinnlegg i en Osloavis i år hvor hateren mente at det var lettvint for syamerikanerne å opptre overlegent fordi de visste jo at de slapp å rammes av etterstraffen. Dette var en meget avslørende indirekte bekrefteelse på at den bevisst bedrives - tross alle forsikringer om at ingen lider overlast i Norge osv. Hateren som leser dette vil kunne innvende at om slike emigranter navngir seg så skal vi da ihvertfall ramme deres ev. pårørende i Norge, derfor tilføyes at kun i de tilfeller da hele familien emigrerte kan åpent protesteres

Hvordan "Allers" kvinnelige journalist beskrev et møte med Maria Quisling:
Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

I ukebladets svenske utgaver av 23. og 30.mai 1976 konfronteres leserne med med et stort illustrert intervju med Q.s enke, som ifølge en av de mange der gjengitte utsagn helst ville ha fulgt sin mann i döden i 1945 Der opplyses også at mange dengang rådet henne til straks å fraflytte Norge - men hun foretrakks altså å leve isolert i deres opprindelige leilighet i Oslo. Som årsak dertil forklarer Annu Edvardsen bl.a. også. følgende = "Når Q.i 1945 var blitt henrettet ble det Marias tur til å stå vid skampålen: man forsøkte å få henne til å si at hun var blitt tvunget til å delta i landsviket ved sin manns side. Men Maria fastholdt sin opprindelige versjon at om hun hadde samarbeidet med sin mann så var det for å redde Norge.- Til slutt ble man tvungen til å slippe henne fri men først etter at man hadde konfiskert det mesre av dyrbarheterne i det Quislingske hjemmet. Leiligheten låstes for henne.og alle hennes venner befant seg i fengsel. Ensom og utstøtte leiet hun et lite rum hos en spårvägstjänsteman i Oslo."(VG eller Dagbladet har vel for lengst forsøkt å finne ut hvem denne utleier er for å kunne utsette ham for sosial kompromittering?) Ang.Maria Q.s frykt fremsetter "Allers" følgende formodning =

"Kanske fanns också i henne kvar frukten för att den hämndgiriga hemmafronten skulle försöka döda henne.Det är en skräck som fortfarande finns kvar hos henne och den lyste igenom vid vårt samtal..." Nettop den dagen "Allers" representant/fylte 75 år og i den anledning overrakte A.F. henne rosor. Bladet festet besökte henne / seg ved at Maria Q.dog ikke la an på å skjule at hun bodde der idet navneskilt fantes både på porttavlen og på inngangsdøren,dog hadde hun hemmelig telefonnummer."Men ytterst sällan vågar hon sig ut på gatorna.

Allers utsendte medarbeiter lurer på om Maria Q.straks er seg bevisst at hun taler til en journalist - "en yrkesgrupp hon lärt seg sky som pesten." Og hun antar at enken muligens heller ikke opplever møtet som journalist-intervjuoffer betonet.Hennes bandspelare kan ikke gi henne helt konkret svar på det? Dog röber bladets store oppslag bl.a.på forsiden at det er "ekklusivt" godt stoff man er på jakt efter og det hevdes da også innledningsvis at "det er första gangen Quislings enke mottar en journalist efter krigsslutet."

Men det er ikke stort Maria Q.vil fortelle om seg og sin mann:vi får dog vite at Q.ble smittet av kolera da han deltok i hjelpearbeidet i Ukraina som "chef for Nansenhjelpen,NFs tiltak. Bigami-påstanden sybes også omstridt:"Maria förnekar all kinnedom om Alexandra, som den andre flickan hette.Gamle NS-medl. säger att detta första äktenskapet bara varit en proforma-sak för att hjälpa den unga kvinnan ut ur Ryssland.Alexandra själv har i en tidning sagt att det var kärlek dem ehellan som avgjorde äktenskapet? (A.har jo utgitt en bok)

Forövrig konstaterer "Allers" i hovedoverskriften at "Maria Q.en gang var gift med Norges mest hatade man" så derom er jo bladet enig med norsk presse men denne beklager nok at dette gjengir hennes forsvar av V.Q.. :"enligt änkan Maria gjorde han det enda han kunde göra -tog hand om sitt land när regeringen flydde." Men samtidig serverer også bladet isfrontpåstanden om at "det var Q.som öppnat vägarna för tyskarna in i Norge" som om de skulle ha hatt vanskter med selv å finne disse. Ang.Q.s skyting 24.10.45 later bladet til å være svärt godt informert och kan således fortelle av de de 10 kuler så gikk de 7 direkte inn i hjertet! Det er vel slikt som kallas sensasjons-reportage? De 2 bilder av den 23-årige strålende skönhet og så farvebildet av den 75-årige forgremmete og bitre olding gir osså et eiendommelig inntrykk, det gjör også andre av de 14 fotografier, under et fengselsbilde forklaras f.eks. at Q.efter dödsdommen fikk göra dagliga promenader eskorterad av norska officerare." Og under et kjent rettsbilde står at "Q.bedyrade hela tiden sin oskuld," og under et annet at hun fulgte daglig rettsaken fra 1. benk, men at hun hele tiden nektet å uttale seg mundtlig under rettegangen."

Men som vi vet avgav hun også dengang en skriftlig forklaring og siden har vi jo fått"hennes"bok ifjor dvs. bearbeidet av en forlagssjef så nu vet vi litt mere om hvordan denne kvinne ble behandlet av gode nordmenn. At ingen norske kvinner hele 35 år senere ikke turde å påtale den mishandling hun utsattes for dengang sier svärt meget om hvor sterk den meningsterror som ennå råder er. I en overskrift i "Allers" fremsettes dog den formildende omstendighet at "Maria var förblindad av kärlek till Q." men slike argument oppfattes vel fremdeles av norske kvinner som en upassende unnskyldning?

Landsvikline NS med sitt eget tilværelse i Norge 1945-81 er ennu sterkt preget av negative erfaringer som fulge systematisk politisk forfølgelse =

Selv isfrontens representanter later later nu som om denne ikke lenger forekommer idet det i utlandet ikke i lengden kan skjules at Norge kun er et skinnendemokrati: selvagt har årets kollektive pressehets medført at syndebukkens tilværelse i Norge er blitt ennu værre - vi får stedige rapporter derom "hjemmefra" og i disse dager innløper også svar på et spørreskjema vi etter påske sendte ut til endel politisk rammende som vi visste var det svært:

Her skal gis et kortfattet resumee av disse svar som burde gi visse redaktører/journalister og andre hetsmakere noe å tenke på: det er især statstilkens prester som ennu fortsetter hykleriet som folkedommerens trofasteste etterfg. Således var det en prest i det tidligere Vestre Aker som hvergang han talte til de vordende konfirmanter fremholdt førtidens og nutidens landsvikere som et advarende eksø "Dere må passe på så dere ikke blir som disse som forrådte sine landsmenn da okkupanten stod i fedrelandet - nærmest skrek han ut til de unge piker og gutter - og flere foreldre som følte seg sjikanerte forlot opprørt tilstelningen tross at de visste at de dermed pådrog srg alle disse gode nordmenns og deres avkoms forakt - eller svakt sagt likegyldighet...

Avg flere svar fremgår det at leger ennu er noen av de værste som ofrene kan komme ut for, der foreligger utallige eksø på hvordan disse stadig utsetter for direkte og indirekte sjikane på mange måter. Vi har før fortalt om hvilken mishandling de utsettes for når de må innlegges på sykehus i Norge (gjenkjennes av over- og underlger, som i stille fryd forsøker å ramme dem i det stille. Vi har tidligere forsøkt å gjøre rette vedk. oppmerksom på denne skjendige trafikk som pågår i det stille men det kreves klare bevis og smarte leger passer ofte på å sjikanere slike pasienter når de har dem på tomannshånd: En kvinne skriver således at overfor henne så hadde en eldre lege på et av Oslos sykehus hvor hun måtte ligge noen uker flere ganger antydet at det var det for galt at slike som henne skulle ha fordel av "vår demokratiske velferdsstats sosiale tjenester"- og da hun så direkte spurte hva han siktet til med sine insinuasjoner så repliserte han arrogant =

"Åh De forstår nok hvad jeg sikter til" og da hun bestemt benektet at hun gjorde det og sa at hun ikke ville finne seg i som pasient å bli forulempet av den lege hvis oppgave det burde være å forsøke å gjøre henne frisk så tilføyet han: "Forsøk ikke å spille indignert overfor meg, jeg har i årenes løp hadde flere slike som Dem til behandling og alle later de som om de er blitt urett behandlet av oss som forsøkte å innta en fast holdning overfor fienden ..." Dette fant kvinnen seg ikke i og sørger for straks å bli utrevet tross legens advarsler om at hun ikke var frist hvert til hun trefende svarte at "skal jeg fortsatt utsettes for Deres mishandling så blir jeg nok aldri frisk. Hun måtte reiser over til Sverige for å bli frisk i ro.

HV hjemmevernet har formange ls.dømte vært en tung belastning, endel nektet først å delta med den begrunnelse at de jo var fordømte til fortsatt ikke å kunne tjene i Norges forsvar men det ble avvist med svar som omtrent gikk ut på at vi helter kan da i hvertfall tvinge dere til div. slavearbeider...

Som katter må ofrene finne sikre veier i Norge dvs.slike hvor de ikke stadig risikere å utslettes for isfronttypers sjikaner, dvs.de må unngå rushtiden på trikk og buss, de må gå på post og butikk straks disse åpner om morgene så de unngår å måtte stå i kø med haterne, og de må forsøke å unngå off. kontorer. Turer bør de unngå i weekend så gjensidig irritasjon slippes. Det skulle være overflødig å tilføye at fjellets påskehoteller er TABU og det samme gjelder visse sommerferie-steder især ved Oslofjorden! Her har mange NS-barn i årenes løp fått gjennemgå -en gang- av helters avkom:metoden er altid den samme, de gjenkjennes, utpekes og så pågår silegt inspiration.

Det kunne skrives mange sider om dette tema men det er for trist og viser det som i Sverige kalles Nordbaggens ilskenhet og mallighet" hvilket her fritt overført betyr at slike skal få unngjelle til de død eller forsvinner. Umoralen er at nu har vi makten og de tør ikke mukke fordi de vil ikke off. røbe hvilke "utgruppe" de tilhører -så vil kan fritt sjikanere dem videre... Et viktig kapitel er her sløyfet nemlig de vansker ns-barn og barnebarn hadde og har med i ro å få utdannelse i Norge. De av dem som kan sørger for i ro å kunne studere ved utenlandske studiesteder befridd fra pol. forfg.

NS-medlemmers gjenopptagelse i samfunnet - prø1981 ???

Som kommentert annetsteds i dette brev presterte den katolske pater R.-M. i en kronikk i Aftenposten triumferende å berette at det er förelöbig ingen FARE for at en blidgjörende omvurdering skal komme - og det er nok hans håp at disse NS-medl. som nu befinner seg i slutten av sine liv skal avgå ved döden uten å ha bemerket å ha blitt gjenopptatte i super-demokratiet.

En av isfronten mest beryktede advokter pleier -når dette tema tilfeldigvis bringer på bane - med myndig röst å erkläre at "selvsagt har det aldri värt meningen å gjenoppta NS-nazisterne i vårt samfunn." Det er egentlig ganske påfallende at han finner det nödvändig å påpeke dette også i 1981 fordi disse 5 måneder har da så eftertrykkelig demonstrert de folkeledendes syn på den saken. De meningsberettigde har da helt siden våren 1980 forklart at ingen må da la seg forvirre av den omständighet at Faremo & Co.hverken klarte å få gjennemfört den radikaliserte presselov eller den kollektive diskrimineringslov mot alle landsväkdömt - hvorav 88% av disse 53000 var NS-medl. Disse pleier etter våren 1980 å forklare følgende =

"Vi vet at vi förelöbig ikke har klart å få disse NS-svikerne offentlig stemplate som 2.klasses borgere - men vi skal etter forsöke i årene til 1985 da vi regner med å sitte med makten. Forresten vet vi jo også idag at dette kun er formalia idet folket jo etter våren 1981 har vist at de landsväkdömt var er og blir å anse som annenklasses borgere -uansett om vi förelöbig har klart å få dette offentlig fastslått,eller ikke."

Iafronten har siden våren 1980 stadig gjentatt Faremos kollektive fördömmelse om att för NS-folks landsvik finnes det ingen nåde - men er det ikke nu på tide att han forklarer hyorfor det straks i 1945 fantesx nåde för de ca. 200000 tyskarbetarideres meget större landsvik??? Behöves det flera bevis på att NS-oppgjöret var er og forblir politisk? Og det er nettopp detta som opinionskäperne ennu forsöker å bestride idet de selvsagt ikke åpent vil erkjänne att de svenska rettslärde har rett -som i deres utredning -opprindelig stöttet av 13 Stortingsrepresentanter - skrev att NS-oppgjöret var et indrepolitisk oppgjör og att det derfor var er og blir et misbruk av ord å kalle det for et rettsoppgjör idet det med rett i vanlig mening absolutt ikke har noen forbindelse!!!

Det som isär har bidratt til att denne politiske minoritet absolutt ikke pr. 1981 kan föle seg gjenopptatt i samfunnet er isär den hykleriske holdning som statskirken fra mai 1945 har inntatt: dens representanter erklärte mening straks ikke bare att det spilte ingen rolle om alle NS-folk bröt med statskirken med de tillsökt ofte också att de gjerne så att det skjedde. Og Det viste de og viser de på mange måter både i ord og handling.

Ofte pleide prester i sine menighetsbladet å skrive om sin egen heltmodige kamp mot NS-nazistene - också slake som efter påsken 1942 mottok hjelpe og pengar fra NS-medl. Så deres kollektive fördömmelse fra mai 1945 skjedde ofte i rent selvforsvar - de ville nemlig ikke risikere att noen NS-medl. skulle påberope seg deres vidneplikt under NS-rettsakene. Og de regner seg jo for svärt sikre på att deres s.k. fraternisering med nazistene" aldrig skal bli avsört fordi i de tillfällen hvor soike forhold allikevel er blitt bekjente så har disse prester hårsnakket benket faktiske forhold spekulerende i att de blir trodd og att NS-medl.stemples som lögnere.

Skolens lärare sörger också med sin ensrettade propaganda för att dagens ungdom opprettholder okkupasjons-generasjonen holdningskamp om att NS-folk skal forblif isolerte och pgaö unasonalt fortid för alltid nektes politisk medinnflydelse i samfunnet. Her erindres bl.a.om det beryktade intervju i Aftenposten lördag 28.2.81 med Ringes som var ukens navn och av Brita RR stiles div.isfrontspörsm.10 Da " " hadde forklart att han reagerte mot att tillidsmenn i bydelsutvalg sjikanertes som nazister så spurte hun:"En nazist er altså velkommen til å styre i din bydel?" Til det svarte Ringnes :"Det var et vanskelig spørsmål!" Og R.tillsökt att han nödig vil slappe til terrorister og angivere i sin bydel Han advarer dog mot deres kollektive fördömmelse som opportunister,angivere og kriminelle! Og i et annet helsidesintervju i Dagbladet fortalte R.om NS-folk som efter Holocaust hadde fått rutene i sine hus knuste og ble terrorisert også ute.

2. forts. Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie 2014
NS-medi.s gjenopptagelse i samfunnet: Men det som især har bidratt til at noen sosial likestilling og ordentlig gjenopptagelse i samfunnet nok aldri vil finne sted er de omfattende tillidstap -som opprindelig var tidbegrensete men som får livsvarig virkning - Enhver norsk jurist burde ofte lese det h.r.adokvat Wiesener i 1964 skrev i Seierherrens justis del I prinsippsörsmål om straffen "tap av almen tillid" =

"Under krig perverteres äresbegreper, den er uridderlig, å levne motstandere honnör strider mot den totalte krigs logikk. De har å våre banditter og ärelöse kreaturer - det hamres inn i folketts bevissthet. Hensikten er å forhindre at de möter förståelse, tillid, tilslutning. Så å vanäre blir en viktig cel av krigsföringen. Sannhet er kun et fredsideal som får vike för krigens hensiktsmessighet. Og efter krigen har tilrakkibgen slått for dype rötter - seierherren er fanget av egen propaganda, den godtas kritikklost.

Slik var-er også propagandan mot NS: de på rett side unnlater å hilse på nazister lenge etter at isoleringen har mistet sin bensikt, de ser forbi de infame som om det nødvendigvis var-er noe föraktelig ved dem, tross tesen om gode og dårlige nordmenn kun var-er en kampmessig farveleggning. Innbitt triotisme feirer orgier da det er blitt uten enhver risiko og mening å demonstrere nasjonal bonitet ved å spytte på andre. I kampens hete lavet de bestemmende i exil endog lover om hvordan nedvurderinger av NS-folk ikke bare skulle vedlikeholdes politisk men også legiti meres rettslig. Tap av almen tillid innførtes som straff: i den formastelige forestilling & deres omrdömme var-er offentlig eiendom og at almen tillid kun kan oppnås ved regjeringslisens, et slags sosialisett rettsgode som staten forföyer over og som kun tilkommer retroende efter off. tildeling - ja i slike forestillinger satt man i London under krigen og ga lover om at alle som som var på gal side skulle fradömmese almen tillid... Straffeloven av 1902

tilkommel i fredstid, lå på et högt humant plan, beskyttet individet og tilstrebet rettferd. Den var ridderlig og skjelnet mellom politiske og kriminelle forbrytelser, den beträgner reglene i kapitler 8 og 9 som mot politiske forgåeler. (§§86, 98 mfl.) Loven er fri for den moralske perversjon som krigen skapte og som seierherrens justis bygger på nemlig att politiske forgåeler principiellt sett är föraktligare enn kriminelle!!! Mens loven regnet med att de pol. kunne ha anständige motiver... Og ut fra dette grunn-syn etablerte straffeloven noe som heter hefte for pol. lovbyttere, det är en straffeform som levner äre til de som av pol. grunner har satt seg ut over loven. Lovgiverne bygget på den livsintäkt att det ikke nødvendigvis är elöst å ha et annet syn på landet ve och vel enn exilregjeringen. Man har ikke saklig sett rett til å presumere slette motiver hos pol. motstandere. Straffelovskommisjonen av 1902 advarte de som dömmer i pol. opphissede tider, og forestilte seg att de sirenade da kom til å dömma pol. motstandere...

Hvorfor fikk ingen heftestraff under oppgjøret, spår s. Wiesener i sin bok? Hvorfor fulgte ikke våre juister loven og de anvisninger som dens forarbeider gir, spör W. også? Var heftestraffen kun en prosesuäl regel som kunne avskaffes tilbakevirkende av London-juristene? Kan borgärs äre och dermed sammanhengende sosiale eksistens sies kun å være et spörsmål om processualia? I en RH-dom i 1945 het det rikrig om nye reglers för att få tillbakawirkning att de kun kan anvendes när de kan antas å leda till et resultat som ikke är ugunstigare för tilltalte enn de strafferegler som gjaldt på gjerningstiden. (dvs. lov av 1902) Vil noen hevde att det sosialt ödeleggande tillidstapet - og det är jo nettopp sosial ödeleggelse som är tillidstapets hensikt - att denne middelalderske bannstrålen ikke är ugunstigare för tilltalte enn dens diamentrale motsetning-heftestraffen??? Hvorfor ble den konsekvent underslått da seierherren holdt justis???

Det behöves ingen fantasi för att forestille sig att när sogar en katolsk pater gleder sig över att ingen blidgjörende omvurdering av NS-folk kommer så vil aikkert heller ingen protestantiske prester inta en mindre is-frontbetonat holdning - och hva det övrige folk angår så skulle det vel dermed være överflödig att si noe om dets holdning till NS-folk? Dette här beskrevne bör bl.a. forklara hvorför kun 5% av de ca. 200 "R.forespurte turde utsette seg för TVs inkvisisjon i år: att passive NS-medl. i 1981 må beskytte seg mot landsmenns terror det sier meget om norsk demokrati...

KONKLUSJON: Hermed har vi leserne et snygglikt å forsikre å forestille seg hvordan ~~en~~ ~~en~~ ~~norsk~~ ~~okkupasjons~~ ~~historie~~ 2014SEN - landsmenn - derav ca. 16-18000 NS-medl. ofte fra langvarig varetektsfengsling konfrontertes med folkets vrede som det dengang så treffende het i de tusenvis av rettsreportager. Og som våre forskere nu har avslørt så var Norge det av de 16 tysk-okkuperte land hvor pressens mest hensynsløst kastet seg over en politisk minoritet i håb om for alltid å kunne likvidere den sosialt : der fremstiles det som en nasjonal plikt for hver av de ca. 40000 legdommere i by- og herredsrett å dømme hvert NS-medlem og ikke la seg forvirre av deres unnskyldninger og bortforklaringer!

Hvis noengang i et lands historie FORHÅNDSDÖMT har vært og er et berettiget begrep så er det i forbindelse med NS-oppgjøret i Norge -som pågikk 1945-50 Hvor mange ganger de ca. 5% fyrkrigsinnmeldte NS-medl. ble forhåndsdømt har vært gjentatt utallige ganger i denne brevserie som hermed avsluttes: men vi gjentar for siste gang at det for dem begynte med at de alt 14.4.40 ble rammet av Ap. regjeringens arrestordre mot dem til H.C.K. dvs. Hærens overkommando som godtok påstanden om at det utgjorde fiendens 5.kolonne og straks måtte uskadeliggjøres: i frk. Thora Thorhohhs roman fortelles det nettopp om en slik odelbonde - det var hennes far - som til tross for at han da lå ved fronten i kamp mot fienden ble arrestert under ydmygende omstendigheter og fengslet. Selvsagt fantes det som rittmester Harald Normanns sier i sin bok "De 5 fji je dager" ingen fnugg av bevis på at NS-veteranene skulle ha utgjort fiendens 5. kolonne men HVORFOR har pressen ennå ikke påtalts dette uhyggelige overgrep, hvorfor har den isteden tillatt at en høyere offiser i 1975 i en Osloavis får beklage at disse NS-veteraner ikke straks ble skutt??? Det er mange slike hvorfor som den aldrig ønsker å besvare fordi det dermed ville erkjennes at det i fredstid - ofte mot bedre vidende- ble begått gemenheter mot landsmenn.

Så alt det får "historiens dom" ta seg av - det er vistnok der resonnementet, i hvilket en fhv. forlegger er uenig idet han med rette hevder at disse som utsattes for urett har en moralsk rett til mens de lever å få forsvare seg overfor landsmenn!!! Og vi har i Norge anno 1981 kun en h.r.advokat som nu åpent tør skrive i Norge største avis at DE SOM IDAG BEHØVER FORSVAR DET ER NS-folk - og dermed ser isfronten rødt - hvorfor? Fordi heller ikke den vil erkjenne egne feil og overgrep og krenkelser av menneskerett av prestige-hensyn - den kan ikke åpent erkjenne at det er uhørt å fortsette krigspropagandan i fredstid mot en søker utgruppe -for å sitere Ringnes -for ennå systematisk forhindres forsvar, så ennå fortsettes angrep kollektivt i den tro at angrep alltid vil være det beste forsvar. Men begriper da ikke disse permanente hatere at folket langsomt innser hvorfor angrepene fortsettes?

Og hva er det så pressen især slik forsvarer ved med evige fortsatte angrep på en syndebukk: jo ifølge avdøde Anders Lange tilskrites dermed å bortlede oppmerksomheten fra dens egen kompromissing - unntatt Morgenbladet - og for AL b.e det litt av en livsoppgave å få avslørt sine undersøkelser om dette kompromis men han døde dessværre altfor tidlig. Andre har forsøkt å fortsette denne undersøkelsen men de støter stadig på vansker og det er da ikke vanlig å forstå hvem som ved evig passiv motstand forsøker å forhindre at resultatet av denne undersøkelse bekjentgjøres i dette århundrede?

Det er også mange andre "særinteresser" som de i NS-oppgjøret som angripere impliderte og engasjerte synes at de evig bør forsvare bl.a. den måte hvorpå NS-folks ruinertes ved også å la s.k. kollektiv erstatning ramme upolitiske ektefeller, somregel kvinner ifølge hemmelige prov. exil-ff som godkjentes. Hvorfor har ennå ingen kvinneorg. vovet å se på denne side av NS-oppgjøret? Fordi alt som berører det er blitt TABU - alle frykter at selv den minste kritikk vil plasere dem i den upopulære silkefront-kategorii eller ennå værre gi dem et (urett) stempel av å være stripete. Som bekjent lærte utefronten meget om politisk propaganda og den klamrer den seg ennå hårdnakket til. Ja hermed antydes atter at det var utefronten som seiren i 1945 -Hjemmefronten som hadde erfaringer overfor okkupanten tolererte å spille en underordnet rolle når det bortsees fra at dens advokater forsøkte å hjelpe Terje Wold med hans Moskva-inspirerte krisejuss.- Egentlig er det ingen konklusjon på dette NS-oppgjør idet status quo går ut på at alle makthaverne er enige om at ingen urett skal rettes - noen begrunnelse kan selvsagt ikke gis - bortsett fra at det -itså er frykten for egen prestigetap som her spiller inn. Så syndebukken har fortsatt å sone for de synder som urett rammet den...

HVORFOR stiftelse av Hess pasto i Skottland for 40 år siden? (10.5.41)

Dette spørsmål har i årtier beskjeftiget fagfolk, dvs. politikere, historikere og pressens representanter men også legfolk og det har således blitt utgitt disinvise av bøker derom hvorav dog en må si en innstilling nemlig "Motive for a mission" av James Douglas-Hamilton, 2. sønn av hertug Hamilton, hvem Hess ba om å få treffe etter at hans Messerschmidt hadde skrash-landet i Skottland sent den 10.mai 1941 - Dette understrekkes i Alan Bullocks forord ajourført i bokens 1980-utgave, som hvor undertattel brukes "The Story behind Rudolf Hess's flight to Britain," Der skriver han at forfatteren "was brought up on the inside of the British half of this story" og at han også inngående studerte tyske kilder bl.a. de s.k. Haushofers Papiere (især breve) de federale arkiv i Koblenz og manuskript-avd. i kongress-biblioteket, (tidel. ikke publisert på engelsk og før kun delvis explored på tysk) Samlet belyste sotffer hittil dunkle områder :

I forfatterens forord forklares hvorfra han bygger opp sin beretning på basas av Huashofers filosofi og politiske syn (sr. general og profø Karl H. ble frikjent i Nurenberg fordi hans rolle hadde vært akademisk og rådvende, han begikk selvmord med sin hustru 11.6.46 - og deres 2 sanner: Albrecht, som fra 1940 ledet et omstridt dobbeltspill og likvidertes av Gestapo 23.4.45 og Heinz som etter befrielse fra den røde arme 12.5.45 fant brorens lik der hvor denne hadde blitt skutt -med et dikt i hånden)

Hermed er kun delvis antydet hvorfor forfatteren inndeler sin 330 siders bok slik: I Albrecht Haushofers arbeider (9 kapitler) II Hess-Huashofers fredsfolere (9 kapitler) og III Albrecht Haushofers skjebne (6 kapitler) Dette kan synes eiendommelig når betenktes at det er the Hess story som omtales? Bokens siste ca.50 sider inneholder div bilag: der gjengis mange offisielle britiske saksdokument som Appendix I-III, så følger the Hess facts som Annex, derefter gis det ca.500 kilde-henvisninger til bokens deler, hvorpå følger en 6 siders utvalgt bibliografi slik inndelt : I Cabinet minutes, PM papers, foreign offices records, war offices papers, samt er nu flere ministeries arkiv åpnet for public scrutiny at Kew.6 resp. referanser gjøres, II dokument og upublisert materiale: også 6 henvisninger, III memoirer, dagbøker, second hand works og artikler inneholdende og-eller anvendende originalt stoff: sider 319-322 omfatter ca.100 forfatternavn og deres produkt, som regel bøker, deriblant Ilse Hess 6 bøker!

Lesningen av disse boktitler får en til å innse at forf. Douglas-Hamiltons boktitel tildels hadde blitt brukt før 1971 således utgav Bernhard Hutton i 1970 boken "Hess: the man and his mission" og også Chr. Sykes boktitel: "Troubled loyalty" (London 1969) berørte D-H.s motivering. Endelig følger bokens person-index omfattende ca.300 personer med side-referanser... Vi erindres om hvor forbausede generalene blev da Hitler alt 24.5.40 gav stoppordre til panzer-divisjonene om ikke å angripe Dunkirk? Også i samtal med Ciano 18-19.6.40 ifrågesatte Hitler ønskeligheten av å ødelegge Ø og 19.7.40 kom så føreren med sitt berømte fredstilbud til det britiske empire i riksdagen? Og Hess hevdet senere at han alt tidlig i 1940 befattet seg med meglingsforsök og at han alt det år forsøkte å kontakte slike britter som han formodet hadde samme innstilling? Men her er ennå uklart:

1.var hensikten med Hess flukt også overfor Hitler å foregi et alibi som skulle befri ham fra den stadig mere tyngende post som hans stedfortreder? 2.eller var den kun hans egen freds-misjon.3 eller var den også en tidsmessig kalulert plan som Hitler hadde forhåndsgodtatt -og som føreren først tok avstand fra da han ble bekjent med GEs avisende holdning:da erklærte han at Hess var unormal og uansvarlig og at han hadde handlet bak hans rygg. I mai 1941 var angrepsplanen mot Sovjet etter blitt utsatt og det gjeladt -etter Franrikes fall - å unngå en 2-frontskrig.

Til saken hører bl.a. at hertugen av Hamilton hösten 1940 mottok et brev fra Huashofer datert 23.9.40 -ven god venn av Hess, i hvilket denne foreslo et møte i Lisabon uten å henvise til Hess. Og hertugen, som ikke kunne erindre å ha talt med Hess under Berlin-olympiaden i 1936 gjorde det for første gang i mai 1941 etter å ha mottatt ordre derom. Både han og de få andre som fikk lov til å tale med Hess ble overbeviste om at Hess på egenhånd hadde planlagt og gjennemført sin misjon. Her må følg.bemerkes=

2. forts. av vurderingen om årsakene til Hess flykt 10.5.41 : i bilaget nr. 332 av 4.11.42 fra Foreign office Moskva - gjentatt til Juibyskev nr. 1597 presiseres i 10 punkter de fredsbetingelser Hess egenhendig skulle ha utarbeidet? Om hans mentale tilstand på det tidspunkt var slik som de engelske legers beskrev (selvmordsforsök osv.) så synes det påfallende at Hess skulle kunne ha vært i stand til alene å formulere disse så klart som han gjorde? - HMs regjering kom etter referat av lordenes intervjuer med Hess til det resultat at Hess kom over etter eget initiativ, og at han trodde at hans misjon ville bli oppfattet positivt, Hess trodde at han der ville møte et sterkt anti-krig opposisjon, Hess forsøkte med sine fredsvilkår å gjengi Hitlers mentalitet slik han kjente den og Hess hadde overveiet sin misjon helt siden Frankrikes fall våren 1940 ---

Hess regnet bl.a. med at GB ville forstå at Tyskland behövde livsrum i öst på Sovjets bekostning - og at dette måtte forsøkes oppnådd enten ved forhandlinger eller ved krig. I London oppstod et dilemma da man konfrontertes med Kremls krav om at Hess straks måtte dømmes som krigsforbryder - noe som ble støttet i sovjetisk presse: et samtidig melding 4.11.42 -nr. 331 fra Foreign office til Moskva - gjentatt till Kuibyshev i nr. 1496 - også for informasjon til Stalin - kom bl.a. inn på krigsfangers forhold ifølge folketetten: "if Hess mental instability becomes known to german government, it might make out a good case under the prisoners of War convention for his repatriation, which it might be difficult to turn down without the risk of reprisals against allied prisoners in german camps!!! But we naturally do not intend to let Hess return to Germany and so possibly escape answering for his share in german war crimes!!!" Derav kan altså sluttas at GB ikke sent i 1942 sikkert trodde på alliert krigsseir. - Hva som også i denne historie er bemerkelsesverdig er at ikke Hess pr. mai 1941 innså at hans tidlig blodige fortid kunne føre til at han ville bli dømt som krigsforbryder? Her kan konstateres at det foreligger følg. syn hos Hess: 1. han undervurderes de alliertes enighet om at ingen separatfred skulle inngås men at Tyskland eneste "fredsvilår" var betingelseslös kapitulasjon. 2. Hess hadde en helt overdreven tro på tysk krigsseir. 3. Han var overbevist om at GB. anså det som en fordel å treffe en gunstig fredsordning med Tyskland.

Idag er det jo lettvisint i etterpåklokskap å latterliggjøre Tyskland kamp mot bolsjevismen og unnskyilde alt som de allierte bedrev enten det nu er terror-bombingen av tyske byer eller det er Sovjets mishandling av tyske krigsfanger: det er idag et faktum at maksimum 50% av tyske soldater den røde arme i 1945 tok til fange overlevde og vendte hjem til Tyskland og det er også et faktum at kun 5% av de hundretusener av tyske soldater som ble tatt til fange ved Stalingrad i 1943 overlevde! Dette har siden aldri blitt gjenstand for bekymring som seirherren - og heller ikke påtales det at vestmaktene i 1945 bridro da Sovjet krevet at tyskernes krigsfanger fra østområder skulle utleveres dem! På samme måte forholder det seg også i Hess-affären, det har nu i årtier het at vestmaktene ikke liker at Hess som nu er 87 år og har vært politisk fange i 40 år skal forblif fengslet til sin død men allikevel böyer man seg fortsatt for Sovjets diktat.. Tross Spandau ligger i Vest-Berlin så tør disse ikke løslate Hess av frykt for Sovjets represalier. Dette er jo det samme hykleri - moralsk sett - som det som bedrives overfor passive NS-medl. hvor det kun heter at "nu er det for sent å gi dem noen form for amnesti" alle NS-medl. skal fortsatt være like store krigsforbrydere, og man bør helst bo i utlandet når man hevder denne sannhet fordi ellers så rammes man i Norge av isfrontens evige hevn.

Da det i mai 1941 i England var tendenser til også å se de positive sider ved Hess misjon så fikk britisk presse strenge ordre om å intensidere en bestemt form for krigspropaganda da ble nazi-lederens mørke rulleblad fra tidlig i 1920-årene gjengitt fra Hess 8.11.23 deltok i Hitlers s.k. Putsch og med gisler i Bayern var i dekning i åser syd for München og truet disse med døden - og til han havnet i fengslet i Glasgow. - Og det er jo en lignende krigspropaganda som atter i 1981 föres i norsk presse mot alle NS-medl. som en bloc fremstilles som fanatikere og erkenazister samtidig som et helt forties at de fleste passive NS-medl. var nasjonal-sinnede idealister som i 1940 mente å kunne forsvare norske interesser!!!

Dette omtales i en 7 siders artikkel i ukebladet "Saxons" nr.16 for 12.-19. april 1976 av reporteren Michael Journath .. Det var en marsdag i 1939 at K. født i Estland i 1898 for første gang traff SS-sjef Himmler i hans høykvarter i Berlin, i Prinz Albrechtstrasse. K. var massør og hadde en egen evne til å kurere Himmlers mavesmerter og denne betalte den pris K. etterhvert forlangte.

Kersten, som hadde kjempet mot bosjevikene i 1919 var dermed truet av Sovjets dødsdom og ble finsk borger. i 1940 da randstatene okkupertes av Stalin. Han hadde da praksis i Haag, Berlin og Rom med mange diplomater som kunder. Som finsk reserve-offiser forela han Himmlers krav om at han skulle bli dennes faste massør for disse som rådet ham til for enhver pris å behandle Himmler.

Kersten, som tidligere hadde betraktet Holland som sitt hovedkvarter, ble så våren 1940 av Himmler beordret til å medfölge hans private tog til vestfronten. Det vakte andre SS-officerers mishag at han lot til å innta en särstilling hos Himmler og slapp å følge tjenestereglementet. Kersten situasjon komplisertes derved men etter Franrikes fall måtte han etter behandle Himmler i Berlin. Noen dogtgjørelse var da ennå ikke blitt avtalt idet K. som visste om Himmlers svake økonomi foretrakk at denne stod i taknemmelighetsgjeld til ham. Men gradvis "avtaltes" av behandlingen skulle betales i menneskeliv, dvs. Himmler måtte ikke bli klar over at dette skjedde etter K.s bevisste plan, men tro at det skjedde mere tilfeldig. K. forberedte dog sin hjelpeaksjon nøyde:

Den ble innledet da han fikk vite at flere av hans gamle hollandske venner var blitt satt i konsentrasjonsleire: hans medbragte resp. navneliste som han forela Himmler som sin regning, som først godtok at en og siden av flere av dem ble løslatte. K. klarte å få Himmels nærmeste mann, hans sekretær Brandt til sin fortrolige, og sammen avtalte de en plan: K. skulle få informasjoner om situasjonen i Holland utenom tysk censur og behövde derfor en sikker brevadresse - nemlig Himmels private postbox. K. forklarte H. at han i Holland hadde flere elskerinner og om deres brev censurertes kunne hans frue få vite det. Brandt, som var tilstede under samtalet, foreslo da at K. kunne anvende H.s pr. brevadresse så skulle Brandt utsortere K.s brev fra de andre.

Så hele tiden mens K. var H.s dr. og massør fikk han lister over arresterte i flere land på denne måte. Det ble etterhvert mange lister med dødskandidater som K. fremla og fikk innvilget - dette vakte etterhvert SS-mihag og i jan. 41 oppsöktes K. privat av 2 gestapister som ville vite om han hadde jødiske pasienter? Det bekreftet K. hvor på disse innvendte at det var forbudt. Til det svarte K. at han var ikke tysk men finsk lege. Senere viste det seg at også Kaltenbrunner ville ham tillivs. K. hadde nemlig i SS-hovedkvarterets messe overhört at Heydrich hadde talt med en SS-mann om en plan om å deportere 3 millioner hollendere til Polen. Den forela han for Himmler idet han opplyste hvordan han hadde fått vite det. H. bekreftet at det skulle skje på Hitlers fødselsdag 20.4.41. Det var førerens ønske og han stoltet på Himmler.

Fikk H. til å bekrefte at utbygging av SS var viktigst og at H.s helse tilstand nødvendiggjorde en prioritering - K. overbeviste H. om at hans helse ej tillot begge dele. Og en dag meldte H. at deportasjonsoppgaven var utsatt! K. var dog i faresonen idet SS ville vite hvordan han fikk sine informasjoner? Det var blitt kjent innen SS at K. da drev en kampanje for å få løslatt danske og norske KZ-fanger. K. advartes en morgen telegrafisk av fortrillige i H.s stab, om ikke å kjøre en vanlige vei over Oranienburg til Berlin da underveis en felle var lagt, så han kjørte over Templin. I Berlin fikk han vite at en veisperring hadde vært utplasert ved Oberg. og at SS-planen gikk ut på at det så skulle meddeles at K.s bil ble unnlot å stoppe og at K. desværre omkom. Det førte til at H. aevarte Kaltenbrunner om at hvis noe hender dr. K. så pass Dem.

På K.s benådningslister figuerte bl.a. 50 norske studenter, 50 danske poliser, 3000 hollandske, franske og polske kvinner som en ukes regning. Så fikk K. vite at Schweiz var villig til å motta 29000 jøder og forela det for H. Denne godtok kun 3000 og han omdirigerte et tod med 2700 jøder dit. Noe senere ble 5000 jøder til frigitt. Så fikk amerikanerne vite at Hitler ville spreng alle KZ med 800000 fanger før de allierte overtok dem og via Sverige informertes K. som konfronterte H. med Hitlers plan. Og 12.3.45 kapitulerte H. og underskrev en human overenskomst: 1. KZ-sprenges ikke 2. ingen flere jøder avlives. 3. og Sverige kunne sende matpakker til jøder. K. bosatte seg i Sverige hvor han døde i 1960. Först i 1949 fikk "nazivennen" en hollandske orden for human innsats.

13. fortsatte dokumentasjon : det er mange uskrevne böker som forhindres utgitte i Norge fordi der ikke tales at motfrestillingen blir hört. Det pågår en isfrront censur i norske mæssemedia som intet har med et demokrati å gjøre men dette kan ikke närmere belyses på denne 33.og siste side av utdraget. Derimot kan det ha interesse for jössinger å hvordan Sverige behandler sine store jödehjelpere:la oss kun sitere litt fra Aftonbladet for 31.ds året er idag = EXTRA "Sverige vil byte ut den ryska ubåt-kaptenen Gushin mot diplomaten Raoul Wallenberg -i samma stund som Sivjet-ibåten upptäcktes lånt inne i svenska skärgården vid Karlskrona stod det klart att Sverige hamnat i et förträffligt förhandlingsläge.Nu kunde manxsetta press bakom kraven om fullständig klarhet i W-affären."

"Skall ubåtsintermezzoet leda till att gatan Wallenberg äntligen lösas? Enligt UD-källpr har krav förts fram på att alla papper skall läggas på UDs bord.Spijon-ubåtens kapten måste utbytas mot W.Men lever han? Åter aktualiseras W-fallet, och den som på svensk sida lägger upp strategin är kab-sekr.Leifland som under svaga utrikesministrar varit UDs UDs starka man og nu krävar W.i utbyte mot ubåtskaptenen.L.har också under många Moskvabesök visat att W.fallet ej anses avslutat.Folkrätts-experter har blivit konsulterade.Som numera är väl bekant räddade den ungaadiplomaten W.1944-45 tiotusentals judar undan nazi-KZ genom att förse den ned pass i Budapest mm.När röda armen intagit staden fördes W.bort under order av Bresjnes som då var kommissarie för 18.armen..."

Våre undersökelser viser at livsvilkårene i NS-ghettoer i N.blir stadi värre fordi de uten polshjelp ikke klarer å beksytte seg mot mobbens terror.De får ofte i år anonyme telefonoppringninger hvori de urett beskyldes for å støtte sk.nynazistisk virksomhet -i disse opplyses at deres navn er funnet på NS-lister og at de gis en siste advarsel mot å delta i nynazisme.Hvem står bak denne fortsatte terror mot uskyldige og hvordan skal den kunne stoppes når isfrontpressen fortsetter kollektivhetzen? Dette er også misforhold enken tar opp og hun krever nu int. beskyttelse overfordisse overgrep som i Norge stiltiende godtas av makt-haverne.I Sverige har hun klart å mobilisere landsmenn for denneaksjon.

Efter avtale med enken unnlates her de omfattende jödiske vidneprov på Linds hjelp til dem under okkup.Hun opplyser at Lindh å årenes lop har hatt en viss kontekst med noen av de ovelevende norske jöder -pr.brev og ved besök her i Sverige. Og hun forsikrer at det derved er blitt klart bekreftet at jödehatet i Norge ennå ikke er utryddet. Men hun har dermed fått vite at när jöder i Norge antyder dette om ganske alment jödehat så skylder de sk.gode nordmenn alltid på NS-nazister, som er rettsløse I ca.37 år har Goebbels metode om evig gjentagelse av lögner blitt anvendt i Norge og idag tror hvert skole barn at alle NS-folk er jödehatere - uansett hvormange jöders liv et NS-medlem da kan ha reddet.

Enken betoner likheten mellom jöders situasjon utenfor Israel og NS-folks stilling i Norge; begge utsettes for kollektive falske beskyldning er overfor hvilke de er mere eller mindre hjelpelösse.Og hvergang Lindh traff en landmann så komhan i automatisk färsvarsposition.og straks disse begynte fellesanklagen så tok han frem endel dokument som hadde hadde på seg når han risikerte å treffe landsmenn. som hadde hadde på seg når han risikerte å treffe landsmenn. Disse ble alltid like forbausest når de så fikk se den jödiske David-stjernen på hans firmaart og forstod ikke at han brukte et slikt firmerke.Og da den 2.aktor i retten fikk se det så utbröt han like forbausest:"Men det fantes da ingen jödevenner i NS" Dermed bevisste denne at han var like indoktrinert som alle andre gode nordmenn. Det foreligger idag nok vidnepråv for påstanden om at den sosiale konfliktsituasjon i hvilken NS-folk siden 1945 befinner seg.Kommer til å bli en livsvarig tilleggsstraff for de ennå overlevende.Det danner til å bli slik at enhver ny norsk generasjon fortsetter forfölgeren på kollektiv basis der deres foreldre måtte slutte sin -det er blitt en politisk arv som neppe vil ifrågesettes i dette århundre. Isfronten har hittil klart å forhindre at parolen om kollektiv skyld-mister sitt grep om jössinger som ennå innbiller seg at det er av nasjonal betydning å bekjempe ethvert i Norge levende NS-medlem.Hvorfor forsöker ikke pressen å bidra til at denne vrangforestillingen avskaffes?

Hvorfor 40 års lærdom burde ha gitt oss et mere nöktern syn på 2% NS-veteraner

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
Som oppmerksomme leserne vil ha forstått var årsaken til at utdrag av bokens resterende kapitler alt sendtes dem pr. 29.2.80 den at det er av stor betydning at "rette vedkommende" får min advarsel i sin helhet innen Stortinget avgjør om alle "rette vedkommende" får min advarsel i sin helhet innen Stortinget avgjør om alle i 1945-50 politisk dömte i 1980 skal utsettes for et mistillidsvotum i form av en kollektiv diskrimineringslov: nemlig om slike på livstid ansees helt uverdige til å inneha tillidskrevende hverv?

Men da det dermed ikke ble anledning til å kommentere den måte hvorpå pressen pr. 9.4.80 omtaler 9. april 1940 - 40 år etter - så avsluttet jeg 2. del med et "PS til Motoppgjørets epilog" hvor jeg tok det forbehold at om pressen etter 9.4.80 fortsetter kollektivhetsen mot alle ls.dömte NS-medl. så vil slike krenkelser av deres menneskerett for de 2% fôrkrigsinnmeldte NS-medl.s vedk. bli påklaget til int. menneskeretts-org., selvom ingen navngivelser forekommer

Under mine gjentagne besøk i Sverige har jeg hatt anledning til å diskutere dette med flere svenske kolleger som har forsikret meg at jeg kan regne med deres støtte - En av dem forklarte hvorfor han mente at 3.del bør publiseres i April: "Der tas forbehold om at også Stortings-debatten om uloven vil bli i ludert i 3.del - hvilket frårådes om det ej skjer i mars idet det er uviss når dette vil skje - hovedsaken bør nemlig være at mest mulig stoff som advarsel leses av de avgjørende Stortings-repr. itide og derfor bør den senest komme straks etter 9.4.80".

J ~ innser at selvsagt kan den av Stortingsdebatt om off. forbannelse komme også i disse 4 uker som gjenstår til Aftenposten kan bringe sitt 8. bidrag om "Norges vei inn i krigen." den 1.18dag i april 1980 (om det kan bli påskelørdag 5.4.80 er vel uviss idet mange aviser da unnlater å utkomme?) Kanskje det først blir den 2.18dag i april - nemlig 12.4.80? Apropos den 7.art. så introdusertes den 1.3.80 med fölg. ord=

"Mars 1940 ble en skjebensvanger måned for Norge: begge krigsförande parter krenket åpenlyst norsk territorium og da mars var over var stormaktene klare til avgjørende aksjoner mot norsk neutralitet - mot norsk selvstandighet. Men i Norge var det mere debatt enn handling. Der vises et halvsides bilde av Stortingsplassen, hvor luftvernsskyts og lyskasteres var/ble montert, under parolen: "Oslo er nu like godt forberedt som Helsingfors var."? De viktigste data gjentas: 1.3.40 Danmark skal også okkuperes ifølge Weserübung 3.3.40: den røde arme besetter Viborg. Norge-Sverige nekter alliert gjennemfart for "hjelp" til Finland. 12.3.40 Finland må undertegne kavtale med Sovjet 28.3.40: avgjort at britene skal minelegge norske farvann! Avisens overskrift er "AKSJON I NORGE: De øvrige 3 bilder viser 1. Hitler i norske farvann i 1934 forblir ombord. 2. Britisk minelegging i norske farvann etter avtale 28.3.40 med Frankrike. 3. statsmin. Chamberlain NEKTET CHURCHILL Å TA NARVIK: (Chamberlain døde i nov. 1940 som en meget skuffet man: både hans bidrag under det s.k. München-forlik i 1938 og hans forsök på å megle i den tysk-polske konflikt i 1939 mislyktes) I forbindelse henvises bl.a. til bila- t om hvordan Danmark kunne ha forhindret 9.4.40 = denne påstand fremsettes i en bok kalt "De spilte muligheters dag", skrevet av den danske oberst A.J. Jørgensen, som var 18ytnant i 1940, som utkom i mars 1980 og som omtaltes i Aftenposten 4.3.80 -

1. mars 1980 kunne Morgenbladets F.B. omtalte at Stalins sekretær i 1920-årene Boris Bajanov - etter oppfordring bl.a. fra Solsjenitsyn endelig i sin erindringsbok brøt tausheten om Stalins terror: "B. som siden 1930 har levet tilbaketrukket i Paris vover nu å snakke ut. B. minner om at ingen ville høre på ham hverken i 1930-årene eller senere. De som avslørte sovjet-systemet ble hetset ned som "fascister" og kalde krigere."(det gjaldt både mot Fedrelandslagets og NS medl. mellom 1925-1940) B.fant at Lenin og Stalin lignet hverandre, idet begge var typiske maktmennesker. Da Stalin likviderte tidl. kolleger spurte Zinoviev om ikke kamerat Stalin kjente begrepet takknemmelighet. Stalin svarte at det er en hundesygdom. B. svalører hvordan Stalin instalerte en avlytningssentral for telefon-nettet innen Kremls murer og daglig brukte lang tid på å avlytte sine kolleger, for å få et inntrykk av hvordan de tenkte om ham. B. er overbevist om at Sovjets opprustning i Europa kun har den hensikt å settes inn når V-Europa er blitt svakt nok! B. betviler at politikerne er i stand til å våkne itide, men han appellerer til folkenes fornuft og ber dem höre mere på sannhetsvidner enn selvoppnevnte sk. sovjets-eksperter som i 63 år har analysert bort den røde fare og forsøker å skjule sannheten for det Lenin kalte godtroende idioter..." Som eks. anførtes den svake norske reaksjon mot Sovjets angrep på forsvaret.

Her fortsetter min undersøkelse av problemet: Hvorfor har ikke 40 års lärdom gitt os ~~sett senere i historien~~ de 2% NS-veteraner, som i 1933-36 ble NS-medl. pga. patriotisme og av samme grunn i 1940 unlot å bryte med NS? Er det kun fordi isfront-pressen ennu boikotterer enhver informasjon om deres særforhold? Om det da kan forutsettes at denne - tross kollektiviseringen - vet at det jo fantes 2 slags NS-medl. nemlig få gamle idealister og mange nye opportunister? Dette ble jeg litt i tvil om da jeg forleden fant frem et gulnet avisklipp hvor på det sto at en verdensberømt skøytløper hadde sluppet med 2 års straff: Visste avisen at vedk. hadde vært NS-medlem siden 1936? Og selvom denne hadde visst det så kunne den everfor kritikk ha innvendt at vedk. var da desuten - dvs. foruten NS-medlem etter 8.4.40 også idretts-streikebryder og det finnes det da ingen unnskyldning for? Glemt var at han i mange år hadde vært det store forbilde for ungdommen, og hadde forsvarat Norge med glans i mange landskamper, at han hadde flere verdensrekorder- hans passive NS-medlemskap "under krigen" ble ansett som forsettlig aktiv fiendelyst og dermed var han sosialt diskvalifisert på livstid, - selvom mintillidspåbudet egentlig var tidsbegrenset til 10 år - fordi gode nordmenn vet at isfronten ingen fraternisering tåler med fhv.ls.dömte...

NB: noe av det mest utrolige som hendte under NS-oppgjøret var nettopp dette - hele jurist-standen så og si stilltiende godtok at alle NS-medl. med dommer fra 6 mndr. kollektivt kunne idømmes "tap av almen tillid" - dette begrep som også synes å ha inspirert Ap's Faremo til å foreslå at alle ls.dömte ev. i 1980 skal fradømmes tillidskrevende hver! Jeg henviser til den glimrende karakteristikk adv. W. i boken 'Seierherrens justis' ga derom: her gjentas at fra kun at exilregimet var befengt med "den formastelige forestilling at andres omdømme er offentlig eiendom og at almen tillid er noe som kun skal oppnås på regjeringslisens, et slags sosialisert rettsgode som kun staten forfører over og som kun tilkommer retroende etter off.tildeling..."

Her må jeg gjøre følg. assosiasjon i forbindelse med begrepet GOD TRO, som er overskriften på et avsnitt i prof. A.s bok om det vanskligem NS-oppfølge: ~~værlid~~ sider 162/63 fremhever A. at han som 1. voterende i HR. i en NS-sak i 1946 bl. a. avgå følgende votum: "Exilanordningen av jan. 1942 os 1944-1s.anordningens § 2 nr. 1 gjør selv NS-medlemskapet til et straffbart forhold og i subjektiv henseende er det da tilstrekkelig at "foretatt" omfatter selve medlemskapet? Lovgrunnen for denne straffetrusel er at NS ydet fienden bistand men dette moment er ikke gjort til ledd i gjerningsinnholdet?" Om NS-saken forklarer A. at den gjaldt en eldre dame som hösten 1941 ble NS-medlem for å beholde radioen og ble stående i partiet til frigjöringen. Hun idømtes 5.000:- i bot men slapp erstatning fordi det ble tatt hensyn til at hun ikke hadde vært seg bevisst at hun som passivt ydet fienden aktiv bistand... Det er nok denne sak adv. W. omtaler når han på side 83 i sin bok skriver: "I sept. 1946 kom følg. dom i HR om NS-medlemskapets straffbarhet. Der ble det fastslått at NS-medlemskap etter jan. 1942, da den 1.ls.anordning ble gitt, IKKE krever annet skyldbevis enn at vedk. medlem var seg det faktum bevisst at ha meldt seg inn (o.) Det mere kompliserte FORSETT - forsett etter straffelovens § 86 trengtes da ikke bevises. Resonnementet skulle være at når gjerningsbeskrivelsen kun omfattet medlemskap skulle det heller ikke bevises at FORSETTET omfattet noe mere? Men da melder seg dog visse spørsmål: 1. med hvilken rett betegner man da exilloven som en "landsvikanordning" og de anklagede som "landsvikere" når det ikke lenger er LANDSVIK man plikter å bevise? 2. Og hvorfor belegger man "lovbruddet" med straffen "tap av almen tillid" når bröden ikke behöver å ha den ärerörighet at den går på den almenne tillid löser? 3. Hvordan kan man forsvere å utlevere NS-medl. på löpende bånd til landsvikstempllets fulle, infamerende tyngde i samfunnet mangfoldige reaksjoner samtidig som man fritar seg selv for å före det reelle sannhetsbevis?"

PS: om denne sak gis et noe henvisende referat på s. 98 i Justisdept.s Innstilling av 1962, der står nemlig forklarende at: 'det er således unödvendig at vedk. har vært seg bevisst som medlem å ha ydet fienden bistand osv. Det henvises i denne forb. til HR-dom av 11.9.46 mot Kristi X. hvor 1. voterende dommer A. bl. a. også sa' = "Anken nevner ikke lovanvendelsen men forsvareren har for HR hevdet at X efter strl.s § 42 burde ha vært frifunnet idet det fremgår av herredsrettens domsgrunner at X. ikke var seg bevisst med NS-innmeldelsen å ha ydet fienden bistand. Denne påstand beror på en misforståelse! Det fremgår av domsgrunnene at X ikke er dømt etter ls.anord. sammenholdt med strl. § 86 men etter ls.anord. sammenholdt med prov. anordning av 22. jan. 1942 som straffer den som blir NS-medlem?" Så kom sitatet ovenfor.

og tilslutt 13d l.s. v. om den "fagidioten" som ikke hadde gjort noe annet end å holde antatt jeg også at dette var riktig når det ikke faktisk sittalte efters strl.s §57.." Med dette omstridte eks. vil jeg vise at her opererte dommerne ofte som rene "fagidioter" med §§ som legfolk ikke kunne kontrollere fordi de ikke ante deres innhold - jonglerende med begrep som disse fant helt uforståelige - f.eks. dette med "amnesti-provisoriet som annullerte grl.s § 97" - hvormed mentes at exilanordningen av 15.12.44, som kriminaliserte alle NS-medlemskap fra 9.4.40, ikke var tilbakevirkende allikevel fordi det reddet passive NS-medl. fra den 3 års minstestraff som var dens basis, nemlig det strl.s §86 forutsatte! Selvsagt visste de impliserte advokater at dette var en utspekuleret form for svindel idet teorien var illusorisk, dens forutsetning var nemlig den falske forutsetning at alle NS-medl.s forhold under okup. var av så alvorlig natur - noe som ble bestridt under den omstridte prøvesat der 4 HR-dommere frifant H. som 6.12.40 ble NS-medlem. Dette HR-mindretall godtok ikke flertallets påstand om at H. ved innmeldingen i NS 6.12.40" måtte forstått at NS hjalp tysk krigsforsøl og at det dermed var å anse som beivist at H. 6.12.40" var seg bevisst" at han fremmet Tysklands krigsinteresse. Slik forståelse og bevissthet kunne ikke da da de 2 % i 1933-36 ble NS-medl. fordi dengang eksisterte ikke disse begrep, og derfor utsattes de for et politisk j. tismord: ifølge prøvesakens domspem. anså retten H.s NS-innmelding 6.12.40 som avgjørende bevis på unasjonalt forsett i strl. §86s forstand: Og da den med urette ble ansett som hele NS-oppgjørets jur.forbilde så fikk den kollektivt forhåndsdömmende virkning, dermed ble 2% förkrigsinnmeldte NS-medl dömt på FALSKE PREMISSER!

M i hvorfor forekommer det så i alle disse årtier siden okkupasjonens opphør ingen dialog mellom de over 60.000 ls.straffede og oss s.k. gode nordmenn??? Dette spørsmål har jeg i den senere tid forelagt mange som ikke ble rammet av NS-oppgjøret og som ikke hadde nære pårørende som ble det: en prof. sa at på alle områder ellers foregår en utvikling som medfører forandring av tidl. til stander men at han selv har studert på hvorfor det m.h.t. dette politiske oppgjör ennå består STATUS QUO??? Prof. var kommet til at årsaken var at vi ikke vil at alle våre myter og legender om vår egen tapperhet osv. skal måtte omvurderes!!! En offiser jeg talte med nylig svarte: "Jeg må være enig med en engelsk kollega i at den brutale måte hvorpå vi behandlet våre ca. 10000 frontkjempere fra mai 1945 var uforsvarlig, de var jo de eneste som hadde front-erfaring overfor den røde armé og vi burde ha utnyttet denne -isteden for de å diskutere radikale avisers krav om at de burde skytes alle sammen, jeg deltok selv i vinterkrigen og har en venn som etter kjempet i Finland senere og som siden fikk 7 års straff og ble funnet uverdig for offisersbanen. "En eldre enke, hvis mann falt våren 1940 svarte slik: "På et bibliotek leste

g ifjor høst litt i prof. A.s oppskrytte oppgjørsbok: det var forstemende å se at han på sider 60/61 gjentok biskop B.s kollektivhets, som riksadvokaten brukte på juristkurset for å stimulere de vordende aktorer til øket innst

Her må jeg gjengi disse linjer prof. A. fant passende i 1979: "NS var en dobbelt sammensvergelse mot folket: 1.mellom NS-folk innbyrdes 2.mellom NS-medl og fienden. Vi kom alle i fare pga. denne, den var blodig og levet på trusler og vold, den slo ned og drepte. Hvert medlem dokket alt som ble foretatt i N navn, de hadde forskrevet seg til forrederiet, de som sier at de var passive har samme ansvar som de aktive. De passive utgjorde den moralske basis, de voldets kausjonister. Hvis ikke alle som sto som NS-medlem straffes så forvilles folket.." Biskop B. tyr altså her til de omstridte generalpreventive hensyn om at NS-oppgjøret skal være en sterkest mulig advarsel for folket! Og slik har presterne siden forsøkt å forsvare mordet på kirkemin. Skancke..

Prof. A.gir følg. forklaring på biskop B.s kollektivhets: "Ved en psykologisk identifikasjonsprosess ble harmen med full styrke rettet mot hvert NS-medlem som om han skulle være ansvarlig for alt. Det å fremholde at det kunne foreligge formildende omstendigheter ble av mange betraktet som mangel på nasjonal holdning!!! Så nevner A. kom.avisen Friheten, Arbeiderbladet og Dagbladet som de mest hatske isfrontavisser, og at Nasjonen kritiserte oppgjøret og mennene bak det, især de som tilhørte Hjemmefronten. Mens kommunister, som i 1940 talte om "Englands imperialistiske krig" og "regjeringens forbryterske krigspolitikk", i 1945 mobiliserte massemöter krevende strengere straffer for NS-medl. I disse spilte selvsagt tidl. tyskerarbeidere en dominerende rolle spekulerende i at de dermed kunne skaffe seg et populært alibi samt vise sin takknemmelighet overfor Ap.regimet som unnlot å straffe dem som ls...

forts. av delen: Hvorfor ga ikke 40 års færdom oss et mere realistisk syn på de 2% som ikke har gjort noe i krigsårene 1940-45 medl. I forrige avsnitt av denne del talt om "den psykologiske identifiseringeprosess i fra mai 1945 og dens kollektive negative virkning for alle NS-medl. Men mens man ellers har vært svært opprettet av å studere krigskadernes mentale virkninger på ofrene har man i Norge, meg bekjent, ennå ikke innsett at et slik undersøkelse burde omfatte alle landsmenn, dvs. at psykologer også burde få klarlagt hvilke MILJÖ-skade nettop denne 40 års kollektivhets har påført NS-medl. av div. slag???

Men oppriktig talt så har jeg meget vanskelig for å forestille meg hvordan en slik dialog - som jo finngår i slike undersøkelser - skulle kunne foregå mellom gode nordmenn med lege-dr.-titel og disse "dårlige" medborgere? Jeg kan nemlig ikke forestille meg at disse sistnevnte skulle ville stille opp til fornyet konfrontasjon med slike fagfolk og deres kollektive færdommer.

Ifølge mine notater diskuterte jeg nettop en slik tenkt situasjon med enkefuru Heidahl og skal nu forsøke å gjengi litt av hennes reaksjon: "Jeg vet om flere alvorlige tilfeller av diskriminering nettop fra legers side overfor NS-medl. som i 1950-60 lå på våre sykehus med alvorlige sygdommer og jeg kunne navngi både disse, legene og hvem de der behandlet som om de ikke eksisterte. En kvinne, som hadde vært i NS siden 1933, var rammet av kreft og lå før operasjonen på en stor sal, hvor legen som hun godt kjente fra før krigen nesten daglig kom å besøkte de andre medpatienter men altid overså henne i hans plikt som lege at hun ikke eksisterte for ham, men da hun dermed innså at hun ikke kunne stole på ham så unnlot hun å henvende seg til ham. Kun bilden for hennes operasjon kunne hun ikke dy seg men sa höyt til legen idet han skulle forlate salen, sovsalen, så alle hørte det: "DR: De vet nok at jeg skal opereres for en livsfarlig sygdom imorgen form. men De har med vilje unnlat å bemerke meg tross vi er gamle kjente fra før krigen, fordi jeg i 1940 unnlot å forlate NS av grunner De sikkert ikke girder å høre på. Men når jeg Dem om en ting: unnlat å fortelle dette på operasjonsstuen - nn De ikke alt har gjort det - at jeg tilhører de sosialt utstøtte fordi jeg er redd for at en slik viden kan medføre at jeg da også der bemøtes av samme sabotering som De har vist meg. Og husk at min færdom er mindre enn den jeg med urette siden mai 1945 har møtt: jeg mener at jeg ikke i den situasjon jeg nu befinner meg kan vente stort bedre behandling enn jeg hittil har møtt siden mai 1945 mens dere gode nordmenn mener at alle NS-medl. var svikere..."

Slik eksempel-givning kunne fylle böker, hvilket da også antydes i h.r.adv. W.s bok om Seierenherrens justis på side 83 hvor han treffende spør, som kommentar til en HR-dom i hvilken konstateres at "forsettlig landsvik" ikke behövdes bevises 1. med hvilken betegnes da loven som prov. landsviksordning

NS-medl. som landsvikere når det ikke er landsvik som plittes rettsbevist 2. Og hvorfor belegges lovsbruddet (for NS-veteraners vedk. opprettholdt NS-medlemskap etter 8.4.40) med "top av almen tillid" som straff, når brøden ikke har den årerettighet at den går på den almanne tillit løs? 3. Hvordan kan forsvares å utlevere NS-medl. en masse til landsvikstemplets fulle infamerence

ngde i SAMFUNNETS MANGFOLDIGE REAKSJONER når man samtidig fritar seg selv for å føre slikts bevis? (hvilket for 2% forkrigsinnmeldte ikke kan bevises)

Hver gang jeg taler med tidl. kolleger og forlegger dem div. groteske eks. på slik etterstraff så er deres automatiske forsvar for slike overgrep at "alle NS-medl. var da" privilegerte" under krigen": Men på denne kollektivpåstand anfører jeg da følg. motbevis: 1. Det er bevist at de i stor utstrekning også utkaltes til borgervakt for å verne mot sabotasje på jernbanlinjer osv. Men er da alle som etterkom slike nazi-ordre svikere? 2. Det er også bevist at de kun var NS-medl. som siden ikke kompensertes for under okkup. tyskkeskvirerte biler som staten i mai 1945 overtok. 3. Det er også bevist at det lyndavifre NS-medlemsteknikk i hjem hvor NS-medl. bodde. 4. Rent generelt kan fastslås at førerprinsippet ofte rammet passive NS-medl. som unnlot å etterkomme ordres om å delta i propagandamøter osv. på mange måter: her drev aktorene i retten et bevisst dobbeltspill, idet de både som angrepsargument overfor alle NS-medl. fremholdt dette som bevis på at de var demokratiets fiender og samtidig unnlot å ta hensyn til at nettop dette prinsipp u.o. utsatte NS-veteraner for partiovergrep som tidl. ikke forekom - som f.eks. innføringen av obligatorisk hirdplikt for alle medi. ved Q.s forordning derom i november 1940. Men nettop dette viste at førerprinsippet av Q. ble tillagt en svært utvidet betydning.

Under konsentrasjonen av de flerc hundre sider som ikke får plass i utdraget som maa. må bli på 100 sider store totteskrevne sådanne - får jeg av og til god hjelp av div. avisnotiser som viser at stoff ennu er svært aktuelt, således f.eks. 7.3.80 Da forekom følgende leserbrev i AVISEN betitlet "Norges vei inn i krigen" som jeg med små passende kommentarer her gjengir i sin helhet.

"Herr redaktør" Jeg vil gjerne komplimentere avisen med kvaliteten i denne serien av B.N. Det vil være helt naturlig at akkurat forspillet til 9.april 1940 må bli historisk kontroversielt helt til den norske NEUTRALE side ved saken visst seg helt klart. Men ennu idag - 40 år etterpå - synes samtlige leksika (leksikon) på norsk å være hemmet av popularitethensyn!!! Desto større honnør til Aftenposten som trosser "belastningen" Avisens linje har dog fremtiden og ungdommen med seg. (ja av de 3 nulevende generasjoner så er nok den yngste den som er mest objektiv fordi den er minst påvirket i en spesiell retning av krigslegender og dermed mest fordomsfri.)

Selv har jeg vedgått min dårskap under forspillet til 9.4.40 og prøver å ha oppmerksomheten vendt mot fremtiden. Så kan det likegoda være nevnt her at Paul Reynauds sensasjonelle bok om allierte invasionsplaner i Norge IKKE ble tryllt vekk i 1948 da den utkom i Norge - men 1. og eneste opplag på 3.000 eksemplar tregt solgt i årene 1948-55 hvorav ca. 650 til redusert pris. Men dette forandrer ikke betydning av bokens konkrete HEMMELIGHETER om vestmaktenes invasionsplaner i Norge - og/eller provokasjonshensikten overfor Tyskland (enhver som studerer disse planer må innse at de var alvorlig ment og ikke kunne hadd et provoserende formål)

Det er godt at avisen nu peker på sakens behandling i UK = Undersøkelseskommisjonen av 1945 s.271-90 og til Omang. Statens informasjonstjeneste averterer i disse dager billigsalg på div. NOU hvorav Rapport fra den militære UK an 1946 med det viktige nest siste avsnitt om ÅRES-ORDET (avgitt av et flertall norske offiserer evenfor det som siden ble den fortsatte fiende) som ikke etterlater tvil om den almindelige folkemeningen da om slutt på norsk krig mot Tyskland den 10.juni 1940!!! (kapitulasjonsavtalen dato) Men selv om innstillingen av 1945 er langt større burde også den vært status-subsidiert som NOU. Takk N.G. Thunem."

I posten fikk jeg forleden dag noen aktuelle avisklipp fra en av mine proteger, de omhandlet for meg hittil ukjente opplysninger om "Stalins kölle", Molotov - publisert i anledning av hans 90 års dag: der fikk jeg vite at hans egentlige slektsnavn var Skrjabin, at han var nevø av den kjente russiske komponist av samme navn men at han alt før han traff Stalin hadde antatt dette kampnavn Molotov, av det russiske ord for hammer "molot".

Der ble etter M.s fiendtlig innstilling over Norge röbet: den angikk hans politikk overfor Norge i nordområdene. Hans kollegale Trygve Lie ble i nov. 1944 innkalt til et hemmelig møte i Kreml der M. krevet av Björnöya skulle bli sovjetisk og at det skulle opprettes fellesstyre over Svalbard. M.skrav ble gjentatt overfor u-min. Halvard Lange i 1946 - M. var den eneste som Stalin sa Du til. Han var en av de få partiledere som holdt bolsjevikpartiet sammen før Lenins retur i 1917. Som statsmin. ledet Q.kollektiviseringen av jordbruket med hård hånd, og var fortsatt statsmin. da utrensningene innen bolsjevikpartiet startet i 1930-årene. Hans rolle sommeren 1939 er velkjent. M var så Stalins representant i London og Washington under krigen, og satt så ved gen.sekr. Stalins side under konferensene, som delte verden, i Teheran på Jalta og i Potsdam - altid den hårde effektive kompromissløse forhandler.

I et bilag gis et lite glimt av den sensasjonelle pressereportage som pågikk i mars etter Maria Q.s testament ble kjent: der er ikke inkludert at det naturligvis straks ble betvilt om virkelig kunstsamlingen kunne betraktes som hennes? idet det er blitt oppdaget at nesten 200.000 kr. under okkup. ble bruk til innkjøp av kunstverk for Q. I den forbindelse melder en avis 7.3.80 av "selv om det finnes juridisk hjemmel for å fremme krav i dødsboet etter Maria Q. så er det ennu usikkert om om det politiske vilje dertil foreligger?" Det fortalte ihvertfall finansrådmannen i Oslo til Dagbladet.

Denne avis navngir den NS-mann som var Oslos ordfører under okkup. og som skal ha sørget for at det utbetales kr. 180.000 av kommunale midler til innkjøp av malerier til Q. Er og blir dette den siste avsløring på Q.s korrupte karakter, spør nu både fhv. NS-medl. og andre. Her må jeg tenke på det som en russisk kvinne bosatt i Paris aktet å avsløre det i sine memoarer.

Prof. Wyller skrev i "Samtiden" nr.4 1966 en 26-siders s.k. problemkisse om Q. og oppgjøret som jeg under nu må ty til, der gis nemlig interessante analyser både med h.t. det kompromissbetone demokrati og det her berørte s.k. förerprinsipp - denne elite-teori som somregol kun godtas av små minoriteter. Da jeg etter gjennemlest disse sider slo det meg hvor lite demokratiske vi gode demokrater egentlig er som f.eks. tolererer at en minoritet på ca. 46-47% av de stemmegivende ved Stortingsvalg pga. en urettferdig valgordning kan sikre seg Stortingsflertall!

Av Wyllers fremstilling om "årsakene til 9. april 1940 f.eks. synes ikke å kunne sluttet at Q. avgjørende påvirket invasionsvedtaket. W. anfører at derom foreligger det 3 hypoteser: 1.Q. foranlediget den ved å forandre Hitlers planer 2.Hitlers ville ha invadert Norge i alle tilfelle men Q. bestyrket ham i hans plan. og 3.Invasjonsvedtaket var helt upåvirker av Q. Under Q.-prosessen påstod aktor at det "faktisk var Q. som drev Tyskland til de skritt som ble tatt 9.4.40"(a.250) Lagmannsrettens dom litt forsiktigere: "det lykkes Q. å overbevise Hitler om fordelen ved å besette Norge" (s.372) HR godtok det syn men gjengen det i en noe avvikende form: "ifølge lagmannsrettens domsgrunner tilskyndet Q. de tyske myndigheter til å iverksette okkupasjonen - fremholdt 1.voterende HR-dommer. (s.462) W. presiserer at mens HR begrenser seg til å omtale "forsök" mente lagmannsretten bantbart å ha påvist en faktisk funksjon... Det fant W.graverende fordi det betyr underretten avgjorde et fundamentalt skyldspørsmål på basis av en "historisk kausal-hypotese, som høsten 1945 hadde et minimum av kildebelegg og som forøvrig prinsipielt ikke lar seg verifisere."

Wyller hevder så på side 217 at "dømmere er legmenn i historisk metode. En omstol er uegnet som faghistorisk tribunal. Og dog dømmes det på basis av hypoteser og ikke-verifiserbare kausal-sammenheng." W.mente at hele NS-oppgjøret aktualiserte en serie med ansvarsforhold og spør hvorfor ikke også Ap regjeringen dømtes? Så gir W. på side 219 en vurdering av FORSETT: ingen skal kunne straffes uten av FORSETTET bevises: Dommerne spurte: mener erkjenner d. så at de hjalp fienden? Efter tiltales nektelse faller dommen= X. hjalp fienden og det forstod han, retten mener at X var seg slik bistand bevisst. Dette er det foregikk: dommerne forutsetter uten grunn at NS-medl. kjente den til mai i Norge hemmeligholdte prov.exilanordning, som suplerte strl.s §86 om fiendebistand under krig. Men dommeren går også uten videre ut fra at X delte hans funksjons-hypotese og hans vurdering av forholdets verdiinnehold..." Så gir W. eks. på denne problematik - om senere omvurdering:

NB: 14.4.40 ble det foretatt sabotasje mot Lysaker bro for å forhindre tyske troppetransporter. Dette førte til at en stor gruppe Osloborgere kunngjorde et opprop til befolkningen om å avholde seg fra denslags. "W. kaller dem for "brave" men jo lenger dette kommer på avstand jo mere kritisk finner den davætra dette - for ingen slår nu så nådeløst ned slik kompromissing som nettop de som straks sikret seg i exil mens krigen i Norge ennu pågikk. Men så har de også meget selvforsvar å tenke på. Hør så hvordan W. i 1966 bedømmer disse "brave Osloborgere", som nu frykter at deres navn skal røbes=

lik fortører deres handling seg for meg: deres og dens hensikt var jo å forhindre norske sabotasje mot tyske krigsanstrengelser i en situasjon der dog norsk militær motstand ble forsøkt etablert mot fienden, også runt Oslo. Men ingen av dem ble tiltalt ennsi straffet. Hvorfor ikke? Fordi i deres tilfelle la man den største vekt på formidlende omstendigheter: de ville nok forhindre tyske represalier osv. Deres objektive fiendebistand ignorertes og denne avveining -og det er vesentlig-ble foretatt av de hjemvendte seierherrer etter krigen og baserte seg hovedsakelig på politiske vurderinger post festum. Sak ble dysset ned. Men det er lett å se at oppropet hadde en bistandseffekt i ei for fienden kritisk fase, meget viktigere enn det som senere ble forsømt som bistand" Som f.eks. fortsatt passivt NS-medlemskap.

Eller ta eks. med opprettelsen av Adm.rådet i 1940, fortsetter W. på s.220: Det skjedde på HRs initiativ og der etablertes en viss orden under RK.kontroll. Men dermed ble et primært fiendtlig mål tilgodesett, visse av Adm.s-rådet handlingers objektive virkninger ydet fienden bistand. HR tok et viktig politisk skritt etter å ha tatt div.hensyn. Poeng er at valget må sees i politisk vurderingsperspektiv. Dette tiltak har aldri vårt analysert og ingen fant på å ville anvende strl.s §86 mot det. Men følg.tankeeksperiment må värt tillatt: hadde krigen endt med kommunistisk maktovertagelse i Norge så ville kom.regimet dømt adm.rådet og HR for fiendebistand m.pass.premisser.

Eks. underbygger i konkret form denne påstand, fortsetter prof. Wyller: "Et oppgjør etter en seierrik krig vil alltid bli SEIERHERRENS JUSTIS" Den er ledet av prof. Castberg - bl.a. i hans bok om omstridte jur.problemer. Jeg tillegger: "Seierherren avgjør HVEM som skal dømmes og HVEM som skal tilgis. Rettens majestet tilsløres i takt med dommernes subjektive skjønn". Og så dette politiske valg var fixet i London kunne aktorene i retten dundre mot NS-medl.: "Dere er landsvikere som har begått den avskyeligste av alle forbrytelser." Det finnes idag notat av det disse aktorer forsvrig dengang presterte å si og jeg vet at de idag ønsker at det og deres navn beskyttes.

NB: W.skriver videre på side 221-222: "Landsforrederi som juridisk begrep forekommer IKKE i straffeloven av 1945. Det er dog forsøkt konkretisert i flere §§ især strl. 1. § 86 Og under Q-prosessen forsöktes rammen yderligere utvidet. (enhver som vil vite mere om dette kan studere aktors påstander).

NB: Jeg lærte noe vesentlig under mine samtaler med disse ls.dømte: De gjentok stadig overfor meg at "våre meninger har siden mai 1945 aldri vært tillagt noen betydning fordi vi fremsetter de men når s.k. gode nordmenn hevder det samme syn så tillegges det vekt. Så vi kan kun når vi sier noe henvise til at det samme syn hevdes av den og den fagmann osv. Men dermed blir deres egen tilværelse i demokratiet, som baseres på borgernes meninger, helt ANNONSENEN er om de avvikler fra denne regel: HOLD KJEFT DU ER LS.DØMT. I denne forb. kunne jeg avsløre mange s.k. opplysningbyråer som når de får forespørslar om firmaer hvis sjef ls.dømtes er meget påpasselig med å få med i kreditopplysningen at vedk. er "landsvikdømt" fordi dermed vet de at han blir "out of business!" Dette har jeg direkte og indirekte bevis på.

Hjem har noengang tatt hensyn til at exilregjeringen var en mindretallsregjering? W. konstaterer at "landsvik"-begrepet er knyttet til begrepet "land" som i retten ikke konkretisertes som svik mot fedrelandet men mot A-regjeringen og andre politiske organer, som bl.a. tillagt den funksjon å representere Norge, og dets folkrepresentasjon, basert på 70-80% av de i 1936 stemmeberettigede. Sosialistregimet politikk ble landets politikk, og Ap.interesser ble Norges interesser. Slik har jo denne propaganda fortsatt. Men i og med at krigstiden i 1945 ble forlenget fra 2 måneder til 5 år så var det ingen som etter frigjøringen vovet å spørre hvor representativ egentlig Ap.regimet var. Men unge forskere vil nok en gang finne ut HVORFOR Ap. under Stortingsvalget i 1945 for 1. gang med 76 stemmer fikk flertallet? Det kan jo tenkes at de da tillegger det en viss vekt at alle i mai 1945 ls.-siktede som forhåndsdom ble forhindret i da å stemme, Men er det mulig å finne ut hvormange tyskerarbeidere som bidro til at Kommunistpartiet da fikk ca. 200.000 stemmer? Hvem bestemmer hva som evig her skal være TABU???

ng. lojalitetsproblem mener W. at juristene ikke kunne unngå vanskeligheter: "Prof. A. reiste det i 1947 da han klart skilte mellom jusens og samvitighetens verden. Han dro en grense mellom demokrati og diktatur, og mente at kun i det første system gjeller lojalitetskravet uavkortet. A. påstår ikke ha funnet en objektiv rettslig basert løsning og klart nok fører ikke resonnementet frem: de subjektive politiske vurderingselement er fortsatt dominerende tilstede. Også demokratiet er et politisk system og også et diktatur kan bygge på flertalls-beslutninger. For individet kan konflikten føles alvorlig uansett hvilket system der er underlagt. Og rettslig kan man vanskelig skille på den ene eller annet statsform - uten å innføre en god dose naturrettslige forestillinger, hvilket kun er eufemiske omskrivninger av politiske vurderinger. (dvs. forskjennende sådanne) Prof. A. gir dog sitt argument et rettspreg - også gjennem sin uforbeholdne tilslutning til følg. HR-dommeruttalelse i Q-saken: Denne setning lyder slik: "I et lands skjebnetime får os ikke ráde." (1.voterende) Denne setning klinger som en objektiv konstatering av rettens egen majestet og dog er også den full av politikk. HVEM skapte kaos i okkupasjonstiden, tyskerne, exilregimet, Q. eller hans motstandere? Hvem ville ha vært mest tjent med kaos i Norges nærings-og arbeidsliv: tyskerne eller de allierte? Hvem hadde fordel av at Adm.rådet forhindret kaos i aprildagenes skjebnetimer? Begrepet "å forhindre kaos" er et stabiliseringsargument versus uorden, uansett politiske verdier og systemer. Det er i en tilspisset verdikonflikt kun et stenogram som fortolket betyr etablering at et politisk system motsatt en annen. Rettens setning inneholder kun en politisk preferanse! - Og W. skriver på side 229 at "rett er IKKE identisk med rettfærdighet, og det gjeller også det s.k. rettsoppgjør..."

Prof. W. konkluderer i del IV med å fastslå at oppgjøret (W. foretrekker dette
neutrale ord) kan kommenteres langs 3 linjer: "1. En rettslig relevant kritikk
må skje innen den ramme retten frembyr, her kan sies adskillig og slik jeg
ser det er det mange anklager mot rettsgrunnlaget berettiget. 2. En åpen, etisk
politisk sosial kritikk må følge sine egne argumentasjonslover og angripe
oppgjørey på basis av sine verdinormer. Oppgjøret burde fått et langt mindre
omfang.. 3. Den teoretiske analyse kan slå ned på mange av dets aspekter. Et
av dem er der fag-historiske funksjonsproblem: min vesenligste siktelinje er
å belyse oppgjørets to hovedkomponenter - den politiske og den rettslige -
og den blandning som utgjør dets egenart. Men en påvisning av dets politiske
komponenter betyr ikke at det må oppfattes som et rendyrket politisk oppgjør
og at dets resultat var en samling justismord! Det må skapes større forståelse
for det som faktisk ligger bak merkelappen "retts"-oppgjør? I dette begrepet
har nemlig jus og politikk inngåt en symbiotisk forbindelse."

Det fremgår av W.s videre utredning at da denne oppfatning ikke er alment så
bør man unngå begrepet rettoppgjør - en betengelse som - slik uttrykket "rett
engasjerer våre emosjoner - IKKE gir adekvat dekning for det som faktisk fant
sted." Videre: "Oppgjøret illustrerer jusens teoretiske utilstrekkelighet. Po-
litiske systemer kodifiseres tildels i rettsregler, hvorved kaos unngås. Si-
nsjonen blir forutberegninglig (hevnerne visste at at intet NS-medlem ville
bli frikjent uansett hvormange jøders liv det hadde reddet) og rettsreglene
dro fordel av sin gloria - hvad politikken ikke alltid maker med sin???"

Så fortsetter W. med å omhandle "det kan kalles jusens imperialisme, dens
forsök på å gjøre seg til eksponent for objektive verdier, å forsøke å hylle
amerne inn i den blinde rettferdighetskappe og unnlate å se seg selv i en
sosial og politisk total-situasjon. Dommere har en besynderlige tendens til
hver gang noen forsøke å kikke dem under kappen - å tro at de beskyldes for å
gjøre noe galt? De synes ikke å forstå at man kan være interessert i å finne
ut hvordan de dömmmer? Og det er det slott ikke lett å se: en analyse av
oppgjøret er egnet til å trenge gjennem denne beskyttelse. Dommerne fortolker
ikke bare exil-provisoriers bokstaver og deres forvandling 21.2.47 til lover
men i deres mentale virksomhet inngikk også oppfatninger og vurderinger både
av NS-forholdet etter 8.4.40 resp. 25.9.40 dets funksjoner og NS-medlemmers
motiver." W.påstår så at "NS-oppgjøret summet av subjektive vurderinger som
uløselig skulle være innvevet i selve den rettslige sluttningskjede". Men
dertil er kunn å si at forsåvidt som NS-medlemmer stort sett ble forhindret i
fritt å fremsette sitt forsvar så fant ingen slik normal utvikling sted. W.
tilføyer at han kaller mange av disse subjektive vurderinger for POLITISKE!
Og han mener dermed, sier han, at "det betyr at de-disse ev. hevdete syn -
var uttrykk for personlige standpunkt til krigens maktkamp." Endelig sier W.

"man kunne ønske mindre indignasjon fra jusens representanter hver gang ma-
vover å titte under dommerkappen og finner majesteten halvpåkledd. Den jur.
imperialisme er ikke bare teoretisk ubegrundet, den medfører også betenkellige
konsekvenser." Det het nemlig at siktepunktet bak oppgjøret offisielt var av
preventiv karakter (folket skulle vite hvordan det går slike uslinger) for å
hindre nasjonal splittelse i fremtiden. (men slik NS-oppgjøret ble skapte
må en parakast ls.dömte som pga. isfrontens evige terror aldri vil kunne
føle seg som del av samfunnet) Men W. betviler straffens preventive virkning
og synes å spørre om hvormange som i 1940 var solidariske med exilregjeringen
av frykt for dens hevn om de avvek fra den norm dens krigspropaganda satte?

Lesningen av denne s.k.problemskisse fikk meg til å erindre noe lagmann Carl
Bonnevie skrev i samme tidsskrift 10 år tidligere, nemlig i 1956 om "Oppgjøret
vi ikke blir kvitt": der antok han dets rettfordsproblem bedre kunne klarlegges
av en senere generasjon. Det er nu hele 24 år siden men ennå kan jeg ikke
innse at våre unge forskere har klart å løsrive seg fra forgjengernes manglen-
de objektivitet.-Forøvrig er B.s 6 siders artikkel øyensynlig et ledd i et or-
ganisert forsök på å svekke de svenske rettslärdes avsläring av NS-oppgjørets
politiske ensidighet: der möter vi nemlig ater alike påskudd som at disse
utenforstående jurister mangler pers. erfaring om tysk okkupasjon gru osv.
B.iriteres sågar over at nøytrale rettslärde bruker betegnelsen "exilregje-
ringen." Efter en svært overfladisk gjengivelse av deres kritikk hevder B. at
"selv dette lille innblikk i den svenske betenkning vil vekke følelser av ubehag hos norske lesere." Siden han påstår at han er bekjent dermed tillater je
meg å bemerke: riktig nok er det svært små forhold i Norge og nesten slik at
alle kjenner hverandre men jeg tror at B. er dårlig orientert m.h.t. den yng-
re del av folkets syn.

Før jeg forlater E. må jeg kommentere en replikk han innledningsvis kom med: dens innledning var at det tilgår ikke oss gode nordmenn at ls. dømte etterpå i årtier har vært nektet adgang til deres tidligere plass i vårt samfunn..." Og da jeg i år leverte 1. og 2. del av mitt manuskript til noen tidl. advokatkolleger i Oslo så møtte jeg en lignende innstilling, tonen var da denne=

"Jada, vi skal nok lese gjennem Ditt skrift - men vi vil gi Deg et godt råd - synes Du ikke det rekker at Du optro som forsvarer overfor nazistiske landsvikerne" om Du ikke også skal forsvere dem etter at de ble dømt. Disse taperne har vi da plassert der de hører hjemme nemlig utenfor gode nordmanns sel-skap. Og er det så at Du inviterer slike i Ditt hjem så er heller ikke Du velkommen hos oss lenger. Nu vet Du hva Du utsetter Deg for om Du ikke følger vårt velmente råd"

Jeg svarte dem omtrent dette: Jeg beklager at Dere ikke forstår at jeg kun forsvarer slike som jeg vet har vært utsatt for politiske justismord og om det er så at det skal få slike konsekvenser så vil jeg kun si følgende: jeg skal nu kort forklare dere hvorfor de jeg forsvarer ikke var eller kunne være "nazister" og utsattes for et udemokratisk overgrep og hvis dere da fortsatt ikke deler mitt syn så er jeg enig i at vår fortsatte forbindelse er uten betydning: så ga jeg dem en konkret påvisning med eks. på at den politiske ideologien som fortkortet kalles nazismen er en radikal sosialistisk bevegelse til ifølge sitt vesen og program hører hjemme på venstresiden. Jeg sa også at det var NS-oppgjørets kollektivisering som også hadde gjort disse NS-veteraner til det angelsakser kaller "misplaced persons" uten nevneverdig SOSIAL STATUS. Og jeg fortalte dem også hvordan disse mine landsmenn urett var blitt utsatt for kollektivhetens siden mai 1945: enhver s.k. god nordmann som ville dem tilliv kunne bannlyse dem med de følgende 5 ord: "Du var i NS under krigen." Og intet de utpekte innvendte mot kollektiv-anklagen kunne unnskynde dette faktum - mente anklagerne. Og så ga jeg div. eks. på dette.

Men følgende sammenligning: 1. I et intervju med Morgenbladet, publisert 7.3.80 forteller FNs gen.skr. Kurt Waldheim at pressen etter hans utnevnelse ofte spør ham hvorfor han tjenstgjorde i den tyske hær under krigen. Derpå svarer han: "Men jeg hadde intet valg, da jeg ble utkalt, hvis jeg hadde nektet ville jeg blitt stilt for krigsrett"- og som vi idag vet førte slik militært telse ofte til dødsstraff. Så det godtas av seierherren - hvortil som bekjen i Norge også hører alle disse isfront-journalister som var mindreårige eller ufødte i 1940. 2. Men når så en som hadde vært aktiv i NS i 7 år før 9.4.40 forsøker å forklare hvorfor de kollektive fordommer da, med sosialistregjeringens arrestordre via HOK av 14.4.40 mot alle gamle NS-medl. bragte dem i en uforskyld tvangssituasjon, som heller ikke ga dem noe fritt valg så er joten en helt annen. Jeg vet om notoriske tilfeller blant mine klienter hvor v.lk. NS-veteraner av visse venner i 1940 ble oppfordret til å bli i NS som hjelbere og så av de samme "venner" i 1945 fikk høre den løgn at disse i 1940 skulle ha rådet dem til straks å bryte med NS. En psykolog jeg talte med om dette mente: "dette er et typisk eks. på opportunisme, i 1940 behövde disse venner hans hjelp mens de i 1945 da faren var over kun dermed ville gardere seg selv. Disse smarte skyr som vi vet ikke midler for å hevde seg i enhver situasjon men ofte vil deres 18gåktighet tilslutt avsløre dem.

Som et PS bør vel tilføyes at Østerrike Waldheim var 20 år gammel da Østerrike i 1938 okkupertes av Tyskland og hans far før for 1. gang arrestertes - "faren gikk ut og inn av fengslene i de første årene tyskerne hadde maktten i Ø." Det var i 1971 at Waldheim ble utnevnt til FNs gen.skr. Samme år utkom hans bok kalt "Det Østerigske eksempl." De som leser den vil bedre forstå hvorfor den allierte okkupasjon av Østerrike først ble opphevret i 1955 - hele 10 år etter. I Moens Verdenshistorie 1870-1970 godkjent av KUK i 1971 for bruk i gymnasiet og utgitt i 1974 står på side 162 kun følg. 2 setninger om Østrike: "Ø. fikk fredstraktat først i 1945. Det slapp å avstå noe land men ble øvrustet og måtte forplikte seg til nøytralitet og til ikke å forene seg med Tyskland." Derav må n. gymnasister nærmest få det inntrykk av Østerrike helst ønsket etter å bli underlagt tyskere men som bilaget viser var dette abs. ikke tilfellet. Dr W. bruker 20 sider i kap. 5 for å omtalte Ø.s kamp for fredstraktaten, -17 år etter at Ø. forsvant fra Europakartet, som W. sier. Men også de første kapitler om fødsel fra kaos og Ø.s kamp for eksistens er gripende: der beskriver freden som ikke var noen fred, hvordan dr. Renner og hans ø.delegasjoner ble behandlet i Paris i 1920, derom skriver W: "The austrian delegates were treated like prisoners and excluded from contacts with other delegations so there was no chance of negotiations, they had to read a text of 300 pages at St.Germain

Dette skrives mandag 10.mars 1980 og derfor og hermed må forklaries hvorfor denne min Stiftelsen norsk Økkupasjons historie 2014 bokkonsentrasjon må få preg av hastverksarbeide: i den anledning må jeg henvise til det forbehold jeg tok i det PS til epilogen som avsluttet 2. del av dette utdrag av "Motoppgjøret" = i februar regnet jeg med at det som vanlig ville oppstå forsinkelser i Stortinget og at den kollektive diskrim. lov mot alle ca. 53.000 politiske dømte først ville komme opp der etter påske, dvs. fra tirsdag 8.april men nu foreligger visse informasjoner som tyder på at jeg kan ikke ta det for givet. En av disse indisier på at ulov-saken alt kan komme opp i tinget nå i mars måned er den overdrevne vekt som pressen nu tillegger det den ofte kaller Q-saken, og hvormed den mener at det er så sensasjonelt at testamentet etter fru Maria Q. avslørte at hun eide en meget verdifull kunstsamling, bl.a. over 100 malerier tildels av kjente mestere. Dette sensasjonsmakeri tas av amnge som opp takten til Stortingets behandling av den sjikanøse ulov-sak og derfor har jeg etter måttet forandre skriftet=

I ovennevnte PS til epilogen tok jeg det altså for givet at Stortinget først ville behandle uloven etter påske og skrev derfor: "1. jeg forbeholder meg å kommentere den måte hvor på pressen omtaler 9.april 1940 pr. 9.4.80 og 2.do. m.h.t. til den ev. debatt som antagelig må forekomme i Stortinget i forbindelse med den sansynlige vedtagelse av forslaget om i ileygge alle politiske dømte en uhyrlig tilleggstraff - som dermed etter urett vil ramme disse ca. 2% NS-veteraner som alt 14.4.40 ble rammet av sosialistregimets arrestordre via HOK av 14.4.40 og som ennu ikke kan protestere i pressen mot denne kollektivisering."

N: Det svenske kopi-firma som også formidler forsendelser til ca. 1.000 prominente norske borgere, hvorav de fleste blir stadig mere arrogante og provoserende overfor ennu her overlevende NS-medl. har fått følgende resp. instruksjoner "A.del 3 forsøkes tilstillet firmaet senest pr. mandag 24.mars slik at denne siste del kan være mottakerne i Norge ihende senest mandag 31. mars, dvs før påske OM uloven kommer til Stortingsbehandling ni i mars."

Morgenbladet reagerer sterkt mot det den 7.3. kaller for Dagbladets "likplyndring": avisens anvender også ironisk overskriften "fra kultursiden" og gir der et avtrykk av en Dagblad-side i hel bredde dekket av overskriften: "MARIA Q. VILLE GRÅTT" - hvis hun idag hadde kunnet komme inn i den leilighet som hadde vært hennes i 40 år. Og så følger i teksten en oppramsning av alt det avisens påpasselige observatører iakttok der - hvilket var preget av det rot som var oppstått under inbruddet der ifjor höst da boligen stod tom mens fru Q. lå på sykehus. Morgenbladets kommentar er bl.a. "Bobestyreren har av oss ukjente årsaker sluppet bladets journalister og fotografer inn i den innbruddherjede leilighet der min. presidentens enke tilbrakte en tung og vanskelig livsaften". Sultatet er et oppslag som fyller mesteparten av Dagbladets 1.side med overskriften "HER LEVDE HUN MED MINNENE: MARIA Q.s PRIVATE FENGSEL." Og så loves nysgjerrige leserere mere på side 9. som omrent i sin helhet er viet restene av enkefru Q.s privatliv. (jeg sparer mine leserere for videre detaljer vedrørende boligens tilstand) Avisen kan berette om et liv i fattigdom: klærene

hører en fjern tidsepok. Db-reporteren fant kladden til fru Q.s selvangivelse for 1955 og kan forteile at hun knapt hadde salt til maten med inntekt under 4.000 kr. Så skriver Mgbl. = "Den vakre glade eventyrprinsessen fra Russland hadde en livskveld hun i sin ungdom ikke hadde kunnet forestille seg. Hun var ansom, usikker og redd for alle andre enn de få som hun kjente, heter det i Dagbl. Den videre snoking i Maria Q.s etterlatte saker bragte for dagen at hun ennu hadde sin sirlig håndskrevne arbeidsbok i aritmetikk fra skoledagen i Russland..." I en liten notis i samme Mgbl. opplyses at ukeavisen "Sunday Times" av Oslo Indremisjon har fått eneretten til publisering av interiørbilder fra fru Q. siste bolig. Da bladet har 6 ukers trykktid så slipper ikke norsk presse inn i den før denne tid er omme - het det der. Men det rettes i Aftenpostens aftnr. samme dag slik: "Maria Q.s bolig: pressen får slippe inn når den er ryddet." Og det tar ikke så lang tid - fremgår det av den meldingen, i hvilken bobestyreren forsikrer om at det ikke var meningen å foreta forskjellsbehandling av pressen. Og derom følger så en lang forklaring. I en annen notis i samme avis kan avisens melde at det er LITE NYTT I Q. 7.SANS" for 1940 som tross grundig tidl.granskning altså først nu er funnet: Naturligvis er det Dagbladet som sikret seg eneretten til å gjengi den og det spekuleres vel i at den er såpass dramatisk at det kan øke lössalget. Historikere Aftn. har talt med betviler at den vil ha et slikt innhold at den vil kunne betraktes som et viktig historisk dokument... Men det vil vel Dagbladet lesere helst selv avgjøre - de utgjør en sikker del av gatens parlament.

Pressen vil nok ennu i mange uker foran og vel også etter 9.april 1980 kunne
voltre seg i det som for den later til å ha blitt Q.saken årgang 1980: da
jeg betviler at flertallet av dette skrifts lesere daglig leser Morgenbladet
hvilket de burde, så formoder jeg at følgende historie av 10.mars kan ha ny-
hetens interesse for mange av dem: "Nu er også Q.-almanakk funnet". Det er Q.s
dagbok fra 1940 -det gjelder og den er vistnok ikke identisk med denne 7.saks
som også ble funnet? Dette synes å fremgå av det følgende=

"Dette enestående historiske dokument gir Q.s notater fra dag til dag gjennem selve skjeblneårene i norsk historie, nemlig 1940. Og Dagboken har ifølge Dagbladet ikke vært kjent tidligere. Og den ville ha interessert retten under prosessen mot Q. i 1945, heter det videre "men Q.s 7.sans ble ikke fremlagt". (Er det da samme dokument? Det kan da ikke være så delte meninger om dets historiske verdi?) Ingen kjente "dagboken" unntatt Q. og frue og intet er opplyst om hvor den har befunnet seg i disse 40 år? Den dukket dog nylig opp i et antikvariat i Oslo, tilført dit av en privatperson. I forrige uke ble den så solgt til en annen privatperson og med salget fulgte Q.s 7.sans for 1923 -får vi vite av Db. samt etpar brev til Q. fra Nansen + enkelte andre papirer. Og vedkommende person har altså stillet denne "dagboken" fra 1940 -som er det klart mest interessante dokument i denne samlingen til Db.s disposisjon. Det står intet om sp. pris. Og etter det avisens forstårlig at "dagboken" snart igjen vil bli omsatte i markedet. Det skal altså jobbes videre, noe også Indremisjonen er implisert i. Hør så dette: "Q.s dagbok" fra 1940 viser fra dag til dag i tiden frem til 9.april 1940 Q. egen opptegnelser av lysskye møter og hemmelige avtaler. Og fra tiden etter statskuppet av 9.4.40 viser "dagboken" glimt

a Q.s liv på maktens tinde - og i dypeste avgrunn av fortvilelse. Og han nærmeste også div. om sin familie: litt om Maria, mere om brødrene, men mest om moren."

Det later ikke til at stoffet helt tilsvarer den forstårlige hensikt: å få der henrettede Q. yderlige redusert - og husk hvergang noen humanist skulle vove påtale overfor våre isfront-redaktører at det er noe som heter å respektere privatlivets fred da har de svaret klart: "Men vi må da forhindre ev. tendenser til martyr-dannelse"- som om et slikt argument skulle ha noensomhelst berettigelse.- De av leserne som nu lurer på hvorfor denne reportage bringes inn i konsentratet av min bok bør lese følgende forklaring= Den gir konkrete eks. på hvordan pressen hemningsløst fortsetter med å lave den ene Q.sak etter den annen. I 1974 erklærte prof. A. at han fant det da pågående NS-oppgjør nr.2 for motbydelig men dermot sier han intet i sin bok i 1979? Dette at Dagbladet i mars 1980 navngir mange som hadde forbindelse med Q. i tiden 1.9.39 til 9.4.40 sjokerer mange yngre mennesker som ikke forstårlig at avisens politiske hensikt nettopp er å kompromitere borgerskapet - det radikale blad vet nemlig at ikke av de gamle NS-medl. tilhører slekter av den økonomiske overklassen. Men skal da dette aldri stoppe - skal det da fortsette til år 2000?

Som sagt er Morgenbladet en av de få norske aviser som tør oponere eller la andre oponere i sine spalter mot Ap.s serie av konsulenter mm. På dialog-siden 10.3. angripes således prof. A.s bok "Den vanskelige oppgjør" av A.I.Bru, som der får publisert et "åpent brev til prof. Johs.A." (det blir stadig tydligere hvor A. har sine politiske sympatier) Brevet gjengis her omtrent i sin helhet idet det klart viser hvordan A. bedriver sin propaganda=

"I et TV-på sparket program for en tid siden ble det antydet (av den katolske pater) at Deres bok "Det vanskelige oppgjør" kunne være en verdig avslutning på debatten om ls.oppgjøret. Men om den skulle være det siste ordet i debatten (mellom gode nordmenn) så måtte den ikke innholde så mange åpenbare feil som den gjør.- De skriver f.eks. på side 18 "General Ruge gikk etter egen ønske i tysk krigsfangenskap sammen med sine tropper." Det er uriktig. Det er en kjent sak at tyskerne som regel ikke tok norske menige soldater til fange men kun avvelnet dem å sendte dem hjem. Jeg traff selv flere norske soldater som ble hjemsendt straks etter trefningene de hadde vært med i var over. Aftenposten for 8.5.40 har da også en stor overskrift som lyder: HITLER FRIGIR ALLE NORSKE KRIGSFANGER. Videre står det at yrkesoffiserene måtte avgjøre sord for å slippe fri. Ruge gikk nok senere i tysk fangenskap men påstanden "sammen med sine tropper" er uriktig. Ruge var i sitt hovedkvarter til 27.6.40 da dette ble oppløst. I følge Sverre Hartmanns bok "Søkelys på 1940" sist 71 fikk Ruge 12.6.40 besök av general Dietl og skrev følgende dag et takkebreve til ham.(er det slik en øverstkommanderende optrer under fortsatt krig?)

niut spørsmål til den prof.^{Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014}. er da: 1. Mener De at Deres anförsel om general Ruge og hans tropper stemmer? I bokens side 19 står det: Regjeringens største aktivum var Norges store handelsflåte på havene og ble rekvikert av den og seilte for norsk regning."

11.11.39 sluttet norske redere en avtale om norsk tonnasje med den britiske regjering og denne ble godkjent av regjeringen 20. 11.39. Mitt spørsmål blir det: "Hvorfor nevner De ikke denne betydningsfulle avtalen i Deres bok?"

På side 99 i Deres bok skriver De: Derfor ble general Fleischer og hans stab med over til Storbritannia. I general Fleischers etterlatte papirer (boktitel) heter det på side 74: Det ble meddelt meg av forsvarmin. at jeg kunne ta med meg en offiser og hans hustru. Stabsjefen ved 6. divisjon major L-L. måtte bli igjen fordi han måtte lede troppenes tilbaketrekkning og demobiliseringen. Forsvarsmin. og jeg ble derfor enige om at jeg kunne ta med meg adjoint i generalstaben løytnant Sch. med frue." Men på side 75 sier Fleischer videre at Sch. med frue møtte opp men admiral D. meddelte da a fru Sch. ikke kunne få bli med uten spesiell tilladelser fra Koht og han vegret seg! Sch. ble da stillet fritt OG BLE IKKE MED til GB. General Fleischers fremstilling støttes helt av UK.s innstilling under avsnittet "Forsvaret" på side 54.

I "Morgenbladets" leder av 15.12.47 står det da også bl.a.: Han (Fleischer) kom til England uten å få få med generalstabsutdannet hjelper. At ingen av de mange fullt utdannede norske offiserer som da var i Nord-Norge ble beordret med over var i allfall ikke hans feil... Det er etter dette ingen tvil om at Deres opplysninger om Fleischers tab. er helt uriktige. A.I.Bru" Det gjenstår

se om prof. A. verdiger Bru et svar?

NB: Jeg innser forlengst at det nok blir meget vanskelig å begrense dette sammendrag til ca. 100 sider: Dertil bidrar at jeg bl.a. i posten idag fikk et langt brev fra sønnen til en NS-veteran som emigrerte til USA noen få år etter at han ble sluppet ut av fengslet i Oslo etter sin første og siste straff. Jeg skal nu gi et kort utdrag av det han skriver av interesse i denne forb.=

"In my profession as a lawyer I have studied even norwegian law: it was naturally the reports my father gave me while I was student that led to this. The arbitrary (i.e. actions based on "opinion" or impulse, not on reason, and law punishments was imposed upon him and other old party members too while they were in custody deprived them of their civil rights. I have heard from norwegian students who visit our universities that in Norway their law students are subjected to certain restrictions unworthy a real democracy. Somfor inst. no case studies related to the polical processes of the old members of the national union are permitted! -Well I suppose that your counter report is looke upon by those left wing juries og a generation ago as "underground activity?

a troublemaker? (isfrontpressens standard-betegnelse er jo kverulanter) Yo small nation keeps pretending that all its citizens are entitled to enjoy ci vil rights but according to the letters my father sometime receive from Oslo some of his old friends are still treathed as criminals."

Jeg har i min bekrefteelse meddelt at det ennu ikke anses for "god tone" å nevne ls.dömtes navn i de gode nordmanns selskap, at det ennu består en slags "silent conspiracy" om at den norske "coloured line" må overholdes, og at den som overtrer denne grense selv befinner seg i faresonen. Jeg har forklart ham at det i Norge består en rekke med mere eller mindre lukkede foreninger o klubber hvor egeninnsatsen "under krigen" forherliges, hvor overleving i KZ beundres og hvor enhver form for illegal innsats m.h.t. dens nasjonale betydning overdrives. Av sistnevnte kategori - har jeg forklart ham - finnes det en rekke spesial-klubber, som sabotørene, avisutdelerne, losene, slippplukkerne, og blant "gutta på skauen" hundrevis av s.k. hyttelag. Särlig betydelig skal gruppen "dekknings-eksperterne" være som måtte ta seg av de tusenvise som følte seg i faresonen, og i denne sammenheng må heller ikke de mange "exportører" glemmes, samt de tusenvise av "mellemmenn" - (hadde okkupasjonen foregått i vår tid så ville man vel her måtte ha to grupper, nemlig også "mellemkvinner"?) Utlendinger har vanskelig å forestå at de fleste av disse grupper og gruppering befinner seg i et permanent beredskap, ja de må vel fortsatt regnes som pionerer m.h.t. psykologisk krigföring, og de holder jeg jo i form ved å ha den "indre fiende" under observasjon, noe kommunister finner meget becillighet idet det er få som tenker på at egentlig bør vel også de over våkes. Det er dog meget komplisert å gjennemføre idet disse jo utgjør en viktig del i disse her omtalte fhv. illegale aktivister i retrett.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Det er ikke alt i Stortinget 1980 at ennu venter de ca. 50.000 ls.dømte på at det skal finnes en eller an Stortings-representant som innen tinget oppføres i juni i år under den ventede debatt om uloven skal kunne komme med en uttalelse som disse muligens kan fortolke i rehabiliterende retning.

Men hvorfor er da "Arbeidetbladet" så irritert når borgerlige aviser minner om at den ls.dømte ting-representant som ennu sitter på Stortinget (som faktisk sikret Ap.makten i 1977 ved Stortingsvalget da) tilhører SV Selvsagt er det fordi Ap. ikke sent og tidlig ønskes å erindres om at det kun er mee slik kommunistisk støtte at Ap. kan sikre seg rent sosialistisk ting-flertall.

Et skriveri i Aftenposten som særlig iriterte Arbeiderbladet var det som forekom der 17.8.79 og forfattet av denne petitjournalist SKAGG (et dårlig kamuflert pseudonym forresten) Under devisen "Ikke så greit" angriper han redaktøren i Arbeiderbladet for manglende konsekvens idet hans motstand mot dødsstraff for landsforredere under krig er politisk betinget. Derfor "kan regjeringsorganet samtidig oppfordre til likvidasjon av sorte diktatorer i Afrika - forutsatt at slike maktmisbrukere ikke har limt på seg etiketten SOSIALIST, fordi da drepet de jo sine motstandere i "fremskrittets navn." Og det er en sterkt formidlende omstendighet - sett fra Youngstorvet."

Idere: "Nu har Arbeiderbladet etter gjort seg skyldig i inkonsekvens: fordi da SV for ca. 6 år siden fikk innvalgt på Stortinget to representanter som var straffet for LANDSVIK så var faktisk samme Arbeiderblad dypt indignert over at dette kunne gjordes i endel borgerlige avisor (sogar med svært sensasjonelle oppslag innledet av "Sjöfarten" høsten 1973) De to landsvikdømte har ikke jo alt - som det heter - gjort opp med samfunnet før den tid (det er nettop dette som humanister nu lurer på pga. kollektivhetens mot alle ls.-dømte som nu har pågått i hele 7 år?) det fastslo ihvertfall dengang regjeringsorganet med harmdirrende nedlatenhet." Men så kommer inkonsekvensen =

"Nu har imidlertid Ap. oppdaget at en tidligere ls.dømt FRONTKJEMPER (som altså sloss mot den røde arme) befinner seg på en liste ved det forestående kommunevalg og da slår det samme "Arbeiderbladet" til for fullt og benytter hele førstesiden til å ta avstand fra denne! (som altså ennu ikke har gjort opp med samfunnet - for å bruke sosialistavisens egne løgnaktige klisje) Og da blir det vanskelig å forstå dette." (Aftenposten sitter dog selv i glasshus fordi det navnga samme frontkjemper og erindret om han nazistiske fortid)

Så følger Skagg konklusjon på dette: "Mener virkelig kamerat Brunvand (Ap.-avisens red.) at det er så mye verre for en slik å stå på en kommunevalgliste enn det er å bli valg inn på Stortinget - også for en landsvikdømt? Eller er årsaken til alt oppstyret i Ap.bladet denne gang en landsvikdømt? Eller er årsaken til alt oppstyret i Ap.bladet denne gang at denne frontkjemper er oppført på liste til et IKKE=SOSIALISTISK politisk parti??? (ingen kan da være i tvil dette om de betenker at Sp. i 1945 frifant ca. 200.000 av sine egne tyskerarbeidere... men det tør nok ikke "Skagg" nevne i denne forb.)

NR: her er det etter svært nærliggende å erindre om at i hele mellomkrigstiden gjentok norske revolusjonære arbeiderledere at "fedrelandet" det var hun et latterlig borgerlig begrep som klasse-fienden dyrket bl.a. for med sin här å kunne holde arbeiderklassen nede. Og derfor var det også dengang så mange arbeiderledere som av sine egne ble beundret når aktivt motsatte seg avtjeningen av den obligatoriske verneplikt som rekruttjenste og også ble dømt for dette. Dette kaltes da klassejustis - og jeg kunne fylle en hel bok bare med sitater som datidens Ap-ledere anvendte i sin fanatiske klassekamp og ingen skal noengang få innbilt meg at dette kapitel er helt avsluttet i norsk politikk. Vi ser nemlig - som ovenfor antydet stadig nye slike tegn. Og etter erindrer vi som idag er gamle hvordan en av dem i Sovjets Oslo-ambassade i en tale presterte å si at en arbeiders liv er mere verd enn 20.000 tyvetusen borgerliges. Det er med deres arvtagere at borgerskapets politikere kompromisser når det sogar går så langt at det kaller dem for bra sosial-demokrater - som om det skulle være noe demokratisk over dem. Dette til tross for at Bratteli og Co. og deres etterkommere Steen & Co. stadig med Förde forkynner at behovet for det sosialistiske samfunn ennu er et like sterkt Ap-mål. I den forbindelse bør det rekke å henvise til Ap.s samarbeide med SV - kommunistparti nr.2 - det synes ikke å by som nevneverdige komplikasjoner, - selvom det naturligvis forblitt et stort dilemma at den kvinne som reddet Ap. i 1977 er en av de ca. 53.000 ls.dømte - som altså nu - om Faremos vilje følges av de borgerlige - må ofres for den store sak skyld - for sosialismens skyld - for å være ironisk.

Også i 2.mars-uke fortsetter opptakten til 9.april 40 år etter: Aftenpostens topp-reportasjonshistorie 2014 stort oppslått anmeldelse av den danske offisers bok om "9.april", med undertittel "De tapte muligheters dag illustrert av et stort foto visende tyske soldater i marsj opp Karl Johan. Under fotografiet forklarer avisen at "det tyske felttøg mot Norge var et av verdenshistoriens DUMSTRISTIGSTE felttøg, skriver forfatteren av boken om 9.april 1940." S. konkluderer med å si at OM Norge hadde mobilisert pr. 1.2.39 så ville ikke tyskerne ha angrepet oss - fordi risikoen ville ha vært for stor...

Dét som pressen foran 40 års minnet synes mest opptatt av er hvem som skal få utgi Maria Q.s etterlatter papirer, bl.a. manuskriptet om Q. Da det ikke er avsluttet er det ennå uklart om det vil bli utgitt alene i foreliggende form eller sammen med andre papirer, korrespondanse osv. Den s.k. testamenyfullbyrder mener at det dette etterlatte materiale måtte innbringe kontant må tilfalle Maria Q.s legat - men det faller vel ikke i de 3 konkurrerende forlags smag? - Og så overveier Oslo Kommune om det skal fremme krav om erstatning i hennes dödsbo fordi maleri-gaven til Q. på 178.600 kr. finanserte av kommunens midler. Men SISTE NYTT: noen av maleriene i Q.s dödsbo i 1945 ble solgt tilbake til den tidl. eieren/selgeren for 50.000 kr. som fordeltes med 25.000 på det dav. Erstatningsdirektorat og 25.000 på Oslo kommune og dette beløp skal fratrekkes det ev. krav i Maria Q.s dödsbo, ifølge en NTB-melding. Men viktige dokumenter fra resp. saksmappe skal være forsvunnet så rekonstruksjonen kompliseres - dog skal det finnes kopier i en annen mappe, sier en historiker.

Følgende replikk er egentlig intet apropos fordi meget av mitt skrift går ut å vise hvordan hele den toneangivende norske presse nu i ca. 35 år har bidratt til å undergrave livsmuligheterne i Norge for alle de titusener av ls.-dømte + deres ca. 15.000 økonomisk straffede hustruer + deres familier. Disse i 1945 mere eller mindre ruinerte landsmenn har aldri kunne gjenvinne noe av sin tapte økonomi og de fleste av det er idag vårt samfunns fattigste, dvs. disse som må forsøke å overleve som s.k. minstepensjonister, hvilket betyr at deres livsbasis stadig forværres fordi egosentriske yrkesaktive og deres politikere siden 1967 - da den s.k. folketrygd innførtes - aldri ordentlig har ville kompensere sterkt årlig inflasjon heller. Også heri har de yrkesaktives presse et stort ansvar og nu kommer jeg til noe meget viktig som fhv. Cappelen-forlagsred. Groth har fått lov til å inkludere i sin glimrende serie om "rettferdighetens gift I,II,III, med undertittlene "De venstreradikalis og de undertrykte", og "Likhetens skjebne" og "Svikten i midten."

I del II skriver Groth 11.3. i Aftp. under avsnittet "SKRIKET som uteble" (i del III følger illustrasjonen dertil: et omarbeidet tegning av Munch's poken på broen men bakrunnen er ikke patrisierhuset i Aasgårdsstrand men Kremls årn - som inngir henne frykt) følgende treffende beskrivelse av vår presse idag = Groth skriver om alle disse progressive journalister som skriker höyt når en neger lynsjes i USA men som tier når millioner omkommer under kommunistiske regimer: Eksemplene (div.) er tatt med fordi venstreradikalernes overallighet og dominans har ført til stor infiltrasjon i journaliststabene i alle aviser UANSETT politisk grunnholdning." Og når nu disse konfronteres med uhøyggelige fakta så forblir de utpåvirket. Groth nevner at bare først den 2. verdenskrig har Sovjet overtatt 20 tyve land som kunne ha vært vestens allierte, dvs. reddet for demokratiet. Men Vesten har siden 1917 ikke gjort annet enn å støtte kommunismen: Påvirket av Solsjenitsyn sier G. at f. eks. Ukraina i 1941 så en sjanse til befrielse fra Stalins terror. Og mens radikale libelle i vest fremdeles forstår at Sovjet må befri seg fra "innsirkling" (argumentet bruktes forleden både av prof. Galtung og NRK's intervjuer - en meget unikvinne - da de forsvarte okkupasjonen av Afghanistan) så underlegger Sovjet seg videre områder bit for bit. I den forbindelse skriver Groth at det er letttere for Sovjet å kvele Vesten ved å stoppe oljetilførslen fra Mellom-Østen enn å gå i krig mot Vesten. Som PS til dette over jeg å påstå: nordmenn vil først innse at frontkjempere på den finske østfront og også ellers forsøkte forsøre Norden og Norges sak om/når den røde arme okkuperer norske områder. Mange mener nu at det som foregår på Svalbard er delvis okkupasjon?

Hvem husker ennå Groths artikkel i A. 17.10.78 om Sovjet-mennesket: Groth hevner til Time av 18.2.80 hvor mester S. advarer vesten i siste time og minne om dets forrederi fra 1917 av da den røde arme likviderte titusener som nektet å la seg mobilisere i Sovjetarméen. S. opplyser at den s.k. progressive opinion i vest begeistret tiljublet terror-revolusjonære også dengang. 14

S. fortsetter den mørke okkupasjonshistorie, 200 døltross for at over 30 russiske provinser i 1921 gjennengott forferdelige folkemord av samme skale som røde khmers teror i Cambodja. (Kampuchea) Sovjetter avgjorde hvem som var overflødige og hvem som skulle få overleve, dvs., etter omskolerings kunne bli ord.bolsjevikere.

Behöver jeg å nevne eks. på hvordan sosialiseringen i Norge stiftes av den borg. presse? La oss se på et leserbrev som stod i A. samme dag i mars 80: Overskriften lød "SOSIALISME: herr red. Jeg finner det nødv. å uttrykke min forferdelse over at Deres avis kan gi redaksjonell plass for artikkelen: "Ingen folkerett til å eie egen hytte" (hytte ja) som stod i A. 1.3.80. Dette er rendyrket sosialisme. Oppdal kommune har arral til ca. 1 million hytter mens hele Norge antas å ha ca. 250.000 hytter. E.A.Trondheim."

Men før jeg forlater kapitlet om våre hjemlige radikale Sovjet-beundrere som vil jeg nevne et eks. på hvordan Mot-Dagister bedrev sin kommunistpropaganda i Norge i mellomkrigstiden: Forlaget FRAM utga i 1932 en bok kalt "POLYPEN" hvor 8 bolsjevik-forfattere i tildels svært brutalt sprog og med typisk kommunist-jargong fortalte om "Agitasjonsvognen, Hundens, Knivene. Polypen mm. Som bokens oversetter presenteres den radikale sosialist Erynjulf Bull, som senere under NS-oppgjøret ble befyktet som den nådeløse aktører helst nedla påstander om straff fra 10 år og oppover. Boken innledes med biografier av forfatterne: derav fremgår at de fleste av dem hadde gått i Gorkis skole, denne ble som vi vet marxist alt i 1905 (Gladkovs far var en proletarisert småbruker uten skolering, nærmest analfabet, som klarte å gå noen rå på middelskolen, født i 1893, 8 år gammel sendte han en fortelling krevet på skole til Gorki som fastslo hans anlegg. I 1905 altså 12 år gammel deltok han i en revolusjonær ungdomssirkel hvorfor han forvistes til en landsby hvor han alt i 1907 var lærer! Naturligvis deltok han i oktoberrevolusjonen, skrev boken "Cement" osv.) Også forf. Nikitin ble godtatt av Gorki, bl.a. hans böker var "Flukten/Fortet, og Rudenko's forbrydelse alle med motiver fra borgerkrigen. Så får vi vite at også forf. Semjonov var en typisk proletargutt, hvis far var metallarbeider. S. var aktiv revolusjonær og kjempet i den røde arme i 3-4 år på mange fronten, bl.a. i Sibir, Mongoliet og i Polarområdet. Efter borgerkrigen deltok han i kommunistpartiet og div. sovjetter. Også han blev støttet av Gorki som likte hans roman "HUNGER". I disse bolsjevikfortellinger forekommer gloser som kjøter, blodhund, klasseforreder, halvråtnne melkeansikter, ekte bosjebiker, som ikke må forsøke noe middel i klassekampen osv. Som leserne vil forstå at det utsøkte sovjet-vokabulæret myntet på klassefienden, de kontrarevolusjonære..

Bolsjevikers borgerkrig mot landsmenn idealisertes av radikal ungdom i disse våstårte hårde 30 år. Det heter at våre dav. kommunisters barnebarn tar avstand fra besteforeldrenes bolsjevikbeundring men her melder seg dog følg. motforestilling: hvordan kan det da stemme med det faktum at nesten halvparten stemmer sosialistisk ved Stortingsvalg? 1. disse tror at sosialisme ikke er identisk med kommunisme 2. alle disse barn og barnebarn av klassebevisste kommunister-sosialister, som later som om de har forlatt arbeiderklassen og befinner seg i den store middelklassen de stemmer allikevel radikalt ved de hemmelige valg! Derved kompenserer de sitt "klasseforrederi". Og om de i fylla røber dette og synes de bør forsvare seg overfor mellomklassemedl. så griper de somregel til argument som Ap.s sosiale reformer ga oss økonomisk fremgang" og "vi synes vi må vise solidaritet med våre foreldre hvis slitt var forutsetningen for denne fremgang. "Det er jo ikke å vente at de i beruset tilstand skal kunne innse at argumentene er svært forelde

NB: Forsiktig som mitt MOTOPPGJØR behandler den sosialt utstøtte minoritets livsvilkår i Norge så må pressens medansvar i dens nød bli litt av en rød tråd i denne beretning. Ta nu som eks. den måten hvorpå K.E. i Morgenbladet 11.3.80 på side 2 som kalles Kommentar og debattsiden, under rubrikkene "I brennpunktet og overskriften "QUISLING" fremsetter en redaktørs besyn =

"Som en ouverture til merkingen av 40-årsminnet for 9.april 1940 er det (især i norsk presse) blusset opp en voldtsom Q-interesse i de siste ukene. Den direkte foranledning til dette er enkefrau Maria Q.s bortgang og det som i den forbindelse er fremkommet. Like usmakelig som enkelte presseorganers graf sing i avdødes mest intime privatliv virker, like betydningsfullt synes VI det er at dagens nordmenn nu - 40 år etter 9.4.40 blir minnet om det som skjedde i 1940 og om Q.s rolle i dette. En rundspørring blant endel tilfel-

dige ungdomsrepresentanter, som en avis foretok forleden, avslører en nesten fullstendig okkupasjonshistorie 2014 hos mange om HVEM og HVA Q. var. (og tenk da på hvilken misjon disse journalister mener å ha når de da automatisk fremsetter kollektivlegenden om: 1. hvordan Q.s gamle garde opptro som en 5. kolonne - et falsum og 2. at "50.000 borgere ble forredere" og 3. at alle disse etter at rettsstaten var gjeninnført fikk sin velfortjente straff og siden selvsagt vanskelig kan aksepteres av gode nordmenn. 4. Disse uslinger de over tilogmed å lave etslags naziforbund og taler om "sosial oppreisning" det er da ikke grense for deres frekkhet - ja dette behøves ikke videre utbroderes fordi det er velkjent for isfrontens mange tilhengere hvortil må regnes det radikale Storting som pressen nu i 35 år har presset).

Så skriver K.B. -redaktører som ennå synes at frontkjempere er erkeforrederer "Viktigere er det at dagens ungdom blir minnet om hvordan tilhengere av et totalitært system kan komme til (og kom til mener han) å forråde sitt land når forholdene legger seg slik tilrette. (etter er det påstanden om kollektiv "nazistisk landsvik" som dukker opp - denne klisje som pressefolk stoler på aldri vil bli avslørt bl.a. fordi NS-veteraner boikotteres også av borgerlig presse!!! KB glemmer hva Mgb1. skrev før om at gamle NS-medl IKKE var nazister!!!

Å lurer K.B. på "hvormeget som kunne ha vært avverget med en mere effektiv overvåkingstjeneste dengang" altså før 9.4.40 (har det et øyenblikk streift K.B. at det i tide etter august 1939 - da allianse Hitler-Stalin etablertes også i Norge var en sterkt kommunistisk 5. kolonne som siden i norsk presse nå og si er forblitt TABU?) Men K.B. vover så antyde at politikerne dengang burde ha hatt større evne og vilje til å erkjenne "de hård realiteter som omgav oss - altså før 9.4.40 "At G. begikk høyforrederi er ikke til å diskutere. (selvsagt gjorde han det) Den kortfattede dagboken han førte i 1940, og som Dagbladet nu er kommet over (og med navneangivelser publiserer) bekrifter helt hans bevegelser før og etter 9.april 1940. Men det ingen ennå har klart å avdekke er Q.s merkelige sinn som førte en høyt begavet mann fra en moralisk høyverdig innsats i Nansens tjeneste til åpent landsforrederi?"

Endelig: "Britten Ralph Hewins forsök for endel år siden (om profeten uten ære) var bare et partsinnlegg, et subjektivt forsök på å renvaske Q. (men hvorfor forandret Hewins sitt syn på Q.- han var da stjernereporteren i 1945 som kom til Oslo for å overvære å berette om Q. prosessen? Og i 1945 var Hewins da ikke nådig overfor Q. lovstridige statskupp. Så hans omvurdering forekommer nok norske pressefolk særlig uforståelig!) Den virkelige Q. biografi er ennå ikke skrevet. Det har vel vært for tidlig. Følelsene har nok vært for sterkt angasjert! (mange böker om Q. er som vi vet utgitt) Men innen den unge generasjon av historikere, den som ikke har personlige tilknytninger til årene 1940-45, finner vi kanskje mannen eller kvinnen?" -som altså kan skrive den virkelige Q. biografien. Her melder seg straks mange interessante spørsmål: vil en slik forfatter endelig også söke informasjon hos noen av disse som var NS-medl. i årene 1933-40??? eller anses de ennå fortsatt som "utenforstående" for disse gode nordmenn som bestemmer hvad folket bør få vite? Mens vi venter på denne så la oss se litt på hvordan Q. behandlet sine gamle kampfeller da han fra 1940 var blitt den mektige fører

1. på et internt NS-møte sommeren 1940 hvor Q. orienterte spurte en NS-veteran, som var offiser, hvordan Q. var innstilt til kongen og hans opphold i London? Q. nesten kritiserte at spørsmålet åpent ble stilt og var svært forbeholden i sin omtale av kongen, - noe den royalistiske offiser sa han var utilfreds med. Men når han siden ble spurt hvorfor han allikevel forble passivt NS-medlem under okkup. så svarte han at han "fryktet Q.s represalier om han brøt" med partiet. 2. Både Heidahl og Lindh sökte i 1942 Q. om generell hirdpermisjon for å delta i kamp mot den røde arme på den finske østfront. Men Q. verdiget ingen av dem direkte svar men overlot det til hirdstabsjefer som skriftlig meddelte dem at det intet var i veien for en slik innsats men at den måtte tidsbegrenses til 1 år fordi deres innsats behövdes i Norge. Begge forsøkte denne manøver for å få et skriftlig svar fra Q. som de kunne bruke overfor hirdledere overfor hvilke de aktet å finne på div. påskudd for "forsinkelser m.h.t. frontinnsats". Da det altså ikke gikk så henvendete Heidahl seg direkte til Q. og beklaget ikke å ha fått et direkte svar. Dertil bemerket Q. at han ikke kunne desavouere høye hirdsjefer som anså det som et prinsipp at alle generelle siktninger om hirdpermisjoner skulle forelegges der. Så det finnes mange slike eks. på at Q. fordelt förerskapet med sine nærmeste ledere når han overfor kampfeller ikke ville stå som eneansvarlig... 16

Det inter til at ^{Stiftelsen norsk okkupasjonshistorie, 2014} norske aviser endelig begynner å interessere seg litt mere for snti-kommunismen: således var det forleden to av Oslos dagsaviser som beskjeftiget seg med spørsmålet om lederen av det franske kommunistparti Georges Marchais er ferdig som politiker? Det er hans politiske fortid under den tyske okkupasjonen av Frankrike som nu volder ham vanskeligheter:

Det er tidskriftet L'Express, som også tidligere har bragt klare indisier på at kom.parti-gen.sekr. M. var frivillig gjestearbeider i Tyskland i hele krigstiden fra 1940 - mens han selv påstår at hans tvangsdeportertes dit og forsøkte å flykte i 1942 og ble satt fri i 1943. Nylig bragte L'Express en stort artikkel kalt LÖGNEN med avgjørende bevis på at han arbeidet frivillig i Tyskland så sent som i mai 1944: Det frengår av et dokument som oppbevares i byarkivet i Augsburg, hvor den tildl. mekaniker ved la Societe national de construction aeronautique du Centre jobbet i Messerschmidts flyfabrikker, ei yrke han kunne fra før. Som fotostatkopien i bladet viser ble oppholdstilladelser der forlengt for et år ad gangen, bl.a. 10.5.43 - 10.5.44 L'Express skriver at det ser ut til at M. har løyet for kommunistpartiet og velgerne i alle disse år, og at han bør trekke seg fra presidentvalget neste år da han er en uverdig kandidat. I løpet av 1970 har Marchais krigsforhold være rett behandlet hele 7 ganger. Nu hevder han at det bevis L'Express henviser til er falskt, så nu later det til at M.s forhold skal prøves for 8.gang, denne gangen etter sigende av en undersøkelsekomm.

Under Holmenkolluken mottok jeg fölgande brev fra en svensk kollega i Malmö, som jeg ifjor orienterte om det forestående forsök på ad lovens vei yderligere å diskreditere de i Norge gjenlevende politisk dömte - kollektivt: (det er titusener av dem) "Besta bror! Seden vi taltes vid om denne brutalala lag ifjor har jeg haft tillfälle att diskutera samme under jullovet med några juridisk välorienterade kolleger som anses att om Norge går till dylika fanatiska steg så innförs ju sovjetiska tilständer för vissa medborgare. Då blir dom ju stämplade på livstid som mindervärda individ dom ej skall visas förtroende. Ja man kan väl si att en dylik laglig åtgärd innebär en offentlig mistillsorder som enligt vårt förmnenende er helt i strid med normal förtytolkning av almen männskorätt. Och nu kommer då frågan vilka vidare negative restriktioner mot dessa denne kollektivlagen vil ge folket förevändning för? Kan det tänkes att et riksdags-bifallande av denna automatiskt vill medföra att dessa förlorer alla fortroendeuppdrag som dom lyckats få i dessa 30 åren 1950-80? Och vil dom åter bli diskvalifisera från alla föreningar och klubbar i vilka dom i denna tid åter blivit upptagna? Med tanke på hur hysiga "nordbaggen" är kan ju också tänkas att denna press-hetsen vil medföra att dom även förolämpas på olika sätt. Kan det t.ex. kunna bli problematisk för dom att få fornya sina pass och vill man nu försöka att komplisera utresan för dom som off. deklarerar som andra klass nordmän? Dessa och liknande funderingar har framförts av oss och jag är förvissad om att om lagen kommer så vil svenska advokater rikta en fördömmande deklaration til norska riksdagen, dylik efterstraff 35 år efter 1945 är nämligen annars otänkbart i civiliserade demokratier och bör e.m.m. överklagas till int. org. för civil righoppas att Du lyckats med Din bok i tid och att Du även i Norge kan vinna stöd för Ditt svåre arbete."

I mitt svar påpekte jeg at akkurat nu under Holmenkollenuken er folkets representanter mindre opptatte av fortsatt avstraffing av alle politisk dömte idet ca. 40 av de 155 parlamentarikere både er opptatt av eget og de andres Kollen-skirenn. Så er de nok flere s.k. møtefrie dager denne uken. Derved gjenstår kun to arbeidsuker for Stortingsrepresentanter i mars måned og det synes følgelig sansynlig at det først blir etter påske at den fortsatte DOM-MEDAG skal pågå. Her blir nok tatt i betraktnsing at det ennu behøves litt flere kollektiv pressehets i forbindelse med 9.april for å få mobilisert nok mot uslingene, disse som i motsetning til alle andre norske borgere skulle ha forrådet sitt fedreland bevisst dengang da mest det gjaldt. Og parolen er fortsatt: "pressefolk, pass nu godt på at ingen får sneket inn motforestillinger i denne viktige tid så vi får knekket dem helt uten at de får kny."

Selvsagt har min svenske kollega og hans venner rett i at det nu naturligvis kommer til å bli mange gamlinger, som kommer til å forlate Norge for godt. Mange av dem jeg har talt med sier dette slik: "ja nu gjeller det for oss fordømte å slippe å dö i dette land hvor vi ble født men hvor vi siden 1945 har vært forfulgt urett på den mest gemene. Nu vil vi dö i fred.

Er alle våre store forlag mere eller mindre sosialiserte? Dette spørsmål må ha meldt seg for mange som leste intervjuet med "ukens navn" betittet i A. 8.3.80 "kamerat Johansen i frihet" Dette fant sted i Theatercafeén og som avisens utspørger fungerte "sosietets"-reporteren Rie Bistrup. (kameraten avbildes på 1/4 side i skjorteemer og med cigar og lange grå nakkekrøller til fullskjegget) Det er jo ikke så sikkert at det gamle og tidl. så erverdige Cappelen forlag er så begeistret for at kameraten under det intervjuet avslørte følgende: den kvinnelige reporteren gir uttrykk for overraskelse over at kameraten på så kort tid klarte å få utgitt sin bok: "Vil Sovjet krie i denne anledning opplyste kameraten at han egentlig ikke hadde tenkt å skrive den emn det var nå det da at "Strømme i Cappelen maste så på meg!!!" Dette bør jo anses som ganske oppsiktvekkende i betrakning av at denne Strømme er selve adm. dir. i dette store forlag.

Under intervjuet fremkom förövrig att kameraten "har 2-3 böcker till i tankene och förövrig ikke planlegger livet lenger enn till nästa nok." Som de fleste nog vet att kameraten sjefred. i Dagbladet - noe som vel viser hvor godt det kollegiale samarbeidet innen Oslopressen är? Og nu förstår jeg da endelig att det nok ikke var noen tillfeldighet att Cappelen unnlot å bringe nya upplag av Björneboe roman "Under en hårdare himmel" om officerfamilien som "nazifisers under krigen" Det motiv PAX hadde med å gjöre det var nok ikke å bidra till rehabilisering av politisk dömte men å få en vidare anledning till att angripa det korrupte Ap-regimet, som fornekter sin egen kommunistiske fortid - och klarar att överbevisa folket om att den innen Ap. ännu eksisterande kommunistiska fraksjon (är innen AUF) har liten innflydelse, Et annen spørsmål är alltså varför våre store forlag är så oppsatte på att stötta denne Ap-forvandling, som de må vite ikke är överbevisande? Er det då fortsatt big business att angripa borgerskapet? Og detta förklarer muligen också hvorfor min bok tillslutt ble förkastet av en av de större forlag: resp. konsulent var efter samråd med ledelsen kommet till att det ännu var "för tidlig" att ta en slik risiko, se min tidl. kommentar herom.

NB: Forleden fikk jeg tilfeldigvis vite at Faremos 2. forslag om sosialiseringen av pressen har vært diskutert i Stortingskretser og herunder har det fra borgerlig hold vært fremført følgende syn = "Det tales meget om demokratisk pressefrihet men dette er isär för Oslopressens vedkommende et svärt relativt begrep: det är väl ingen hovedstad i verden - innen den demokratiska verden, hvor de bedrives en slik innavl. Om man ikke är prof. så slipper man da ikke gjennem denne overdrevne pressesensuren i borg. aviser, som bedrives som regel av radikale journalister ifölge princippet om medbestemmelsesrett. Det heter riktignok att i de större Oslo-aviser är det etablerat politiska avd. med en viss avgjörende myndighet men stort sett utartat sensuren till rene almannaläster - när det gäller viktigare saker - hvorunder de politiska sympatier ofte dominerar över de sakliga. Efter et strengt internt organisert mönster förvaltas saksområdena av egna förståsegpåere och det är disse som suverent bestemmer hva som ska beskrivas och hvem som ev. skal utspörres av utanförstående och nota bene hvilke spørsmål bör stilles.

En prof. venn forteller meg at disse angivelig spesialiserte journalister er rene idioter på hans fagområde og at han konsekvent nekter å besvare deres spørsmål eller å delta i de avis-arrangerte dialoger hvor ofte flere skal delta å tale i munnen på hverandre, og altid skal man være "Dus" med disse jyplingene, som tror at fordi de har et avisnavn i ryggen så kan de oppstre arrogant, uhöflig og som Besserwissere. Denne prof.sier at selv om jeg er konsernativ så tror jeg at vi vil få anständigere tilständer innen norsk presse etter en sosialisering av samme fordi da kan ikke dette interne frimureri forsette, dette klikkevesen hvor journalister fra div. aviser setter deres egne faginteresser over det som er pressens misjon! Ja mange liberale literære og andre tror at det vil bli lettere for dem å få innpass, å få komme til ordet også i borg.presse om visse regler fastsettes bl.a. om at aviser kan ikke fortsatte kjøre med innvendingen "plassmangel" og samtidig være halvfull av bilder, ofte 5-6 av de samme politiker i samme artikkel. Og motivet er: fordi det kan ikke bli værre enn det er nu! Jeg vet om minstepensjonister som nu i årevis har fått refusert unge yrkesaktive ikke vil at all trygdesvindel skal avsløres fordi de frykter at om disse skal få levelige vilkår så får de ikke nok selv.

Sa når Stiftsmorsk Okkupasjonshistorie 2014 gitt kortfattede innlegg - som den selv forbeholder seg å forkorte yderligere så innser nok de fleste at pressen, slik den nu er lagt an, aldri slik det het da TV kom skulle bli det sted hvor meninger kunne utveksles osv. Slik er det ikke gått - her skal vi ensidig føres med visse eksperters kommentarer - av gjengangere hvis meninger vi kan ute nad. Mange mener at det har skjedd en amerikanisering hvorved USA.s spaltister er representert ved klikker som Kvam, Jor, Egeland, Eidem, Skjæråsen, Disse er sikkert for avisens ca. 200 journalister "de store navn" som suppleres av red. Heimar om tyskerhetsen en tid ikke har vært kraftig nok...

Slike aviser som omtrent boikotterer de ca. 400.000 minstepensjonister skulle altså pludselig i 1980 åpne sine spalter for disse få jeg forsvarer: tanken er jo helt absurd. Og dette tross tiden nu er kommet da MOTOPPGJØRET kan foretas: Kan det nevnes et eneste tilfelle på at en politisk dømt siden har nådd en samfunnsmessig betydelig stilling? Ja det måtte da være den arme fru Kvanmo da, som redder Ap. ved valget i 1977 men som nu - om alt går etter planen i stilhet skal forsvinne - fordi hun blottende ung var så "lettsindig" at hun mente at hun som sykesøster skulle pleie både venn og fiende. Og om jeg skulle klage til storavisens redaksjon over boikotten så har den svaret iart: "Men vi slipper da til ca. 5 personer ukentlig på vår debattseite - om vi mener at det de skriver om har nok almen interesse osv."

Hvortil min refleksjon er: Men hvorfor har det ingen almen interesse at ca. 10% av folket dengang degradertes til paria og at dette nu skal gjøres permanent - hvorved svindelen om at de politisk dømte anno 1950 ble gjenopptatt + samfunnet avsløres??? Men jeg stiller ikke et slikt spørsmål til våre toneangivende redaktører fordi jeg vet svaret på forhånd: "Det er pressens privileg suverent å avgjøre hvad som skal være og ikke skal være av almen interesse" - (men vi kan da ikke røbe hvordan vi driver vår opinionskapning?)

OBS. Som observante leser for lengst har forstått så mener jeg at pressens misbruker sin store makt og at dette er muligens hovedårsaken til at disse 53.000 ls. dømte aldri fikk en fair chanse til å komme tilbake til dette samfunn som likestillet - som sosialt likestillete! Somsagt var det Anders Langes forsett å avsløre den korrupte okkupasjonspressen - ved bl.a. å påvise at alle disse legender som alt ble skrevet mellom linjene dengang var en unnskyldning som kun ble godtatt om vedk. ikke samtidig kunne anklages som NS-medlem. Disse som ved tilpassning overlevet "krigstiden" innen pressen har siden innsett at deres beste forsvar er å angripe NS-folk en gros. Husk at i årene etter frigjöringen så ble falske anklager ikke påtalt - men det ble nærmest ansett som prisverdig at man forsökte å svärte NS-medl. det var jo et "hederlig forsett" og dermed formildende omstendighet. Og det gikk jo lett å få andre pressefolk i samme situasjon til om nødvendig å støtte de falske anklager - det var jo en felles interesse å få etablert en syndebukk for alt som hadde overgått folket. Det var jo så säre enkelt kun å ha en "scape goat" å skynde på - som var = skulle være skyld i alt galt!

Isse 30 år har vist at selv ikke disse "prektige" prester har ville innse at deres støtte til biskop Berggravs folkedom intet har med anstendig kristendom å gjøre: å støtte hans kollektivdom uten forbehold var kun en gemenhet. Mange prester som under okkup. uttrykte sin taknemmelighet over å ha mottatt hjelp fra slike siden fordømte, de later siden som om de intet lenger husker. Og da jeg under skrivingen av min "bok" ville kontrollere etpar slike tilfeller hvor prester og deres familier dengang mottok hjelp fra NS-hold så ble jeg møtt med en helt uforståelig reaksjon: denne var omtrent slik, me hva er da du for en som vover å bebreide oss at vi dengang unnløt å vidne? Det skulle i deres bebreidende bortforklaringer ligge en antydning om at jeg kunne da ikke som jeg påstod har vært en god nordmann under krigen som taltes slike sak! Jeg har aldri blitt så skuffet som da jeg bevidnet deres yngelige unfallenhet - dette var jo opprørende at de nu i egeninteresse dekket seg med å sparke på hjelperne - med å spytte på dem, ved å bokta dem mot bedre vidende. Dette var uverdig og jeg sa til en av dem at de beviser på hjelpsom forelå klarla at han forsøkte å lyve seg fra det og at jeg av den grunn foraktet ham: Jeg sa dette til ham bl.a. slik: "Da De var i nød mottok De hjelp fra denne De nu fordømmer og ikke vil kjennes ved og som nu pga. Den og deres likesindete nu bringer i vanskeligheter - men han klarer seg uten Deres bekreftelser fordi han indirekt kan bevise at det og det skjedde, De glemte nok herr prest at det fantes vidner til Deres taknemmelighet da."

Det at ~~stilen~~ en ~~mediekritisk~~ historie ville ikke fungerer slik som det må kreves i et ordentlig demokrati har det i årenes løp vært anført mange eksempler på. F. t. diskuteres om det ikke snart er på tide å bryte NRK's monopolstilling men da dette endelig nylig skulle opp i TV så unnlot man å debattere selve prinsippet som sådant med oppholdt seg med diverse formelle forhold, hvis hensikt kun kan være å tåklegge behovet for en ordentlig avklaring. Men det innkaltes da til et møte av Kringkastingsrådet som i den anledning som innledere bl.a. valgte "kameraten" fra Dagbladet som i dette kapitel alt er veit en viss oppmerksomhet. Og han mente at man ikke måtte ha overdrivne forestillinger om radions og fjernsynets påvirkningskraft. (men storavisen erstatter begrepet "forestillinger" i overskriften med begreper "frykt" slik: "Kringkastingsrådet = Overdrevet frykt for TV's påvirkningskraft" - og der tales kun om TV - hvor for?) Kameratens begrunnelse er at det ikke finnes forskningsmessig grunnlag for å fastslå at radio og TV påvirker den aktuelle debatt i stor grad. Disse media klarer kun i begrenset grad å skape opinion eller forandre opinionen - dersom ikke rent saklige forutsetninger er tilstede? - forklarer kameraten.

Han advarte mot misjonerende journalistikk, forutsettende at man i NRK ikke alipper til särinteresser, medarbeidere som misjonerer for sine särstandpunkter. Dog poengterte J. at samfunnsdebatten ikke er tjent med at NRK blir tann løs, og han mente at ev. overtramp kunne rettes etterpå.

Den annen innleder, en lektor K. sa bl.a.: "Dersom streiker og demonstrasjoner må til for å komme til orde i NRK så bryter vi forutsetningen for demokratisk debatt!!! der argumentene må ha tyngde i seg selv!!! "MEN det er jo nettopp det som stadig skjer, vi hører om den ene skandalen etter den annen, om hvordan NRK utsetter f. eks. kjente utenlandske menneskerettssforkjempere, som er i Oslo for å holde foredrag, for de mest sjikanøse betingelser: Joda de skal få lov til å opptre etpar minutter men helt på diktatornes betingelser, disse skal bestemme hvilke spørsmål skal stilles og besvare - og dette må overholdes ved opptreden i NRK. K. nevner noen av de funksjonene NRK har i samfunnsdebatten: 1. legitimiserende = NRK sorterer det som er viktig og problematisk, 2. forenkrende = pga. begrnaæt plass blir debatten også overfladisk, 3. tilslørende: det finnes tabuområder, får vi vite, som ikke gjøres til gjeststand for kritisk reportasje. (således kunne VG for noen år siden avsløre at temaet FRONTKJEMPERNE lenge hadde ligget på is, noe senere fortalte en avis at programsekr. Ringnes arbeidet med "nazi-øppgjøret" - Rådet skal diskutere omstridte filmer som f. eks. GRENSELAND - enslags kommunistpropaganda fra tiden før og under krigen.)

Ang. dette med frykt så gir forresten avisreporteren følgende forklaring = Inn ikke urimelig konklusjon på diskusjonen (rådet har) må være at frykten for disse medienes påvirkningskraft til en viss grad er overdrevet". Men hvor frykter denne - er det pressen som ikke liker at TV skal overvurderes? Som mange sikkert ennu har i frisk erindring har det jo også av pg til tidligere kommet debatter om NRK's venstrevridning, og især det triste faktum at 25 maul-grensen aldri respekteres i NRK. Det er nok ingen overdrivelse å si at minst 80% av alle "ord for dagen" i radioen foregår på maulet. Man kan si at de flere tuden som regjerer på Marienlyst er blitt en stat i staten som forsøker å drive sin egen radikale politikk kamuflert som kulturell virksomhet. Man bør erindre at dens talsmann ofte fremhever at NRK foretrekker kontroversielle teamer - omstridt saker. Dette kommer jo godt frem i disse "på sparket" programmer hvor man påtaler utilfredstillende samfunnsforhold. Men det som skjedde i TV 14. nov. 1979 var jo en så overfladisk diskusjon om "øppgjøret" at enhver som kjente litt til det måtte innse at det ble noe allia Hamsun- "debatten" mot Torkild Hansen som hadde vovet å stikke en finger i vepsebolet. TV ville forenkle Hamsun til en konsentrasjon om hvorvidt han hadde vært "nazist" både før, under og etter "krigen". Det var danskens bok som som hadde satt de gode nordmenns sinn i kok, som et forlag uttrykte det. Det at vi skal komme i affekt hvergang i forsøker å tale om 1940 er jo helt umoralt - og i Sverige ble jeg ifjor ofte spurt om hvorfor det ikke - ennu ikke går an å tale langt og sansad dvs. rolig og saklig med nordmenn om okkupasjonstiden? Vel, den måten hvorpå Hansen i "prosessen mot Hamsun" på ca 800 sider beskriver norske forhold avviker så sterkt fra 35 års propagandaforestillinger at folk nekter å godta fakta. De kan ikke omstille seg - de kan ikke omvurdere sitt syn på Hamsun.

Men hvorfor Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014 kapitel konkluderer: HVORFOR ga 40 års færdom oss intet mere nökttern syn på forkriegsinnmeldte NS-medls okkup.s forhold? Det kan gis mange konkrete svar på dette spørsmål og det har jeg også her tildels gjort: Jeg har forsøkt å forklare at årsaken til at disse ennå ikke får publisere noe om sin patriotiske innsats 1940/45 er at isfronten krampaktig vil forhindre den omvurdering som den vet må bli resultatet. En slik publisering ville nemlig avsløre dens kollektive fordømmelse av alle NS-medl. som falsk. Jeg har ennå et god eks. på hvordan denne hets fortsettes - mot bedre vidende - og jeg henviser i den forbindelse bl.a. til et 3 siders utdrag (bilag i 3.del) på slik sjikane som jeg har fått lov til å gjengi her: Det er et utdrag av Lindhs brev til div. lesere av sportsklubbens månedavis i november-desember 1975 - altså over 20 år etter frigjøringen primo mai 1945. Deri avviser han en advokats tendensiøse påstander, som helt undervurderer L.s hederlige motiver som midlertidig befattning med klubben under okkupasjonen, tross denne av L.s orienteringer under NS-oppgjøret og senere, både indirekte og direkte til klubben måtte kjenne til det virkelige saksforhold. (formodentlig på klubbens foranledning var det tilsatt en spesiell efterforsker som inngående forhørte L.herom mens han satt i varetekts og dermed selv sagt ikke hadde den resp. korrespondanse forhånden.) At L. hadde betalt for i svært medlemskap i klubben ble det dengang ikke tatt hensyn til, det forhindret ikke at han alt i 1945 utsattes for klubbens kollektive forhåndsdomp. "unasjonal holdning under okkupasjonen", en formodning som gjordes uten at klubben på forhånd hadde gitt L. anledning til å orientere den om sitt patriotiske okkup.s forhold. Selvsagt har redaksjonen for sportsklubben avis e. medansvar i at den publiserte advokatens utsagn om at "man ikke kunne akseptere en KOMMISÄR som leder" i oktober 1975 Selvsagt visste begge parter på det tidpunkt at L.s befattning med klubben under okkup. IKKE var en politisk kommisær! I utdrag forklares også hvorfor L. unnlot å gå til injuriesøksmål mot denne advokat i 1976 - så les det!

NB:I Aftenpostens kronikk for 14.3.80 om "Stat, kirke og menneskerettigheter" skriver F.S. Heffermehl i Human-Etisk Forbund, bl.a. at "Det er viktig å være klar over at menneskerettighetene i seg selv er et langt mere hoyverdig og almengyldig etisk fundament enn den kristne religion! Menneskerettighetenes utgangspunkt er at ethvert individ har den SAMME menneskeverdi og har kav på SAMME respekt - uavhengig av hudfarve, rase, nasjonalitet, kjønn, religion" - og politisk innstilling "Det kristne livssyn (dåremot) er at folk med andre livssyn er fortapte og kun kan oppnå et fullverdig liv (freleses) gjennem tro på Kristus." TOLERANSE er menneskerettens grunnkrav, fastslår H. som innleder artikkelen med å kommentere Grunnlovens §2 hvor det heter at "Den evangelisk-therske Religion forbliver statens offentlige religion og at de innbyggere som bekjenner seg til den er forpliktet til å oppdrage deres børn i den samme. Det kaller H. en variant av den kristne tro, og skriver så: "Disse forhold må huskes når Stortinget snart skal ta stilling til fortsatt statskirke, dvs. oppheve statskirkeformuleringen bl.a. i grl.s §2. Behovet for å understreke Norges forpliktelser ifølge menneskerettighetene i Grunnloven er lenge fremhevnet av fremstående jur.eksperter. Alt i 1967 talte prof. Opsahl i adv. foreningen om "Bør vi modernisere INDIVIDETS grunnlovsvern?" presiserende at viktige deler av menneskerettighetene er upresist og ufullstendig vernet i Norges Grundlov av 1814 og at mange av disse ikke er nevnt der. H. sier så at en grl.s regel som gjør tilslutning til menneskerettighetene til et ETISK grunnlag for staten vil støtte deres posisjon og være veivisende i int.humanisme..." Men da Norge gikk den motsatte vei under NS-oppgjøret fra 1945 så kan vel ikke en slik grunnslopsregel innføres uten at uloven mot de politiske dømte annuleres - om den da imidlertiden er blitt innført?

Konklusjon: da FN-erklaringen om menneskerett i 1948 innførtes - med dens 31 artikler som er omtalt annensteds i mitt skrift - så må det i forbindelse med Norges godtagelse av samme ha vært en stilltiende forutsetning at denne IKKE skulle gis gyldighet for 1s.dømte NS-medl. Den mishandling disse også derefter har vært utsatt for nemlig helt i strid med disse rettigheter, det behøver man ikke å ha studert juss for å vite, det vet både rettsdommerne og alle de senere små og store under-og overdommere, som ennå er tøppta av sine kollektive fordømmelser - disse som nu endelig den katolske pater beklager Vil han noengang få støtte av sine protestantiske trosbrødre?

Re establering av demokratiets rettsprinsipper?

103

Langsønderkjenner rettslærde at den ungoden som studerte jus i Norge fra 1945 ble lastet med en vranglære om NS-øppgjøret hvilket ikke er så forbausende i betrakning av at mange av deres lærere deltok i dette på angripersiden. Men hvem av disse vil fremstå å bekjenne at de ble ofre for massepsykologien? Nesten ingen førdi selv-prestigen er som det kampaktig vermes om - uansett hvor tragiske følgene blir for visse landsmenn. Men selvsagt vet de som dømte NS-folk at de ikke anså disse som enkeltindivid men som en anonym grå masse med en rekke negative egenskaper som adskilte dem fra de sørgegde nordmenn: for NS-veteraners vedk. skulle denne forvandling ha funnet sted i 1940.

Disse NS-veteraner ble nemlig i 1920-30-årene ansett som særlig nasjonalsindete, både som NS-medl. og som medl. av Fedrelandslaget: at andre berg.-partier dengang ved valg var i listeforbund med NS er noe disse partier fra 1940 helst fortier. Allikevel ble følgen av kollektiviseringen at disse ble ofret for å opprettholde den earette klare linje; derfor måtte disse anti-nazister også stemmes som nazister og dermed landsvikere.

Den sterke kritikk som prof. dr. juris C.A. Fleischer i samme avis fremsatte 1. ds. under verskriften "Uakseptabel dommerholdning" bør gjøre endel isfront-jurister ganske bente. De som har fulgt advokat-debatten etter Hadelandsaken husker at Wiesener hevdet at dommernes animositet mot de 3 tiltalte pga. deres nazi-sympatier kan ha påvirket dem i deres strenge domsavsigelse. Og prof. Fl. innleder sin artikkel med henvisning til dens:

"I debatten omkring H-saken er det dukket opp synsmåter som forbauser. Jeg sikter især til HR-dommer Leivestad som frabber seg en nærgående diskusjon av domstolenes avgjørelser. Til det må kort og enkelt kunne si: enten tåler de dagens lys eller ikke. I første tilfelle kan de leve med kritikken - i det annet er åpen diskusjon absolutt nødvendig. L.s ønske om beskyttelse mot kritikk er ikke noe vern om rettssikkerheten. Verre blir det når L.i Aposten 23.2. i rettesetter sin motpart h.d.adv. Wiesener slik: "At formuftig tvil kommer tiltalre tilgode ligger i budet om samvittighetsfull prøvelse. Uggendriveelig bevis er W.s ord ikke lovens". Men hvaslags argumentasjon er dette av en HR-dommer?

Prof. Fleischer fortsetter slik: Det er elementært at prinsippet om at tvilen går i den tiltaltes favør ikke står i loven, det at all formuftig tvil skal gå i tiltaltes favør er fastsatt i lang tids sedvanerett. At det ikke er lovens ord har derfor intet med sammen å gjøre. Det er også oppsiktstvekkende at HR-dommer L. argumenterer med at beskyttelsen av tiltalte mot å bli dømt i tvilsonne tilfeller "ligger i budet om en samvittighetsfull prøvelse." Også dette er uriktig. At det skal skje samvittighetsfull prøving av bevisene sier intet om bevisbyrden og om hvor sterke bevis som kreves i en straffesak eller hva dommere skal gjøre når de er i tvil. Skal tvilen gå i tiltaltes favør?

Eller skal tiltalte dømmes på tross av at dommerne er i tvil om deres skyld? I så fall - så vi regne med at et visst antall uskyldige blir sittende i fengsel - det vi her står overfor er noe mer vidtrekkende og avlerlig enn H-saken: en erfaren dommer oppfatter de tiltaltes viktigste rettssikkerhets-garanti slik at denne reduseres til ordinær fri bevisbedømmelse og samvittighetsfull prøving. (nemlig HR-dommer L.) Dette viser ikke bare en faglig feil men det gjeller også et moralisk problem - det at all tvil skal gå i tiltaltes favør er et fundamentalt rettssikkerhetsprinsipp.. i en demokratisk rettsstat...

Like nedenfor på samme avisside innleder h.r.adv. Wiesener sin alt nevnte artikkel med følgende tankevekkende ord: "I diskusjonen om bevisbedømmelsens frihet er vi nå kommet på linje med filosofiens dilemma om viljen er fri eller ikke? Frihet vil alltid være relativ begrenset av informasjon, konvensjon, lov og samvittighet. Bak denne ternesekkek kan man si at beslutningsprosessen er fri, men der er en frihet med modifikasjoner."

Det er meget gledeleg at Aposten endelig gir plass for saklige motforestillinger men men det er nok ennu få landsvikdømte NS-veteraner som dermed innbiller seg at de får oppleve at avisens jur.eksperter der åpent erkjenner at disse patrioster ble ofre for NS-øppgjørets kollektivisering? Men om de har studert dette inngående så må de vite at det i Justisdept.s ca. 600 siders Innberetning som våren 1964 ble "behandlet" av tinget på side 46 erkjennes at NS-veteraner ikke kunne overføres straffeskylde - men at det lå utenfor stortingets kompetanse i utstede amnestilever for denne særgruppe. Men alt senere 1945 advarte vår største niv.strafferettslærde prof. A. mot å dømme NS-veteraner på basis av straffelovens §86 førdi de i 1940 unnlet utmelding av NS idet man isifall ville gjøre urett overfor endel bra landsmenn." Hverfer tør ikke pressen å entale vår særstilling? En fhv. redaktør i en større Osloavis svarte slik: "Vi kan ikke oppdre som moralsk vokter og forsøre visse øygjørsofre førdi vi ville miste for mange annonser og ville ikke kunne holde avisen igang." Hvem skal så forsøre NS-veteraner overfor disse haters som VG-journalister som synes at det er godt stoff å melde at de har presentert den som føreslo øket publisering av NS-navnelister med 1000 kr.? Ingen tør det.

Utdrag av demspremisser mot NS-veteraner strikkenes mot demokratiske prinsipper

Enhver som idag gjennomleser disse må sjekkere over det der førekommende propaganda-s prog som ~~skiftet historie~~ okkupasjonshistorie 2014-åre formulert av objektive dommere som dog måtte forstå at deres der anførte vurderinger var avgjørende for NS-folks videre skjebne. Der førekens å fordomsfulle uttrykk at det synes åpenbart at dommerne ikke kunne forestille seg att det fantes NS-medl. som var i besiddelse av gode karakter-egenskaper. Her gis noen eks.=

I Heidahls demspremisser heter det således bl.a. = "Selv om hans hustru -som ikke var medlem av NS - opprettholdt ekteskapet med et NS-medlem så kan ikke degav sluttet at hun at hun var like nazistisk innstilt som NS-folk. Men retten kan ikke godta hennes her fremlagte attestar på god nasjonal holdning bl.a. fra hennes kjenstet hvor hun levet fra fødselen og til hun i 1936 giftet seg med domfelte fordi hun ved å forblif gift med et NS-medlem under krigen brøt holdningsparolen om at gode nordmenn måtte unnlate ethvert samkven med NS-medl. da. Det ville derfor være helt urimelig om hun som parolebryter allikevel skulle få beholde sin halvdel av felleseiets. Hun må rammes av ls. amordningens §32 som gjør enhver ektefelle økonomisk medansvarlig og erstatningspliktig som opprettholdt samlivet med NS-medlemmer under krigen, idet hun måtte forstå at ektefelles NS-forhold var straffbart." Selvsagt er slik viden intet bevis på at hustruen førsted at også hennes ekteskap dermed var blitt et straffbart forhold.. følgelig manglet hun subjektiv straffeskyld. Denne kvinnens diskriminering ble godtatt av kvinner som selv ikke da ble politisk belastet - Da slik straffede NS-hustruer som sådanne var like sosialt utstøtte som deres NS-menn oppfordret viser dem da til straks å bryte ekteskapet å begynne et nytt liv : men det publiserte ingen paroler om hvordan deres barn ev. skulle førelles?

Det ble vel ansett som underforstått at moren skulle forsøke å overta disse idet den nazistiske smittefare isåfall ville være mindre? - Som bekjent har en 10-12 NS-veteraner i årenes løp utgitt protestende bøker og i disse gjengis ofte utdrag av demspremissene isär i expref. Adolf Heels bok kalt "Oppgjør med landsmenn" : dommerne har meget vanskelig for å anerkjenne hans patriotiske innsats og kommer i den forbindelse stadig ned forbehold og et tysk uttrykk som da stadig går igjen er "for så vidt" og en annen som går igjen er: det er deg på det rene at X. ikke var ondsindet - det var vel det mest positive som kunne sies om et NS-medlem og i Fyrsts bok "Min sti" gis et lign eks.

Tross det i "expref" Heels bok forklares at han ved å bli betraktet som fortsatt medlem av NS kunne gjøre sitt land store tjenester og dette grundig bestistes så presterer prof. Brødersen i sin bok om sine tyske venner og hans smarbeide med disse mot Q& Co. å omtnale Heel på en svært tarvelig måte. Der heter det at han ikke var en av de værste nazister og at er vel det mest positive som slik iført kan si om en NS-veteran.

Men prof. Marstrander, som kjente Heel godt fra Universitetstiden, let Morgenpostens leser i 1952 da han anmeldte hans bok først at Heel var det metsatte av en opportunistisk kollektiv-stemplet som fra mai 1945 sattes på alle NS-medlemmer... Først etter Heels død innså mange av 1945-patriotene at slike som Heel ikke kunne placeres som folkets syndebukk og de reagerte før sent med at han etter løslatelsen holdtes utenfor samfunnet. Hvorfor nektet disse itide å anerkjenne at Heel hadde ført en større kamp for Norges frihet enn dem? I VG utsattes han for radikale kollegers angrep da faren var over, mens Nationen fant at dommern over Heel virket som en anbefaling...

Mange demspremisser omtalte de domfelte på en svært fordømmende måte: således heter det ofte at X var forretningsmann som om det skulle være udelukket å fortsette det tidligere yrket. Dommerne regnet vel med at etter 10 års fradømme av det fleste statsborgerlige rettigheter inkludert den i dette tidsrum å utøve eget tidligere yrke så ville X i realiteten være satt utenfor dette for bestandig. Desuten var det mange yrker som de politisk dømte NS-medl. aldri skulle få utøve slike som f.eks. lærere, prester og isär da journalister. Det ble ansett som meget vesentlig at de aldri skulle få tiltrede til det sistnevnte yrket fordi makthaverne ville ikke risikere at de ev. skulle kunne fremsette argumenter som stred mot den fortsatte krigspropaganda...

Hos enkefru Lindh fikk vi se flere NS-veteraners demspremisser: det viste seg at i hennes manns tilfelle hadde byrettsjuryen helt misforstått årsaken til han fortsatte NS-medlemskapet etter 25.9.40 Deren het det nemlig i demspremissene at "L. som bevis på at det kun var treskap overfor det i 1934 avlagte KO-løftet som fikk han til å fortsette i NS under okkupasjonen henvist til en omfattende innsats han ydet for å ivareta norske interesser." Dette var en bevisst forvanskning av hans i retten derom anførte motivering. L. forklarte i retten at alle NS-tillidsmenn var forpliktet til å avlegge dette løftet om solidaritet overfor NS men at det dengang skjedde i god tro på at dets virksomhet ville foregå innen demokratiets lovlige ramme. Men ifølge KO-løftets ordlyd var dette også forpliktende etter ev. brudd med partiet. Derfor var det taktisk klekt å yde motstandsinnssatsen beskyttet av fortsatt passivt medlemskap i NS

2.utdrag av domspremisser mot NS-veteranen: - fremfør som frafallen ev. å bli pågrepet bl.a. fordi NS-ledelsen anså brudd med partiet som en illoial demonstrasjon. Og denne taktikken var under okkupasjonen ikke uvanlig under de 2 arrestasjoner og de mange politiforklæringer. Lindh under okkupasjonen utsattes for: det ble godskrevet han at han dog var fortsatt NS-medlem og han unngikk også - tross trusler derom - å stilles for partidomstolen fordi han hadde unnlatt å overholde de fleste av KO-løftets 7 bud hvilket betød at han også unngikk å ekskluderes fra NS-partiet - noe som ville ha ført til forutsetning for hans patriotiske dobbeltspill - men dette ble ikke anerkjent under "rettsoppgjøret" :

Lindh hadde også i retten forklart derom at mens han i 1937 følte seg bunnet av det i 1934 avlagte KO-tross han da tok avstand fra Quislings behandling av advokat Hjort så var han i 1940 meget forbitret over Q.s egenmekting statskupp som også stred mot NS-leveren om at partilederen i alle viktige saker var forpliktet til å forhånd å forelegge sitt syn for NS større 35-personers råd. Årsaken til at han unnlet det var at han selv sagt visste at dette vil motsette seg hans kupp om den på forhånd på lovlig måte hadde fått seg forelagt Q.s resp. plan. Q.forsøkte siden overfor tidlig tillidsmann i unnskyldte seg med at det først var tidlig om morgenen 9.4.40 at han hadde fått ideen til å gripe inn? Først etter frigjøringen fikk disse vitnes at Q. alt høsten 1939 i Berlin hadde forbundet den rolle han hadde utsett for seg selv om den 2. verdenskrig skulle utvides i nord.

NB: etter Lindhs rettsforklaring måtte juryen ha forstått at han ikke fra 9.4.40 lengre følte noe treskap overfor det 6 år tidligere avlagte KO-løftet - i god tro på at major og fhr. forsvarsmin. Q. ville respektere demokratiets lover. Men i Linds 4 siders domspremisser finnes det mange eksempler på at juryen forsøkte å redusere betydningen av hans samarbeide med motstandsgrupper og av hans hjelpeinnsats - der bekreftes direkte at "retten ikke kunne tillegge denne samme vekt som domfelte synes å gjøre" men det ble ikke gitt noen begrunnelse for denne nedvurdering? Der fordreies for eks. hans kontordames vidnesbyrd om at hun etter formidlet avtale med utgiverne av en velkjent illegal avis hadde utdelt denne på hans kontor i flere år. Men derom het det i domsprem.kun at hun først utdelingen av avisen og at hun ikke var redd for å gi ham eksemplarer av denne hvert gang det kom en ny utgave." (her skal jo tønen overfor andre gode nordmenn være at egentlig var jo alle NS-medl. potensielle angivere men det fantes også noen hederlig unntagelser: kontordamen innså at hun kunne stele på at L. ikke angav henne!)

Et annet steds i L.s domsprem. står det at "Det er blitt klart at domfelte våren 1940 ydet det norske røde kors visse tjenester..." Forholdet var blitt bekreftet av flere offiserer som skriftlig hadde bevidnet div. forhold og disse erklæringer ble opplest i retten. (de fleste foretrak jo å slippe selv å oppdre som forsvarsvitner i NS-saker i retten, dette gjaldt også visse RK-ledere) Men av disse vidneprov fremgår faktisk ydet sin krigsinnsats i RK.s tjeneste fra han av offiserer han evakuerte ut av Oslo ble beordret med sine store amerikanske bil å melde seg på RK-klinikken i Oslo til han mange uker senere fikk vite at han når krigen var over få et diplom???

På fremmøteplassen på Fiskebryggen på Vippetangen var ingen fremmødt 9.4.40 idet L. litt senere samme dag fikk vite at major D... på Blindern Stud.hjem at 1.mø. dag var utsatt til 11.4.40 og at innkallelser ville følge præest!!! Men der fikk han av en unoffiser som hadde vært med i NS siden 1933 vite at NS-folk ikke burde forsøke å nå fremten nord for Oslo fordi det innen militärledelsen var spredt det falske ryktet at NS-medl. ville følge Q.s demok. ordre av 9.4.40 Da Lindh av RK-folk fikk vite at fiender ikke også hadde rekvisert RK-biler satte han straks opp et perfekt tyskt brev på RK-ark til die Deutsche Botschaft i Oslo som han fikk undertegnet av en RK-leder og som han så straks selv overleverte i ambassaden med anmodning om straks å få med en paser-bekreftelse så fortsatt krenkelse av Genf-konvensjonen kunne unngås:

Denne ble undertegnet av Leg.Rat vœNeuhäus als Bevollmächtigter des Grossdeutschen Reiches og dr. H..... fant dokumentet så verdifullt at han låste inn original i sitt posengeskab og lot RK-chaufførene få med seg kopier i bilene. av pasersedden som oppfordret "santliche d.Wachtposten norwe.; RK-Autos freie Durchfahrt zu erteilen" Dr.H. hadde lovet L.s forsvarer at han ville forsøke pers. i møte opp i retten fordi han fant hans hjelpeinnsats så betydelig men han ble dessværre forhindret. Men Rk-søster K.E.Moe ga L.en bekreftelse på at han føruten omfattende evakueringkjøring også med en RK-leder hadde kjørt RK-vengeskria fra Bankplass 1 til en offisers villa på Vettakollen. Denne leder ga i sin politiforklaring etter frigjøringen en falsk forklaring om L.s RK-forhold: han sa at straks han fikk rede på at L. var gammelt NS-medlem så hadde han avskjediget ham - hvilket ikke stemmer. Men RK-lederen ønsket fra mai 1945 i gardere seg fordi L.bl.a. hadde deltatt i heimlige RK-møter hvor det bl.a. diskutertes hvordan man via Sverige skulle få frem forsterkninger til den nordligere fronten ved han fryktet i utsettes for kritikk eftersom jo oppgjørsparten gikk ut på at alle NS-medl. var potensielle angivere. L. var jo blitt invitert i dennes hjem osv.osv.

3.utdrag av domspremissene mot NS-veteraner: Lindh fremla i retten bl.a.en kopi av den sørnord han på RK.s vegne hadde formulert til die Deutsche Botschaft og kunne også vise frem mange takkebrev fra evakuerte syke,ibvalider og fødende. Han medbragte også de 2 av politiet stemplete RK-armbind som han da anvendte. Om natten lå han de første krigsuker som brannavera i et lite kvistrum i RK-klinikken og det var mens han var der at han fikk høre radiemeldinger om Q.øppretteden 9.6-15.6.40 Således assisterte han også da bussene med de forbrennede overlevende tyskere ankom til RK-klinikken :de hadde svømmet gjennom brennende olje og mange av dem døde kort etter ankomst dit kvar de anbragtes i kjelleren:

Mange av disse overlevende var så forbunnet der de kjørtes fra og til behandling at de utgjorde et uforgettelig syn men jeg forneder at om aktorene i L-saken (de var to av dem) hadde fått vite at L.skaffet stakkarene cigaretter så ville vel det ha øket hans angivelige bistand til fienden? Især den unge akter var meget aggressiv og så rødt hver gang ordet "NS" måtte nevnes - hans falske påstand om at all hjelp L.ydet først kom etter tyskernes tap ved Leningrad i januar 1943 kunne grundig nethevises: L.hjælp JØDER fra den 2. verdenskrig begynte 1.9.39 på mange møter og bidrog til å redde mange jøders liv men denne akter ble kum rasende da L.i sin sluttrepplikt fikk frem dette.

Det fremgår av domspremiøi L.saken at juryen lot son om den ikke førstod HVORFOR L.via sørart saboterte hirdledelsen forsök på fra nov. 1940 å gjennomføre Q.s da utsatte for ening om tvungen hirdplikt for alle NS-medl.mellan 18-45-55 år.Det heter derom i L.s domspremis. kun at "I skjerpende rettning blir å ta i betraktnsing at Lindh i januar 1941 lot seg oppnevne til fylkingsidrettsleder i hirden.(ordet vakte og vekker automatisk stor avsky men en gardeoffiserer anbefalte L.høsten 1940 å skaffe seg en stilling innen NS hvor han kunne være yll nytt -og da L.nedla sitt tidl.tillidsverv innen partiet så kaffet han seg det isteden hvorved han beholdt en foreløpig viss goodwill hos NS) Da hirden av NS-propaganda fremstilles som partiets politiske soldater så bidro han dermed til å støtte dets nazifisering, dette bidrag var deg av mindre betydning idet det her må tas hensyn til at hans idrettsvirksomhet i noen utstrekning forhindret hirdpliktige fra endel vanlig hirdtjeneste - men L.erklærer at det etterhvert ble vanskeligere å få hirdledelsen til å innvilge de nødvendige hirdpermisjoner"

I L.s domspremiforties at L.uten selv å være hirdbefal dermed -som fylkingsidrettsleder-fikk adgang til hirdbefalets svært hemmelige møter hvor han ofte fikk informasjoner som gardeoffiserens og andre motstandgrupper gilgade. At denne offiser i 1945 mens L.son forhindrsstraff satt i varetekts - (som varte i ca.1 år før at ingen bevis mot han skulle ferspilles -som det da het) oppsøkte hans svenske hustru og innstendig annedet henne om å få Lindh til å frita ham for vidneplikt fordi han ikke på forhånd hadde innhentet foresattes tilladelse til i L.s tilfelle å bryte beikettparolen hører også til saken = L.fritek gardeoffiseren for viktig vidneplikt men hans hustru entalte anonymt i retten hvorfor denne var blitt frittatt i håb om at juryen ville innse at Lösen tidligere gardt hadde fulgt en foresatt offisers råd - og at han pga.kollektiv-terrøren mot NS-folk beskyttet denne offiser mot å få en "grå flekk i sitt rulleblad"(det var disse ord offiseren brukte overfor hans enke - som ihøst utgir en delvis anonym versjon av hans skjebne - L.øpfattet 1 års straff som en indirekte landsforvisning og gikk i 1947 i eksil - han døde i Sverige i 1980 og hennes skrift tilsikter å forbedre hans eftersøle)

V. fikk hos henne også se domspremiønet NS-gårdbrukere som i 1933-36 ble NSmedlø i den tro dermed å verne eiendomsretten: Om XX heter det der at "Det er på det rene at han før krigen i hjenbygden var vel ansett men han var en moden mann da han i 1940 fornyet sitt medlemskap i NS hvorved han kan ha forledd andre til å støtte ferredeler-partiet under krigen." Parolen var at den som før 9.4.40 var vel ansett måtte straffes strengere fordi han trodde at han var et forbilde.Dette trickset å tale om å fornye medlemskapet eller melle seg inn på nytt -tross gammelt medlemskap førelå 9.4.40 var et forsök på å overføre og belaste vedk.med et standpunkt for NS etter 8.4.40 Det førelå selvagt intet bevis på når det skulle ha funnet sted.Men juryen ville ikke overfor NS-veteraner erkjenne at de av den som pga.aktivitet var kjente som NS-medl. pga.kollektive fordonmer fra 9.4.40 kom i en psykologisk tvangssitasjon: uansett hva de så eller gjorde ble de førdømt som fortsatte NS-sympatisører.Først 25.9.40 ble det kjent at NS skulle få makt allikevel - flere som brøt med NS da måtte derfor bli NS-medl.igjen idet de skyldtes for å være hemlige medl.ja også NS-spioner.

Efter lesningen av mange domspremiømot NS-veteraner kom vi til at de fleste av fagdommerne vi juristkurset sommeren 1945 var blitt så sterkt påvirket av riksadv.A.s kollektive gezene anklage mot de 14000 erkeferredere at de savnet motforestillinger.Og det lot til at de kun mjette svake innvendinger fra legdommernes side når de dikterte utferdingen av domsprem.H.r.adv.Jieseners karakteristikk av NS-oppkjøret som skjematisk er treffende = vi mi få inntrykk av at dommerne holdt seg til et negativt skjessa som var inspirert av de 7 negative egenskaper som if.St.holmserklæringen preget NS-folk.

Hverfor NS-veteraner landsvikkøtes på falske premisser:

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014

Den til mai 1945 i Norge nemlig holdte prov. exilanordning av 15.12.44 fremstiltes - pga. grunnlovs-§97 forbud mot tilbakevirkende lovgivning - som et delvis amnestigivende supplement til straffeloven av 1902 kollektivt forutsettende at alle NS-medlemskap etter 8.4.40 kunne rammes av straffelovens §86 - som angår forsættlig fiendebistand i krigstidress dens 3 års minstestraff. I exilanordningens bestemtes at retten kunne avgjøre om NS-medlemmet skulle bestraffes etter sttl.s §86 eller den amnestigivende exilanordning men tillot at denne 3 års minstestraff ble underskredet, beroende på NS-førholdets art:

Det later til at exilregimets innså at alle de ca. 60000 som hadde vært NS-medl. under okkupasjonen ikke kunne være krigsförbrydere men førørig som alt forklart kriminaliseringen av dem kollektivt - hvilket betyr at lovgiveren hibet at domstolene uten nevneverdige innvendinger ville godta dens kollektive forhåndsdømte: I svenskeutredningen av 1955 forklarer de svenska rettslärde dette slik: "Hensikten med exilanordningens føregripende lovfertolkning er å gi anordning skinn av å fastslå gjellende rett og dermed indirekte påvirke domsavkjørelsene: på side 126 i deres utredning forklares hvorfor exilanordningen dermed får en tilbakevirkende lovs karakter, hvilket s.s. grl. §97 forbry-

" I provexilanordning forklaras sålunda straffbart medlemskap i NS eller annen org. som ytrr fienden bistand eller medvirker hertil, exilregimen utgår sålunda ifrån vad som annars skulle bevisas, nämligen att NS-medlemskapet i och för sig innebar dylig bistand i råd och giàd åt fiendens krigshandlinger och föregriper dermed den förfolknings av strafflagen som normalt är domstolenes uppgift. Förf. räntet att give exilanordningen sken av att förtydliga och förklara gällande rätt innebär att lagstiftaren genom att ankmata lanordningen til strafflagens §86 indirekt vill påverka förtolkningen og dermed tillämpningen i enskilda fall-mål av gällande rätt och således i realiteten ger landsvik-anordningen karakter av my strafflagstiftning med retroaktiv effekt..."

Som prøvesak valges en torturist som ble NS-medlem 6.12.40 I dens domskonklusjon anføres at H.s NS-innmelding etter 8.4.40 og dermed oppstilte medlemskap rammes av strl.s §86 som altså gjeller forsættlig aktiv fiendebistand.. I H.s domspråk står at "den som melder seg inn i N.S. da måtte førstå at NS hjalp tysk krigsföring og retten anså dermed at H. 6.12.40 måtte vært seg bevisst at han stöttet tysk krigsinteresse." Derav følger at H.s okkupasjons-innmelding ble ansett som avgjørende bevis på slikt unasjonalt forsætt som strl.s §86 forutsetter. Det var dog sterkt dissens i HR om H-dommen idet 4-HR-dommere mente at det var urimelig å anse H.s NS-medlemskap som slik medvirkning-hvilken førørig ifølge strl.s §86 ikke er straffbar,-og stente for frifinnelse for NS-førholdet. Det hadde nok HR-flertallet gjort om prøvesaken hadde vært ført mot en NS-veteran fordi da måtte det ha respektert at slikt unasjonalt forsætt IKKE kunne bevises; det måtte ha forstått at vår NS-tilslutning i 1933-36 skyldtes patriotisme og at tidl.aktive NS-medl. -a.kollektive førdommer fra 9.4.40 kom i en psykologisk tvangssituasjon..."

Før å unngå en fri prinsippdebatt om denne sterkt omstridte prøvesak og dens kollektivt forhåndsdømme virkning begyntes NS-oppgjøret straks sommeren 1945 mens provexilanordning av 15.12. 44 først 21.2.47 av Stortinget ble forvandlet til landsvikloven. Konfrontert med et slikt delvis fait accompli var det en tingrepresentant som under skusjenen om moderasjon av de strenge exil-regler burde føreta innvendte at det ville være urettferdig overfor de NS-medl. som vi alt har skutt -dvs.fortsett skytingen! Det illustrerer hvordan folkets representanter førtelket folkeviljen. Stortinget foretrakk i 1945 å følge isfrontens paroler i den tro dermed å forbedre tingets romanee etter kompromiss-året 1940 og unnlet derfor å påtale domstolenes serie av grunnlovsbrudd

I Stortingets 1.melding i 1945 brukes de samme argumenter som førekjem i de tusenvis av NS-saker: frykten for tysk seir i 1940 tilsa at det oppnåddes en viss forståelse med okkupanten overenstemmende med folkerettens regler - derfor var det etter pålikkskap i 1945 i utsette Stortinget av 1940 for så sterk kritikk. Riksridsforhandlinger og tingets prøvevotering hvorunder 96 av 130 Sr.repr. avsatte exilregjeringen var tiltak som skyldtes sterkt tyskt press. Og da ingen betvilde at de var gode demokrater så møtte de stor forståelse hos det ekskorperte folk mens NS-veteraner som også fra 1940 var under press og var like gode demokrater pga. kollektiviseringen forvandles til nazister, og har siden fått leve under dette falske stemples som utsidere.

Dette her publiserte stoff har jo i Norge vært TABU siden mai 1945 på samme måte som de svenska rettslärdes utredning av 1955 - den måte hvorpå ledende norske jurister da tillot seg å angripe rettsinstituttets objektive fagfolk er en skam og røber krigsmentalitet overfor landsmenn: det var opprindelig 13 Stortingsrepresentanter som undertegnet amnestying til de svenska rettslärde os å foreta en neutral vurdering av NS-gjøret men under press trakk 11 av disse 13 sine underskrifter tilbake. Dette viser at de ikke holdte det som var høyest neg for isfrontdiktat. Demokratisk???

Arsaker til pressens kollektivhetz mot NS-folk 1945-82?

I vår krigsåndskjempesjonsomavis av sjefle angrep mot politisk dømte og sosialt beiketterte skintes klare tendenser: i disse ca.35 år har kampen mellom is-eg silkefront vært det alt dominert av isfronten, som alltid har kunnet stole på at Dagbladet, VG og Aftenposten sørger for at hetzen opprettholdes. Men også diskrim-loven må denne skje på kollektiv basis fordi isfront-redaktører og journalister kontrolleres av int.menneskerettserg. som reagerer mot individuell forfølgelse. Det var i dette isfront-dilemma at VG innå et de infans NS-navnelister var en envei for med pressens hjelp allikevel å ramme hvert NS-medlem. Derfor premiertes den som ga tipset med kr.1000 samtidig som VG slo på ideen som genial:nu kunne de navngitte NS-folk =landsferredere, landsvikere, quislinger og naturligvis nazister også utpekes og avsløres før de yngre generasjoner og forfølges!

Desuten fantes det jo stadig påskudd til å holde hetzen vedlike: lenge pigikk skinn-
døbbatten mellom selvgede nordmenn om at ingen landsvik måtte få plass på tinget og
først i 1980 måtte elite-polikerne erkjenne at slik etterstraff stred mot humanismen;
men de benyttet etter anledning til å forsikre avisleserne at slike var uverdige og at
det nok skulle komme nye lever som forhindret slik fortsatt nominering. Og så kom den
glimrende anledning til hetz fera, under og etter selkersserien hvorunder TVs program-
leder Ringnes i mange avisintervjuer og egen bek måtte forsikre at han aldri før han
"ikk oppdraget hadde brutt fraterniseringssforbuddet og at det absolutt ikke var hans næ-
ring og ta slike i forsvar; avisenes topp-reportere stilte han mange prøveserende spør-
smål og dermed måtte han tydeligere forklare at han selv sagt intet hadde tilever for dem,

Av alle pressementaler av politisk dømte NS-medl.fremgår klart at disse ikke anses som mād-mennesker men som demokratiets permanente fiender - de er blitt enslags felkefiender i ren sovjetisk stil - det er de samme metoder som anvendes for å undetrykke klassefienden. Og denne razi er nu blitt drevet så langt at en arbeideravis i Tredjehjem også forsäker å inkludere Frp.s Hagen i kollektiv-hetzen avbildende han hanmarsj-marsjerende og iført hakekors: men avisen tek feil av adressen og fikk passende svar: Nu skal det under en injurieprosess avklares hvor dommerne synes at slik hetz bør gi - det må settes en grense. Det har jo Pressens faglige utvalg av og til forsøkt - det er jo ikke lenge siden det bestemte at ingen skulle etterstraffes i pressen som tidligere politisk dømt?

Men ingen kontroll drives ned at dette prinsipp overholdes og pressen spekulerer helt åbenlyst i at ingen landsvikdøkte NS-medl. pga. hensyn til familie og pårørende tør stå frem å protestere fordi de vet at da utsettes de for isfrentavisers spesialbehandling. Denne går som regel ut på å antyde at resp. "gammel-nazist førleder ungdommen fordi han vil hevne seg på samfunnet som i 1945 for alltid samme han utenfor som paria osv. osv." Men her skal ikke gis noen referat av alle disse sjefle mäter hverpå avisene førstholder ca. 53000 landsvik deg over 60000 landsvikstraffede idet ektefeller gjordes øk. medansvarlige. Samtiden nr. av 1982 demonstrerer at dette er godt stoff og forklarer i spesial-nr. 3 omledning hvorfor intensivert anti-fasistisk kamp behøves. Denne må dog ifølge Arne Suths artikkel om en fransk ideologi bedrives anderledes enn før - det viser seg nemlig at de radikale har funnet ut at de taper på fortsatt å gå sammen med borgerkapet i denne kamp. Men også andre komplikasjoner oppstår fordi det endelig er blitt publisert i Norge hvordan Sovjet lenge har støttet fascister. antagelig også i Norge = provokasjon

Demerk at det var noen Bergens-forskere som nylig avslørte at det som førte til at hate mot politisk dømte NS-medl. blev så intenst var og er at journalister mellom 1945-50 på en overdreven måte dramatiserte sine referater fra NS-saker fordi de trodde at hele folket ønsket en ferferdig høyne over disse - Vi vet idag at frkvætyskerarbeidere aktivt deltok i denne kollektive presseshetz i håp om at deres egne krigsforbrytelser skulle glammes. Deres taktikk holdt -ingen borg.avis tør angripe dem som fra 1945 som takk ble Ay& Co.s mest trefaste støtter. Det betones isär i høravv. H. Kiær Mordts bok "Dett urettferdige NS-oppkjør" - som kom i 1955 og entrent ikke entaltes i pressen...

Isfrontparten er idag denne:ingen NS-veteran må bli MARTYR - og i den ligger det en erkjennelse av at de utsattes for urett - at ble kollektiviseringens ofre. Men de sen krampaktig forsvarer NS-oppgjørets status quo tør ikke komme med den minste imprømelse av frykt for at den skulle få stærre følger. Men her må deg spørres: hvordan er det mulig i 35 år å inkludere de ca. 5% NS-veteraner i denne kollektiv-førfølgen uten at disse forsvarer seg? Her må huskes at den sosiale beikett er total og helt gjennomorganisert i alle samfunnets deler. Vi har før gitt eks. på hvordan alle NS-døente som gamle førfølges i sykehus, sykehjem og en sensasjons-skribent lavet såga r en bek om dette. Og vi vet hvordan sportsklubber med ferhindringer straffet på kollektiv basis. Mest skamelig har prester forholdt seg idet de samtidig som de føregir å være moralende vektere i det stille diskriminerer politisk døente på mange nivåer, ja ofte rammer deres smarte hykleri også NS-barn som utsettes for sårbehandling v.ken

2. del om pressens kollektivhet med NS-folk : ofte unnskylder pressen denne med at det jo
å advare ungdommen mot nar og fascismen umenneskelige vesen: sildes har H.M.Hernes i
nevntes 1982-nr. av Samfiden en artikkel med overskriften "Liberalismens vanskelige kår
i Norge" Men hva er da dette - er det en reaksjon mot Høyre-regjeringen? Det viser seg
at hun frykter at den s.k. nykonservativisme, som hun menet oppstod i USA også gradvis
skal spre seg til Europa idet så kjente europeiske intellektuelle som Raymond Aron jo
støtter den. Men har da ikke nettopp Norge siden 1945 vært dominert av overdreven libe-
ralisme før ikke å si vært dominert av høy- og høykommunistar? Har man da glemt at
så tenangviende forfatteren som Heiberg og Bergen stilt bekjente seg til kommunismen som
kommunister? Og at Überland -sen deg skrev mot kristenkerket og for det røde flagg-
forblir det store forbildet fra krigenes tid - i likhet med kommunisten Nordahl Grieg?

Men hvordan kan det så ha seg at disse guders makt har bleket såpass at Stortingsvalg
ifjer ferte til berg.flertall? Er det dette som Samtiden oppfatter som et tids tegn
på at liberalismen får værre kår i Norge? Redaksjonen ved Mariken Vaa i spissen kan
fele seg helt beroliget - Norge, forblir nok det mest demokratiske folk i verden der
tiles ikke at noen i kraft av dyktighet på sitt fagområde ordentlig respekteres -der
skal alt gjøres til kompromisser basert på massens syn -der har gatens parlament for
ster makt. Dette tillet en moralisk høyverdig politiker å pipeke -han forsvant raskt
fordi i Norges maktelite tiles ingen idealister som hevor seg over materialismen. Den
er pga. den øk. politikk betydning en stadig større domins på høyere verdiers bekost-
ning og nettopp derfor er der entrent ingen som kjemper for menneskelig rettferdighet...

Hverdan skal så i en slik atmesfare diskriminerte NS-veteraner neengang kunne gjem-
vinne sin menneskerett? Enhver tendens fra yngre jurister og historikers side på en-
slig å få en prinsippdebatt om NS-oppgjørets kollektiviteten slås ned av disse 3 ent-
talte Osloaviser som systematisk forhindrer at vesentlig forhold som glimrende ble
beskrevet i h.r.adv. Wiesemers bok SEIERHERRENS JUSTIS saklig belyses. Disse aviser
spekulerer fortsatt i at folket er for uopplyst når det gjeller vesentlige sider ved
FOLKERETTEN som foreskriver et visst samarbeide mellom okkupant og det okkuperte folk.
Er det ikke på tide at denne skj. 4. statsmakt kommer med opplysninger om noe i andre
land s. elementært som LRK dvs. Landkrigsreglementets regler om forholdet mellom disse?

Hvadre telererer objektive norske videnskapsmenn denne uverdige tilstand at det pga.
NS-oppgjøret skal være visse evige TABU-områder som ikke må berører for at ikke yngre
skal komme på andre tanker? Er da disse så prestige-bunnets overfor isfronten at de
ikke tør å gi objektive fortolkninger av slike vesentlige saksnrider som de som be-
handles i de svenska rettslægs utredning av 1945 Den bekem omfatter 160 store sider
med spesialviden om bl.a. "det folkerettelige krigsbegrep" og dets forhold til den
norske krigskapitulasjonen av 10.6.40 i kapitel II Og i III kapitel får vi orientering
om okkupasjoner folkerettlige regulering og subordnasjonens rettsgrund mm.

Her får vi vite at begrepet krig i straffelovs § 86s forstand må antas å sikte til
krigshandlinger i Norge men derimot ikke til formell krigstillstand uten disse. Dette
syn støttes av det faktum at norsk straffelov og mil.ø. likestiller mobilisering med
krig hvorav vi følge at krig ikke lenger kan foreligge etter demobilisering =1940

Ør nu på hva svenske rettslærde skriver om exilregimets prevøls. anordninger: "I na-
sjonal domspraksis oppsted ofte strid om hvilken virking som kan tillegges straffe-
bud av exilregjeringer som har til hensikt å kriminalisere politisk samarbeide med
okkupanter? Dere har vært delte meningar men en int. rettsinstans har erklært den
ugyldige. Den har også støtte i teorien men i Norge har man forsøkt å unngå levkelli-
sjen gjennom den tvilsomme konstruksjonen at slike exildekret ble bindende for det
okkuperte folk selv om de ikke kunne anvendes før etter befrielsen; denne konstruk-
sjon er helt urettelig på straffelovsgivningens område fordi man unngår ikke levkon-
kurransen ved å gjøre exildekret straks gjellende men utsette iverksettelsen til fri-
gjøringen. Straffelover har mulig til hensikt fra deres utgivelsesdato å påvirke be-
gernes handlemåte men disse kan ikke samtidig adlyde til motstridende rettssystemef.

Dat kolabisjonstilfelle som konstruksjonen vil unngå er helt utenkelig: det forut-
setter mulig samtidig lovgivning av exilregimet og okkupasjonsmakten. Den yllsikter
i gjøre det mulig for exilregjeringen gjennom straffestrusler å bevege befolkningen
til motstandshandlinger som okkupantua er folkerettlig berettiget til å bestaffe.
En slik adgang til krigsføring mot eget folk gjennom lovgivning er ukjent for felkap-
retten!!! Tør norske aviser i dette århundrede publisere et slikt syn=fortolkning???

Her er gitt eksempler på hvilke oppgaver en samfunnshavisst norsk presse i 1980 burde
stille seg mulig en evaluering av den krigspropaganda som nu har pigitt der i 35 år
Her mi altså en politisk empiriering skje om Norge etter skal bli en demokratisk
stat og hittil er det kun Morgenbladet som har innsett dette i noen grad...

3. del av og en pressens kollektivhet med NS-folk - Vi kaller dette skriften for et oppgjør Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014 om det er da især dette svineri som i årene fortsetter med "NS-mazister" som vi vil tilvise. Vi har i årene løp innsamlet et overveldende materiale mot især Oslo-pressen og vi synes at det er svakt å betegne dette som kleakk-journalistikk men vi finner i farten ikke sterke nok ord for å beskrive en slik evig førfølgelse av nednemte ønsker på falske premisser. De i årene løp vekslende redaktører i disse 3 nevnte Oslo-avisene var meget vel at NS-veteramer til et nasjonalt borgparti som ved valg i 1933-36 var i liste forbund med andre borgpartier og at det da engang ble ansett som nasjonalistisk å tilhøre slike partier som Fedrelandslaget - hverfra mange NS-veteramer kom og NS

Journalister tilhørende flere generasjoner har bidratt til å skape dette førtagete "portrett" av disse "NS-landsvikene" som prøl980 ennu viste seg å være så forkatt at mange av dem fikk vindusruter i sine hjem knust ved stenkastning under og etter Selkors-serien. Det gittes ingen annen sansynlig forklaring på denne opphisselser enn at den skyldes pressens evige strøm av beskyldninger om at straffen aldri kan bli stor, og da Farneo i Ap. i 1980 skrev ut sitt "for landsvik finnes ingen nide" så jublet denne isfrontpressen som etter hadde fått skiddent nok vann på sin nölle.

Ikke et øyeblikk betenktes disse skrivende hater at det ikke fantes bevis på følgende: 1. at disse NS-veteramer som arrestertes våren 1940 etter ordre fra Apfegningen av HOK aldri hadde vært en slik ussel 5. kolen som var piskuddet for deres vår uskadeliggjørelse. 2. at det i retten aldri kunne bevis at disse NS-veteramer som fortsatte med å under ekkapasjonen virkelig hadde skadet sitt fedreland. 3. at de utsattes for politiske justismed. Hvorfor forties dette, hvorfor erkjenner ikke deres sørstilling, hvorfor tas det ikke hensyn til at det i Justisdept.s Innberetning av 1962-64 erkjenner at de ikke kunne oversettes straffeskylde og at man var enige deres både ut og hjemme. Følgelig fordømmer pressen oss ved kollektivhets stadig påny og påny på falske premisser som desatelite og bidrar dermed til å opprettholde og forstørre utetten.

Og denne presse kan ikke lenger höres med at den ikke har lest noen av NS-veteramenes hvitbøker : den må jo har hørt om expresf. Adolf Heel som skrev sin bok om Oppgjøret med landsmenn, og den må ha hørt om edelsbonden Sigurd Mytting som i sin bok Politisk dømt bl.a. forteller om hvordan forfedre i hans slekt under dansketiden forsvarte nasjonale interesser og hvordan "hjemmefrontens" representant truet med å skyte ham? Og den må da ha hørt om embetsmannen C.H.B. Bonneche som i sin protestbok beskrev hvordan han som 70-åring fikk unngjelle for rømingenes dårlige samvittighet som syndebukk.

Mindre sansynlig er det vel at yngre hets-journalister har hørt om advokaten Lindheim fra Telemark som forsøkte å gi sine lidelsesfeller noen juridisk i den tre at det under NS-prosesser myttet å henvise til demokratiske rettsprinsipper. Han minnet om at i straffelovskommisjonens motivering til 1902-loven heter det bl.a. at "det førstes lett at i politisk opphissede tider ville domstoler hvis medl. tilhørte det motsatte parti lett finne de anklagedes holdning og motiver ubetinget fordønnelsesverdige også når disse hadde hatt aktverdige grunner for sin holdning."

Amer de at de svenske rettslære nærmest anså NS-saken med min. Blehr som den rene parodi fordi den nøkter i forsta en avregning mellom gevinst og skade med det påskudd at B.s ansvar ikke kunne kompenseres med øk. fordeler oppnådd ved prisverdig innsats? Hør så neutrale rettslærer dem: Utsagnet innebærer at forvaltningsoppdrag som anses som ugyldige ikke desto mindre skulle skape en legal plikt for "landsvikeren" til å fremme Norges interesser! Vi spør oss derfor - hvori ligger da "landsviket". ---

Den ellers så nederste oppsökende granskende og analyserende journalistikk er nærlig på dette området fortsatt TABU - parsonen om at NS-oppgjøret stort sett var iorden er det blitt en presse-tradisjon å opprettholde. Men får unge journalister når de instrueres herom også vite opprindelsen til denne tradisjonen: at det i 1945 ble truffet en kuhandel men anklagernes om at den under ekkapasjonen kompromissende presse skulle slippe egne inndragningssaker om den fasistsk måt støttet det skjematiske NS-oppgjør?

Anders Lange så det som sin livsoppgave å avsløre denne svindel og hans beklagelige alt for tidlige død må for mange presse-veteramer ha fortent seg som en lettelse, etter kunne de føle seg trygge for en slik fare. Det må formodes at lignende refleksjoner gjorde seg gjellende også ved Bjørnebees alt for tidlige død fordi han hadde i sin protestbok mot NS-oppgjøret kalt Under en hirdere himmel tatt med en typisk isfrontredaktør som nærmest lovpriste Apsø Moskva-indekkerte jurister og blindt stol på dette parti, og avviste den unge manus innvendinger om grunnlovsbrudd osv. Vi er dog overbeviste om at mange eldre redaktører i snug leste Bj.s bok men ikke turde å gi uttrykk for den humanisme som der forekom. Derned er dog ikke påstitt at disse hadde næreverdige vensker med å overholde den avtalen de i 1945 traff med anklagern

4. del av pressens kollektivhetz mot NS-folk: La oss et øyeblikk ferstekke å forestille oss hvordan unge historikere etter 2000 vil vurdere disse faktaene fra det forrige århundrelet? De vil nok under sin ferskning av den politiske utvikling sen da fant sted også måtte ty til disse her entalte Osloavisen i den tro at de før også ikke finne noe som kan belyse hvordan det egentlig gikk ned denne politiske minoritet som fra mai 1945 utsattes for total sosial heikelt? Og de vil herunder måtte stille seg følgende spørsmål. Ble de levende i Norge i noen uthygender bortgjente og vernet mot folkets evige hat eller emigrerte de da de slapp ut av fengslene? (det var Rixnes som i 1930 lanserte begrepet UTGRUPPE om politisk dømt NS-folk dermed bekrefte at de holdes utenfor).

Disse studertende ville ha værket med å finne pålitelige kilder idet tapernes undergrunnsliteratur -utgitt på egne forlag i så opplegg neppe lenger var tilgjengelige. Men om de fant Sterhaugs 3 böker så ville de få vite at disse s.k. landsvilkerns egentlig ble gjenspeilt i samfunnet. Men når pressen måtte formodes å vite dat hvorfor fortsatte den da med å hevde det motsatte? Og hvorfor var det så nakkpåliggende for dem i årtier å fortsette kollektiv hetz mot slike medborgere som alt prøvde 1945-50 var så grundig degraderte til paria og utskydd som andre gode landsmenn hadde å sky som pesten?

Det er vel svært tvilsomt om de vil finne dette skrift hvor korte forklarende svar på slike problem gis selv om det sendes fra utlandet til mange som i 1980 årene hadde makt i Norge og nå formedes i noen tilfeller å ha hatt arkiver som bevares? Og i en tro at det vil skje så synes vi at vi også bør vi psykoanalyse av år 2000 visse heldpunkt da de bek sikkert er interesserte å få vite hvordan taperne klarte å overleve i et slikt isfrontsamfunn? De vil nok forstå at disse måtte føre en anonym skyggetilvrelse men de vil vel ikke ha lett for å forestille seg hvordan denne artet seg dengang?

Jeg vi nå også kunne forestille oss at det vil være endel unge jurister som da i år 2000 stiller spørsmålet: Men disse journalister og deres aviser hadde ha ingen rett til å ned slik hetz å ødelegge så mange landsmenns liv i konstante etter-oppgjør? Fantes det da intet personvern som også kom slike tilgdede. Om de finner ing. Huitfeldts gode artikkel i Morgenbladet fra 1981 hvor denne spør hvorfor NS-folk også nektes statsborgerskap. Rettigheter så nå de jo trekke visse sluttninger, da nå de jo også spørre om hvorfor det tidsbegrensede tillidstap ble livsviktig? Og da vil de nok fort forstå at når en stat påbyr sitt folk å utsette en politisk minoritet for tap av almen tillid så får dette påbudet en så vanevirkende effekt at ingen tidsgrense lenger respekteres.

Dat har i disse årtier siden 1950 av og til vært talt om - om NS-oppgjøret tilfeldigvis diskutereres blant selvgode nordmenn - at så godt forarbeide som vi isfrontfolk nu har utført så kan vi trygt overtale dette til historiens dom. Av de ved slike muligheter kan sluttas at det før de oppgjørsansvarlige har vært svært nakkpåliggende & vinne tid. Da de selv ikke vil utsette seg for noen negativ kritikk derom så gjeller det at grundigere analyser av dette først finner sted etter deres bortgang hvilket også betyr at alle oppgjørseiere da også vil være avgitt ved døden - og slike visner er jo ønskede. Men samtidig kommer jo i 1982 appeller om nettop erfaringene itidet nå nedskrives av de som som veksne opplevde krig og okkupasjon. Så her behøves paroler =

Og det må nok regnes med at pressen etter står til isfrontens disposisjon: den kommer til å publisere parolen om at naturligvis kan det kun bli tåle om å samle inn rapporter fra slike nordmenn som ikke i 1945-50 utsattes for NS-oppgjøres sosiale komprensionering. Denne klare linje må nødig fortsatt holdes - ikke sant? Det ble jo i 1945 bestegtt at kun NS-folk skulle utsettes av samfunnet vi husker jo alle Terje Wolds forsikring om at slike hadde satt seg selv utenfor for bestandig - og han var da radikal nok. Men han var i et vil om det skulle nedleggess påstand om dödstraff mot Hansun.

Som pressen muligens må etter læringen av Santidens nr.1 vet så utgir Bernt Hagtvet som der skriver 7 sider om fascismens epoke og i 1980 bidrog i samleverket: Who were the fascists - sammen med H.F. Dahl i vår en bok om Nasjonal Samling på Pax forlag!!! Deraf er vel også dette års påkudd for fortsatt kollektiv pressekhetz sikret om da ikke disse forfattere skulle oppdage at det fantes to NS-partier, det lille legale og det store som med 5 års tilbakevirkende kraft erklærtes ulovlig i 1945

Det skal bli interessant å se om denne kennende siste utgaven om NS i vår kommer til å mere saklig enn f.eks Brevigs beskrivelse av "seksen" men forsiktig som også disse er radikalere så er vel resultatet givet: vi får vel höre at Nasjonal Samling alt før 9.4.40 var et nærmest fascist-influert parti som var offisersdominert og tilpasset norrøne ideal som viking svermeri osv.? Og derav vil de muligens slutte at dets ideer som i motsetning til nazismens og at dermed et kompromis forelå under okkupasjonen? At vi NS-veteraner vil behøve å korriger de der forekommende feiltolkninger burde være forståelig og dermed forbeholder vi oss også i vår å komme med vår fremstilling av partiet i dets første 7 år 1933-40 - det ser vi som en historisk forpliktels

Glimt fra sosialt utsattes skyggetilværelse:

Stiftelsen norsk okkupasjonshistorie, 2014

Deren har det siden mai 1945 blant helter og superhelter vært stor divedenhet idet alle NS-folk med div. sjefle midler og metoder har vært holdt systematisk utenfor samfunnet. Prof. A. falske påstander i hans bok om det vankelige NS-oppgjør har intet med deres triste virkelighet å gjøre. Men mens alle f.v. KZ-fanger innående behandles pga. efter-skader så er det ingen sikre gode nordmenn som vil vite noe om NS-utgruppen som selv-øleglig er belastet med meget værre psykiske skader og mindreverdighetsproblem som følge av den sosiale kompromitering de direkte og indirekte i Norge stadig utsettes for.

Den omstendighet at de alltid møtes med sosial beikott og absolut ikke ansett for å være politisk medberettiget medfører at de må tolerere at deres landsmenn pga. den falske kollektive presskretsen beholdet et falsk bilde av dem - vi er etterhvert blitt til monstre som frakjennes menneskelige egenskaper. Man behøver ikke å være psykolog før å forstå hvordan det virker alltid i det miljø hvor vi forsøker å overleve i fedrelandet å møte gester av forakt i forskjellige former - jo mere dannete haterie er desto rafinerte er de den kren de tror at de har rett til å utøve overfor den i exil utvalgte syndebukk-

Hvis vi her ga eks. på denne så ville ingen tro det - den føregår på konspiratørers måte med stadig stadig nælestikk som Herges største prioritert oppgave. Heel entaler i sin oppgavebok med disse landsmenn som ville gjøre opp med ham; da han ville gi et stort led til formål for det universitet han så vel hadde tjent så fikk han til svar at det ikke kunne nettas om han fastholdt at det skulle være hans navn. Han hadde til 9.4.40 et nasjonalt og int. meget hedret navn men nu fikk han vite at det var blitt spedalsk...

Og -like negative erfaringer har alle sosialt NS-utsatte gjort en de forsøker at vise tegn på at de også overlever i Norge: den måte hvordan denne sjefhelset er satt i system er så opprørende at den kaleske pater som viser en viss forståelse for parisem kaller denne kollektive etter-førfølgelsen som VANVITTIG Vi NS-veteramer får ofte høre om vi tilfeldigvis kommer i replikveksel med de selv-gode at de selv plaserte oss på feil gal side hvilket viser hvor overfladisk vi avvfeies: NEI da blev vi rammet av noe som i alle land heter FORCE MAJEURE - da oppsto en spesiell situasjon som skapte vårt dilemma

Les selv hvordan Ringnes i sin bok fortalt intervjuet med Stein F. på side 32: "Siden i dette fortalte han at han selv senhøstes 1940 -etter partiets maktevertagelse av 25.9. 40 hadde meldt seg ut av NS bl.a. pga. hirdens påbøle opptræden i Oslo Handelsgym. Men det skapte nye problemer for ham og hans pårørende: den beskriver dette slik -Mennesket er sosialt innstilt og kan bare leve i samfunn med andre. Vi hadde også den gangen en ISFRONT som rammet ikke bare alle NS-medl., men også den som meldte seg ut. (parolen gikk ut på at det skulle være "feig reing" å brute med NS) ja til og med våre familier ble rammet av terroren. Det viste seg at jeg tross for at jeg hadde meldt meg ut så forblev alle bankene omkring meg i universitetets forelesningssal helt tomme -bak meg foran meg ved siden av meg -enndå det var meget trangt om plassen der. Slik tredde jøssinge r at de ble patrioter. Studentene forsøkta å stå så tett opp til evnen at de brant seg...)

Stein F. fortsetter slik: samtidig ble jeg som frafallen ikke lenger godtatt på NS-hold jeg innstilt at jeg levet i et sosialt ingenmannsland og ble altid skutt på fra begge sider. Dette var jo helt uheldbart og jeg følte at jeg måtte treffe et valg: jeg var tvunget til å melde meg inn i NS igjen -for jeg visste at jeg også blant flyktninger i eksil ville rammes av falske kollektive førfølger som at jeg var en nazist som spionerte der..

Vi kunne nevne mange slike eks., men vi ønsker det håbløst fordi det består en silent konspiration om at det heller ikke skal aknjennes at NS-veteramer som i 1940 var kjente som tidlig aktive NS-medl. også i en psykologisk tvangssituasjon. Hvorfor ikke-forstå vår livslange urette førfølgelse dermed ville gjøre oss til martyrer og NS-martyrer tales ikke. Som enkver humanist består dette intet med rett men kun med makt å gjøre sterke dirigerer hvad sauer og får har i mens og synes å tro - i Norge overlever nemlig alle krigspararer tross vi formeligst har mistet sin berettigelse - vi vet hvorfor de består:

Vi gjentar dette: fordi en folket blexseg bevisst at det som legdemmere har bidratt til å fordekkje patrioter som det mørksette så ville muligens noen av dem idag ønske det urett og selven isfronten vet at få tør røbe slik anger så tør den ikke ta chansen men fortsetter med paroler å formane slike dommere til å viste fast holdning overfor utgruppen. Den må forstå en grå masse - den må ikke individualiseres fordi da vil folket oppdage at noen av dem hadde andre egenskaper som mot, utholdenhets og trohet mot fedrelandet.

Vi har i årtier stillet spørsmålet hva ville dere gjøre om dere krevt var bragt i en sosialt konfliktsituasjon??? Vi har hittil ikke fått vite hvordan vi i Norge skulle kunne befriis fra denne - det ønsrettede hat er forvtølt - det er umulig for oss å føre samtaler med overdommere som har forhindret oss av gammel vase. Men hvordan er så denne skyggetilværelse som vi må føre der - den er tragisk i blant:

2. del av glimt fra sosialt utstøttes skyggetilværelses: En kjent sosiolog uttalte førleden om dette med selv-følelsen: Den er noe skjørt men intet veksent menneske kan overleve uten å ha den - også kalt identitet. Den trenges for å føre et anstendig psykisk liv. Den er en gave som gis og tas. Identitet oppstår, vedlikeholdes og ev. nedbrytes i samvar med andre (svenske psykologer har forsøkt å ta seg av slike vrak før de gikk til grunne pga. is-frontbehandling i Norge). Dette betyr at jeg ikke kan eksistere uten du og på den måten blir mine medmennesker et speil hveri jeg også ser mitt egen speil-billedet, dette betyr at for å kunne eksistere som eget jeg så må jeg bl.a. avlesse hvordan jeg oppfattes av andre (men som her påvist foregår ingen individuell bedømmelse av NS-folk det er foreskreven hvad enhver god nordmann har å mene om alle slike) Jeg eksisterer også i de andres bevissthet og på den måten kan jeg når jeg møter andre dvs. i Norge nest landsmann få bekreftet mitt jeg - slik jeg selv oppfatter det - eller avskreftet det (kommentar her skulle være helt overflodig) NB: så sier sosiologen: Spesielt vennd er det når det er et misforhold mellom min egen selv-følelse og det bildet andre har fått av meg. (klisjeen)

Sosiologen fortsetter slik: Og nettopp derfor er noe av det viktigste som skjer i alle samværssformer at det består et vekselvirkende hvorunder vi utveksler egen identitet med andre. Den som under lesningen av dette forsøker å sette seg inn i sosialt utstøttes situasjon vil mitte innse hvor drepende etterstraffen er for slike stakkarer som tror at de kan overleve blant haterne. Paterne er nok enig i at disse som evig utstøder is-rentparelene mot oss er rene dadister - og slike finnes det ennu mange av i pressen.

Men slike som pref. A. sier lakonisk i sin oppgjørsbok at gjenspeilingen i samfunnet ikke veldte nevneverdige problemer? For hvem, for slike som tilpasset seg uretten og ikke den betingelsesløse kapitulasjonen som isfronten foreskriver? Denne vil ikke erkjenne at for oss NS-veteraner - som utsattes for politiske justisord - er dette en ÅRESSAK - ja en ÅRESSAK, og med oss nasjonale åre kompromissess ikke - haterne undervurderer vår motstandskraft - den trodde at også vi kunne knakkes av dens hatparoler men tok feil.

Da vi i nellenkrigstiden løp fra hus til hus i vårt nabølag og forsøkte å uttdele F-laget = Fedrelandslaget nasjonale bresjyrer så var det de færreste av borgerskapet som gikk å mette dem å lese dem - der ble gjengitt Naszens taler i hvilke han bl.a. på Bygdøy en vår og sommer sa at ta et godt tak i partigjerdene så merker dere hvor råtne de er - disse elitepolitikerne representerer ikke lengre folkeviljen men de nækkjer kun sin egen kakeföté går det ut på at de da minst må ha 200,000 i lønn samtidig som de yderligere nå reduserer minstepensjonene for de som i 1967 var for gamle til tide å sørge for å skaffe seg tilleggspensjoner ved store nok inntekter i 3 år.

Som i USA har vi i Norge lenge hatt et to-partisystem og i slike saker kompromisser Høyre og Ap. Det hersker også berghfred om NS-oppgjørrets status quo - idet Høyre av taktiske grunner tolererte Ap's exil-paroler fra London med visse forbehold fremført især av herrer av slekten Vogt som alltid har vært kjent for å være humanister. Men deres røster druknet blant haternes skrik og få Høyrefolk ville erindre at de som mange hadde hatt en vis forståelse for F-laget og siger for færkgirs-NS Denslags varje fra 1945 førdømt som halv- og halffascisme og det var best å tie for å unngå uevhagelig misforståelsesrisiko tenk om man visste hvem som i 1933-36 stante på NS

"Wilken velsignelse at valg er hemmelige: slike Høyrefolk kunne jo dermed fra mai 1945 inkludere NS-veteraner i deres anklager - fordi disse hadde jo ingen mulighet til å fortelle å bli hørt og trodd med at det var mange av deres tidligvenner som deltok i kylekorset og de kunne da kun gjøre fordi de tilfeldigvis hadde vært passive i NS før 9.4.40 og fordi det var avhjert av NS-folks ord ej stod til troende of fordi de derfor ikke skulle få lov til å bli edfestet i NS-saker omrøsv. Svindelen er total.

Skal vi da aldri få oppleve at en humanist avslører konspirasjonen? Det sies at mange høyst verdi ulle erfaringer i USA hvor de lærte hvordan negre og jøder utfryses av det veletablerte tøsseangivende milieu. I Norge fikk de lett spill - alt var jo så snitt de behøvde bare å hviske et stikkord - men var ikke han i NS under krigen - det rakk.

Selvsagt er det usulig på etpar sider å beskrive bør skyggetilværelse, da av oss som ennu bor i Norge forsøker irlig å reise til steder hvor de slipper å møte landsmenn for å samle krefter til et beskjedent mot-oppgjør. På landet har vi kunnet registrere en viss frengang men i de større og mindre byer er det hibløst - dette må innrømmes en nærmeste kalder etterpi og det vil nok glede haterne å høre og de er mange og mektige. Dette som overgir oss er intet mytt i historien - det har høvd i alle århundrede men i vår opplyste spill tid har forfølgerne et lettere spill for de hjelpes av pressen. Det forlyder at NS-barnet Therha Therhoff ennu skriver på sin bok om især NS-barnas triste skjebne især i Oslo hvortil hun flyttet og hvor hun en tid klarte å få innpass i en større avis og dermed fikk innsikt i hvordan hetzen organisertes mot de fordekte.

Bilag til "Førhåndstrøffede NS-veteraners metoppgjör" :

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

I enkefru Linda's store bibliotek finnes en unik samling med skrifter og bøker om dette beryktige NS-oppgjøret som ifølge norsk isfrent-presse også fremstilles som stort sett verdig. Det gir jo objektive observatører en ide om hvor relativ begrepet "rettsstat" er blitt og om de ser litt nærmere på det finner de snart hvilke metoder ennu brukes for å forsøre alle overgrep mot int. amerkjent menneskerett i mere sivilerte demokratier.

Kort utdrag av de svenska rettslärdes utredning om NS-oppgjøret av 1955

De representerte Instituttet for off. og int. rett: i forordet gis en oversikt over de prinsipp-spørsmål som disse især behandlet, nemlig 1. om exilanordningen virkelig har en konstitusjonell støtte i den s.k. Eleverumsfullmakten av 9.4.40 og hvordan det egentlig forholder seg med Kongens rett til å utfordre exile prov. anordninger - og likeleds om det i fredstid var slik levnæd at det var berettiget å henvise til konstitusjonell nødrett? 2. Om Norges etter kapitulasjonen av 10.6.40 befant seg i slik krigstilstand som forutsettes i straffelovs §86 - som hadde vært gjeldende lov siden 1902?

3. om exilanordningen innebar en i antil 4½ års tilbakevirkende lovgivning og om den ved kun å utpeke NS-medl. som folkets syndeukker stred mot prinsippet om alles likhet for leven? 4. annedet om en folkerettslig fortolkning om betydningen av den okkuperte befolkningens lydhetsplikt også overfor okkupasjonsmakten fra 1940-45?

Og 5. om virkelig den norske exilregjerings prov. lovgivningsvirksomhet var forpliktende for befolkning i det besatte norske området - ifølge folkeretts expertises syn?

Ang. 1. spørsmål tek de svenska rettslärde straks følgende forbehold: "Anstilte undersøkelser har vist at det alt ved den s.k. Eleverumsfullmakts istradbringelse fremkom svært motstridende uttalelser om dens mening hvilke er av avgjørende betydning for spørsmålet om exilregjeringers prov. anordninger er å oppfatte som sidanne eller som byggende på en extraordinær maktdelegasjon fra stortingets side? De er derfor av intern rettsmessig natur og vil bare på en saklig fortolkning av Norges Grunnlov og av stortingets resp. beslutning. Disse spørsmål kan følgelig ikke bedømmes på internasjonal-rettslig basis eller under anvendelse av almene rettsstatlige prinsipper. Også frågan om eksistensen, omfanget av eller forutsetningene for å kunne anvende konstitusjonell nødrett må anses å være av tilsvarende natur og dermed uten betydning for frågan om de prov. exilanordninger forenklighet med folkeretten..."

I gir derfor kun et referat av de pr. 9.4.40 gjeldende lover mm. II der vurderes hvordan strl.s §86s uttrykk "krig" må oppfattes? Der antas at straffelovens krigsbegrep overensstemmer med folkerettens, som anses som krigsrenten stedfunnet våpenskifte hvor begge ikke begge parter påstår at det allikevel ikke er krig (Tyskland hevdet å overtå beskyttelse av misligeligt norsk neutralitet) eller også hvis krig er erklært uansett om våpenskifte fant sted. Krigstilstand, som inntrer ved kampens begynnelsen = 9.4.40 kan opphøre ved fredstraktat, ved våpenskiftets opphør og ved overgang til fredelig forbindelse eller av ved ensidig erklæring fra den ene partii! Hvilke omstendigheter forela si våren 1940?

Ved vurderingen av kapitulasjonsavtalens betydning si avgjøres om denne var av s.k. fredsprilementær art dvs. om våpenstillsstandsavtalet av 10.6.40 dannet enlags prov. fredstraktat? Slik avtale kan også inngås av landenes overkommandører og krever ikke ratifikasjon om de delgerte har de nødv. fullmakter. - I forbindelse med referatet av hendelsesforløpet i Norge våren 1940 fremheves at den norske forsvarsmakts oppgave i følge autoritative off. uttalelser kun gikk ut på om mulig å forhindre neutralitetskrenkelser men ikke krigføring mot stermakter som ville okkupere Norge og at norsk motstand også først bare ble ansett som et neutralitetsvera. Situasjonen i april 1940 var lenge forvirret og blir karakterisert slik at kampene først fra begge sider ble betraktet som neutralitetsvera. Først senere kom begge til å krigstilstand forela og at den burde anses tilbakevirkende til 9.4.40 - det var den svenska regjerings syn.

Mot slutten av kampene i Nord-Norge overveides en våpenstillsstandsavtale ifølge hvilken Narvik-området skulle utgjøre et av svenska tropper besatt denarkasjonsområde - men planen ble forkastet. I stedet opphørte kampene dermed at samtige norske hærsv. også ikke var gått over grensen til Sverige og der interneres suksessivt kapitulert i tiden fra 13.4.40 til 10.6.40 Da ble nordmenns kapitulatsjonsavtale undertegnet med virking fra 9.6.40 kl. 24 (regjeringen forlot Norge 7.6.40). Før flukten arbeidet Ap.s regjering at marinenas fartøy skulle følge med til England og ga overkommandoen ordre om å demobilisere troppene i Norge og innstille all motstand. Da var den kun oppsatt på i exil i opprettet suvereniteten. Siden kom den til at krigen burde fortsatt. Senere denges ordre ble også 10.6.40 i Trondheim mellom norsk og tysk overkommande inngitt øverenskenst om militær kapitulasjon - en avtale som også var en statsakt...

2. del av bilaget: Fortsatt utdrag av svenske rettslärdes utdrag om NS-oppgjøret =

Stiftelsen norsk okkupasjonshistorie, 2014

Ifølge denne statsaktuett medla "die gesamten norweg. Streitkräfte" næpmene og forpliktet seg til ikke å anvende dem igjen mot det tyske rike eller dets allierte. Derved tilstiktes at kamper mellom norske og tyske tropper før fremtiden ikke skulle forekomme - dette bekreftes den enstendighet at Norge i avtalen forpliktet seg til å fremsætte tysk krigsføring mot de allierte ved å istandsette 2 krigsflyplasser!!!

I Norge var i 1940 den almindelige mening at Norges krig mot Tyskland var slutt og den svenske off. oppfatning var at krigen i Norge da faste var slutt: den norske regjering hadde av oss ikke lenger betraktet som krigsførende og av den grunn blev de i Sverige internerte norske tropper sendt hjem til Norge. Senere hevdet exilregjeringen i sin propaganda fra London at krigstilstanden besto selv om kamper på norsk jord hadde opphört før 10.6.40. Men konklusjonen blir at kap. avtalen i Trondheim av 10.6.40 innebar en definitiv våpenmedleggelse slik at intet våpenskifte mellom norske og tyske tropper i fremtiden skulle finne sted. - Men hvordan skulle så denne tilstand folkerettslig bedømmes?

Exilregjeringen stilling som etter krigsførende ble først meget senere mera akseptert: dette skyldtes at Forsvarets Overkommando ble gjensopprettet i London og samtidig forekom visse innkallelser av nordmenn i utlandet i 1942. Og i Norge ble det etter Sovjets inntreden i krigen sommeren 1941 dannet en hjemmefront som lenge kunne synes å ha tilsiktet kun å styrke den norske motstandsvilje - men som senere begynte å utdanne styrker bestant på å innsettes under britisk landstigning. En mera aktiv motstandsvirksemhet i form av sabotasjer - som alt noe tidligere var inntledet fra kommunistisk hold etter sovjetisk initiativ - synes fra 1943 å ha vært mera godtatt av hjemmefronten.

B: deg fylte ikke dens styrker de krav som folkerettens Landkrigsreglement stiller til stridende tropper: folkerettslig sett var disse å anse som fruktirører hvis aksjoner ikke hadde karakter av krigshandlinger. Heller ikke de alliertes kystanfall (raids) mot Norge kan betraktes som gjenopptagelse av det norsk-tyske våpenskifte, folkerettslig vedvarte derfor den i og med Trondhjems-everenskensten skapte situasjon uforandret...

Naturligvis må det spørres om straffelovens §86 med dens strenge minimums straffegrense på 3 år kunne ha tilsiktet også en formell krigstilstand uten krigshandlinger? Men nu tales i strl. s §86 også om fiedehistand ydet med krig for øye? Men ved bedømmelsen av menighumanns mulighet til sommeren 1940 å forutse om det i fremtiden forelå en mulighet for en gjenopptagelse av våpenskifte i Norge bør deg almindelig folks oppfatning i Norge daengang være avgjørende; og denne var at krigen sluttet med kapitulasjonsavtalen av 10.6.40 hvilket ble bekreftet ved demobiliseringen og forsvarsaktsens oppløsning i 1940. Den offisielle svenske oppfatning var også at krigen i Norge da var opphört.

Tross ikke følket har innsikt i mil.strategi og sannsynlig krigsutvikling så "erlangte" exilregjeringen av NS-medl. skulle ha en slik sørbegavelse: slik høyere innsikt kunne i hvertfall ikke kreves av svenske borgere som i hvertfall kunne påberope seg sin egen regjering fra exilregjeringens avvikende mening. I disse komplekse problemer var den innen rettsinstitutet noen dissens dog synes en viss mulighet i å føreliggende en at uttrykket krig i straffelov §86s forstand må antas å tilsi krigshandlinger men dog ikke formell krigstilstand uten krigshandlinger. Denne mening støttes bl.a. at det formeld at den norske straffelov og mil.straffelov likestiller mobilisering med krig hvorav må sluttas at krig ikke kan førelige etter ta Norge demobiliserte i 1940

I III.kapitel behandles okkupasjons folkerettslige virkninger m.h.t. exilregjeringens kompetanse. Det fremholdes det at okkupasjonsferheldets basis er okkupantens faktiske makt over det okkuperte territorium og dermed over den okkuperte befolkningen: ifølge den nu herskende mening nedfører okkupasjon loyalitetsplikt overfor okkupanten for den okkuperte befolkning deg må ikke suvereniteten over området ferrykkes. Okkupantens makt-utøvelse utgjør en folkerettslig fareteelse for hvilken er er fastsatt folkerettslige grenser: Okkup.ferheldet regulere av Landkrigsreglementet hvis ordning viste seg utilstrekkelig i moderne total krig - Folkets lydighetsplikt overfor okkupanten er en konsekvens av dennes plikt til å fungere som statsmaktens vikar (denne lydighetsplikt må anses godtatt av alle stater som som Norge tiltre Haagkonvensjonens av 1907-10)

HØK begrenset denne plikt gjennem regler om at folket ikke kan tvinges til å gi opplysninger om eget lands forsvarsmidler m.m. og treskapsplikten gjelder å unnlate handlinger som påfører eget land skade. Okkupantens plikt er å dra ansvar for befolkningens behov og sørge for ordnete forhold hvilket førstsetter samarbeide mellom okkupant og folk, hvilket førstsetter at denne utviser lojalitet overfor okkupanten. Folkets lojalitetsplikt innebærer å unnlate å forhindre okkupantens utøvelse av dens plikt til å sørge for områdets sivile forvaltning. Det er berettiget til passiv holdning kun i den utstrekning LRK-reglementet ikke førstsetter lydighetsplikt. Exilregjeringen kunne ikke kreve

3. del av bilagets fortsatt utdrag av svenska rettslärdes utredning om NS-oppgjøret =

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

ca handlenste av børgerne som utsetter dem for okkupantens folkerettelige reaksjoner. Det er berettiget til aktiv motstand i den utstrekning den iakttar gjellende folkerettelige regler. Sabotasjer og andre ordensførstyrrelser er uforenlig med lojalitetsplikten. Det innebærer ingen ignorering av folkets treskapsplikt om det stiller seg passiv til slik motstand. Det kan førekonno grensetilfelle men børgernes ev. skade mot eget land må være iøyenbar samt både direkte og reell og ikke bare konstruert, indirekte og teoretisk før å utgjøre brudd på treskapsplikten. Deltagelse i forvaltningsorg. kan ikke bety tilsteds opphold av treskapsplikten. Uansett om okkupanten selv utøver administrasjonen eller sivilt eller militært behøves et forbindelsesledd mellom dens organ og landets: til dette kan den bruke egne folk eller landets. Sistnevnte alternativ står best med plikten til å innskrenke inngrep til det strengt nødvendige. (her overdrov okkup.innbladding i m.f.)

"Slike forbindelsesorgan var Admirådet og de konstituerte statsråder men også Quislings regjering synes folkerettelig å måtte betraktes under denne synsvinkel." Det innebærer ikke en tilsidesettelse av treskapsplikten å tjene gjøre i slike organ, like lite som det betyr illoialitet mot okkupanten å nedlegge tidligere innehadde tjenester.

Okkupanten skal opprettholde de lover som gjelder for territoriet i den utstrekning mil. hensyn tillater det. Da både okkupant og exilregjering har lovgivningsrett underkastes okkupert befolkning til konkurrerende lovgivningen: det kan allikevel ikke være slik at samme handling som okkupanten kan forlange under trussel om straff samtidig kan straffen av exilregjeringen. Om LRK-reglementet sier okkupanten både rett og plikt ni konfliktsituasjonen løses. Derfor ni exilregjeringens lovgivning underkastes slike begrensninger at t. motstridende lover unngås! Dette kan kun skje slik at exilregjeringens lovgivning suspenderes overfor det okkuperte området. Denne mangler nemlig evne til å hindre ev. lover ved tvang. Desuten forhindrer okkupasjonen effektiv kungjöring. Ifølge svensk teori og praksis må adressatene på forhånd ha hatt anledning til å skaffe seg kjennskap til nye lover - samme oppfatning blir hevdet i andre land - unntatt Norge. Ang. nye straffelover er det utslagsgivende at menneskerettserklaringen av 1789 krever ord.kungjöring.

Kungjöring-kravet kan anses å tilhøre de alment anerkjente rettsgrunnsetninger. I den utstrekning exilregjeringer lovgivning medfører utvidet straffbarhet og straffeskjerpelser ni den derfor være folkerettsstridig, spesielt ni dette gjelte dens provölandsvik-anordningen nr 15.12.44 som ikke kungjordes for befolkningen men endog hemmeholdtes.

Exilregjeringer oppfordring til motstand kan straks mottes med bindende kontra-ordre. Den innvending at en konfliktsituasjon først oppstår når okkupanter griper til slike konkrete påbud og ikke alt følge av Landkrigsreglementet er uheldbar idet påbudet kan gis en lignende generell avfattelse som LKR har. I nasjonal demspraksis har det oppstått strid om hvilken virkning som kan tillegges exilregjeringens straffebud som har til hensikt å kriminalisere samarbeide med okkupanten. En int. insatans har funnet dem ugyldige. Sætte syn har også støtte i reisen - man har deg sikt å unngå levkollisjon ved den konstruksjon at exildekretet ikke bant befolkningen selv om det ikke kunne anvendes før etter befrielsen. Denne konstruksjonen er helt urimelig på straffelovgivningens område - man unngår ikke levkonkurranse ved å gjøre exildekretet straks gjellende men utsetter iverksettelsen til frigjöringen. Straffeloven har nemlig til hensikt å påvirke børgernes handlinger og de kan ikke samtidig adlyde til motstridende rettssystemer. Det kollisjonstilfellet som konstruksjonen vil unngå er UTENKELIG: det førutsetter nemlig samtidig lovgivning både av exilregjering og okkupant. Konstruksjonen tilskrifter å gjøre det mulig for exilregjeringen gjennom straffetrussel å bevege befolkningen til motstand mot okkupanten er berettiget til å gjøre straffbar. En slik adgang til krigsføring - mot egne børgere gjennom exil lovgivning kjerner folkeretten ikkell!!

Norske jurister har ville anse folkets motstand som nödvern eller represalier hvilket ikke er berettiget idet dette ikke kan være represalia-berettiget folkeretts-subjekt. I int. avgjørelser er slik lydighetsnekelse blitt ansett som folkerettsstridig idet Haag-konvensjonen anviser annen for folkets reaksjoner mot okkupants inngrep. Exilregjeringen har ifølge folkeretten å reagere mot okkupanten direkte og ikke via påbud mot eget folk for på denne måten å ramme denne. Folkets reaksjoner berører på personlig vurdering av en dets interesser vil være best tjent med motstand eller ved å forsøke å bevare nærmulig nasjonal innflydelse - en vurdering hvis utfall i den ene eller annen retning ikke kan betegnes som tilsidesettelse av treskapsplikten. I IV.kapitel behandles problemet om exil anordningers førenlighet med almenne rettsgrunnsetninger om at skjerpende straffelover ikke ni ges tiltakbevirkende kraft: i Norge seier det syn at denne exillovgivning kun innebar en lindring av straffelovens ferredderistraffer dvs. delvis amnesti. Men ifølge kommentarene til straffeloven har deg straff for ferredderi til hensikt kun å ramme åpenbar bistand til fiendens mil.kraftutfordrelse, og ikke passivt medlemskap i pol.ord som

1. del av bilaget: fertsatt utdrag av svenska rettsläkarens utredning om NS-oppgjøret =

Det fremstiller en interaktiv uttalelse at et av ls. ankeringenes formål var å få i stand en utvidelse av det straffbare området. Denne beskrives som fallende inn under strl. §86 og man tilskjært dermed å etablere en straffelovs-fortolkning med tilbakevirkende virking hvilket grunnlovs-§97 forbryr. Exilanordningen innebar div. straffeskjæringer ved forhøyede straffer eller nye straffeforører -som kollektivt tap av alene tillid. Disse anvendes endeg før deres utstedelse. Annetikens truksjonen er derfor ikke objektivt holdbar

Ferutsetning fer at et forhold skal være landsvik er at det er utilbørlig: i svensk rett tas hensyn til straffelovhevende omstendigheter som f.e. k.s. næver i hverunder skjønnskessig vurdering må være saklig, under NS-oppgjørets var det motpartens subjektive vurdering i 1945 som ble avgjørende. Denne forandret seg i Norge under okkupasjonens gang. Ferhold som på et tidlig stadium av denne ble ansett som ikke utilbørlige og derfor ikke rettsstridige ble senere beraktet på motsatt måte. (ledende jurister anså ikke NS som et ulovlig parti lenge etter 25.9.40) Gradvis ble en strengere rålestokk anlagt og dermed ble grensen mellom det tolererte og rettsstridige flytende og skiftende. Og det straffbare kom dermed til å bestå i at NS-medl. ikke rakk å følge ned i meningsforandringen hos "gode nordmenn - de utsattes jo fra 194" for sosial beikett og var dermed avskjært fra å få vite hvordan disse etterhvert vurderes deres forhold. NS-folk hadde også en innen mening enn disse om forholdets hensiktmessighet enn den som senere ble rådende.

Motstand ble av hjemmefronten ansett som rettslig plikt og ansett ble ansett for å svekke motstandsviljen. Kriminaliseringen av NS-folk skjedde ikke ved noe bestemt tidspunkt og heller ikke gjennom noe av norsk statsmakt offentliggjort direktiv men brodde kva på anonyme enkeltpersoners syn. Det berettigede krav på borgernes kjennskap til dette tilspunkt synes svært diskutabelt. Årsaken til samarbeidet med okkupanten har som regel vært ønsket om å beholde forvaltningsorgan på norske hender og det kan ikke antas at et slikt samarbeide ble ferredæri pga. okkupantens innblanding i visse norske forhold.

I 1940 etter kapitulasjonen var man innstilt på samarbeide med okkupanten og de politiske partier utstedte samlet direkte deres. Det var i Adm.rådets tid mens de kommisariske statstråders tid må anses som 2. stadium. Forvaltnings-tjenestemann fortsatte å fungere og må dermed ha gitt folket den oppfattaing at slikt samarbeide ikke var lovstridig. Det må også at det dermed hadde fordeler. Når 3. stadium begynte er vanskeligere å si: HR-demonstrasjons arbeidsmedleggelser i des. 1940 og Quislings statsakt 1.2.42 er påtagelige fakta i denne forbindelse. Det ser dog ut til at toneangivendes synsforandring hadde samtidighet med Sovjets inntreden i krigen 22.6.41 og med krigslykkens enskifting fra Stalingrad-a tilkiring ved årsskifte 1942-43

Vurderingsnormen varierte m.h.t. over- og underordnet ørvervsvirksemhet for fienden: sistnevnte tyskerarbeidere ble i exilanordningen frittatt for straff mens etter prinsippet om likhet for loven straffbarheten skulle ha vært lik. Samfølge av denne ulikhet unngikk ca. 250000 tyskerarbeidere å tape stemmerett mm. Denne tilfølge har antagelig innenrikspolitisk forklaring -

A resyne 160 store sider på 4 betyr å koncentrere seg om det vesentligste: at ukvalifisert = passivt medlemskap i den i 1933 dannete politiske org. Nasjonal Samling ikke i og før seg kan innevære landsforedelse som aktiv fiendebistand må være åpentbart. I hjemmefrent-komiteens motiver til prov. iord. av 18.12.44 uttaltes at str. §§ 86 og 98 med 3-5 års minstestraffer var "allfor strenge for de aller fleste av de forhold det nu er tale om i ramme". I Solems kommentarbok til anord.-som han nedvirket i å lave angis som grunn for samme at at det under okkupasjonen "viste seg nødvendig å utvide lovgivningen med effektivere restriksjoner overfor landsvikerne." S. betente at kompletteringen ikke kunne utsettes til etter okkup. pga. forbundet mot tilbakevirkende lover. - Solems inkabile forhindrslagen rammet ca. 46000 NS-medl. hvorav hele 26000 kun var passive medl. De utstøttes og forblir en pariaklasse.

Her må erindres om at Överstyrkhållarämbetet i erklaring av 31.3.47 uttalte at "rettsoppgjøret til sidesatte et så grunnleggende strafferettlig prinsipp som forbudet mot å gi skjerpet straffelovgivning tilbakevirkende kraft." Det anførtes som umulighet fra isfronthold at NS-oppgjøret var en innenrikspolitisk nødvendighet for å forhindre en voldsom utløsning av oppsamlet hat mot H.S.-folk - som en isfronten dermed ville spare NS-felks liv. Dette hykleri karakteriseres av svenska rettsläkärde slik: "det er et misbruk av ord å kalle et slikt innenrikspolitisk oppgjör for et rettsoppgjör, med rett i vanlig mening har det ingen forbindelse!! Selvom angrepet mot NS-folk motiveres som innenrikspol. nødstiltak pidrat det i hvert fall ifølge folkerettens regler Norges regjering erstatningsansvar til NS-folk som ble eftret i en angivelig nedsituasjon.

Konklusjon: denne saklige utredning står i total motsetning til den kollektive presseshet som pressen fortsatt bedriver: hver gang NS-oppgjøret der nevnes så entales Rinnanbanden som en den skulle være representativ for NS-medl.s forhold under okkupasjonen. Dannede enrettsholdes hatet mot disse herved en saklig omvurdering fortsatt forhindres.

Innledningsvis oppfattes endel fra våre tidsskrifter i de senere år som ble spredt i små opplag tildels som trykte manuskript og dermed kun i begrenset grad ble tilgjengelige før opinionskaperne som nu i ca. 35 år har forsøkt å kontrollere at krigspropagandan mot alle NS-medl. opprettholdes; Som entalt ifjor vakte det på patent isfronten held jo ster forargelse at Gyldendal anmeldet TV-kjendisen Ringnes om i bok å skildre sine div. Selkars-erfaringer. Denslags stred nemlig mot dens parole om at det endelig måtte bli rø om det omstridte NS-oppgjør men avslører også at de i 1945 sosialt utstøtte aldri gjenopptatt i samfunnet - noe som Sterhaug sterkt betener i 1. del av sin triologi.

Som vi vet har det i disse 35 år alltid vært slik at hver gang disse utstøtte antyder at de vel også burde ha demokratisk menneskerett så har isfronten mobilisert til metforholdsregler: ingen landsviktømte må noengang anses som politisk meningsberettiget! Denne TABU-parolen har pressen siden mai 1945 respektert men det har førekennet visse "svakhetsstegn", således spurte Ing. Huitfeldt i en artikkel i en Osloavis ifjor om det er så at NS-medl. aldri skal gjenvinne demokratiske rettigheter - om de kollektivt kan sjikneres og om det bevisst speuleres i at kollektivhet ikke rammes av diskriminellingsloven? Den omstendighet at dette spørsmål hittil ikke er blitt positivt besvart bekrefter hvor virksame krigspropagandas kollektive fordonner er og at påstanden om at landsviktømte - hvorav over 80% var NS-medl. aldri ble gjenopptatt i samfunnet,-

Som vi også vet vakte det enerat raseri hos seierherren at slike usle landsviktømtenes kveiller i TV skulle få lov til å ta til metmåle overfor alle gemene anklager mot dem som ubesvarte pågår - slike skulle ikke noengang få ha noen forsvarsrett etter at de kollektivt ble førhåndsstraffet og dømt 1945-50 Dette at de nådigst skulle få lov til i TV å besvare tendensiøse spørsmål vakt voldsomme reaksjon, hvilket forlaget i høkens presentasjon fastslår: "Før første gang fortalte NS-folk om sine motiver og følelser knyttet til okkupasjons- og etterkrigstid. Nøen syntes at det var riktig at TAPERNE en drøy generasjon senere fikk svare seierherren men flertallet syntes dette gikk for vidt at LANDSFORBREDERNE fikk få mild behandling - den var altfor skånsom og tolerant!"

Forlaget avslører hermed flere falske fordonner: 1. at alle NS-medl. skulle ha spekulert i tysk seir og dermed skulle kunne betegnes som tapere 2. at alle som var NS-medl. etter 9.4.40 skulle være landsforredere. I dette bek-utdrag ville denne svindel etter avsløres - Men hvorfor er folkeflertallet så rasende over at slik faktisk informasjon skal publiseres? Er det fordi det er så totalt hjernevasket av ensidig fortsatt krigspropaganda på kollektive premisser? Har noen av disse haterne lest domspremisser i saker mot NS-veteraner dvs. førkrigsinnmelde NS-medl. som fagdommerne fikk legdommerne med på? I dette utdrag gis endel avslørende eks. på slike hvor man i mangfold på avgjørende bevis mot dem fremsatte div. falske påstander mot bedre vidende. Det er soleklart at om disse ble alment kjent så ville den utsatte reaksjon hos rettsbeviste landsmenn måtte komme.

1982-parolen er at ungdommen må få den rette undervisning om okkupasjonstiden: vi vil da anbefale den at den overværer h.r.adv. Wieseners 1.ds. i Apsten antydete foredrag ihøst i sær om folkerettslige forhold. Hans Ps-opplysning derom fulgte en glimrende artikkel om rettspleie i krig og fred - W. forsvarte landsmenn i 124 registrerte forsvarssaker engang og var da en av våre styrste patrioter hvilket ikke forhindret Dagbladet fra å si noen år siden å snale han den den gamle nazist fordi han 1933-37 var NS-medlem.

Det må oppfattes som et frenskritt at denne isfrontavis ikke forkortet bort W.s skarpe kritikk mot NS-oppgjøret i sluttavsnittet i hans foreløpig siste debatt-innlegg mot velgode jurister. Her følger et kort utdrag derav: - i 1945 da vi ennu håpet på den av Paal Berg behubede reetablering av rettsstaten. Men pendelen gikk for langt i metzatt rettning svi fikk et utvendig og skjenatisk landsvikoppgjør med 10 ganger så mange anklagede som rettsapparatet hadde kapasitet for. Og da man av politiske grunner ikke ville slå av på omfanget (over 54000 ls. saker) måtte det slås av på rettssikkerheten for å komme igjen på et vis. Under disse forhold er det ikke unaturlig enn si uverdig å sammenligne tysk krigsrett med norsk etterkrigsrett... .

Den eneste som her nevnes av de mange som nu føler seg kallet til å forsøre NS-oppgjørets status quo er prof. Skedvin som 28.2. startet radio-serien om Norge i krigstid og i den anledning ble behørig intervjuet av samme avis 26.2. Også han var bekymret for at ungdommen ikke skulle få den rette informasjonen. Hans historie-fremstilling begynner i 1939 men slutter vel neppe med arrestasjonen av de ca. 30000 NS-medl. våren 1945 fordi han vil sikkert forsøke å forklare at det måtte skje for å beskytte dem mot folkets hat. - Vi NS-veteraner som i 1940 var kjent som gamle medl. ble straks førhåndstraffet av urette fordonner som nedførte at Ap-repriseringen 14.4.40 ga HOK en arrestordre mot oss som angivelig potensiell 5.kolonne og har derfor et stort behov for rehabilitering.

Retablering av okkupasjonsstatens rettsprinsipper?

Langsomt erkjenner rettslærde at den ungdom som studerte juss i Norge fra 1945 ble belastet med en vranglære om NS-øppgjøret hvilket ikke er så forbausende i betrakning av at mange av deres lærere deltok i dette på angripersiden. Men hvem av disse vil fremst i å bekjenne at de ble øfre for massepsykosen? Nesten ingen førdi selv-prestigen er noe som det kramptaktig vernes om - uansett hvor tragiske følgene blir for visse landsmenn. Men selvsagt vet de som dønte NS-folk at de ikke anså disse som enkeltindivid men som en anonym grå masse med en rekke negative egenskaper som adskilte dem fra de sørige nordmenn: for NS-veteraners vedk. skulle denne forvandling ha funnet sted i 1940

Disse NS-veteramer ble nemlig i 1920-30-årene ansett som særlig nasjonalsindete, både som NS-medl. og som medl. av Fedrelandslaget: at ansfe høg. partier dengang ved valg var i liste forbund med NS er noe disse partier fra 1940 heist fortier. Allikevel ble følgen av kollektiviseringen at disse ble øfret for å opprettholde den earette klare linje; derfor måtte disse anti-nazister også stemples som nazister og dermed landsvikere.

Den sterke kritikk som prof.dr.juris C.A.Fleischer i samme avis fremsatte l.ds. under verskriften "Uakseptabel dommerholdning" bør gjøre endel isfront-jurister ganske bente. De som har fulgt advokat-debatten etter Hadelandsaken husker at Wiesener hevdet at dommerne animositet mot de 3 tiltalte pga. deres nazi-sympatier kan ha påvirket dem i deres strenge domsavsigelse. Og prof.Fl.innleder sin artikkel med henvisning til den:

"I debatten omkring H-saken er det dukket opp synsmåter som forbauser. Jeg sikter især til HR-dommer Leivestad som frabrer seg en nærgående diskusjon av domstolenes avgjørelser. Til det må kort og enkelt kunne siess: enten tåler de dagens lys eller ikke. I første tilfelle kan de leve med kritikken - i det annet er åpen diskusjonen absolutt nødvendig. L.s ønske om beskyttelse mot kritikk er ikke noe vern om rettssikkerheten. Verre blir det når L.i Aposten 23.2. i rettesetter sin motpart h.d.adv.Wiesener slik: "At fernuftig tvil kommer tiltalre tilgode ligger i budet om samvittighetsfull prøvelse. Uggjendrivelig bevis er W.s ord ikke lovens" Men hva slags argumentasjon er dette av en HR-dommer?

Prof.Fleischer fortsetter slik: Det er elementært at prinsippet om at tvilen går i den tiltaltes favør ikke står i loven, det at all fernuftig tvil skal gå i tiltaltes favør er fastsatt i lang tids sedvanerett. At det ikke er lovens ord har derfor intet med saken å gjøre. Det er også oppsiktvekkende at HR-dommer L.argumenterer med at beskyttelsen av tiltalte mot å bli dømt i tvilssame tilfeller "ligger i budet om en samvittighetsfull prøvelse." Også dette er uriktig. At det skal skje samvittighetsfull prøving av bevisene sier intet om bevisbyrden og om hvor sterke bevis som kreves i en straffesak eller hva dommere skal gjøre når de er i tvil. Skal tvilen gå i tiltaltes favør?

Eller skal tiltalte dømmes på tross av at dommerne er i tvil om deres skyld? I så fall å vi regne med at et visst antall uskyldige blir sittende i fengsel - det vi her står overfor er noe mer vidtrekkende og avlerlig enn H-saken: en erfaren dommer oppfatter de tiltaltes viktigste rettssikkerhets-garanti slik at denne reduseres til ordinær fri bevisbedømmelse og samvittighetsfull prøving. (nødig HR-dommer L.) Dette viser ikke bare en faglig feil men det gjeller også et moralsk problem - det at all tvil skal gå i tiltaltes favør er et fundamentalt rettssikkerhetsprinsipp..i en demokratisk rettsstat...

Liket nedenfor på samme avisside innleder h.r.adv.Wiesener sin alt nevnte artikkel med følgende tankevekkende ord: "I diskusjonen om bevisbedømmelsens frihet er vi nå kommet på linje med filosofiens dilemma om viljen er fri eller ikke? Frihet vil alltid være relativ begrenset av informasjon, konvensjon, lov og samvittighet. Bak denne termerose-hekk kan man si at beslutningsprosessen er fri, men der er en frihet med modifikasjoner."

Det er meget gledelig at Aposten endelig gir plass for saklige motforestillinger men men det er nok ennu få landsvikdønte NS-veteraner som dermed innbiller seg at de får oppleve at avisens jur.eksperter der åpent erkjenner at disse patrioter ble øfre for NS-øppgjøre's kollektivisering? Men om de har studert dette inngående så må de vite at det i Justisdept.s ca.600 siders Innberetning som våren 1964 ble "behandlet" av tinget på side 46 erkjennes at NS-veteraner ikke kunne overføres straffeskyld - men at det lå utenfor stortingets kompetanse i utstede amnestilover for denne særgruppe. Men alt senere 1945 advarte vår største m.v.strafferettslærde prof.A. mot å dømme NS-veteraner på basis av straffelovens §86 førdi de i 1940 unnløt utmelding av NS idet man isifall "ville gjøre urett overfor endel bra landsmenn." Hverfor tør ikke pressen å entale vår særstilling? En fhv.redaktør i en større Osloavis svarte slik: "Vi kan ikke oppstre som moralsk vokter og forsøre visse oppgjørsofre førdi ville vi miste for mange annonser og ville ikke kunne holde avisen igang." Hjem skal si forsøre NS-veteraner overfor disse hatere som VG-journalister som synes at det er godt stoff å melle at de har presentert den som føresle øket publisering av NS-navnelister med 1000 kr.? Ingen tør det.

Utdrag av domspremisser mot NS-veteraner strikkenes mot demokratiske rettighetsprinzipper

Enhver som idag gjennemleser disse må sjekkeres over det der forekommende propaganda-s prog sentførherskakksdjdjotje2014tare formulert av objektive dommere som dog måtte forstå at deres der anførte vurderinger var avgjørende for NS-folks videre skjebne. Der forekom så fordonsfulle uttrykk at det synes åpenbart at dommerne ikke kunne forestille seg att det fantes NS-medl. som var i besiddelse av gode karakter-egenskaper. Her gis noen eks.=

I Heidahls domspremisser heter det således bl.a. = "Selv om hans hustru -som ikke var medlem av NS - opprettholdt ekteskapet med et NS-medlem så kan ikke derav sluttas at hun at hun var like nazistisk innstilt som NS-folk. Men retten kan ikke godta hennes her fremlagte atester på god nasjonal holdning bl.a. fra hennes hjemsted hvor hun levet fra fødselen og til hun i 1936 giftet seg med domfelte fordi hun ved å forblif gift med et NS-medlem under krigen brøt holdningsparolen om at gode nordmenn måtte unnlate ethvert samkven med NS-medl. da. Det ville derfor være helt urimelig om hun som parolebryter allikevel skulle få beholde sin halvdel av felleseiendom. Hun må rammes av ls. anordningens §32 som gjør enhver ektefelle økonomisk medansvarlig og erstatningspliktig som opprettholdt samlivet med NS-medlemmer under krigen, idet hun måtte forstå at ektefelles NS-forkeld var straffbart." Selvsagt er slik viden intet bevis på at hustruen førstod at også hennes ekteskap dermed var blitt et straffbart forkeld.. følgelig manglet hun subjektiv straffeskyld. Denne kvinne-diskriminering ble godtatt av kvinner som selv ikke da ble politisk belastet - Da slik straffede NS-hustruer som sådanne var like sosialt utsattet til deres NS-menn oppfordret aviser dem da til straks å bryte ekteskapet å begynne et nytt liv : men det publiserte ingen paroler om hvordan deres barn ev. skulle fordeles?

Det ble vel ansett som underforstått at moren skulle forsøke å overta disse idet den nazistiske smittefare isåfall ville være mindre? - Som bekjent har en 10-12 NS-veteran-

er i årenes løp utgitt protestende bøker og i disse gjengis ofte utdrag av domspremissene isär i expref. Adolf Heels bok kalt "Oppgjør med landsmenn" : dommerne har meget vanskelig for å anerkjenne hans patriotiske innsats og kommer i den forbindelse stadig med forkeld og et tysk uttrykk som da stadig går igjen er "for så vidt" og en annen som går igjen er idet er deg på det rene at X. ikke var ondsindet - det var vel det mest positive som kunne sies om et NS-medlem og i Fyrsts bok "Min sti" gis et lign eks.

Tross det i "expref" Heels bok forklares at han ved å bli betraktet som fortsatt medlem av NS kunne gjøre sitt land store tjenester og dette grundig bestistes så presterer prof. Brædersen i sin bok om sine tyske venner og hans smarbeide med disse mot Q&Co. å emtale Heel på en svært tårvelig måte. Der heter det at han ikke var en av de værste nazister og det er vel det mest positive som slik ifrent kan si en en NS-veteran. .

Men prof. Marstrander, som kjente Heel godt fra Universitetstiden, let Morgenpostens leser i 1952 da han anmeldte hans bok forstå at Heel var det metsatte av en opportunistisk kolaboratør - kollektiv-stemplet som fra mai 1945 sattes på alle NS-medlemmer... Først etter Heels død innså mange av 1945-patriotene at slike som Heel ikke kunne placeres i folkets syndebukk og de reagerte før sent med at han etter løslatelsen holdtes utenfor samfunnet. Hverfor nektet disse itide å anerkjenne at Heel hadde ført en større kamp for Norges frihet enn dem? I VG utsattes han for radikale kollegers angrep da faren var over, mens Nationen fant at dommern over Heel virket som en anbefaling... .

- mange domspremisser omtaltes de domfelte på en svært fordømmende måte: således heter det ofte at X var forretningmann som om det skulle være udelukket å fortsette det tidligere yrket. Dommerne regnet vel ned at etter 10 års fradømme av det fleste statsborgerlige rettigheter inkludert den i dette tidsrum å utøve eget tidligere yrke så ville X i realiteten være satt utenfor dette for bestandig. Desuten var det mange yrker som de politisk dønte NS-medl. aldri skulle få utøve slike som f.eks. lærere, prester og isär da journalister. Det ble ansett som meget vesentlig at de aldri skulle få tiltrede til det sistnevnte yrket fordi makthaverne ville ikke risikere at de ev. skulle kunne fremsette argumenter som stred mot den fortsatte krigspropaganda... .

Hos enkefru Lindh fikk vi se flere NS-veteraners domspremisser: det viste seg at i hennes manns tilfelle hadde byrettsjuryen helt misforstått årsaken til han fortsatte NS-medlemskapet etter 25.9.40 Derso het det nemlig i domspremissene at "L. som bevis på at det kun var treskap overfor det i 1934 avlagte KO-løftet som fikk ham til å fortsette i NS under okkupasjonen henvist til en omfattende innsats han ydet for å ivareta norske interesser." Dette var en bevisst forvanskning av hans i retten derom anførte motivering. L. forklarte i retten at alle NS-tillidsmenn var forpliktet til å avlegge dette løftet om solidaritet overfor NS men at det dengang skjedde i god tro på at dets virksomhet ville føregå innen demokratiets lovlige ramme. Men ifølge KO-løftets ordlyd var dette også forpliktende etter ev. brudd med partiet. Derfor var det taktisk klekt i yde motstandsinnssatsen beskyttet av fortsatt passivt medlemskap i NS

2.utdrag av domspremisser mot NS-veteraner: - fremfor som frafallen ev. å bli pågropet bl.a. fordi NS-ledelsen anså brudd med partiet som en illoial demonstrasjon. Og denne taktikken visste seg også ikke tilstrekkelig under de 2 arrestasjoner og de mange politiførhør L. under okkupasjonen utsattes for; det ble godskrevet ham at han dog var fortsatt NS-medlem og han unngikk også - tross trusler derom - å stilles for partidemstolen fordi han hadde unnlatt å overholde de fleste av KO-løftets 7 pud hvilket betød at han også unngikk å ekskluderes fra NS-partiet - noe som ville ha ådelagt forutsetning for hans patriotiske dobbeltspill - men dette ble ikke anerkjent under "rettsoppgjøret" :

Lindh hadde også i retten forklart derom at mens han i 1937 følte seg bunnset av det i 1934 avlagte KO tross han da tok avstand fra Quislings behandling av advokat Hjert så var han i 1940 meget forbitret over Q. egenmektig statskupp som også stred mot NS-loven om at partilederen i alle viktige saker var forpliktet til på forhånd å forelegge sitt syn for NS større 35-mannens råd. Årsaken til at han unnlet det var at han selv sagt visste at dette vil metsette seg hans kupp om den på forhånd på lovlig måte hadde fått seg forelagt Q.s resp. planø Q.forsøkte siden overfor tidlig tillidsmann i unnskyldte seg med at det først var tidlig om norgenen 9.4.40 at han hadde fått ideen til å gripe inn. Først etter frigjøringen fikk disse vitnes at Q. alt høsten 1939 i Berlin hadde forberedt den rolle han hadde utsett for seg selv om den 2.verdenskrig skulle utvides i nor

NB: etter Lindhs rettsførlaring måtte juryen ha forstått at han ikke fra 9.4.40 lenge følte noe treskap overfor det 6 år tidligere avlagte KO-løftet - i god tro på at major og fhv. forsvarsmin. Q. ville respektere demokratiets lover. Men i Linds 4 siders domspremisser finnes det mange eksempler på at juryen forsøkte å redusere betydning av hans samarbeide med motstandsgrupper og av hans hjelpeinnsats - der bekreftes direkte at "retten ikke kunne tillegge denne samme vekt som domfelte synes å gjøre" men det ble ikke gitt noen begrunnelse for denne nedvurdering? Der fordreies for eks. hans kontordames vidnesbyrd om at hun etter formidlet avtale med utgiverne av en velkjent illegal avis hadde utdelt denne på hans kontor i flere år. Men derom het det i domsprem.kun at hun føreste utdelingen av avisen og at hun ikke var redd for å gi ham eksemplarer av denne hvergang det kom en ny utgave." (her skal jo tenen overfor andre gode nordmenn røbe at egentlig var jo alle NS-medl. potensielle angivere men det fantes altså noen hederlig unntagelser: kontordamen innså at hun kunne stele på at L. ikke angav henne!)

Et annet steds i L.s domsprem. står det at "Det er blitt klarlagt at domfelte våren 1940 ydet det norske røde kors visse tjenester..." Førholdet var blitt bekreftet av flere offiserer som skriftlig hadde bevidnet div. førhold og disse erklæringer ble opplest i retten. (de fleste foretrakkk jo å slippe selv å oppdre som forsvarsvitner i NS-saker i retten, dette gjaldt også visse RK-ledere) Men av disse vidneprov fremgår faktisk ydet sin krigsinnsats i RK.s tjeneste fra han av offiserer han ecauerte ut av Oslo ble beordret med sine store amerikanske bil å melde seg på RK-klinikken i Oslo til han mange uker senere fikk vite at han når krigen var over få et diplom???

På fremmøteplassen på Fiskebryggen på Vippetangen var ingen fremmødt 9.4.40 idet L. litt senere samme dag fikk vite av major D... på Blinderud Stud.hjem at 1.mø. dag var utsatt til 11.4.40 og at innkallelser ville følge prøvest!!! Men der fikk han av en un offiser som hadde vært med i NS siden 1933 vite at NS-folk ikke burde forsøke å nå fronten nord for Oslo fordi det innen militärledelsen var spredt det falske ryktet at NS-medl. ville følge Q.s demob. ordre av 9.4.40 Da Lindh av RK-folk fikk vite at fiende ikke var her og også hadde rekvisert RK-biler satte han straks opp et perfekt tyskt brev på RK-ark til die Deutsche Botschaft i Oslo som han fikk undertegnet av en RK-leader og som han så straks selv overleverte i ambassaden med anmodning om straks å få med en paser bekreftelelse så fortsatt krenkelse av Genf-konvensjonen kunne unngåss:

Denne ble undertegnet av Leg.Rat v. Neuhaus als Bevollmächtigter des Grossdeutschen Reiches og dr. H..... fant dokumentet så verdifullt at han låste inn original i sin pungeskaps og lot RK-chaufførene få med seg kopier i bilene av passersedlen som oppfordret "samtliche d.Wachtposten norwe-RK-Autos freie Durchfahrt zu erteilen". Dr.H. hadde lovet L.s forsvarer at han ville forsøke pers. i møte opp i retten fordi han fant hans hjelpeinnsats så betydelig men han ble desværre forhindret. Men Rk-sjøster K.E.Moe ga L.en bekreftelelse på at han føruten omfattende evakueringkjøring også med en RK-leader hadde kjørt RK-pungeskrim fra Bankplass 1 til en offisers villa på Vettakollen. Denne leder ga i sin politiforklaring etter frigjøringen en falsk forklaring om L.s RK-førhold: han sa at straks han fikk rede på at L. var gammelt NS-medlem så hadde han avskjediget han - hvilket ikke stemmer. Men RK-lederen ønsket fra mai 1945 i gerdere seg fordi L.bl.a. hadde deltatt i he. mælje RK-møter hvor det bl.a. diskutertes hvordan man via Sverige skulle få frem forsterkninger til den nordligere front hvorved han fryktet i utsettes for kritikk efterson jo oppgjørsparten gikk ut på at alle NS-med. var potensielle angivere. L. var jo blitt invitert i dennes hjem osv.osv.

3.utdrag av domspremissene mot NS-veteraner: Lindh fremla i retten bl.a.en kopi av den saken han på RK.s vegne hadde formulert til die Deutsche Botschaft og kunne også vise frem mange takkebrev fra evakuerte syke, ibraklader og fødende. Han medbragte også de 2 av politiet stemplete RK-armbind som han da anvendte. Om natten lå han de første krigsuker som brannvern i et lite kvistrum i RK-klinikken og det var mens han var der at han fikk høre radiemeldinger om Q.øppretteden 9.15.1940 Således assisterte han også da bussene med de forbrennede overlevende tyskere ankom til RK-klinikken :de hadde svømmet gjennom brennende olje og mange av dem døde kort etter ankomst ditt hvor de anbragtes i kjelleren:

Mange av disse overlevende var så forbunnet der de kjørtes fra og til behandling at de utgjorde et uforegelmælig syn men også formoder at om aktørene i L-saken (de var to av dem) hadde fått vite at L.skaffet stakkarene cigaretter så ville vel det ha øket hans angivelige bistand til fienden? Isär den unge aktor var meget aggressiv og så rødt hver gang ordet "NS" mitte nevnes - hans falske påstand om at all hjelpe L.ydet først kom etter tyskernes tap ved Leningrad i januar 1943 kunne grundig motbevises: L.hjælp JÖDER fra den 2. verdenskrig begynte 1.9.39 på mange møter og bidrog til å redde mange jøders liv men denne aktor ble kum rasende da L.i sin sluttrepplikt fikk frem dette.

Det fremgår av domspremien i L.saken at juryen lot seg om den ikke førsted HVORFOR L.via sørget saboterte hirdledelsen forsök på fra nov. 1940 å gjennomføre Q.s da utstede forordning om tvungen hirdplikt for alle NS-medlemmer mellom 18-45-55 år. Det heter derom i L.s domspremis. kun at "I skjerpende rettning blir å ta i betraktning at Lindh i januar 1941 lot seg oppnevne til fylkingsidrettsleder i hirden.(ordet vakte og vekker automatisk stor avsky men en gardeoffiserer anbefalte L.høsten 1940 å skaffe seg en stilling innen NS hvor han kunne være til nytte -og da L.nedla sitt tidl.tillidsverv innen partiet så kaffet han seg det isteden hvormed han beholdt en føreløbig viss goodwill hos NS) Da hirden av NS-propaganda fremstilles som partiets politiske soldater så bidro han dermed til å støtte dets nazifisering, dette bidrag var dog av mindre betydning idet det her må tas hensyn til at hans idrettsvirksomhet i noen utstrekning forhindret hirdpliktige fra endel vanlig hirdtjeneste - men L.erklærer at det etterhvert ble vanskeligere å få hirdledelsen til å innvilge de nødvendige hirdpermisjoner"

I L.s domspremiefortelles at L.uten selv å være hirdbefal dermed -som fylkingsidrettsleder-fikk adgang til hirdbefalets svært hemmelige møter hvor han ofte fikk informasjoner som gardeoffiserens og andre motstandgrupper tilgode. At denne offiser i 1945 mens L.som forhåndsstraff satt i varetekts - (som var i sål år før at ingen bevis mot han skulle førsalles -som det da het) oppsøkte hans svenske hustru og innstendig annedet henne om & få Lindh til å frita ham for vidneplikt fordi han ikke på forhånd hadde innhentet føresatt tilladelse til i L.s tilfelle å bryte beikettparolen hører også til saken = L.fritok gardeoffiseren for viktig vidneplikt men hans hustru omtalte anonymt i retten hvorfor denne var blitt frittatt i håb om at juryen ville innse at Lösen tidligere gardist hadde fulgt en førsatt offisers råd - og at han pga.kollektiv-terrøren mot NS-folk beskyttet denne offiser mot å få en "grå flekk i sitt rulleblad" (det var disse ord offiseren brukte overfor hans enke - som ihøst utgir en delvis anonym versjon av hans skjebne - L.ømfattet 1 års straff som en indirekte landsforvisning og gikk i 1947 i eksil - han døde i Sverige i 1980 og hennes skrift tilsikter å forbedre hans eftersøle)

Vi fikk hos henne også se domspremiemot NS-gårdbrukere som i 1933-36 ble NSmedlo i den tro dermed å verne eiendomsretten: Om XX heter det der at "Det er på det rene at han før krigen i hjenbygden var vel ansett men han var en moden mann da han i 1940 fornyet sitt medlemskap i NS hvormed han kan ha ferdedet andre til å støtte ferredeler-partiet under krigen." Parolen var at den som før 9.4.40 var vel ansett måtte straffes strengere fordi han trødde at han var et forbilde. Dette trickset å tale om å fornye medlemskapet eller melde seg inn på nytt -tross gammelt medlemskap førelå 9.4.40 var et forsök på å overføre og belaste vedkmed et standpunkt for NS etter 8.4.40 Det førelå selvagt intet bevis på når det skulle ha funnet sted. Men juryen ville ikke overfor NS-veteraner erkjenne at de av dem som også aktivitet var kjente som NS-medlem, pga.kollektive ferdenmer fra 9.4.40 kom i en psykologisk tvangssitasjon: uansett hva de sa eller gjorde ble de førdømt som fortsatte NS-sympatisører. Først 25.9.40 ble det kjent at NS skulle få makt allikevel - flere som brøt med NS da måtte derfor bli NS-medlem igjen idet de skyldtes for å være hemlige medlemmer også NS-spioner.

Efter lesningen av mange domspremier mot NS-veteraner kom vi til at de fleste av fargdommerne vi juristkurset sommeren 1945 var blitt så sterkt påvirket av riksadv. A.s kollektive gezene anklage mot de 14000 erkeferredere at de savnet motforestillinger. Og det lot til at de kun hadde svake innvendinger fra legdommernes side når de dikterte utformingen av domsprem.H.r.adv. Jieseners karakteristikk av NS-oppkjøret som skjematiske er treffende = vi må få inntrykk av at dommerne holdt seg til et negativt skjema som var inspirert av de 7 negative egenskaper som if.St.holmserklaringen preget NS-folk.

Hverfor NS-veteraner landsvikdømtes på falske premisser:

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
Den til ~~mai~~ 1945 i Norge heimligholdt prov.exilanordning av 15.12.44 fremstiltes -pga. grunnlovs-§97 forbud mot tilbakevirkende lovgivning- som et delvis amnestigivende supplement til straffeloven av 1902 kollektivt førutaettende at alle NS-medlemskap etter 8.4.40 kunne rammes av straffelovens §86 -som angår forsiktig fiendebistand i krigstid-tross dens 3 års minstestraff. I exilanordningens bestemte at retten kunne avgjøre om NS-medlemmet skulle bestraffes etter sttl.s §86 eller den amnestigivende exilanordning men tillot at denne 3 års minstestraff ble underskredet, beroende på NS-førholdets art.

Det later til at exilregimet innså at alle de ca.60000 som hadde vært NS-medl. under okkupasjonen ikke kunne være krigsförbrydere men førørig som alt forklart kriminaliseringen av dem kollektivt - hvilket betyr at lovgiveren hibet at domstolene uten nærmere ordlyd innvendinger ville godta dens kollektive forhåndsdømme: I svenskeutredningen av 1955 forklarer de svenska rettslärde dette slik: "Hensikten med exilanordningens føregripende lovfertolkning er å gi anordning skinn av å fastslå gjellende rett og dermed indirekte påvirke domsavkjørelsene: på side 126 i deres utredning forklares hvorfor exilanordningen dermed får en tilbakevirkende lovs karakter, hvilket s.s.grlo§97 forbry-

" I provexilanordning forklaras sålunda straffbart medlemskap i NS eller annen org. som yter fienden bistand eller medvirker hertil, exilregimen utgår sålunda ifrån vad som allars skulle bevisas, nämligen at NS-medlemskapet i och för sig innebär dylig bistand i råd och färd åt fiendens krigshandlingar och föregriper dermed den förfölkning av strafflagen som normalt är domstolenes uppgift. Förf. räntet att give exilanordningen sken av att förtydliga och förklara gjällande rätt innebär att lagstiftaren genom att ankmynna tlanordningen til strafflagens §86 indirekt vill påverka förtolkningen og dermed tilkämpningen i enskilda fall-mål av gjällande rätt och således i realiteten ger landsvik-anordningen karakter av ny strafflagstiftning med retroaktiv effekt..."

Som prøvesak valgtes en torturist som ble NS-medlem 6.12.40 I dens domskonklusjon anføres at H.s NS-innmelding etter 8.4.40 og dermed oppstårte medlemskap rammes av strl.s §86 som altså gjeller forsiktig aktiv fiendebistand..I H.s domsprem.står at "den som melder seg inn i N.S. da måtte forstå at NS hjalp tysk krigsföring og retten anså dermed at H.6.12.40 måtte vært seg bevisst at han stöttet tysk krigsinteresse." Derav følger at H.s okkupasjons-innmelding ble ansett som avgjørende bevis på slikt unasjonalt forsett som strl.s §86 forutsetter.Det var dog sterkt dissens i HR om H-dommen idet 4-HR-dommere mente at det var urimelig å anse H.s NS-medlemskap som slik nedvirking-hvilken førørig ifølge strl.s §86 ikke er straffbar,-og stente for frifinnelse for NS-førholdet Det hadde nok HR-flertallet gjort om prøvesaken hadde vært ført mot en NS-veteran fordi da måtte det ha respektert at slikt unasjonalt forsett IKKE kunne bevises idet måtte ha forstått at vår NS-tilslutning i 1933-36 skyldtes patriotisme og at tidl.aktive NS-medl. også,kollektive førdommer fra 9.4.40 kom i en psykologisk tvangssituasjon... .

For å unngå en fri prinsippdebatt om denne sterkt omstridte prøvesak og dens kollektivt forhåndsdømme virkning begyntes NS-oppgjøret straks sommeren 1945 mens provexilanordning av 15.12. 44 først 21.2.47 av Stortinget ble forvandlet til landsvikloven. Konfrontert med et slikt delvis fait accompli var det en tingrepresentant som under diskusjonen om moderasjon av de strenge exil-regler burde føretgå innvendte at det ville være urettferdig overfor de NS-medl. som vi alt har skutt -dvs.fortsett skytingen! Det illustrerer hvordan folkets representanter fortelket folkeviljen.Stortinget foretrakk i 1945 å følge isfrontens paroler i den tro dermed å forbedre tingets renommee etter kompromiss-året 1940 og unnlet derfor å påtale domstolenes serie av grunnlovsbrudd

I Stortingets 1.melding i 1945 brukes de samme argumenter som førekem i de tusenvis av NS-saker: frykten for tysk seir i 1940 tilsa at det oppnåddes en viss forståelse med Ekkupanten overenstemmende med folkerettens regler - derfor var det etter pålikkskap i 1945 å utsette Stortinget av 1940 for så sterkt kritikk.Riksridsforhandlinger og tingets prøvevotering hvorunder 96 av 130 Sr.repr. avsatte exilregjeringen var tiltak som skyldtes sterkt tyskt press.Og da ingen betvilde at de var gode demokrater så møtte de stor forståelse hos det eksokkuperte folk mens NS-veteraner som også fra 1940 var under press og var like gode demokrater pga.kollektiviseringen forvandles til nazister, og har siden måttet leve under dette falske stemples som utsidere.

Dette her publiserte stoff har jo i Norge vært TABU siden mai 1945 på samme måte som de svenska rettslärdes utredning av 1955 - den måtte hverpå ledende norske jurister da tillot seg å angripe rettsinstituttets objektive fagfolk er en skam og røber krigsmentalitet overfor landsmenn: det var opprindelig 13 Stortingsrepresentanter som under tegnet amnestying til de svenska rettslärde os å føreta en neutral vurdering av NS- gjøret men under press trakk 11 av disse 13 sine underskrifter tilbake.Dette viser at ikke bare ikke fastholdte støtt men den høyest sete for isfrontdiktat.Demokratisk???

Årsaker til pressens kollektiv-hetz mot NS-folk 1945-82?

I vår ~~klassekamring~~ ~~nasjonalhassavden~~ av sjøfle angrep mot politisk dømte og sosialt beikettede skjentes klare tendenser: i disse ca.35 år har kampen mellom is- og slikefront vært tet alt dominert av isfronten, som alltid har kunnnet stole på at Dagbladet, VG og Aposten sørger for at hetzen opprettholdes. Men også diskrimineringen må denne skje på kollektiv basis fordi isfront-redaktører og journalister kontrolleres av int. menneskerettsserg. som reagerer mot individuell forfølgelse. Det var i dette isfront-dilemma at VG innså at de infame NS-navnelistene var en onvei for med pressens hjelp allikevel å ramme hvert NS-medlem. Derfor premiertes den som ga tipsen med kr.1000 samtidig som VG slo på ideen om genialt: man kunne de navngitte NS-folk =landsferredere, landsvikere, quislinger og naturligvis nazister også utpekes og avsløres for de yngre generasjoner og forfølges!

Desuten fantes det jo stadig påskudd til å holde hetzen vedlike: lenge pigikk skinddebatten mellom selvgsede nordmenn om at ingen landsvik måtte få ha plass på tinget og først i 1980 måtte elite-polikerne erkjenne at slik etterstraff stred mot humanismen; men de benyttet etter anledning til å forsikre avisleserne at slike var uverdige og at det ikke skulle komme nye lover som forbundet slik fortsatt nominering. Og så kom den glimrende anledning til hetz foran, under og etter selkorsserien hvorunder TVs programleder Ringnes i mange avisintervjuer og egen bek mattede forsikre at han aldri før han ikke oppdraget hadde brutt fraterniseringsverbet og at det absolutt ikke var hans mening og ta slike i forsvar: avisenes topp-reportere stilte han mange preverende spørsmål og dermed mattede han tydeligere forklare at han selv sagt intet hadde tilstrekkelig for dem.

Av alle presseantaler av politisk dømte NS-medl. fremgår klart at disse ikke anses som med-mennesker men som demokratiets permanente fiender - de er blitt enslags felkefiender i en sovjetisk stil - det er de samme metoder som anvendes for å undertrykke klassefienden. Og denne mani er nu blitt drevet så langt at en arbeideravis i Trondheim også forsøker å inkludere Frp.s Hagen i kollektiv-hetzen avbildende han kannarsj-marsjerende og iført hakekors: men avisen tek feil av adressen og fikk passende svart: Nu skal det under en injurieprosess avklares hvor dommerne synes at slik hetz bør gå - det må settes en grense. Det har jo Pressens faglige utvalg av og til forsøkt - det er jo ikke lenge siden det bestemte at ingen skulle etterstraffes i pressen som tidligere politisk dømt?

Men ingen kontroll drives med at dette prinsipp overholdes og pressen spekulerer helt åbenlyst i at ingen landsvikdømte NS-medl. pga. hensyna til familie og pårørende tør stå frem å protestere fordi de vet at da utsettes de for isfrontavisers spesialbehandling. Denne går som regel ut på å antyde at resp. "gammel-nazist" forleder ungdommen fordi han vil hevne seg på samfunnet som i 1945 for alltid samme han utenfor som paria osv. osv." Men her skal ikke gis noen referat av alle disse sjøfle mattede hver på avisene forfølger ca. 53000 landsvik dog over 60000 landsvikstraffede idet ektefeller gjordes øk. medansvarlige. Samtiden nr. av 1982 demonstrerer at dette er godt stoff og forklarer i special-nr.s innledning hvorfor intensivert anti-fascistisk kamp behøves. Denne må deg ifølge Arne Ruds artikkelen om en fransk ideologi bedrives anderledes enn før - det viser seg nemlig at de radikale har funnet ut at de taper på fortsatt å gå sammen med borgerskapet i denne kamp. Men også andre komplikasjoner oppstår fordi det endelig er blitt publisert i Norge hvordan Sovjet lenge har støttet fascistene, antagelig også i Norge =prevekasjoni

Bemerkt at det var noen Bergens-forskere som mylig avslørte at det som førte til at hate mot politisk dømte NS-medl. blev så intens var og er at journalister mellom 1945-50 på en overdreven måte dramatiserte sine referater fra NS-saker fordi de trodde at hele folket måsket en farfarlig hevne over disse - Vi vet idag at frkvætskerarbeidere aktivt deltok i denne kollektive presshetz i håp om at deres egne krigsforbrytelser skulle glemmes. Deres taktikk holdt ingen berg. avis tør angripe den som fra 1945 som takk ble Ap&Cs mest trefaste støtter. Det betones især i KöradvéHökiär Mordts bok "Datt urettferdige NS-oppkjør" - som kom i 1955 og entrent ikke entaltes i pressen...

Isfrontparten er idag dennesingen NS-veteran må bli MARTYR - og i den ligger det en erkjennelse av at de utsættes for urett - at ble kollektiviseringens ofre. Men de som krampaktig forsvarer NS-oppkjørets status quo tør ikke komme med den minste inprømmeelse av frykt for at den skulle få stærre følger. Men her må deg spørres: hvordan er det mulig i 35 år å inkludere de ca.5% NS-veteraner i denne kollektiv-forfølgen uten at disse forsvarer seg? Her må huskes at den sosiale beikett er total og helt gjennomorganisert i alle samfunnsts deler: Vi har før gitt eks. på hvordan alle NS-dømte som gamle forfølges i sykehuz, sykehjem og i aldershjem og en sensasjons-skribent lavet slike en bek om dette. Og vi vet hvordan sportsklubber med forkåndsommer straffet på kollektiv basis. Mest skummelig har prester forholdt seg idet de samtidig som de føregir å være moralens vektere i det stille diskriminerer politisk dømte på mange miter, ja ofte rammer deres smarte hykleri også NS-barn som utsættes for sårbehandling v.ken

2. del om pressens kollektivhet med NS-folk : ofte unnskylder pressen denne med at det jo
- å advare ungdommen mot nam og fascismen umenneskelige vesen: således har H.M.Hernes i
- Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014 nevntes 1982-nr. av Samfiden en artikkel med overskriften "Liberalismens vanskelige kår
- i Norge". Men hva er da dette - er det en reaksjon mot Høyre-regjeringen? Det viser seg
- at hun frykter at den s.k. nykonservatisme, som hun menet oppstod i USA også gradvis
- skal spre seg til Europa idet så kjente europeiske intellektuelle som Raymond Aron je-
- støtter den. Men har da ikke nettop Norge siden 1945 vært dominert av overdreven libe-
- ralisme før ikke å si vært dominert av halv- og høykommunister? Har man da glemt at
- så teneangviste forfatteren som Hoel og Bergen stilt bekjente seg til kommunismen som
- kommunister? Og at Overland -sen deg skrev mot kristenkorset og før det røde flagg-
- forblir det store forbildet fra krigenes tid - i likhet med kommunisten Nordahl Grieg?

Men hvordan kan det så ha seg at disse guders makt har bleket nipaas at Stortingsvalg
- ifjer førte til høg.flertall? Er det dette som Samtiden oppfatter som et tidens tegn
- på at liberalismen får værre kår i Norge? Redaksjonen med Mariken Vaa i spissen kan
- føle seg helt beroliget - Norge, forblir nok det mest demokratiske folk i verden; der
- tales ikke at noen i kraft av dyktighet på sitt fagområde ordentlig respekteres - der
- skal alt gjøres til kompromisser basert på massens syn - der har gatens parlament for
- ster makt. Dette tillet en moralisk høyverdig politiker å påpeke - han forsvarer raskt
- fordi i Norges maktelite tales ingen idealister som hever seg over materialismen. Den
- kr pga. den øk. politikk betydning en stadig større domins på høyere verdiers bekest-
- ning og nettop derfor er der entrent ingen som kjemper for menneskelig rettferdighet...

Hverden skal så i en slik atmosfære diskriminerte NS-veteraner noengang kunne gjem-
- vinne sin menneskerett? Enhver tendens fra yngre jurister og histerikers side på en-
- slig å få en prinsippdebatt om NS-oppgjørets kollektiviteten slis ned av disse 3 em-
- talte Osloaviser som systematisk forhindrer at vesentlig forhold som glimrende ble
- beskrevet i h.r.adv. Wieseners bok SEIERHERRENS JUSTIS saklig blyses. Disse avisene
- spekulerer fortsatt i at folket er for uopplyst når det gjeller vesentlige sider ved
- FOLKERETTEN som foreskriver et visst samarbeide mellom okkupant og det okkuperte folk.
- Er det ikke på tide at denne skj. 4. statsmakt kommer med opplysninger om noe i andre
- land s. elementært som LRK dvs. Landkrigsreglementets regler om forholdet mellom disse?

Hver fører tolererer objektive norske videnskapsmenn denne uverdige tilstand at det pga.
- NS-oppgjøret skal være visse evige TABU-enråder som ikke må berører før at ikke yngre
- skal konne på andre tanker? Er da disse så prestige-bunnene overfor isfronten at de
- ikke tør å gi objektive fortolkninger av slike vesentlige saksnråder som de som be-
- handles i de svenske rettslå es utredning av 1945 Den bekam omfatter 160 store sider
- med spesialviden om bl.a. "det folkerettslige krigsbegrep" og dets forhold til den
- norske krigskapitulasjonen av 10.6.40 i kapitel II Og i III kapitel får vi orientering
- om okkupasjonens folkerettslige regulering og subordnasjonens rettsgrund...

Der får vi vite at begropet krig i straffelova § 86a forstand må antas å sikte til
- krigshandlinger i Norge men derimot ikke til formell krigstillstand uten disse. Dette
- syn støttes av det faktum at norsk straffelov og mil. de. likestiller mobilisering med
- krig hvorav må følge at krig ikke lenger kan forstås etter demobilisering =1940

Tør nu på norske rettslærde skriver om exilregjernets prevølv. anordninger: "I na-
- sjonal denspraksis oppsto ofte strid om hvilken virking som kan tillegges straffe-
- bud av exilregjeringer som har til hensikt å kriminalisere politisk samarbeide med
- okkupanter. Deren har vært delte meninger men en int. rettsinstans har erklært den
- ugyldige. Den har også støttet i teorien men i Norge har man forsøkt å unngå levkelli-
- sjon gjennom den twilszenne konstruksjon at slike exildekret ble bindende for det
- okkuperte folk selv om de ikke kunne anvendes før etter befrielsen; denne konstruk-
- sjonen er helt urealistig på straffelovgivningens ene side fordi man unngår ikke levkeli-
- kuransen ved å gjøre exildekret straks gjeldende men utsetter iverksettelsen til fri-
- gjøringen. Straffelover har mulig til hensikt fra deres utgivelsesdato å påvirke be-
- gernes handlemåte men disse kan ikke samtidig adlyde til motstridende rettsystemer.

• Dat kolhjemstilfelle som konstruksjonen vil unngå er helt utenkelig: det forut-
- setter mulig samtidig lovgivning av exilregjernet og okkupasjonens makt. Den yllsikter
- i gjøre det mulig for exilregjeringen gjennom straffestrusler å bevege befolkningen
- til motstandshandlinger som okkupantua er folkerettslig berettiget til å bestraffe.
- En slik adgang til krigsføring mot eget folk gjennom lovgivning er ukjent for folke-
- retten!!! Tør norske aviser i dette århundre publisere et slikt syn=fortolkning???

Her er gitt eksempler på hvilke oppgaver en samfunnsbevisst norsk presse i 1930 burde
- stille seg mulig en evaluering av den krigspropaganda som nu har pågått der i 35 år
- Her mi altså en politisk prioriterting skje en Norge etter skal bli en demokratisk
- mottatt og hittil er det kun Morgenbladet som har innsett dette i noen grad...

3. del av og en pressens kollektivhet med NS-folk - Vi kaller dette skriften for et mot-
oppgjør og det er da også dette svineri som i årevis fortsetter mot "NS-mazister" som
vi vil tillive. Vi har i årenes løp innsamlet et overveldende materiale mot især Oslo-
pressen og vi synes at det er svakt å betegne dette som kleakk-journalistikk men vi
finner i farten ikke sterke nok ord for å beskrive en slik evig førfølgelse av medmen-
nesker på falske premisser. De i årenes løp vesklende redaktører i disse 3 nevnte Oslo-
aviser vet meget vel at NS-veteraner til et nasjonalt bergparti som ved valg i 1933-36
var i listeforbund med andre bergpartier og at det da gang ble ansett som nasjonalisti-
ket å tilhøre slike partier som Fedrelandslaget - hverfra mange NS-veteraner kom og NS

Journalister tilhørende flere generasjoner har bidratt til å skape dette førtørnede
"portrett" av disse "NS-landsvikene" som prøl 1980 ennu viste seg å være så forkatt at
mange av dem fikk vindusruter i sine hjem knust ved stenkastning under og etter Sel-
kors-serien. Det gittes ingen annen sannsynlig forklaring på denne opphisselser enn at
den skyldes pressens evige strøm av beskyldninger om at straffen aldri kan bli stor,
og da Farmos i Ap. i 1980 skrev ut sitt "for landsvik finnes ingen nide" så jublet
denne isfrontpressen som atter hadde fått skiddent nok vann på sin nölle.

Ikke et øyeblikk betenktes disse skrivende hater at det ikke fantes bevis på følgende: 1. at disse NS-veteraner som arrestertes våren 1940 etter ordre fra Amtmannen av HOK aldri hadde vært en slik ussel 5.kelon som var påskuddet for deres
vår uskadeliggjørelse. 2. at det i retten aldri kunne bevis at disse NS-veteraner som
fortsatte med å under okkupasjonen virkelig hadde skadet sitt fedreland. 3. at de utsat-
setes for politiske justisord. Hverfer forties dette, hverfer erkjenner ikke deres sør-
stilling, hverfer tas det ikke hensyn til at det i Justisdept.s Innskuddning av 1962-64
erkjenner at de ikke kunne oversettes straffeskylde og at man var enige derom både ut og
hjemme. Følgelig fordømmer pressen oss ved kollektivhetts stådig påny og påny på falske
premisser som desatteleire og bidrar dermed til å opprettholde og forstørre utetten.

Og denne presse kan ikke lenger höres ned at den ikke har lest noen av NS-veteranenes
hvitbøker : den må jo har hört om expref. Adolf Heel som skrev sin bok om Oppgjøret med
landsmenn, og den må ha hört om edelsbonden Sigurd Mytting som i sin bok Politisk
dömt bl.a. forteller om hvordan farfadre i hans slekt under dansketiden forsvarte na-
sjonale interesser og hvordan "hjemmefrontens" representant truet med å skyte ham? Og
den må da ha hört om embetsmannen C.H.B. Benneche som i sin protestbok beskrev hvordan
han som 70-åring fikk unngjelle for rømningenes dårlige sanvittighet som syndebukk.

Mindre sannsynlig er det vel at yngre hetz-journalister har hört om advokaten Lind-
heim fra Telemark som forsøkte å gi sine lidelsesfaller noen juriråd i den tro at
det under NS-preseser myttet å henvise til demokratiske rettsprinsipper. Han minnet
om at i straffelovskommisjonens sativering til 1902-loven heter det bl.a. at "det
førstes lett at i politisk opphissede tider ville domstoler hvis medl. tilhørte det
motsette parti lett finne de anklagedes holdning og motiver ubetinget fordønnelses-
verdige også når disse hadde hatt aktverdige grunner for sin holdning."

Amer de at de svenske rettslære nærmest anså NS-saken med min. Blehr som den rene pa-
redi fordi den nektet å foreta en avregning mellom gevinst og skader med det påskudd
at B.s ansvar ikke kunne kompenseres med øk.fordeler oppnådd ved prisverdig innsats?
Hør så neutrale rettslärdes døm Utsagnet innebærer at forvaltningsoppdrag som anses
som ugyldige ikke desto mindre skulle skape en legal plikt for "landsvikene" til å
fremme Norges interesser! Vi spør oss derfor - hvori ligger da "landsviket". ---

Den ellers så moderne oppsökende granskende og analyserende journalistikk er nærlig
på dette området fortsatt TABU - parolen om at NS-oppgjøret stort sett var iorden er
det blitt en presse-tradisjon i opprettholde. Men får unge journalister når de instrue-
res herom også vite opprindelsen til denne tradisjonen: at det i 1945 ble truffet en
kuhandel mellom anklagernes om at den under okkupasjonen kompromissende presse skulle
slippe egne inndragningssaker om den faksimistisk net støttet det skjebnemessige NS-oppgjør?

Anders Lange så det som sin livsoppgave å avsløre denne svindel og hans beklagelige
alt for tidlige død må for mange preses-veteraner ha fortent seg som en lettelse,
etter kunne de føle seg trygge for en slik fare. Det må formodes at lignende reflek-
sjoner gjorde seg gjellende også ved Bjørneboes alt for tidlige død fordi han hadde
i sin protestbok mot NS-oppgjøret kalt Under en hirdere himmel tatt med en typisk is-
frontredaktør som nærmest levpriste Apsø Moskva-indektrerte jurister og blindt stol
på dette parti, og avviste den unge mannes innvendinger om grunnlovsbrudd osv. Vi er
dog overbeviste om at mange eldre redaktører i snug leste Bj.s bok men ikke turde å
gi uttrykk for den humanisme som der forekjenner. Derned er der ikke pistitt at disse
hadde næreverdige vansker med å overholde den avtalen de i 1945 traff med anklagerne

4. del av pressens kollektivhet mot NS-folk: La oss et øyeblikk ferke i forestille oss hvordan unge historikere omkring 2000 vil vurdere disse faktaene fra det forrige århundret? De vil nok ut fra sin forståelse av den politiske utviklingen sen da fakt sted også måtte ty til disse her entalte Osloavisene i den tro at de der også kan finne noe som kan belyse hvordan det egentlig gikk ned denne politiske minoritet som fra mai 1945 utsattes for total sosial heikelt? Og de vil herunder måtte stille seg følgende spørsmål. Ble de levende i Norge i noen uthylder bortgjente og vernet mot folkets evige hat eller emigrerte de da de slapp ut av fengslene? (det var Ringnes som i 1980 lanserte begrepet UTGRUPPE om politisk demente NS-folk dermed bekrefte at de holdes utenfor).

Disse studerende ville ha værket med å finne pålitelige kilder idet tapernes undergrunnsliteratur -utgitt på egne forlag i slikt opplegg neppe lengre var tilgjengelige. Men om de fant Sterhaugs 3 bøker så ville de få vite at disse s.k. landsvikerne egentlig ble gjenspeilt i samfunnet. Men når pressen måtte formodes å vite det kvarfor fortsatte den da med å hevde det motsatte? Og kvarfor var det så maktpråmmede for den i årtier å fortsette kollektivhet mot slike nedbørgere som alt prøl 1945-50 var så grundig degraderte til paria og utskydd som andre gode landmenn hadde i sky som pesten?

Det er vel svært tvilsomt om de vil finne dette skrift hvor korte forklarende svar på slike problem gis selv om det sendes fra utlandet til mange som i 1980 årene hadde stor makt i Norge og så formedes i noen tilfeller å ha hatt arkiver som bevares? Og i en tro at det vil skje så synes vi at vi også bør vi psykologer av år 2000 visse holdpunkt da de bek sikkert er interesserte å få vite hvordan taperne klarte å overleve i et slikt isfrontsamfunn? De vil nok forstå at disse måtte føre en anonym skyggetilværelse men de vil vel ikke ha lett for å forestille seg hvordan denne artet seg den gang?

Dg vi så også kunne forestille oss at det vil være endel unge jurister som da i år 2000 stiller spørsmålet: Men disse journalister og deres aviser hadde ha ingen rett til å med slike hets i ødelegg slikt mange landmenns liv i konstante etter-oppgjør? Fantes det da intet personvern som også kom slike tilgdede. Om de finner ing. Huitfeldts gode artikkel i Morgenbladet fra 1981 hvor denne spør kvarfor NS-folk ennu nektes statsborgersrettigheter så må de jo trekke visse slutsatser, da må de jo også spørre om kvarfor det tidsbegrensede tillidstap ble livsviktig? Og da vil de nok fort forstå at når en stat påbyr sitt folk å utsette en politisk minoritet for tap av almen tillid så får dette påbudet en så vanervirkende effekt at ingen tidsgrense lengre respekteres.

Det har i disse årtier siden 1950 av og til vært talt om - når NS-oppgjøret tilfeldigvis diskuteses blant selvgode nordmenn - at så godt forarbeide som vi isfrontfolk må har utført så kan vi trygt overtale dette til historiens dom. Av de ved slike innledninger kan sluttas at det før de oppgjørsansvarlige har vært svært maktpråmmede i vinne tid. Da de selv ikke vil utsette seg før noen negativ kritikk deres så gjeller det at grundigere analyser av dette først finner sted etter deres bortgang hvilket også betyr at alle oppgjørseiere da også vil være avgitt ved døden - og slike vidner er jo uønskede. Men samtidig kommer jo i 1982 appeller om nettop erfaringene itidene må nedskrives av de som som vokste opplevde krig og okkupasjon. Så her behøves paroler =

Og det må nok regnes med at pressen etter står til isfrontens disposisjon: den kommer til å publisere parolen om at naturligvis kan det kun bli tale om å samle inn rapporter fra slike nordmenn som ikke i 1945-50 utsattes for NS-oppgjøres sosiale kompromisering. Denne klare linje må nemlig fortsatt holdes - ikke sant? Det ble jo også bestegt at kun NS-folk skulle utsattes av samfunnety vi husker jo alle Terje Wolds forsikring om at slike hadde satt seg selv utenfor for bestandig - og han var da radikal nok. Men han var ictvil om det skulle nedlegges påstand om dødstraff mot Hansum.

Som pressen muligens må etter leaningen av Santidens nr.1 vet så utgir Bernt Hagtvæt som der skriver 7 sider om fascismens epoke og i 1980 bidrog i samleverket: Who were the fascists - sammen med H.F. Dahl i vår en bok om Nasjonal Samling på Pax forlag!!! Derned er vel også dette års prisudd for fortsatt kollektiv pressekhet sikret om da ikke disse forfattere skulle oppdage at det fantes to NS-partier, det lille legale og det store som med 5 års tilbakevirkende kraft erklærtes ulovlig i 1945

Det skal bli interessant å se om denne kommende siste utgaven om NS ivår kommer til å være såklig enn f.eks Ø Brevigs beskrivelse av "sektene" men forsiktig som også disse er radikalere så er vel resultatet givet: vi får vel høre at Nasjonal Samling alt før 9.4.40 var et nærmest fascist-influert parti som var offisersstøttet og tilpasset nærrønne ideal som viking, sveverari osv.? Og derav vil de muligens slutte at dets ideer som i motsetning til nazismens og at dermed et kompromis forelå under okkupasjonen? At vi NS-veteramer vil behøve å korrigere de der forekommende feiltolkninger burde være forståelig og dermed forbeholder vi oss også ivår å komme med vår fremstilling av partiet i dets første 7 år 1933-40 - det ser vi som en historisk forpliktels

Glimt fra sosialt utstøttet skyggetilværelse:

Stiftelsen Norsk Økkipasjonshistorie, 2014

Deren har det siden mai 1945 blant helter og superhelter vært stor ividenhet idet alle NS-folk med div. sjefle midler og metoder har vært holdt systematisk utenfor samfunnet. Profesjonell påstander i hans bek om det vankelige NS-oppgjør har intet med deres triste virkelighet å gjøre. Men mens alle f.eks. KZ-fanger innledende behandles pga. etter-skader så er det ingen sikre gode nordmenn som vil vite noe om NS-utgruppen som selv-øgleglig er belastet med meget værre psykiske skader og mindreverdighetsproblem som følge av den sosiale kompromitering de direkte og indirekte i Norge stadig utsettes for.

Den enestendighet at de alltid møtes ned sosial beikett og absolut ikke ansett for å være politisk medberettiget medfører at de må tolerere at deres landsmenn pga. den falske kollektive pressekretz beholdet et falsk bilde av dem - vi er etterhvert blitt til monstre som frakjennes menneskelige egenskaper. Man behøver ikke å være psykolog for å forstå hvordan det virker alltid i det miljø hvor vi forsøker å overleve i fedrelandet å møte gester av ferakt i forskjellige former - jo mere dannete haterne er desto raffinerte er de den krevn de tror at de har rett til å utøve overfor den i exil utvalgte syndebukk...

Hvis vi her ga eks. på denne så ville ingen tro det - den føregår på konspiratørers nite ned stadig stadig nælestikk som Norges største p. triet expert. Høst entaler i sin oppgavebok ned disse landsmenn som ville gjøre opp med ham; da han ville gi et stort lege til formål for det universitet han så vel hadde tjent så fikk han til svar at det ikke kunne mottas om han fastholdt at det skulle være hans navn. Han hadde til 9.4.40 et nasjonalt og int. meget hedret navn men nu fikk han vite at det var blitt spedalsk...

Og slike negative erfaringer har alle sosialt NS-utsatte gjort om de forsøker at vise te, på at de ennu overlever i Norge; den måte hvordan denne sjefelhet er satt i system er så opprørende at den kaleske pater som viser en viss forståelse for parisien kaller denne kollektive etter-førfølgelsen som VANVITTIG Vi NS-veteraner får ofte høre om vi tilfeldigvis kommer i replikveksel ned de selvgsede at de selv plaserte oss på feil gal side hvilket viser hvor overfladisk vi avvfeies: NEI da blev vi rammet av noe som i alle land heter FORCE MAJEURE - da oppsto en spesiell situasjon som skapte vårt dilemma

Les selv hvordan Ringnes i sin bek formet intervjuet med Stein F. på side 32: "Siden i dette fortalte han at han selv senktes 1940 -etter partiets maktevertagelse av 25.9. 40 hadde meldt seg ut av NS bl.a. pga. hirdens påbeleppreden i Oslo Handelsgym. Men det skapte nye problemer for ham og hans pårørendesiden beskriver dette slik -Mennesket er sosialt innstilt og kan bare leve i samfunn med andre. Vi hadde også den gangen en ISFRONT som rammet ikke bare alle NS-medl. men også den som meldte seg ut. (parolen gikk ut på at det skulle være "feig reing" å brute med NS) ja til og med våre familier ble rammet av terroren. Det viste seg at jeg tross for at jeg hadde meldt meg ut så forblev alle bankens omkring meg i universitetets forelesningssal helt tomme -bak meg foran meg ved siden av meg -ennd det var meget trangt om plassen der. Slik tredde jøssinge r at ne ble patrioter. Studentene ferretak å stå så tett opp til ovnen at de brant seg..."

Stein F. fortsetter slik: samtidig ble jeg som frafallen ikke lenger godtatt på NS-hold jeg innsti at jeg levet i et sosialt ingenmannsland og ble altid skutt på fra begge sider Dette var jo helt uholdbart og jeg følte at jeg måtte treffe et valg: jeg var tvunget til å selde meg inn i NS igjen -for jeg visste at jeg også blant flyktninger i exil ville rammes av falske kollektive ferdemner om at jeg var en nazist som spionerte der..

Vi kunne nevne mange slike eks. men vi ønsker det håbløst fordi det består en silent konspiration om at det heller ikke skal merkjennes at NS-veteraner som i 1940 var kjente som tidlig aktive NS-medl. ligesom i en psykologisk tvangssituasjon. Hvorfor ikke-forstå vår livslange urette førfølgelse dermed ville gjøre oss til martyrer og NS-martyrer tales ikke.

Som enkver humanist forstår har dette intet med rett men kun med makt å gjøre sterke dirigerer hvad sauer og får har i mena og synes å tro - i Norge overlever nærlig alle krigspareler tross vi foralengst har mistet sin berettigelse -vi vet hverfor de består:

Vi gjentar dette: fordi en folket blexseg bevisst at det som legdemmere har bidratt til å førdømme patrioter som det mottatte så ville muligens noen av dem idag anse det urett og selvom isfronten vet at få tør røbe slik anger så tør den ikke ta chansen men fortsetter med paroler å formane slike dommere til å viste fast holdning overfor utgruppen. Den må forblie en grå masse - den må ikke individualiseres fordi da vil folket oppdage at noen av dem hadde andre egenskaper som net, utholdenhets og trohet mot fedrelandet.

Vi har i årtier stillet spørsmålene hva ville dere gjøre om dere krett var bragt i en sosialt konfliktsituasjon??? Vi har hittil ikke fått vite hvordan vi i Norge skulle kunne befriis fra denne - det ensrettede hat er forværtalt -det er umulig for oss å føre samtaler med overdommere som har forkåndsdømt oss av gammel vanue. Men hvordan er så denne skyggetilværelse som vi må føre der -den er tragisk i blant:

2. del av glimt fra sosialt utstøttes skyggetilværelses: En kjent sosieleg uttalte førleden
om dette ved selvtilkallen: Den er noe skjørt men intet veksent menneske kan overleve uten
at å ha den - også kalt identitet. Den trenges for å føre et anstendig psykisk liv. Den er en
gave som gis og tas. Identitet oppstår, vedlikeholdes og ev. nedbrytes i samvar med andre
(svenske psykologer har forsøkt å ta seg av slike vrak før de gikk til grunne pga. is-
frontbehandling i Norge). Dette betyr at jeg ikke kan eksistere uten du og på den måten
blir mine medmennesker et speil hveri jeg også ser mitt egen speil-billedet, dette betyr
at for å kunne eksistere som eget jeg så må jeg bl.a. avleso hvordan jeg oppfattes av
andre (men som her påvist foregår ingen individuell bedømmelse av NS-folk det er fore-
skrevet hvad enhver god nordmann har å mene om alle slike) Jeg eksisterer også i de
andres bevissthet og på den måten kan jeg når jeg møter andre dvs. i Norge nest landsmann
å bekreftet mitt jeg - slik jeg selv oppfatter det - eller avkreftet det (kommentar her
skulle være helt overflødig) NB: så sier sosielegen: Spesielt vondt er det når det er et
misforhold mellom min egen selvfaelse og det bildet andre har fått av meg. (klisjeen)

Sosielegen fortsetter slik: Og nettopp derfor er noe av det viktigste som skjer i alle
samværssformer at det består et vekselsforhold hvorunder vi utveksler egen identitet med
andre. Den som under lesningen av dette forsøker å sette seg inn i sosialt utstøttes
situasjon vil miste innse hvor drepende etterstraffen er for slike stakkarer som tror
at de kan overleve blant haterne. Paterne er ikke enig i at disse som evig utstøder is-
"rentparelene mot oss er rene dadister" - og slike finnes det ennu mange av i pressen.

Men slike som pref. A. sier lakomisk i sin oppgjørshøk at gjensopptagelsen i samfunnet
ikke voldte nevneverdige problemer? For hvem, for slike som tilpasset seg uretten og
og den betingelsesløse kapitulasjonen som isfronten foreskriver? Denne vil ikke erkjen-
ne at for oss NS-veteraner - som utsattes for politiske justismord - er dette en **ÄRESSAK**,
og med oss nasjonale åre kompromissene ikke - haterne undervurderer vår
motstandskraft - den trodde at også vi kunne knakkes av dens hatparoler men tok feil.

Da vi i nøytralitetsperioden løp fra hus til hus i vårt nabølag og forsøkte å uttdele F-
laget = Fedrelandslaget nasjonale bresjyrer så var det de færreste av bergerkåpet
som gikk å mette dem å lese dem - der ble gjengitt Nansen-taler i hvilke han bl.a.
på Bygdøy en vår og sommer sa at ta et godt tak i partigjerdene så merker dere hvor
røtne de er - disse elitepolitikerne representerer ikke lenger folkeviljen men de næ-
hør kum sin egen kakeföté går det ut på at de da minst må ha 200,000 i lønn sam-
tidig som de yderligere må redusere minstepensjonene for de som i 1946 var for gamle
til tide å sørge for å skaffe seg tilleggspensjoner ved store nok inntekter i 3 år.

Som i USA har vi i Norge lenge hatt et to-partisystem og i slike saker kompromissene
Høyre og Ap. Det hersker også berghfred om NS-oppgjørrets status quo - idet Høyre av
taktiske grunner tolererte Ap.s exil-paroler fra London med visse forbehold fremført
i sær av herrer av slekten Vogt som alltid har vært kjent for å være humanistene. Men
deres røster druknet blant haternes skrik og få Høyrefolk ville erindre at de som
unge hadde hatt en vis forståelse for Fe-laget og siger for færkgjirs-NS Denslags var-
je fra 1945 førdent som halv- og halffascisme og det var best å tie for å unngå ubehagelig misforståelsesrisiko tenkt om man visste hvem som i 1933-36 stante på NS

Hvilken velsignelse at valg er kammelige: slike Høyrefolk kunne jo dermed fra mai 1945
exkludere NS-veteraner i deres anklager - fordi disse hadde jo ingen mulighet til å
fortelle å bli hørt og trodd med at det var mange av deres tidligvenner som deltok i
kykleket og de kunne da kun gjøre fordi de tilfeldigvis hadde vært passive i NS
før 9.4.40 og fordi det var avhjort av NS-folks ord ej stod til troende of fordi
de derfor ikke skulle få lov til å bli edfestet i NS-saker avsøsv. Svindelet er totalt.

Skal vi da aldri få oppleve at en humanist avslører konspirasjonen? Det sies at mange
høyst verdi ulle erfaringer i USA hvor de lærte hvordan negre og jøder utfrysset av
det veletablerte toxengivende milieu. I Norge fikk de lett spill - alt var jo så snitt
de behøvde bare å hviske et stikkord - men var ikke han i NS under krigen det rakk.

Selvsagt er det usulig på etpar sider å beskrive bør skyggetilværelse, da av oss som
enku bor i Norge forsøker irlig å reise til steder hvor de slipper å møte landsmenn
for å samle krefter til et beskjedent mot-oppgjør. På landet har vi kunnet registrere
en viss frengang men i de større og mindre byer er det håbløst - dette må innrømmes en
monneskealder etterpå og det vil nok glede haterne å høre og de er mange og mektige.
Dette som overgir oss er intet mytt i historien - det har hørt i alle århundreder men
i vir opplyste spill tid har forfølgerne et lettere spill for de hjelpes av pressen.
Det forlyder at NS-barnet Thora Therhoff enku skriver på sin bok om især NS-barnas
triste skjebne især i Oslo hvortil hun flyttet og hvor hun en tid klarte å få innpass
i en større avis og dermed fikk inblick i hvordan hetzen organisertes mot de førdønte.

Bilag til "Ferhindstrsffede NS-veteraners metoppgjør" :

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
 I enkefru Linda's store bibliotek finnes en unik samling med skrifter og bøker om dette beryktige NS-oppgjøret som ifølge norsk isfrent-presse emnu fremstilles som stort sett verdig. Det gir jo objektive observatører en ide om hvor relativ begrepet "rettsstat" er blitt og om de ser litt nærmere på det finner de snart hvilke metoder emnu brukes for å forsøre alle overgrep mot int. amerkjent menneskerett i mere sivilerte demokratier.

Kort utdrag av de svenska rettslärdes utredning om NS-oppgjøret av 1955

De representerte Instituttet for off. og int. rett: i forordet gis en oversikt over de prinsipp-spørsmål som disse især behandlet, nemlig 1. om exilanordningen virkelig har en konstitusjonell støtte i den s.k. Eleverumsfullmakten av 9.4.40 og hvordan det egentlig forholder seg med Kongens rett til å utfordre exile prov. anordninger - og likeså om det i fredstid var slik lovnöd at det var berettiget å henvise til konstitusjonell nödrett? 2. Om Norges etter kapitulasjonen av 10.6.40 befant seg i slik krigstilstand som forutsettes i straffelovs §86 - som hadde vært gjeldende lov siden 1902?

3. om exilanordningen innebar en inntil 4½ års tilbakevirkende lovgivning og om den ved kum å utpeke NS-medl. som folkets syndeukker stred mot prinsippet om alles likhet for leven? 4. annedet om en folkerettslig fortolkning om betydningen av den okkuperte befolkningens lydighetsplikt også overfor okkupasjonsmakten fra 1940-45?

Og 5. om virkelig den norske exilregjerings prov. lovgivningsvirksomhet var forpliktende for befolkning i det besatte norske området - ifølge folkeretts expertises syn?

Ang. 1. spørsmål tok de svenska rettslärde straks følgende forbehold: "Anstilte understøkelser har vist at det alt ved den s.k. Eleverumsfullmakts istradbringelse fremkom svært motstridende uttalelser om dens mening hvilke er av avgjørende betydning for spørsmålet om exilregjeringers prov. anordninger er å oppfatte som sådanne eller som byggende på en extraordinar maktdelegasjon fra stortingets side? De er derfor av internerfatningsmessig natur og vil bero på en saklig fortolkning av Norges Grunnlov og av stortings resp. beslutning. Disse spørsmål kan følgelig ikke bedømmes på internasjonalrettslig basis eller under anvendelse av almene rettsstatlige prinsipper. Også frågan om eksistensen, omfanget av eller forutsetningene for å kunne anvende konstitusjonell nödrett må anses å være av tilsvarende natur og dermed uten betydning for frågan om de prov. exilanordninger førelighet med folkeretten..."

I gir derfor kum et referat av de pr. 9.4.40 gjeldende lover mm. II der vurderes hvordan strl.s §86s uttrykk "krig" må oppfattes? Der antas at straffelovens krigsbegrep overensstemmer med folkerettens, som anses som krigsextern stedfunnet våpeneskifte hvor begge ikke begge parter påstår at det allikevel ikke er krig (Tyskland hevdet å everta beskyttelsen av misligeligt norsk neutralitet) eller også hvis krig er erklært uansett om våpeneskiftet fant sted. Krigstilstand, som inntrer ved kampens begynnelse = 9.4.40 kan opphøre ved fredstraktat, ved våpeneskiftets opphør og ved overgang til fredelig forbindelse eller av. ved ensidig erklæring fra den ene part!!! Hvilke omstendigheter forelå si våren 1940?

Ved vurderingen av kapitulasjonsavtalens betydning må avgjøres om denne var av s.k. fredsprælimentær art dvs. om våpenstillsstandsavtales av 10.6.40 dannet en slags prov. fredstraktat? Slik avtale kan også inngås av landenes overkommandeer og krever ikke ratifikasjon fra de delerte har de nødv. fullmakter. - I forbindelse med referatet av hendelsesforløpet i Norge våren 1940 fremheves at den norske forsvarsmakts oppgave ifølge autoritative off. uttalelser kum gikk ut på om mulig å forhindre neutralitetskriser men ikke krigføring mot sterkakter som ville okkupere Norge og at norsk motstand også først bare ble aussett som et neutralitetsvern. Situasjonen i april 1940 var lenge forvirret og blir karakterisert slik at kampene først fra begge sider ble betraktet som neutralitetsvern. Først senere kom begge ytl at krigstilstand forelå og at den burde anses tilbakevirkende til 9.4.40 - det var den svenske regjerings syn.

Mot slutten av kampene i Nord-Norge overveides en våpenstillsstandsavtale ifølge hvilken Narvik-området skulle utgjøre et av svenska tropper besatt denmarkasjonsområdet - men planen ble forkastet. I stedet opphørte kampene derved at samtlige norske hærsvd. som ikke var gitt over grensen til Sverige og der internertes suksessivt kapitulerte i tiden fra 13.6.40 til 10.6.40 Da ble nordmennens kapitulavtale undertegnet med virking fra 9.6.40 kl. 24 (regjeringen forlot Norge 7.6.40). Før flukten anbefalte Ap.s regjering at marinaens fartøy skulle følge ned til England og ga overkommandoen ordre om i demobilisere troppene i Norge og innstille all motstand. Da var den kum oppsatt på i exil i spesielt høye suvereniteten. Siden kom den til at krigen burde fortsatt. Senere denges ordre ble også 10.6.40 i Tredheim mellom norsk og tysk overkommande inngitt overenskomst om militær kapitulasjon - en avtale som også var en statsakt..

2. del av bilaget: fortsatt utdrag av svenske rettslärdes utdrag om NS-oppkjøret = Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Ifølge denne statsakten nedla "die gesamten norweg-Streitkräfte" næpnen og forpliktet seg til ikke å anvende dem igjen mot det tyske rike eller dets allierte. Derned tilstiktes at kamper mellom norske og tyske tropper før fremtiden ikke skulle førekjemme - dette bekreftes den enstendighet at Norge i avtalen forpliktet seg til å frene tysk krigsføring mot de allierte ved å istandsette 2 krigsflyplasser!!!

I Norge var i 1940 den almindelige meningen at Norges krig mot Tyskland var slutt og den svenske oppfatning var at krigen i Norge de facto var slutt: den norske regjeringen var ikke lenger betraktet som krigsførende og av den grunn blev de i Sverige internerte norske tropper sendt hjem til Norge. Senere hevdet exilregjeringen i sin propaganda fra London at krigstilstanden besto selv om kamper på norsk jord hadde opphört før 10.6.40. Men konklusjonen blir at kap.avtalen i Tröhjem av 10.6.40 innebar en definitiv våpennedleggelse slik at intet våpenskifte mellom norske og tyske tropper i fremtiden skulle finne sted. - Men hvordan skulle så denne tilstand folkerettlig bedømmes?

Exilregjeringen stilling sen etter krigsførende ble først meget senere mere aksentuert: dette skyldtes at Forsvarets Overkommando ble gjenopprettet i London og samtidig forekvensse innkallelser av nordmenn i utlandet i 1942. Og i Norge ble det etter Sovjetets inneden i krigen sommeren 1941 dannet en hjemmefront som lenge kun syntes å ha tilsiktet kun å styrke den norske motstandsvilje - men som senere begynte å utdanne styrker bestant på å innsettes under britisk landstigning. En mere aktiv motstandsvirkenshet i form av sabotasjer - som alt nev tidligere var innledet fra kommunistisk hold etter sovjetisk initiativ - syntes fra 1943 å ha vært mere godtatt av hjemmefronten.

B: deg fylte ikke dens styrker de krav som folkerettens Landkrigsreglement stiller til stridende tropper: folkerettlig sett var disse å anse som franktrører hvis aksjoner ikke hadde karakter av krigshandlinger. Heller ikke de alliertes kystanfall (raids) mot Norge kan betraktes som gjenopptagelse av det norsk-tyske våpenskifte, folkerettlig vedvarte derfor den i og med Trondhjems-overenskomsten skapte situasjon uforandret...

Naturligvis må det spørres om straffelovens §86 med dens strenge minimums straffegrense på 3 år kunne ha tilsiktet også en formell krigstilstand uten krigshandlinger? Men nu tales i str. s §86 også om fiedebistand ydet ned krig for øye? Men ved bedømmelsen av menigmanns mulighet til sommeren 1940 å forutse om det i fremtiden forelå en mulighet for en gjenopptagelse av våpenskifte i Norge bør deg almindelig folks oppfatning i Norge daengang være avgjørende; og denne var at krigen sluttet med kapitulasjonsavtalen av 10.6.40 hvilket ble bekreftet ved denobiliseringen og forsvarsaktens opplösning i 1940. Den offisielle svenske oppfatning var også at krigen i Norge da var opphört.

Tross kun meget få av folket har iansikt i mil.strategi og sannsynlig krigsutvikling så "ørlangte" exilregjeringen av NS-medlemmer skulle ha en slik sørbegravelse: slik höyere iansikt kunne i hvertfall ikke kreves av svenske borgere som i hvertfall kunne påberope seg sin egen regjerings fra exilregjeringens avvikende mening. I disse kompliserte problem var den innen rettsinstitutet noen dannelsen dag synes en viss mulighet å ha foreligget om at uttrykket krig i straffelov §86s forstand må antas å tilsi krigshandlinger men dag ikke formell krigstilstand uten krigshandlinger. Denne mening støttes bl.a. at det formeld at den norske straffelov og mil.straffelov likestiller mobilisering med krig hvorav må sluttet at krig ikke kan føreligge etter ta Norge denobiliserte i 1940.

I III.kapitel omhandles okkupasjons folkerettlige virkninger m.h.t.exilregjeringens kompetanse. Der fremholdes det at okkupasjonsførhaldets basis er okkupantens faktiske makt over det okkuperte territorium og derved over den okkuperte befolkning: ifølge den nu herskende mening nedfører okkupasjon loyalitetsplikt overfor okkupanten for den okkuperte befolkning dog ikke suvereniteten over området forrykkes. Okkupantens maktutøvelse utgjør en folkerettlig fareteelse før hvilken er er fastsatt folkerettlige grenser: Okkup.førhaldet regulere av Landkrigsreglementet hvis ordning viste seg utilstrekkelig i moderne total krig - Folkets lydighetsplikt overfor okkupanten er en konsekvens av dennes plikt til å fungere som statsaktens vikar (denne lydighetsplikt må anses godtatt av alle stater som som Norge tiltre Haigkavansjonen av 1907-10)

HMK begrenset denne plikt gjennem regler om at folket ikke kan tvinges til å gi opplysninger om eget lands forsvarsmidler m.m. og trøskapsplikten gjeller i unnlate handlinger som påfører eget land skade. Okkupantens plikt er å dra ansorg for befolkningens behov og sørge for områdets forhold hvilket førstsetter samarbeide mellom okkupant og folk, hvilket førstsetter at denne utviser lojalitet overfor okkupanten. Folkets lojalitetsplikt innebefirer i unnlate i ferhindre okkupantens utøvelse av dens plikt til å srørge for områdets sivile forvaltning. Det er berettiget til passiv holdning kun i den utstrekning LRK-reglementet ikke førstsetter lydighetsplikt. Exilregjeringen kunne ikke kreve

3. del av bilaget: fortsatt utdrag av svenska rettslärdes utredning om NS-oppgjøret = Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

ca handlenzte av bøgerne som utsetter dem for okkupantens folkerettalige reaksjoner. Det er berettiget til aktiv motstand i den utstrekning den ikke gjellende folkerettalige regler. Sabotasjer og andre ordensførstyrrelser er uforenlig med lojalitetsplikten. Det innebærer ingen ignorering av folkets treskapsplikt om det stiller seg passiv til slik motstand. Det kan førekonno grensetilfelle men bøgernes ev. skade mot eget land må være åpenbar samt både direkte og reell og ikke bare konstruert, indirekte og teoretisk før å utgjøre brudd på treskapsplikten. Deltagelse i forvaltningsorg. kan ikke bety tilslites ettelse av treskapsplikten. Uansett om okkupanten selv utøver administrasjonen eller sivilt eller militært behøves et forbindelsesledd mellom dens organ og landets: til dette kan den bruke egne folk eller landets. Sistnevnte alternativ stemmer best med plikten til å innskrenke inngrep til det strengt nødvendige. (her overdrov okkup.innblanding i n.f.)

"Slike forbindelsesorgan var Admirådet og de konstituerte statsråder men også Quislings regjering synes folkerettlig å måtte betraktes under denne synsvinkel." Det innebærer ikke en tilsidesettelse av treskapsplikten å tjene gjøre i slike organ, like lite som det betyr illoialitet mot okkupanten å nedlegge tidligere innehadde tjenester.

Okkupanten skal opprettholde de lover som gjeller for territoriet i den utstrekning mil. hensyn tillater det. Da både okkupant og exilregjering har lovgivningsrett underkastes Rupert befolkning til konkurrerende lovgivere: men det kan allikevel ikke være slik at samme handling som okkupanten kan forlange under trussel om straff samtidig kan straffes av exilregjeringen. Om LRK-reglementet sier okkupanten både rett og plikt ni konfliktsituasjonen løses. Derfor må exilregjeringens lovgivning underkastes slike begrensninger at motstridende lover unngås! Dette kan kun skje slik at exilregjeringens lovgivning suspenderes overfor det okkuperte området. Denne mangler nemlig evne til å hindre ev. lover ved tvang. Desuten forhindrer okkupasjonen effektiv kungjöring. Ifølge svensk teori og praksis må adressatene på forhånd ha hatt anledning til å skaffe seg kjennskap til nye lover - samme oppfatning blir hevdet i andre land - unntatt Norge. Ang. nye straffelover er det utslagsgivende at menneskerettserklaringen av 1789 krever ord.kungjöring.

Kungjöring-kravet kan anses å tilhøre de alment anerkjente rettsgrunnsetninger. I den utstrekning exilregjeringer lovgivning medfører utvidet straffbarhet og straffeskjerpelser må den derfor være folkerettsstridig, spesielt må dette gjelle den provôlanskiv-anordningen av 15.12.44 som ikke kungjordes for befolkningen men endog hemmeholdtes.

Exilregjeringer oppfordring til motstand kan straks mottes med bindende kontra-ordre. Den innvending at en konfliktsituasjon først oppstår når okkupanter griper til ikke konkrete påbud og ikke alt som følge av Landkrigsreglementet er uheldbar idet påbudet kan gis en lignende generell avfattelse som LKR har. I nasjonal domspraksis har det oppstått strid om hvilken virkning som kan tillegges exilregjeringers straffebud som har til henikt å kriminalisere samarbeide med okkupanten. En int. insatans har funnet den ugyldige. Dette syn har også støtte i reasien - man har dog søkt å unngå levkollisjon ved den konstruksjon at en tildekretet ikke bant befolkningen selv om det ikke kunne anvendes for eftersbefrielsen. Denne konstruksjonen er helt urimelig på straffelovgivningens område - man unngår ikke levkonkurranse ved å gjøre tildekretet straks gjeldende men utsette iverksætelsen til frigjöringen. Straffeloven har nemlig til hensikt å påvirke bøgernes handlinger og de kan ikke samtidig adlyde til motstridende rettsøytemer. Det kollisjonstilfelte som konstruksjonen vil unngå er UTENKELIG: det førutsetter nemlig samtidig lovgivning både av exilregjering og okkupant. Konstruksjonen tilskirer å gjøre det mulig for exilregjeringen gjennom straffetrussel å bevege befolkningen til motstand mot okkupanten - er berettiget til å gjøre straffbar. En slik adgang til krigsføring - mot egne bøgerne gjennom exil lovgivning kjennes folkeretten ikke!!!

Norske jurister har ville anse folkets motstand som nödvern eller represalier hvilket ikke er berettiget idet dette ikke kan være represalias-berettiget folkeretts-subjekt. I int. avgjørelser er slik lydighetsnektelse blitt ansett som folkerettsstridig idet Haag-konvensjonen anviser annen for for reaksjon mot okkupants inngrep. Exilregjeringen har ifølge folkeretten å reagere mot okkupaten direkte og ikke via påbud mot eget folk for på denne ønvei å ramme denne. Folkets reaksjoner berører på personlig vurdering av en ørets interesser vil være best tjent med motstand eller ved å forsøke å bevare nærmulig nasjonal innflydelse - en vurdering hvis utfall i den øve aller annen retning ikke kan betegnes som tilsidesettelse av treskapsplikten. I IV.kapitel behandles problemet om exil anordningers førenlighet med almenne rettsgrunnsetninger om at skjerpende straffelover ikke må gi tiltakbevirke kraft: i Norge seier det syn at denne exillovgivning kun innebar en lindring av straffelovens ferredderistraffer dvs. delvis amnesti. Men ifølge kommentarene til straffeloven har deg straff for ferredderi til hensikt kun å ramme åpenbar hinstand til fiendens mil. kraftutfordrelse. og ikke passivt meldemskap i sol.ord som

4.6.1 av bilaget: fertsatt utdrag av svenska rettslärdes utredning om NS-oppkjøret =

Det fremstår av friv. autoritative uttalelser at et av ls. anerøringenes formål var å få i stand en utvidelse av det straffbare området. Denne beskrives som fallende inn under strl.s §86 og man tilsiktet dermed å etablere en straffelevs-fortolkning med tilbakevirkende virkning hvilket grunnlags-§97 forbryr. Exilanordningen innebar div. straffeskjæringer ved forhøyede straffer eller nye straffeforører -som kollektivt tap av almen tillid. Disse anvendes endog før deres utstedelse. Annetikensstruksjonen er derfor ikke objektivt holdbar

Ferutsetning fer at et forhold skal være landsvik er at det er utilbørlig:i svensk rettas hensyn til straffeopphørende omstendigheter som f.e.ks. nærvær hverunder skjennessig vurdering må være saklig,under NS-oppkjørets var det motpartens subjektive vurdering i 1945 som ble avgjørende.Denne forandret seg i Norge under okkupasjonens gang: Ferhold som på et tidlig stadium av denne ble ansett som ikke utilbørlige og derfor ikke rettsstridige ble senere beraktet på motsatt måte.(ledende jurister også ikke NS som et ulovlig parti lenge etter 25.9.40) Gradvis ble en strengere rålestokk anlagt og dermed ble grensen mellom det tolererte og rettsstridige flytende og skiftende.Og det straffbare kom dermed til å bestå i at NS-medl. ikke rakk å følge ned i meningsforandringen hos "gode nordmenn -de utsattes jo fra 194" for sosial beikett og var dermed avskåret fra å få vite hvordan disse etterhvert vurderes deres forhold.NS-folk hadde også en annen mening enn disse om forholds hensiktmessighet enn den som senere ble rådende.

Motstand ble av hjemmefronten ansett som rettslig plikt og ansett ble ansett for å svekke motstandsviljen.Kriminaliseringen av NS-folk skjedde ikke ved noe bestemt tidspunkt og heller ikke gjennom noe av norsk statsmakt offentliggjort direktiv men brodde seg på anonyme enkeltpersoners syn.Det berettigede krav på borgernes kjennskap til dette punktet synes svært diskutabelt.Årsaken til samarbeidet med okkupantene har som regel vært ønsket om å beholde forvaltningsorgan på norske hender og det kan ikke antas at et slikt samarbeide ble forresteri pga. okkupantens innblanding i visse norske forhold.

I 1940 etter kapitulasjonen var man innstilt på samarbeide med okkupantene og de politiske partier utstede samlet direkt derom.Det var i Adm.rådets tid mens de kommisariske statstråders tid må anses som 2.stadium.Forvaltnings-tjenestemann fortsatte å fungere og må dermed ha gitt folket den oppfatning at slikt samarbeide ikke var lovstridig.Det innstilt at det dermed hadde fordele.Når 3.stadium begynte er vanskeligere å si:HR-demonstreres arbeidsmedleggelse i des.1940 og Quislings statsakt 1.2.42 er påtagelige fakta i denne forbindelse.Det ser dog ut til at toneangivendes synsforandring hadde samtidighet med Sovjets inntreden i krigen 22.6.41 og med krigslykkens enskifting fra Stalingrad-a utkling ved årsskiftet 1942-43

Vurderingsnormen varierte m.h.t. over- og underordnet arbeervirkenshet for fienden:sistnevnte tyskerarbeidere ble i exilanordningen frittatt for straff mens etter prinsippet om likhet for loven straffbarheten skulle ha vært lik. "Som følge av denne ulikhet unngikk ca.250000 tyskerarbeidere å tape stemmeratt m.m.Denne uifinnelse har antagelig innenrikspolitisk forklaring -

A resyne 160 store sider på 4 betyr å koncentrere seg om det vesentligste:at ukvalifisert = passivt medlemskap i den i 1933 dannete politiske org.Nasjonal Samling ikke i og for seg kan innevære landsforedelse sk aktiv fiendsbistand må være åpentbart.I hjemmefront-komiteens motiver til prov. iord.av 18.12.44 uttaltes at str. §§ 86 og 98 med 3-5 års minstestraffer var "alffor strenge for de aller fleste av de forhold det nu er tale om i ramme".I Solems kommentarbok til anord.-sen kan nedvirket i å lave angis som grunn for samme at at det under okkupasjonen "viste seg nødvendig å utvide lovgivningen med effektivere restriksjoner overfor landsvikerne." S.betonte at kompletteringen ikke kunne utsettes til etter okkup.s pga.forbundet mot tilbakevirkende lover.- Solems inkabile forhindrdom rammet ca.46000 NS-medl.hvorav hele 26000 kun var passive medl.De utstøttes og blir en pariskasse.

Her må erindres om at Överstyrkhållarämbetet i erklaring av 31.3.47 uttalte at "rettsoppkjøret til sidesatte et så grunneleggende strafferettlig prinsipp som forbudet mot å gi akjerpet straffelevgivning tilbakevirkende kraft.-" Det anførtes som umulighet fra isfronthold at NS-oppkjøret var en innenrikspolitisk nødvendighet for å forhindre en voldsam utlösning av oppsanlet hat mot H.S.-folk - som en isfronten dermed ville spare NS-folks liv. Dette hykleri karakteriseres av svenska rettslärde slik:"det er et misbruk av ord å kalle et slikt innenrikspolitisk oppkjør for et rettseppkjør,med rett i vanlig mening har det ingen forbindelse!!! Selvom angrepet mot HS-folk motiveres som innenrikspol.nødstiltak på grunn av hvert fall ifølge folkerettens regler Norges regjering erstatningsansvar til NS-folk som ble ofret i en angivelig nødsituasjon.

Konklusjon: denne saklige utredning står i total motsetning til den kollektive presseskjært som pressen fortsatt bedriver: hver gang NS-oppkjøret der nevnes må entales Rinnanbanden som en dem skulle være representativ for NS-medl.s forhold under okkupasjonen. Konklusjonen høstet mot disse herved en saklig omvurdering fortsatt forhindres.

Førhåndsstraffede NS-veteraners metoppjør : ajourført utdrag av jur.org.s bok i 1980

Innledningsvis oppfattes endel fra våre tidsskrifter i de senere år som ble spredt i små opplag til dels som trykte manuskript og dermed kun i begrenset grad ble tilgjengelig for opinionskaperne som nu i ca. 35 år har forsøkt å kontrollere at krigspropagandan mot alle NS-medl. opprettholdes; Som entalt ifjør vakte det på patent isfronten heldje ster forargelse at Gylldental anmodet TV-kjendisen Ringnes om i bok å skildre sine dyr. Selkars-erfaringer. Denslags stred nemlig mot dens parole om at det endelig måtte bli rett om det omstridte NS-oppkjør men avslører også at de i 1945 sosialt utstøtte aldri gjenopptatt i samfunnet. Nære som Storhaug sterke betone i 1. del av sin triologi.

Som vi vet har det i disse 35 år alltid vært slik at hver gang visse utstøtte antyder at de vel også burde ha demokratisk menneskerett så har isfronten mobilisert til metforholdsregler: ingen landsviktente må noengang anses som politisk meningsberettiget! Denne TABU-parolen har pressen siden mai 1945 respektert men det har førekonset visse "svakhetstegn", således spurte ing. Huitfeldt i en artikkel i en Osloavis ifjør om det er så at NS-medl. aldri skal gjenvinne demokratiske rettigheter - om de kollektivt kan sjikneres og om det bevisst spekuleres i at kollektivhets ikke rammes av diskrimineringssloven? Den omstendighet at dette spørsmål hittil ikke er blitt positivt besvart bekrefter hvor virksomme krigspropagandas kollektive fordommer er og at påstanden om at landsviktente hverav over 80% var NS-medl.-aldri ble gjenopptatt i samfunnet,-

Som vi også vet vakte det enerkt raseri hos seierherren at slike usle landsviktente nærmest kveller i TV skulle få lov til å ta til metmåle overfor alle gemene anklager mot den som ubesvarte pågår - slike skulle ikke noengang få ha noen forsvarssrett etter at de kollektivt ble førhåndsstraffet og dømt 1945-50 Dette at de nærmest skulle få lov til i TV å besvare tendensiøse spørsmål vakt voldsomme reaksjon, hvilket forlaget i konkens presentasjon fastslår: "Før første gang fortalte NS-folk om sine motiv og følelser knyttet til okkupasjons- og etterkrigstid. Neen syntes at det var riktig at TAPERNE en drøy generasjon senere fikk svare seierherren men flertallet syntes dette gikk for vidt. at LANDSFORREDERNE fikk få mild behandling - den var altfor skånsom og tolerant!"

Førlaget avslører hermed flere falske fordommer: 1. at alle NS-medl. skulle ha spekulert i tysk seir og dermed skulle kunne betegnes som tapere 2. at alle som var NS-medl. etter 9.4.40 skulle være landsforredere. I dette bek-utdrag ville denne svindel etter avsløres - Men hvorfør er folkeflertallet så rasende over at slik faktisk informasjon skal publiseres? Er det fordi det er så totalt hjernevasket av ensidig fortsatt krigspropaganda på kollektive premisser? Har noen av disse haterne lest dempremisser i saker mot NS-veteraner dvs. førkrigsinnmeldte NS-medl. som fagdommerne fikk legdommerne med på? I dette utdrag gis endel avslørende eks. på slike hvor man i mangel på avgjørende bevis mot dem fremsatte div. falske påstander mot bedre vidende. Det er soleklart at om disse ble alment kjent så ville den omtalte reaksjon hos rettsbeviste landsmenn måtte komme.

1982-parolen er at ungdommen må få den rette undervisning om okkupasjonstiden: vi vil da anbefale den at den overværer h.r.adv. Wieseners l.ds. i Apesten antydete føredrag ihøst i sær om folkerettslige forhold. Hans Ps-opplysning derom fulgte en glimrende artikkel om rettspleie i krig og fred - W. forsvarte landsmenn i 124 registrerte forsvarssaker engang og var da en av våre stærste patrioter hvilket ikke forhindret Dagbladet fra å si noe om ham den den gamle nazist fordi han 1933-37 var NS-medlem.

Det må oppfattes som et fremskritt at denne isfrontavis ikke forkortet bort W.s skarpe kritikk mot NS-oppkjøret i sluttavsnittet i hans føreløpig siste debatt-innlegg mot velgode jurister. Her følger et kort utdrag derav: - i 1945 da vi ennu håpet på den av Paal Berg behudede re establering av rettstaten. Men pendelen gikk for langt i metzatt rettning: vi fikk et utvendig og skjematiske landsvikoppkjør med 10 ganger så mange anklagede som rettsapparatet hadde kapasitet for. Og da man av politiske grunner ikke ville slå av på omfanget (over 54000 ls. saker) måtte det slås av på rettssikkerheten for å komme igjen på et vis. Under disse forhold er det ikke unaturlig enn si uverdig å sammenligne tysk krigsrett med norsk etterkrigsrett...

Den eneste som her nevnes av de mange som nu føler seg kallet til å forsøre NS-oppkjørets status quo er prof. Skodvin som 28.2. startet radioserien om Norge i krigstid og i den anledning ble behørig intervjuet av samme avis 26.2. Også han var bekymret for at ungdommen ikke skulle få den rette informasjonen. Hans historie-fremstilling begynner i 1939 men slutter vel neppe med arrestasjonen av de ca. 30000 NS-medl. våren 1945 fordi han vil sikkert forsøke å forklare at det måtte skje for å beskytte den met folket har. - Vi NS-veteraner som i 1940 var kjent som gamle medl. ble straks førhåndsstraffet av urette fordommer som nedførte at Ap-regeringen 14.4.40 ga HOK en arrestordre mot oss som angivelig potensiell 5. kelonne og har derfor et stort behov for rehabilitering.

Oversikt over Lindhs omfattende jødehjelp 1.9.39 til høsten 1942=

Faren firma hadde i 50 år før 1940 hatt mange jød.kunder idet manufakturhandel var deres hovedyrke. I årene 1926/40 hadde J.jr. kommet på god fot med mange av dem. Dertil bidrog at som gutt høsten 1922 levet han hos jødefam. Scheur i Fr.a.M. hvor han lærte jiddisch. Fa. representerte mange tysk - jød. fabrikker som Grunbaum, Nassau, Mayers, Ungarer (Wien) Franck, Grosch, Lehmannsky, Cohn mfl. og gjennem deres reisende Beer, Stein, Klein, Fuchs, Brunner, Hollsay, Wolf etc. var han tidlig ajour med AA-§§ (Ariske Avstanning, lover i 1933 med stikkdag 1.1.1800 rammende også 1/2 og 1/4 jøder, dvs. at en av besteforeldrene var jødiske. Fra 1940 var også i Norge et arienspåbud, som både tyske og ital. leverantører måtte foreskrive. Pr. 9.4.40 hadde mange jød. firmaer ordres noterte hos L.s forbindelser og endel av disse levertes via Oslo Lageret, isär i tilfeller hvor kundenes firma navn var jød. Mange var dog AS med navn som Textilmagasinet o.l.

Det rettsdokumentertes ved vidneprov, brev, ordres, ordrebekr. fakturaer, leveringskvitteringer o.l. at L.s fa. skaffet sine jødekunder varer for ca. 400.000 kr. ofte uten lisenskviter og fakturaer. Av 27 kunders ordres levertes off. 21 mens det var mange som hentet uten papirer. - I mai 1941 arrestertes L.pga. sine jødeaffärer og forhörtes av hirdstabsjefen fordi der i Tr.hjem hos et jød.firma var beslaglagt forr. papir fra L. hvori han betegnet jøder som gode nordmenn! X. påtalte også at L. som firmamerke anvendte Davidstjernen: 2 trekant med EL i sentrum, og truel med å stille ham for partidomstolen om han ikke sluttet med sine jødeaffärer, hvilket L. ignorerte! Via sin plasagent i Tr.heim holdt han jødekunder der ajour og selv orienterte han de i Oslo, som ofte besøkte hans kontor for å hente varer samt ordne annet som kort skal spesifiseres:

Efter Q.s aggressive tale i Fr.a.M i 1941 oppsöktes L. på sitt kontor av 1/2 og 1/4 jøder som også følte seg trueit, Efter samråd med faren til G. som var gift med jødinne sønnen så svært jødisk ut, plasertes denne på et asyl ved Oslo i sikkerhet.- En av de 2 jød. provselgere L. hadde og hans familie =4 pers. kom via hans kontordamnes exportgruppe itide til Sverige.(denne sa ofte at det er godt vi har noen i NS som vi kan stole på) Denne modige kvinne formidlet også export av fl. av L.s jød.forb. og deres pårørende.- Alle jødekunder advartes, det rettsbekreftet firmaets selgere.- Da fl. jøder ble trukket ut av sine butikker og fotografert kontaktet de L. for å få hjelp - beskyttelse. En WH-offiser L. traff via sporten inngrep. -Da en jødisk familie ble tyske fanger på Rikshospitalet og i et Oslofengsel opprettholdt L. og medvirket til at de kom til Sverige.- Flere jødekunder fikk via Kontordamnen kontakt med exportgrupper som fikk dem ut av Norge.- Sammen med henne ringtes til pensjonat hvor jøder var i dekkning, høsten 1942 at de måtte forsvinne.- Da 1. like før 1. arrest. høsten 1942 fikk vite om den informerte han fl.kunder, dette omtales i domsprem. hvor Jacob X, L. og P. m.fl. bekreftet å ha blitt advart. Også på vegne av søsken som i 1946 ennu var i Sverige.- Div. bevidnede bekr. på mottatt hjelp foreligger utenom politi-og rettsforklaringer.- L. forhindret fl. jøders arrest. -För jøders flukt kjøpte L. fl. av deres verdisaker eller betalte med verdifulle frimerker! J.s bror som L. og en selger befriet under en unghirdrazzia etter røde plage ved Tryvann sa siden at de reddet hans liv!- NB= kontordamnen bekreftet 1. rettsdag at L. i nov. 1942 iført hirduniform forgjeves forsøkte å komme ombord på "Donau" hvor mange av hans jødekunder da befant seg, for å bli med til Tyskland hvor han i Berlin hadde god forb. med sportledelsen.- Da en jød.venn fortalte at broren var tatt pga. valutaforhold fikk han hos tysk politi vite at denne mistenktes for å ha organisert et båtlag men ikke ville bli deportert! L. kjøpte mulerier til høy pris av flyktende jøder.- Noen jødekunder besøkte svært ofte kontoret for å få vite nytt.- Noen av dem sa at L. måtte bli i NS for å kunne skaffe informasjoner.- L. opprettholdt kontakt med jøder som var i dekkning ved Oslo og ved Drammen.- Jacob X m.fl. fikk verdisaker tilbake som var gjemt for ED-bobestyrer som intet

ville tro, bl.a. gullsaker. J. besökte L. mens han var i varetekt flere ganger! Flere slik ervervete malerier tvangsolgtes av bestyreren mens L. satt i varetekt! Tross han fikk vite at det med jødene var avtalt tilbakekjøpsrett! Et jød.par bekreftet at de hørte det med ham avtalte telefonsignal. - 2 jød.fam. advartes i Telemark våren 1942 - Flere jøder som returnerte for sent fra Sverige til å kunne rettsvidne har i vidners närvär bekreftet å ha mottatt div. hjelp av L. Her unnlates alle navn idet overlevende jøder pga. kollektiv isfrontterror om at alle NS-medl. skal være jødehatere kompliserer enhver fortsatt forb. mellom L. og hans jødevenner...

Utdrag av brev som Lindh fra 25.9.40 til mai 1945 sendte "KO-eliten"

Denne utgjordes av NS-KO-medl. med nummer under 100 og derfor signerte han krevene kun "NS-KO-99". Han stensilerte kun 100 exemplar. Det begynte med at Aftenposten i nov. 1940 nektet å innta en protest han skrev over at okkupanten med NS hjelp okkuperte-rekvirerte tradisjonsrike sted og ramponerte dem. Der spurte han hvorfor NS - det nye NS- tolererte slike overgrep? og hvorfor det var TABU for pressen å publisere nordmenns syn på dette. Et annet forhold L. tok opp var at visse NS-ledere forbød NS-medl. å gå med norske flagg forklarende at det var en jössingaksjon. Og dette tema tok han protesterende opp i KO-99 siden som han månedlig postet til dette KO-utvalg i lukkede breve til deres privatadresser. Der nevnte han også at han på NS-møter hadde tatt opp at han ville vite "partiets definisjon av begrepet nasjonalisme" men var blitt avvist? L. antydet også at Qmns NS i de 7 første år betonte Ansjo-nalismen så var det fra 25.9.40 en økende tendens til å betone sosialismen? Men NS var da et borg. parti, spurte han? I brevene ga han mange eks. på partiets radikalisering!

Et stort nr. lavet han av at Ap.s tidl. statsadvokat, som ble NS-medlem først i juli 1940, ble justismin. samme år. Denne Riisnäs måtte da være en svært suspekt type? L. erindret om hvordan han som aktor under Trotzsky-saken i 1936 mot de 6 NS-ungdommer, som avslørte at T. brøt asylvilkåret om å unnlate politisk virks. hadde sjikanert disse som fanattiske anti-kommunister som det ikke var plass til i et progressivt demokrati og L. spurte i et brev hvad som hadde gjort R.s omvendelse så overbevisende, samt hvorfor NS unnlot å velge en konservativ jurist for en så utsatt post. Slik mener L. at han klarte å øke motsetningen mellom de 2% gamle idealister og massen av etter 25.9.40 nyinnmeldte NS-folk som i stor utstrekning spekulerte i både tysk seir og partijobber. Ofte kommenterte han visse avsnitt fra den illegale avis som utdeltes på hans kontor og som en gang støttet hans syn, som etterlyste den tidl. idealisme! Men han imøtegikk også BEC-avisens overdrevne forenklinger og kollektivisering av alle NS-medl.

L. påtalte i flere brev at nettop denne justismin. R. var blitt valgt som formann i partiretten, som skulle være en åresrett hvor strid mellom NS-medl. og partiet skulle løses. L. mener at hans sterke kritikk her bidrog til at R. i 1942 ble erstattet med en moderat jurist. I den forb. påtalte L. også at det ikke lenger praktisertes noen prøvetid for de som tidl. hadde vært NS-aspiranter, i hvilken det kunne klarlegges at deres tilslutning skyldtes nasjonale motiv. L. påstod at dette kom av tysk press om at det gjaldt straks-snarest mulig å øke NS omfang idet et s.k. statsbærende parti måtte ha en større tyngde, osv.

Det forekommer meg at etpar medl. av denne s.k. KO-eliten under NS-oppgjøret påropte motsetningen mellom de få gamle og de mange nye medl. og dens årsaker men den ble det i retten aldri tatt hensyn til. Jeg har sett noen av disse breve og finner at det L. skrev om den tvungne hirdplikt ved Q-forordning i nov. 1940 var typisk derfor siteres følg: 'Før 9.4.40 var NS-møtevern underlagt uniform-

forbud mens nu dukker det opp nye ansikter iförte elegante hirduniformer med offisersdistinksjoner. Selvsagt er disse mot at den av Q. foreslårte "äresvinkel" for medl. fra før 1.1.37 innföres idet dermed forskjellen markeres, og da ville det nok spørres om hvorfor de fleste gamle medl. kun var menige hirdfolk? Det er aldri blitt klarlagt hvorfor Q.s sekr. i febr. 1941 forlangte NS oppstått - men ryktet sier at det ikke kun var økende tysk kontroll men også undertrykkelsen av NS opprindelige nasjonale linje? L. påtalte også det forkastelige i at tusenvis av hirdpliktige under trussel om den mil. straffelov utkommendertes til vakttjenster ved särlig utsatte fabrikker, som produserte krigsutstyr, og som av komm.motstandsgrupper var utpekt som sabotagemål, som måtte ödelegges.

Särlig virksom tror jeg at L.s mot-propaganda var: ved eks. avslörte han det latterlige i å nazifisere Norge som om tysk seir kunne tas for givet. I den forb. kom L. med følg. bra argument: Ja etter tysk seir så vil nok mange av partiets eldste medl. si takk for seg fordi de akter ikke å innordne seg en slik fremtid på Hitlers premisser. Vårt konservative syn ignoreres jo i det, vi beskyldes å nykomlingene for å være for moderate fordi vi fastholder vår anti-sosialistiske kurs. Der nevnte L. i brevene ofte navn på visse gamle medl. som tilpasset seg dette kompromis som ledere i en okkupasjonstid hvor de misbrukes av RK & Co. Og da L. selv i retten medbragte en bunke med slike brev så ble disse avfeiet som en "bluffmanöver" etter Stalingrad tross flere av hans personale under okkup. leste disse breve og også i retten bekreftet at de gjorde det. Og jeg tror ikke at juryens medl. lesste dem fordi da måtte den forstått at de var skrevet rent impulsivt i harme over NS forvandling - fra hösten 1940.

Einar Lindh, KO 095 mm. innkaltes i mai 1941 til Hirdstabchefens kontor i Toldbodgård. 10 pga. sine "jödeaffärer". Denne forsøkte forgjeves å kryss-forhøre ham derom og truet med å få ham straffet av partidomstolen for disiplinärbrudd (overtrædelse av arierpåbudet) om han fortsatte disse. L. ignorerte advarslen. Han fikk våren 1942 av et 1933-medlem bekreftet at stabchefen holdt ham under observasjon! De hadde nemlig da sittet sammen på Bislet under hirdstafetten og da stabchefen fikk se Lindh løpe først i mål for elitelaget så sa han: "Lindh saboterer NS men behöves på laget."